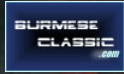

ချစ်ဦးညို

သုဝဏ္ဏဘူမိဝေဒနာ

စတုတ္ထအကြိမ်

သီဟရတနာစာအုပ် - (၄၂)

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိငရဲ နှင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနိဗ္ဗာန်ကို
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေဒနာအဖြစ်
ပေါင်းစည်းထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်သည်။

ဒို့ဘာဝနီအစရေးသုံးပါး
ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းရုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ခိုအရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး ခိုအရေး

ပြည်သူ့သံဃော့ထွေး
ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ပိတ်ပိတ်များအား ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော် တည်မြဲအေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မှောင်ယှက်ပျက်ဆီးပျက်စီးအောင်ဆန့်ကျင်ကြ
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် မှောင်ယှက် သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
ပြည်တွင်းပြည်ပ အကျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ခြေမှုန်ကြ

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေဒနာ

ချစ်ဦးညို

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
• နိုင်ငံတော် တည်မြဲရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
• အချုပ်အခြာပြုထုတ် ဝေပေးရန်ညီညွတ်ရေး
• နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံ ဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
• ခြားနားမှုအကြောင်း ဖွဲ့စည်းမှု အခြေခံ ဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

ဦးဗူးဒီးတည်ချက်(၄)ရပ်
• ခိုအရေးကို အခြေခံ၍ အခြားဗဟိုရေးရာများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင် တည်ဆောက်ရေး
• မြောက်ဗဟိုရေးရာနှင့် ပိုမိုနား ဖြစ်ပေါ်လာရေး
• ပြည်တွင်းပြည်ပ အထိတ်တညာနှင့် အရင်အနိမ့်များ စိတ်ချစွာ ဗဟိုရေး ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
• နိုင်ငံတော် ဗဟိုရေးရာတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်ဖွယ်အောင် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ဥပဒေရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်
• တစ်မျိုးသားသုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားစိုက်ပြုမိမိများ
• အချစ်ရည် တတိဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ အချိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
• မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
• တစ်မျိုးသားသုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်မားရေး

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ

မင်းသိန်းမြင့်မြင့်တင်တင်
မင်းသိန်းမြင့်မြင့်တင်တင်

စင်ပြီသူ	■	ဦးထိမ်းစိုး
သို့ခိုင်စုတ်ဘမ်း	■	ပထမအကြိမ် (၁၉၈၀ ခုနှစ်) ဒုတိယအကြိမ် (၁၉၉၁ ခုနှစ်) တတိယအကြိမ် (၁၉၉၄ ခုနှစ်) စတုတ္ထအကြိမ် (၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ မတ်လ) (သီဟရတနာစာပေ)
အုပ်စု	■	(၁၀၀၀)
ထုတ်ဝေသူ	■	ဦးသန်းဆွေ (စင်သည်ထောက်စာပေ) ၁၀၃၀/က၊ ဥယျာဉ်လမ်း၊ ဒဂုံဘောင်
ထုတ်နှုန်းနှင့်	■	ဒေါ်ခင်အေးမြင့်
အတွင်းပုံနှိပ်	■	(ရာပြည့်အောင်စာပေ) ၁၉၉၉ လမ်း ၅၀ ပုဇွန်တောင်
ကွန်ပျူတာစာပေ	■	သီဟရတနာ
ထုတ်နှုန်းပုံနှိပ်	■	၀၁၃၆
စာအုပ်မျှော်	■	ကိုမြင့်
တန်ဖိုး	■	၂၅၀၀ နှင့်

သီဟရတနာစာပေသတင်းစာ
ထုတ်ဝေပြီးစာအုပ်များ

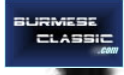
- ၁။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ သူမ
- ၂။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ ရင်မှတစ်စုံ
- ၃။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ မေတ္တာ
- ၄။ ကျန်းကျော်ဦးချစ်မောင်၏ သူ
- ၅။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ နတ်ရေငယ်ရွှေစာ
- ၆။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ ကမ္ဘာမြေဝယ်
- ၇။ ကျန်းကျော်ဦးချစ်မောင်၏ စိန်ကြီးမာယာ
- ၈။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ စိတ်
- ၉။ ဆောင်းဝင်းလတ်၏ လွမ်းလောက်ပေသည်
- ၁၀။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ သူလိုမိန်းမ
- ၁၁။ မောင်သိန်းတန်၏ သည်အရွယ်
- ၁၂။ လေသူရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ သေခြင်းနှင့် အားမာန်
- ၁၃။ ပါရဂူ၏ ဘုရားကျောင်း တံမြက်လှည်းသမား
- ၁၄။ ဒေါက်တာခင်လေးမြင့်၏ ကျွန်ုပ်၏သဒ္ဒါ
- ၁၅။ လေသူရဲတစ်ဦး(ဦးလှဝင်း)၏ မွန်တိုင်း
- ၁၆။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ ရွှေလင်းယုန်
- ၁၇။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ ပုဂ္ဂလပညတ်
- ၁၈။ မြတ်သွေ၏ ဓာတုဗေဒရာတို၏ အနီးအဝေးပုံရိပ်များ
- ၁၉။ မင်းဆွေ၏ နာမည်
- ၂၀။ မိချမ်းဝေ၏ အလွမ်းပင်ဆင့် ကျွမ်းရင်နှင့်
- ၂၁။ ဦးလှဝင်း၏ ဂုဏ်ထူးစာပေ ကော့ကူညီ
- ၂၂။ လူထုပုံနှိပ်၏ ပထမအမျိုးသမီးလမ်းထွက်သူများ
- ၂၃။ ကျန်းကျော်မမလေး၏ ရဲဘော်ပင်မှတ်တမ်း
- ၂၄။ မင်းခိုင်ဦး၏ ပန်းတို့သည်လည်း ရန်ချင်မြိုင်မည်နိုင်
- ၂၅။ ခေတ်နောင်၏ အာရှမျက်လုံးများဖြင့် အနောက်ကမ္ဘာကိုကြည့်စဉ်
- ၂၆။ ဟိန်းလတ်၏ သိစိတ်စီးကြောင်းဖြစ်တည်မှုသစ် ပဉ္စလက်သစ်နှင့် နှင့်
စာပေအနုပညာရေးရာ
- ၂၇။ ကျန်းကျော်မိသားစု၏ ကျန်းကျော်မိသားစု

- ၂၈။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ဝေဝေရာယာဇ်လှင်ကွန်း
- ၂၉။ ဒဂုန်တာရာ၏ မေ
- ၃၀။ နတ်နွယ်၏ ရင်လေးနှင့် ခိုရေးဝါယာ ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၁။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ သုခုမအနုပညာရှင်
- ၃၂။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ အဖြူ
- ၃၃။ ချစ်ဦးညို၏ လက်ကံဒီပချစ်သူ
- ၃၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ငွေ့တစ်ပိတ်ပိတ်
- ၃၅။ မဆံ့မြစ်ကြည့်သူများ
- ၃၆။ လူထုဒေါ်အမာ၏ ငွေနှင့်လက်နက်
- ၃၇။ ဒဂုန်တာရာ၏မြိုင်
- ၃၈။ ရွှေဥဒေါင်း၏ ရိုတ်စဝါယာ ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၉။ မိချမ်းဝေ၏ လှိုင်းနှစ်ထက်ပင်လယ်
- ၄၀။ လူထုစိန်ဝင်း၏ အရွှေ့တိုများ၍ အနောက်ကိုကြည့်ခြင်း
- ၄၁။ မြသန်းတင့်၏ ကံကောင်း

၃၆။ မြသန်းတင့်၏ ကံကောင်း

ဆန်လတ်ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၄၃။ ဇင်ထုဝက်၏ ပန်းနဲ့ပင်စည်
- ၄၄။ ဆောင်လတ်လတ်၏ မိပြတိုက်
- ၄၅။ အောင်လေး၏ ဘေးခြေခြမ်းလှံ
- ၄၆။ မင်းဆွေ၏ ပနီပင်
- ၄၇။ မြသန်းတင့်၏ အညာတရုတ်ပုံလွှာ
- ၄၈။ ဟိန်းလတ်၏ ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာများနှင့် သူတို့၏စာများ
- ၄၉။ ရွှေဘိုမိမိကြီး၏ သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်ကျော် မေ့ပါလ
- ၅၀။ ဒဂုန်တာရာ၏ စန္ဒရားဆရာ (သို့) မဟာအချစ်
- ၅၁။ ဒဂုန်တာရာ၏ စိမ်းမြဲရာ
- ၅၂။ ကျော်ဝင်း၏ လူများဖြစ်ရပ်များထူထွက်များ
- ၅၃။ မောင်ဝံသ၏ ကမ္ဘာ့ထိပ်တန်းနိုင်ငံများ ခိုင်ခံ့ရေး၊ ပျားရေး၊ လူမှုရေး မြင်ကွင်းကွယ်လေ့လာချက်
- ၅၄။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ ငွေ့
- ၅၅။ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၏ မုန်း၍မဟု

အပဦးရွှေဥဒေါင်းညို၊ အမိ ဒေါ်ခင်ရင်တို့မှ ၁၉၄၇ ခု ဒီဇင်ဘာ(၃၀)ရက်တွင် မန္တလေးမြို့၌ မွားမြင်ခဲ့ပြီး မွေးချင်း(၇)ယောက်အနက် အကြီးဆုံးဖြစ်ကာ အမည်ရင်းမှာ ကျော်စွာ ဖြစ်သည်။

၁၉၅၂၉ တွင် မန္တလေးမြို့ စန်းတော်ရွှေ၊ မတ္တရာတိုက်၊ မုလတန်းကျောင်း၌ ပညာ ဆည်းပူး၍ ၁၉၅၆ ဝက်စလီကျောင်းနှင့် ဘီဘီအိုအေ ကျောင်းတို့တွင် အလယ်တန်းပညာ သင်ကြားကာ ၁၉၅၇-၆၁တွင် မန္တလေး အ. ဟ. က(၁) တွင်တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ၁၉၆၂တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဥပစာဝိဇ္ဇာ(က) ၁၉၆၃တွင် ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် ဒဿနိကဗေဒအဓိက ယူခဲ့ပြီး ၁၉၆၅၌ ဂုဏ်ထူး(၃)ဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိပြီး မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ရောက်ခဲ့သည်။

၁၉၆၉ မှ ၁၉၇၂ အထိ ရန်ကုန်လုပ်သားကောလိပ်၊ စစ်တွေကောလိပ်၊ ဒဿနိကဗေဒ ဌာနတို့တွင် နည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၂ မှ ၁၉၇၄ တွင် ရန်ကုန်ဝဟိုထမဝါယမသင်တန်းကျောင်း နည်းပြ ဆရာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ခဲ့ သည်။

၁၉၇၅ တွင် အမှုထမ်းဘဝကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့၍ စန္ဒာဦး ယဉ်ရေးပညာအဖွဲ့ တွင် ဇာတ်ညွှန်းနှင့် ဝါရိုက်တာအဖြစ် ၁၉၇၆ ၌ လုပ်ကိုင်ပြီး ၁၉၇၇ မှစ၍ စာပေရေးသား ခြင်းဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။

၁၉၈၃ မှ ၁၉၈၈ အထိ သဘင်မဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံဇာတ်ညွှန်း စာတည်းချုပ် အဖြစ်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၉ မှ ၂၀၀၀ အထိ ရွှေပြည်တန်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

၁၉၉၉ မှ ယခုအထိ ရန်ကုန်ယဉ်ကျေးမှုတက္ကသိုလ်၌ ပညာရေးအဖွဲ့ဝင် ဦးဆောင် စာစစ်မှုနှင့် ဇာတ်သဘင်ပညာဌာန၊ အကြံပေးပညာရှင်အဖြစ် ဇာတ်ရွတ် လျက်ရှိပါသည်။

စာရေးသူမှ

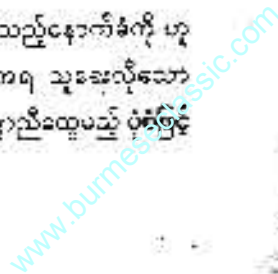
'လက်ကံဒီပချစ်သူ'နှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ဆွေးနွေးချက်များစွာတို့ကို ကျွန်တော်ပြန်လည်ရရှိခဲ့ပါသည်။ လေးစားအပ်သော စာဖတ်သူ၏ အနေအထားကို ထပ်မံ၍ အလေးအနက် နှလုံးသွင်းဖိပါသည်။

စာဖတ်သူအချို့နှင့် စာပေမိတ်ဆွေများတို့ထံမှ တူညီသော ပေးခွန်းတစ်ခုကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရပါသည်။

'ရာဇဝင်နောက်ခံ ဝတ္ထုတွေချည်း ဇရာမလို ဆုံးဖြတ်ထားသလား၊ တစ်ခါတစ်ရံ မဖြေမပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံ "ဟုတ်ကဲ့"ဟု ဖြေမိသွားရတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ "ဆုံးဖြတ်မထားပါ"ဟု ဖြေမိသွားရတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုအမျိုးမျိုးတွေ အဖြေပေးနေရသလဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးကြည့်သောအခါ မေးသူများကို လိုက်၍ ထိုနောက် ကျွန်တော်၏ နိတ်ဒားထက်သန်မှု အတက်အကျ အပြောင်းအလဲကိုလိုက်၍ ထိုသို့ အဖြေသုံးခုဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

သို့သော် ယခု 'သုဝဏ္ဏထွဋ်'ကို ရေးနေဆဲနှင့် ရေးပြီးသောအခါတွင် ကား မည်သူ့ကိုမဆို တစ်ခုတည်းသော အဖြေတိုသာ ဖော်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တွေ့ရှိသွားမည်။

'ရာဇဝင်နောက်ခံ၊ ခေတ်ပေါ်နောက်ခံ၊ မည်သည့်နောက်ခံကို ဟုသော ကန့်သတ်ချက်မထား စာရေးသူတို့ သဘောတရ သူရေးလိုသော အကြောင်းအရာတစ်ခုကို လိုက်၍ အဆင်ပြေလိုက်လျှာညီထွေပမည့် ဖွဲ့စည်း

နေမည်၊ လိုင်းတူသည်မှာ ဝတ္ထုပုံစံမဟုတ်၊ စာရေးသူ၏ အတွေးအခေါ်နှင့်သူ
ဘာကိုပြောချင်သနည်းဟူသည် အချက်က ပိုအရေးကြီးပါသည်။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်တော်အတွက် ရာဇဝင်နောက်ခံထား၊ ခေတ်ပေါ်နောက်ခံထားဟူသော
ပြဿနာမရှိ။

၆-၁-၁

‘သုဝဏ္ဏသုဗ္ဗိ’အတွက် ကျွန်တော် ရာဇဝင်စာအုပ်များကို မတ်ရွဲခဲ့
ပါသည်။ (ဒေါက်တာထင်အောင်၊ ဗိုလ်မှူးဘရင်၊ ဒေါက်တာသန်းထွန်း၊
ဦးဘသန်း၊ တွင်းသင်းမင်းကြီးဦးထွန်းညို၊ အခြေပြမြန်မာ့နိုင်ငံရေးသမိုင်း၊
ဧရာတောင်းသုတေသနဌာနမှ ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်အချို့အပြင် ဦးစိန်လွင်
လေး၏ ပြန်မာ့စစ်မှန်တမ်းများနှင့် သေနင်္ဂကျွဲဟာများ လှသမိန်၏ ပုဂံခေတ်
မြင်ထွင်းကွယ်၊ မောင်ဘုံ၏ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် ၂၅၀၀ ခန့်၊ မောင်သော်၏
အတွေးအမြင်များ၊ မြင်းကပါ မနုတာကျောင်းမှ အကျိုးတော်ဆောင် ဆရာ
တော် ဦးမနောပီယ မေးလိုက်သည့် (မနုဟာ မြတ်စွာဘုရားကြီးအား ထီးတော်
အသစ်ဆက်တင်ပူဇော်ပွဲ အလှူခံစာရွက်) အထိ။

ထိုစာအုပ်များကို မတ်ရာ၌ ကျွန်တော်သည် ဘုံ့ယူစာတမ်းတစ်ခု
ပြုစုနေသည် မဟုတ်သည့်အတွက် အချက်အလက် သတ္တရာစစ်စသည်တို့ကို
လွန်လွန်ကဲကဲ စွာမပွဲကုံးကားခြင်း မပြုပါ။ ထိုစာအုပ် (ကွမ်း)များ၏ စာမျက်
နှာများပေါ်မှ ခုနှိလာသည့် ပုဂံအငွေ အသက်၊ သုဝဏ္ဏသုဗ္ဗိ အငွေ အသက်
တို့ကိုသာ ထိုက်လံခံစားယုံပါသည်။ ဝတ္ထုထဲ၌ ဓာတ်တောင်များ မြစ်လာကြ
မည့် သူတို့၏ လူ့စရိုက် ပြီးတော့ လူတန်းစားစရိုက်တို့ကို မပေးပိုင်အောင်
ကြိုးစားအားထုတ်ပါသည်။ ရာဇဝင်စာအုပ်မှပြသော အသက်အလက်များကို
မူကား ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး မှားယွင်းချွတ်ချွတ် မသွားစေရဲလောက်သာ လိုက်နာ
ပါသည်။ ရာဇဝင် (သမိုင်း) အမှန်အဖြစ် (Historical Truth) ကို ကျွန်တော်
သိပ်မယုံပါ။ ရာဇဝင်ထဲမှာ ဘာတွေ့ရနိုင်သလဲ ဆိုခြင်းကိုသာ စိတ်ဝင်စား
ပါသည်။ ဝတ္ထုရေးသမားတစ်လောက်အဖို့ ရာဇဝင်အပေါ်၌ ဤရွေ့ရွှါ့အ
လောက် သဘောထားလျှင် မဆိုးလှဟု ထင်ပါသည်။

သီဟရတနာစာပေ

ရာဇဝင်ပညာရွှေထောင့် နည်းစနစ်အမှန် သီဝရီ (Theory of Co-
herence) အချက်အလက်မှန် သီဝရီ၊ (Theory of Correspondence) တို့အရ
ကြည့်လျှင် သုဝဏ္ဏသုဗ္ဗိသည် ဘာနည်းကောင်း နည်းပေမည်၊ အများတွေနှင့်
ပြည့်ကောင်းပြည့်နေမည်။

ပုဂံမြို့မှ ရှေးဟောင်းသုတေသနအရာရှိ ဦးခိုကေး မြင်းကပါ မနုဟာ
ကျောင်းမှ ဆရာတော် ဦးမနောပီယ ပုဂံခေတ်ကို တာဝန်ယူခဲ့သော ဦးထွန်း
ဝင်း စာအုပ်စာတမ်းများ ငွေရမ်းသည့် ယဉ်ကျေးမှုဌာနကတတ်ဌာနခွဲ
စာကြည့်တိုက်မှ ဦးတင်ဝင်းနှင့် ဤသုဝဏ္ဏသုဗ္ဗိအတွက် နည်းလမ်းတစ်မျိုး
ဖြင့် ကူညီခဲ့ကြသည့် စာပေ၊ ပန်းဖိုလောကမှ မိတ်ဆွေများ၊ သူငယ်ချင်းများ၏
ကျေးဇူးတရားကို ဤနေရာတွင် မှတ်တမ်းပြုအပ်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
ရွှစ်ဦးညို

စခန်း (၁)

ကောလောသ နှစ်ပွဲလွှာ

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင် မနုဟာဓား ကြားသိင်္ဂေလိုက်သည်မှာ . . .

သင်ကာ ဝါ၏ ဘုန်းတန်ခိုးကို စံ့ညားသူဖြစ်သည်။ သင်ကာ မိတ္တ
ဒိဋ္ဌိဖြစ်သော တဗ္ဗဒီဝဘုရင်အနော်ရထာကို ဖာထင်ကြီးယုံစားနေသူဖြစ်
သည်။ သင်၏ ရာမညတိုင်း အလုံးကို ပွန်ပွန်ညှက်စေ၍ သင်၏ထေရဝါဒ
ဂိုဏ်းကို ဖာစိတ်စိတ်ခွဲခြေ၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဥသျှောင်မကိုဋ်နှင့်တကွ သင်၏
ဦးခေါင်းကို မြေသို့ဘုခေအံ့။

နေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းသိန်သော
သံကိုယ်ကျပ်ဆင်မြန်းသူ
လီဂေါရဘုရင်မင်းမြတ်
သုရီယဝဗ္ဗ

သံတော်ဆင့်၏ မတ်သံအဆိုတွင် နန်းဆောင်တစ်ခုလုံး ပကတိငြိမ်
သက်သွားသည်။ လှုပ်ရှားမှုနှင့်တကွသော အသံများအားလုံး ဆိတ်သုဉ်း
နေသည်။

သံတော်ဆင့်သည် ထိုရာဇသံသဝဏ်ကို ကျွန်ုပ်လက်တွင်းသို့ လှူဒါန်း
လိုက်ပြီး နောက်ဆုတ်၍ လက်အုပ်အံ့နေသည်။

သီဟရတနာစာပေ

ရာဇသံသဝဏ်ကို ကျွန်ုပ်ဘယ်လက်တွင်း၌ စုခြေ၍ ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

ညာဘက်ကိုမူကား ရွှေရေးချ စိန်စီသန်လျက်အစိုးပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။

နန်းရင်ပြင်ကို ကျွန်ုပ်ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း အပူအမတ်၊ ဝန်တို့၏ ပြားပြားဝပ်သော ကျောပြင်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နန်းရင်ပြင် အလယ်ထဲကို အကျွန်ုပ်၏ ပလ္လင်ရွှေတည့်တည့်တွင်ထား...

နံရံသော သံကိုယ်ကျပ်များ ဝတ်ဆင်ထားသည့် 'လီဂေါရသံအဖွဲ့' လီဂေါရအဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသူသည် နန်းရင်ပြင်တွင် ဦးမထောက်ဘဲ ကျွန်ုပ်ကို မတ်တပ်ရပ်၍ နေစေခဲ့ကြည့်နေလေသည်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်အကြည့်။

ဒင်းထံမှ အကြည့်ကို ဖယ်ခွာလျက် လက်တွင်းမှ ရာဇသံသဝဏ်ကို ကျွန်ုပ်စဖိကြည့်လိုက်သည်။ ကြောနေသော သဝဏ်လိပ်အတွင်းမှ စာလုံးများသည် ကျွန်ုပ်ကို မလေးမစား စီခင်းပြသနေသည်။

'သင်ကား မရွံမဝေသမှ လွဲမှားသော ထေရဝါဒအယူကို ကိုးကွယ်သူဖြစ်သည်'

အပေါ်ဆုံးမှ ရာကြောင်းသည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်မနှုတ်ဖမ်း သိမ့်မေ့နှုတ်မှုကို ဖျက်ဆီးလိုက်ပေပြီ။

"လွဲမှားသော ထေရဝါဒအယူတဲ့... ဟား... ဟား... ဟား..."

ကျွန်ုပ်၏ရယ်သံ၊ တို့ပြင် ရာဇသံသဝဏ်လိပ်ကို ဆုပ်လုံး၍ ပစ်ပေါက်လိုက်သည့် ကျွန်ုပ်၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နန်းရင်ပြင်မှ ခစားနေကြသူ အသလုံးလှုပ်လှုပ်ရွံရွံ ပြစ်သွားသည်။

"ယုတ်ညံ့သိမ်ဖျင်းဟဲ့ ဒီရာဇသံကို ယူဆောင်လာတဲ့ အဖွဲ့အကြီးအကဲက ဘယ်သူလဲ"

လီဂေါရသံအဖွဲ့၏ ရှေ့ဆုံးကလူသည် ရွေ့သို့တိုးလာသည်။

"ဒီသံအဖွဲ့ အကြီးအကဲဟာ ကျွန်ုပ်ပဲ"

"တစ် ဂျွန်ပီဆိုသူဟာ ဘယ်လေးကံအရေပါတဲ့သူလဲ"

"ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုန်းကြီးတဲ့ လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဏ္ဏရဲ့ညီတော် ဥဒယဒိဿယဝဏ္ဏ လီဂေါရ လက်နက်နှိပ်ငဲ့တော်ကြီးရဲ့ ဥပရာဇာလဲ ဖြစ်တယ်"

ဥဒယဒိဿယဝဏ္ဏသည် စကားပြောရင်း ကျွန်ုပ်၏ ပလ္လင်အနီးသို့ တိုးရွေ့လာသည်။

"သင်ဟာ လီဂေါရဘုရင်ရဲ့ညီ၊ လီဂေါရနိုင်ငံရဲ့ ဥပရာဇာဆိုရင် မင်းဧကရာဇ်တို့ ရွှေမှောက်မှာ ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာ သိမှာပေါ့။ ဒီမှာ ဥဒယဒိဿယဝဏ္ဏ သင်ရွှေကို တိုးမလာနဲ့၊ ပလ္လင်နားကို တိုးမလာနဲ့၊ နောက်ဆုတ်ပြီး သံအမတ်တွေအတွက် ထားတဲ့နေရာမှာ ဇူးထောက်ခစားလိုက်မယ်။"

လီဂေါရဥပရာဇာသည် အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်အား စိန်းစိန်းကြည့်ရင်း ဝှေထောက်နေရာယူလိုက်သည်။

"ကောင်းပြီ သင်ဟာ လီဂေါရဘုမ္မိဒေဝီအကဲ တစ်ယောက်အဖြစ် နန်းတော်ထဲမှာ မှန်ကန်တဲ့ သတ်မှတ်နေရာမှာ ခစားပီနေပြီ။ ကျုပ်စကား ဆက်ပြောလို့ဖြစ်ပြီ"

ညာလက်ကို ကျွန်ုပ်မြှောက်လိုက်သည်။ စောစောကတည်းက သန်လျက်နိုးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်လက်တွင် သန်လျက်ပါလာခဲ့ပေသည်။

'လီဂေါရသံအကြီးအကဲ ဥဒယဒိဿယဝဏ္ဏ သင်ရဲ့ ဘုရင်သူရိယဝဏ္ဏကို အကြောင်းပြန်လိုက်။ သင်ယူဆောင်လာတဲ့ သူ့ရဲ့ ရာဇသံသဝဏ်ဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့ စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ချက်တွေသာ ဖြစ်တယ်။ ဒီသဝဏ်ထပ်မံတဲ့ အချက်တွေအားလုံးကို ကျွန်ုပ်မနှုတ်ဖမ်းဘုရင်က ငြင်းပယ်ဖျက်ဆီးလိုက်တယ်။ ပထမကျွန်ုပ်ကိုးကွယ်တဲ့ ထေရဝါဒဟာ အလွန်မွန်မြတ်တဲ့ အယူဖြစ်တယ်။ ဂုတီယသင်တို့ရဲ့ဂိုဏ်းကို လီဂေါရဘုရင်ရဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးကို ကျွန်ုပ်ဘာမှ ခုံညားစရာမလိုဘူး။ ထာဘီယ ကျွန်ုပ်မနှုတ်ဖမ်းဘုရင်က မြောက်တက်ဒေသ တမ္ပဒီပက အစိုင်းအစိုင်း ဘုရင်နော်ရထာကို ဘယ်တုန်းကမှ အထင်ကြီးသူမဟုတ်ဘူး။ ဝတ္တုတ္တုအချက်က"

ကျွန်ုပ်သည် လက်တွင်းမှ သန်လျက်သွားဖြင့် လီဂေါရသံအဖွဲ့ ရှိ ဆာသို့ ဦးတည်ညွှန်ပြရင်း "ပြောလိုက် လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဏ္ဏကို ပြောလိုက် မှန်"

မြတ်တဲ့ ထေရဝါဒကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သူ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်ရှိရာသို့ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလိဂေါရတွေ လာဝံ့ရင်လာခဲ့ကြ။ ရာမညမြေပေါ်ကို နှမ်းတစ်စေ့ လောက် ခြေတင်ခဲ့ရင် လာခဲ့ကြ။ ထေရဝါဒသာသနာ့တံခွန်ကို လွှင့်ရင်း သင်တို့ရဲ့ စစ်ဦးဘီလူးကို စောင့်နေမယ်။ ဒါဟာ ကျွန်ုပ်မနုဿာရဲ့ တုံ့ပြန်ချက်ပဲ။ ဒါဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ တုံ့ပြန်ချက်ပဲ။

စောစောက ငြိမ်သက်နေသော နန်းရင်ပြင်တစ်ခုလုံး အသံများ တမခါဝေါ ဆူညံသွားသည်။

လိဂေါရပလာရာဆိုသူကား မီးထွက်မတတ် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ နန်းရင်ပြင်လက်ယာဘက်၌ ရွှေပိန်းချတိုင်ခုံရှေ့မှ အသံတစ်သံ ထွက်လာသည်။

“အခွင့်ပြုတော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာပြောချင်သလဲ”

“နောက်သုံးရက်ကြာမှ အကြောင်းပြန်လို့လဲ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ် လိဂေါရအဖွဲ့ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ သုံးရက်နေကြဦးမှာပါ။ အခုချက်ချင်း အားလုံးသည် နန်းရင်းဝန်ကြီးကို ဦးကြည့်ကြမည်ထင်သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ လက်အုပ်ချီထားသော လက်မပိုးတို့မှ ပြင်းပြင်းထင်ထင် အကြောများကို ကျွန်ုပ်ပလ္လင်ပေါ်မှ လှမ်းပြင်နေရသည်။

ထူးထူး ထို့မင်းကြီးရင့်ခြင်းကို ခံတိုင်းက လေးစားနှစ်သက်သော်လည်း ယခုမှကား အရပ်ဆိုနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပီပေသည်။ ဧရာကြောင့် တုန်ယင်နေသော ထူးထူးအသံကိုလည်း လိဂေါရသံအဖွဲ့က တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်သွားမည်ကို ကျွန်ုပ်စိုးရိမ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် နန်းရင်းဝန်ကြီးကို လက်ကာပြုရင်း ပြန်ထိုင်စေလိုက်သည်။

“သင်သောင့်သက်သာနေပါ နန်းရင်းဝန်ကြီး”

“နန်းရင်းဝန်ကြီးပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့တကွ နန်းတွင်းပျူကြီး၊ ဝန်ကြီးအဖုအညို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ဖို့ အချိန်ရပါသေးတယ်”

လက်ဝဲဘက်ဆီမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

ဗိုလ်ချုပ် နေအိမ်သုရသီဟခေါင်း”

“ပုန်း၊ တယ်၊ ယနေ့ည တောင်စပုခိက မိလာသခန်းမမှာ အထူးညီလာခံ ခေါ်ယူဆင့်ဆိုသင့်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

လက်ဝဲဘက် နောက်နားဆီမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။ မိလာသခန်းမကား သပန်းသာပလ္လင်ထားရှိရာ တိုင်ပင်ရာခန်းစ ဖြစ်သည်။ ဤအသံရှင်ကား လွတ်ဝန်ချုပ်မဟာသီရိ။

“ဗိုလ်ချုပ်မင်းနဲ့ လွတ်ဝန်ချုပ်တို့ကို ထောက်ခံပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

လက်ယာဘက် ရွှေနားမှသူကား နားခံတော်ပုဂ္ဂိုလ် သတိုးဓမ္မ။

“အားလုံး တံတံကြမ်း”

သူတို့အားလုံး ကျွန်ုပ်ကို တုံ့ပြန်ကြီးကြီးစွာဖြင့် ငေးကြည့်နေရင်း နေရာတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သန်လျက်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လိုက်လေသည်။

“အဆုံးသောစကားကို ကျွန်ုပ်မနုဿာမင်း ပြန်ကြားလိုက်တယ် လိဂေါရပလာရာ... သင်ရဲ့ ဘုရင်ကို တိတိကျကျ ပြန်ပြောလိုက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်က သင်တို့ရဲ့စစ်ကို စစ်နဲ့ကြိုဆိုလိုက်တယ်... ဒါပဲ... သင်တို့သံအဖွဲ့ သွားနိုင်ပြီ”

ဥဒယဒိဋ္ဌိသယဝဓမ္မသည် ကျွန်ုပ်ကို ဦးညွှတ်ခြင်းပင် မပြုဘဲ သံအဖွဲ့နှင့်အတူ နန်းဆောင်ထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ အနီရင့်ရောင်ဖြစ်သော သူတို့၏ ယံခွန်များသည် လှုပ်ခတ်လွင့်ဝဲနေဘဲ တံခွန်အဖွဲ့တွင် တွဲခွဲလျက် အီကျနေကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ခြေသံကား ပြင်းထန်နေပေသည်။

နန်းဆောင်မှခွဲမှ သူတို့ထွက်ခွာပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက်တွင် နန်းရင်ပြင်၌ အပူအမတ်၊ ဝန်အားလုံး၏ ကြည့်မျှားသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ တစုတဖေတည်း ကျရောက်လာကြသည်။ အံ့ဩမှုများသည် သူတို့၏ မျက်နှာတွင် အတိုင်းသား ပေါ်လွင်နေကြသည်။

သူတို့၏ မနုဿာဘုရင်ထံ၌ ထာဝရသိမ်မွေ့နူးညံ့မှုကို သူတို့တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ မွန်မြတ်သော ထေရဝါဒ သာသနာပြုမင်းတစ်ပါးအဖြစ် သူတို့ ကျွန်ုပ်ကို နားလည်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ သူတို့ အမြဲကြားရသော စကားတို့မှာ တရားဓမ္မစကားလုံးများသာ ဖြစ်သည်။ ယခုမူကား... .

“နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့်တကွ မှုမတ်၊ ဝန်တို့ ရိုင်းခိုင်းယုတ်ညံ့တဲ့ သူမတွေရဲ့ ခော်ကားမော်ကားနိုင်မှုကို ဝီရိယံ တုံ့ပြန်ရလိမ့်မယ်။ သင်တို့ရဲ့ သာသနာ့

၁၂ နှစ်ဦးညို၊
 ဒါ့အပြင် နေရာတိုင်းကို ဝီလီအနေမိန့် နေ့လိုက်ရလို့ အဲဒါအသင့်နေကြ
 သလား။ တာမှ အဲဒါအသင့်စရာမလိုဘူး၊ ကျွန်ုပ်ဟာ ထေရဝါဒအယူတော်မှာ
 မွေ့လျော်တဲ့ သာသနာဒါယကာတစ်ပါးပေမယ့် သုဝဏ္ဏဘူမိနိုင်ငံကော်မရှင်
 ဘုရင်လည်းဖြစ်တယ်။ ပါးမဲကတ္တီပါဟာ လိုအပ်လာရင် ကူးလူးလို့ ကြမ်း
 တမ်းကြစေတမ်းဆိုရင် နဂါး ကြမ်းတမ်းပြီးသား အရာတွေရဲ့ ခက်ထန်မှုထက်
 ပိုပြီး ခက်ထန်တတ်တယ်။ အမှန်တော့ ဒါဟာလဲ... ”

ပို၍လေးနက်သော စကားစုတို့ကို ပြောရမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်အသက်
 မြင်းမြင်း ရှိက်လိုက်၏။

“ဒါကလဲ ထေရဝါဒ သာသနာတော်အတွက် ဖြစ်တယ်”

ထေရဝါဒသာသနာတော်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို အသုံးပြု
 နိုင်သည်။

ဤစကား အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ရာမညဒေသတစ်ဝန်းရှိ မြစ်ချောင်း၊ အင်းတိုင်တို့သည် သုဝဏ္ဏဘူမိ
 နေပြည်တော်ရှိရာ ကေလာသတောင်တော်အောက်ခြေရှိ ပင်လယ်တွင် တစု
 တစေ့တည်း ပေါင်းဆုံသကဲ့သို့... ”

အရပ်လေးမျက်နှာမှ ကုန်စည်လှေကြီးငယ်များသည် သုဝဏ္ဏဘူမိ၏
 ‘အဝေရာ’ဆိပ်ကမ်းတွင် တစုတစေ့တည်း ပေါင်းဆုံသကဲ့သို့... ”

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သုတ္တန်၊ ဝိနည်း၊ အဘိဓမ္မာတို့သည် ကေလာသတောင်
 တော်ထက်က ‘သောဏုတ္တရနန်းတော်ဆောင်ရှိ’ ပိဋကတ်တိုက်တွင် တစု
 တစေ့တည်း ပေါင်းဆုံနေကြသည်။

ထို့အတူ... ”

ရာမညဒွယ်စွားတည်းဟူသော ကျွန်ုပ်၏ မွန်လူမျိုးနွယ်အဖြစ်သည်
 လည်းကောင်း... ”

မနုဇာတည်းဟူသော ကျွန်ုပ်၏ ဘုရင်အဖြစ်သည်လည်းကောင်း... ”

ထေရဝါဒသာသနာတော်ကို စောင့်ရှောက်သော သာသနာ့ရက္ခိတဝန်
 ထမ်းအဖြစ်၌ စုစည်းပေါင်းဆုံပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးသည် ဝုဒ္ဓ
 မြတ်စွာ၏ ခြေပေါင်းတော်အောက်၌ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်အသည်းနှလုံးသည် ထေရ
 ဝါဒသာသနာတော်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သည်။

သုဝဏ္ဏဘူမိတွင် ကျွန်ုပ်သည် အရှင်သခင်ဖြစ်သည်။ အားလုံးသည်
 ကျွန်ုပ်၏ ကျေးကျွန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျေးကျွန်အပေါင်းတို့၏ အရှင်သခင်
 ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တွင် မြင့်မြတ်သော အရှင်သခင်ရှိပေသည်။

ထိုမြင့်မြတ်သော အရှင်သခင်ကား ထေရဝါဒသာသနာတော်ပင်တည်း။

“ယုတ်ညံ့သော ထေရဝါဒအယူတဲ့”

လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဗ္ဗ၏ ရာဇသံသည် ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးကို
 သာမက ဤအသည်းနှလုံး၏ အရှင်သခင်ကိုပင် ပုတ်ခတ်ယိပ်ခံခဲ့သည်ပါ
 တကား။

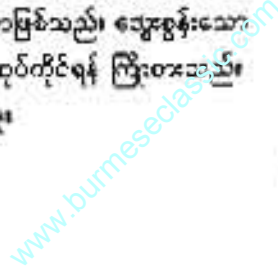
ဝင်းတို့၏ “ရာဇသံသဝဏ်”မှ တလုံးများကို ကျွန်ုပ်မြင်ယောင်နေသည်။
 သင်ကား ငါ၏ဘုန်းတန်ခိုးကို မခံဘူးဘူး... ”

ကျွန်ုပ်ပြောမိသည်။ ဤအပြစ်သည် ရွှင်လန်းကြည်ရွယ်မှု ပေါက်ဖွားသော
 ကပြမှုမျိုးမဟုတ်ဟုလည်း ခီမိကိုယ်ခီမိ သတိထားမိနေသည်။

ငါ၏ ဘုန်းတန်ခိုးတဲ့... ”

ပုရပိုက်များထဲမှ မဟာယာနနတ်ဒေဝတာ ရုပ်ထုများကို ကျွန်ုပ်မြင်
 ယောင်မိသည်။ ထိုနောက် ထိုရုပ်ထုများကို အကြောင်းမြဲပြီး ကျင်းပလေ့ရှိကြ
 သည့် ယစ်ပုလော်ပွဲများ၊ သတ်မြတ်ပွဲများ၊ စေတနာပွဲများ၊ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်
 ပွဲများ။

တကယ်တော့ လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဗ္ဗသည် စစ်ကိုလိုသည် စစ်ဘုရင်
 သမားတစ်ယောက်ထက် ဘာမှပို၍ အဓိပ္ပာယ်မရှိဟု ကျွန်ုပ်နားလည်လိုက်
 သည်။ သူ၏ လက်နက်ခိုင်ခံ့ကို တိုးချဲ့ပြီး၊ ထိုနယ်နိမိတ်အားလုံးတွင်
 ‘ကေရာဂ်’ဟူသော မင်းစည်းစိမ်ကို ဖြန့်တည်ရှိနေစေရန်ကိုသာ အလိုရှိသူ
 ဖြစ်သည်။ ‘ယစ်ပုလော်’ဟူသော အနည်နှာမကို အရှုပ်ဆိုအောင် ပြုလုပ်နေ
 သူသာဖြစ်သည်။ မဟာယာနနတ်ဒေဝတာ ရုပ်ထုတို့၏ အစစ်အမှန်တရား
 ပေါ်တွင် အကြောင်းပဲ့သွေးဖြင့် သုတ်လိမ်းနေသူသာ ဖြစ်သည်။ သီဝနတ်မင်း
 ငြိုးရုပ်ထုကို အကျည်းတန်အောင် လုပ်နေသူသာဖြစ်သည်။ သွေးစွန်းသော
 လက်တို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ထေရဝါဒနှလုံးသားကို ဆုတ်ကိုင်ရန် ကြိုးစားသည်။
 သူရိယဝဗ္ဗ၏ တာဝီသပုတ်ခတ်ခတ်ကားပူ။

ဤစော်ကားမှုတွင်ပင် မှန်သောအချက်တစ်ရပ် ရှိနေပေသည်။ သို့သော် ထိုမှန်သောအချက်ကြောင့်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ဒေါသတို့ ဆုစေခံရခြင်း ဖြစ်သည်။

“မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သော တမ္ပဒီပဘုရင် အနော်ရထာ”

ပြောက်ဘက်ဒေသ တမ္ပဒီပတိုင်းတွင် မြန်မာတို့နေထိုင်ကြသည်။ တမ္ပဒီပဘုရင်ကား အနော်ရထာ။ ထိုဘုရင်သည်လည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိပင် ဖြစ်ပေသည်။ တမ္ပဒီပသားတို့ကား မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများ ဖြစ်ကြသည်။ ဂါထာမန္တန်ရွတ်ရုံမျှနှင့် မကောင်းမှုအပြစ်မှန်သမျှတို့ မျောက်ကင်းသွားနိုင်သည်ဟု သူတို့ယုံကြည်ကြသည်။ နိဂုံးကျလေရာ သူ၏အယူကား တန္တရဝါဒဖြစ်ပေသည်။

တမ္ပဒီပဘုရင်ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ထိုမေ့နန်းမေ့ကို အဝတ်အလာအရ စာရားမျှတစွာ ဆက်ခံခဲ့သူမဟုတ်။ ထိုဘုရင်သည် သူ့အစ်ကိုကို စီးချင်းတိုက်ပွဲ၌ သတ်ဖြတ်ပြီးမှ ဘုရင်ဖြစ်လာသူ...။

အစ်ကိုဘုရင်၏ အသက်ကိုသတ်၍ ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့သူ အနော်ရထာ။

“အင်း... သူ့အစ်ကိုကို သတ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်ကိုလည်း ဝီမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အနော်ရထာက ဂါထာမန္တန်ရွတ်ပြီး အပြစ်ကင်းသွားပြီလို့ ယုံကြည်နေဦးမှာပါ။”

တန္တရဝါဒ၊ ဂါထာမန္တန်ကိုးကွယ်သည့်ဝါဒ၊ ရုပ်ထုတွေကို ကိုးကွယ်သည့်ဝါဒ ထွန်းကားရာ တမ္ပဒီပမှ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဘုရင် အနော်ရထာကို ကျွန်ုပ်က အထင်ကြီးယုံစားနေရန် ဘာအကြောင်းမှ မရှိပေ။ သို့သော် လိင်ဂါရဘုရင်က ကျွန်ုပ်ကို ထိုကဲ့သို့ပင် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ခဲ့ပြန်သည်။

“မောင်တော်... ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဟင်... သီရိမာ... ပါလား”

ကျွန်ုပ်၏ပိဖုရား ဘယ်အချိန်က ရောက်နေသည်မသိပေ။ သီရိမာသည် ထိုအခါတိုင်း ယောဂီကမ္မလာကို လက်ကတော့ထိုး သိုင်းမြဲထားပေသည်။ သီရိမာကား အမြဲထာဝရ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သူပေတည်း။ သီရိမာသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် မဟာယိုမှာ...”

သီရိမာ ညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရေအိုင်လယ်တွင် ကူးခတ်နေသည့် ဟင်္သာငှက်ငယ်များ...။

“ဟင်္သာတွေပဲ သီရိမာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သီရိမာ အဲဒါပဲပြောတာပါ မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် သူတို့ သိပ်အေးချမ်းကြတာပဲ။ သူတို့ကူးခတ်လို့ ဖြစ်လာတဲ့ ရောယက်လေးတွေ တောင်မှ အေးချမ်းညင်သာလိုက်ကြတာ”

“အင်း...”

“ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဥဒေါင်းဖိုတစ်ကောင်သည် လှပရွာကရင်း ဇီဝေါပန်းရုံကို လှည့်ပတ်နေသည်။

“ဥဒေါင်းရဲ့ခြေကြွဟာ သိပ်ညင်သာတာပဲ။ အဲဒါလဲ အေးချမ်းမှုတစ်ခုပဲ မောင်တော်”

“ဟုတ်တယ်လေ... သီရိမာ”

“ဟောဟိုမှာ... မောင်တော်၊ ဥယျာဉ်တော်မှခွဲရှေ့ ခိုင်ရွှေဝါနို့ထက်က နန်းပွင့်လေးတွေဟာ မြက်ခင်းပေါ်မှာ ကြွေကျနေတယ်။ အဝီမ်းဖော်မှာ တဝါ ခွဲခဲလေးတွေကြည့်လို့ ဘယ်လောက်ငြိမ်သက်တဲ့ လှပမှုလဲ”

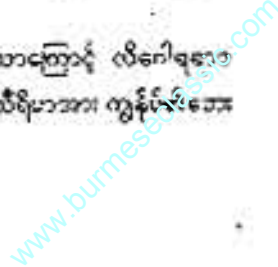
“သီရိမာ ဘာပြောချင်သလဲ”

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်မယ်ရော့? ဟောဒီဥယျာဉ်တော်ထဲမှာ ဘယ်ဟာကိုပဲကြည့်ကြည့် ငြိမ်သက်အေးချမ်းလှပနေကြတယ်။ ရေအိုင်တော်၊ ဟင်္သာ၊ ဥဒေါင်း၊ ခိုင်ရွှေဝါပန်းရုံ အားလုံးပါပဲလေ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘေးချမ်းမှုတွေရဲ့ အလယ်က မောင်တော်မှာတော့...”

သီရိမာသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်လုံးထဲသို့ ရိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို မြည်းညင်းစွာ ခါသမ်းလျက် နေလေသည်။

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အဲဒီဘေးချမ်းတဲ့ အလှအပတွေကို မေ့ပျောက်ပြီး တစ်ခုခုကို ဝင်စားနေတယ်။ ပြီးတော့ မောင်တော်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ဒေါသခွဲသောက အချိပ်အရောင်တွေ ယှက်သန်းနေတာကို သီရိမာ တွေ့နေရတယ်”

ပိဖုရားသီရိမာသည် ဥပုသ်ဆောင်ဝင်နေသောကြောင့် လိင်ဂါရဘဝသံအထူးကို မိဖုရားအား ကျွန်ုပ်မပြောရသေးပေ။ သီရိမာအား ကျွန်ုပ်၏အေးအကျောက်ခံတွင် နေရာပေးလိုက်သည်။

၁၆

ဇွန်ဦးညို

သီရိမာသည် ကျောက်ခုံတန်းဖက်စွန်းသို့ ဝင်ထိုင်လေသည်။ ဘေးတိုက် တွေနေရသော ဝိမုဒ္ဓာသည် အနည်းငယ်ကိုယ်ရေစစ်သွားသည်ဟု ကျွန်ုပ် တင်သည်။ သီရိမာကား သီလဆောက်တည်မှု၌ ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ လွန်ကဲသု ပြစ်သည်။ ယခုလည်း ဥပုသ်ဆောင်ဝင်နေသည်မှာ ခက်အတန်းကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သစ်သီးများကိုသာ သုံးဆောင်ပြီး တရားတားထုတ်နေသည်မှာ လည်း လပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

မိမုဒ္ဓာကြီးကား မင်ကိုအားပြင်ပင် သေးသွယ်ပေးလျှားသော ကိုယ်ရှိ သည်။ သမားတော်များ၏ ကုသမှုကို စံယူနေရသူလည်း ဖြစ်သည်။ ပထဝီ ဓာတ်ချို့တဲ့သည်ဟု သမားတော်များက ပြောဆိုတာဖြစ်ကြသော်လည်း သီရိမာသည် ဥပုသ်ဆောင်တော်ကို ခက်ရှည်ဝင်ခဲ့လေသည်။ သူ၏လည်တိုင် သည် မိုးပျော်လေးလို မျော့တော့တည်သည်ဟု ကျွန်ုပ်တင်နေမိသည်။ ထိုလည် တိုင်တွင် သုဝဏ္ဏဘူမိဝိမုဒ္ဓာကြီးအဖြစ်ကို ပြသ၍ မည်သည့်လည်ဆွဲရတနာ မှမရှိ။ မည်းနက်သော ပုတီးတစ်ကုံးကိုသာ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

“ဥတုသဗ္ဗာသမျှရဲ့လား သီရိမာ၊ သီရိမာ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်သိပ်မရှိ လှဘူး၊ ဟောဒီ... ကျောက်ခုံရဲ့ပို ပြုစုဖွေးနေတယ်လို့ မောင်တော်ထင်တယ်”

“ဥပုသ်ဆောင်ဝင်တာ ဒီတစ်ခါ ခက်နည်းနည်းကြာသွားလို့ပါ၊ မောင် တော်၊ ပြီးတော့ ဓကလာသတောင်ထိပ်က သောဏ္ဏတ္ထရခန်းဆောင်မှာက လေ သိပ်တိုက်ငယ်မဟုတ်လား အင်း... သီရိမာများမှာ သွေးရောင်သိပ်မရှိတာ ထားပါတော့ စောစောက မောင်တော်မျက်နှာမှာတော့ သွေးရောင်တွေလွှမ်း လို့ပါလားဟင်၊ သုဝဏ္ဏဘူမိဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ အရင်က ဒီလောက် ထိ သွေးရောင်မလွှမ်းခဲ့ပါဘူး”

“သာသနာတော်အတွက်ပါ သီရိမာရယ်”
ကျွန်ုပ်၏လေသံမှာ သက်ပြင်းချသံပါးသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။

“သာသနာတော်အတွက် ဟုတ်လား၊ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် သာသ နာတော်အတွက်ဆိုရင် ဘာကြောင့် မောင်တော်မျက်နှာဟာ နီရဲနေရတာလဲ သာသနာရက္ခိတဘုရင်တစ်ပါးဟာ ဒီလို သောကရဲ့ ဝေါသလွှမ်းတဲ့ မျက်နှာဖို့ မရှိရဘူး၊ မောင်တော်”

သီရိမာကို ကျွန်ုပ်ပြောပြရပေတော့မည်။

သီဟရတနာစာပေ

“မနက် ညီလာခံတုန်းက လီဂေါရသံအဖွဲ့ ရောက်လာတယ် သီရိမာ”
“လီဂေါရ သံအဖွဲ့၊ ဟုတ်လား၊ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်”
“ဟုတ်တယ်၊ သီရိမာ၊ လီဂေါရဘုရင် သူ့ရိယဝဗ္ဗဆီက”

မြစ်နဲ့ သမုဒ္ဓာားလုံးကို ကျွန်ုပ်ပြောပြလိုက်သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီး၊ ဇိလ် သွပ်မင်း၊ နားခံတော်ကြီးတို့၏ တားဆီးသတ်ပေးမှုများ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်၏ စစ်ကြေညာလိုက်သည်အထိ။

သီရိမာသည် မစိတ်မသုန် နားစိုက်ထောင်ရင်း ကျွန်ုပ်စကားဆုံးသွား သောအခါ လေးနက်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“သီရိမာ ပင်တိုင်ခံသာပ ပုရပိုက်တွေ လှေလာခဲ့စဉ်က လီဂေါရခေတ္တ အကြောင်း မတ်ခဲ့ဖူးတယ် မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သီရိမာတို့ သုဝဏ္ဏဘူမိ ကို အရှင်သောကကဲ့ နားရှင်ဥတ္တရမထေရ်တို့ ရောက်လာချိန် ထေရဝါဒသာသ နာတော် ဖြန့်ဖြူးချိန်တုန်းက လီဂေါရနိုင်ငံမှာလည်း ဗုဒ္ဓသာသနာတွန်းကား ခဲ့တာပါပဲ၊ အခု သူတို့ဆိုမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် မှေးမှိန်ခဲ့ပြန်တယ် မောင် တော်၊ အင်း... သီဝဇိုက်ဆီတာဟာ အရင်းအမြစ်အားဖြင့် ရက်စက်တဲ့ သစ်ပုခေတ်မှုကို အဓိကထားတဲ့ဂိုဏ်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ အခုဟာကတော့ သီဝ ဇိုက်ဆီတာလို့ အမည်ခံသူ အချို့ဂိုဏ်းဝင်တွေရဲ့ စစ်သွေးဆာတဲ့ ကိစ္စဖြစ်မှာ ပါဗျ”

ညီလာခံခန်းမတွင် လီဂေါရရာသေကို ကြားရစဉ်က ကျွန်ုပ်မှာ ဆောက် ကည်ရာမဲ့လောက်အောင် ဒေါသထွက်ခဲ့သော်လည်း ယခု ထိုအကြောင်းကို သိရသော သီရိမာသည် တုန်လှုပ်ခြင်း ကင်းလှပေသည်။ ပကတိငြိမ်သက် လှပေသည်။

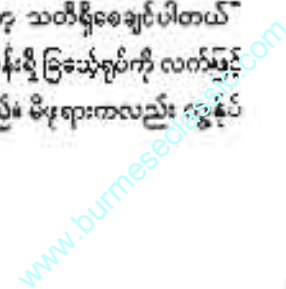
“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်... ဘာလုပ်မလဲ”

“လီဂေါရခေတ်ဘုရင်ရဲ့ ဓမ္မရာယ်ကနေ မောင်တော်တို့ရဲ့ ရာမညလွတ် ကင်းလုံခြုံစေရန် လှုပ်ရှားပေါ့ သီရိမာ၊ ခေတ်လာရင် စစ်နဲ့ပဲ ရင်ဆိုင်ရမှာပေါ့”

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်... တစ်ခုတော့ သတိရှိစေချင်ပါတယ်”

သီရိမာသည် ပြုလှသော ကျောက်ခုံလက်တန်း၌ ခြင်္သေ့ရုပ်ကို လက်ဖျံ ဖွတ်သပ်ရင်း လေးနက်သောစကားကို ဆိုပြန်သည်။ မိမုဒ္ဓာကလည်း ကျွန်ုပ် တို့ တားဆီးသတ်ပေးလိမ့်မည်လား... ၁

သီဟရတနာစာပေ

"သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသာသေ့ရဲ့လက်ဟာ ကြေးစည်၊ စိပ်ပုတီးနဲ့ လှူဖွယ်ပစ္စည်း ခလွေကုန်ချည်း ကိုင်စွဲလာခဲ့တာ နှစ်အောက်ကြာပြီမောင်တော်၊ တကယ်လို့ သူတို့ လက်တွေ့လာ လက်နက်ကိရိယာ ကိုင်စွဲတယ်ဆိုရင်ကောင်မှ ငဒုဒုရပ်ပွားတော် ရုပ်ဟုလုပ်မိ ဧဆောက်တွေလောက်သာ ကိုင်စွဲခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ မာ၊ လှ၊ လေးခြားမကိုင်ကြတာ အတော်ကြာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား"

သီရိမာသည် ကျောက်နဲ့မှ ထ၊လိုက်လေသည်။

"ဒီတော့ နှစ်အတော်ကြာ ပြတ်နေတဲ့ လက်နက်တွေကို ပြန်ပြီးရင်းနှီး ကျွမ်းကျင်လာအောင် အချိန်ပေးလေ့ကျင့်ရမယ် မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဒါမှသာ သူတို့ဟာ သာသနာတော်ကို တောင်တင်နိုင်မှာစွာ ကာကွယ်နိုင်ကြ လိမ့်မယ်"

"ဟိုး... သီရိမာ မိဖုရားရယ်"

သီရိမာ၏ သဘောတရားကို သိလိုက်ရသောအခါ ဘစ်ဒေလုံး ကျွန်ုပ် မကျေမချမ်း ဖြစ်နေခဲ့ရသော ခံစားမှုများသည် ပြေလျော့သွားပေသည်။

"စါဆိုရင် လိင်ကိရိယာတွေကို တုံ့ပြန်လိုက်တဲ့ မော်တော်ခါလသံတာ မှန်တယ်ဆိုတာကို သီရိမာ နားလည်တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

သီရိမာက ရင့်ကျက်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

"ခါဟာ မနှုတ်ဘုရင် လုပ်ရမယ့်အလုပ်ပဲ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်"

"သီရိမာရယ်"

မိဖုရား၏ သွယ်လှူဖွဲ့ဖွေးသောလက်ကို ကျွန်ုပ်ဖျပ်ညှပ်မိသည်။

"သီရိမာ... အပြုအမူရိယာ သိက္ခာပုဂ္ဂိုလ်ကို စောင့်ထိန်းထားတယ် မောင်တော်"

"ဟိုး... ဟုတ်ပေသားပဲကွယ်"

ကေလာသနန်းဆောင်၏ ဤမှန်ပြတင်းမှန်ချစ် ကြည့်လိုက်လျှင် ကျယ် ပြန့်သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမိုးကောင်းကင်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ရပေသည်။

ကောင်းကင်နှင့် ပင်သယ်ထိစပ်ရာ ဦးကုတ်ဝက်ပိုင်း၏ အရေးအကြောင်းကိုပဲ ဝိသတ္တ မတွေ့ရ။

ပီတန်းရုပ်ခံ၍ ကရဝေးသာမပြင် ထုလုပ်ထားသော ဘေရာသနပလ္လင် ပေါ်မှ ကျွန်ုပ်ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ ကေလာသနန်းတော်တွင် ဤဘေရာသန ပလ္လင်ရှိရာ မှန်နန်းသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်တို့ ခက်တော်ရာအဆောင်အပြင် အစဉ်အဆက် အသုံးပြုလာခဲ့သော နန်းဆောင်လည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် စက်တော်ရာ အဆောင်အတွင်းဘက် ဘေရာသနပလ္လင်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ်တို့ဘယ် တော့မှ အချိန်ကုန်နေလေ့မရှိပေ။

အထူးသဖြင့် လရောင်ရွှန်းမြသော လစုလီညိုဖိုဆိုလှင် မှန်ပြတင်းဝဋ် ယိုင်ပြီး အောက်ခြေတွင် တွေ့ရသော 'အဝေရာ'ဆိပ်ကမ်းကို ကျွန်ုပ်တို့ဝေးဝေး နေမိသည်။ မှန်ပြတင်းရှိ ကပ်ကောက် ကန့်လက်ဖျားများပေါ်တွင် လရောင် များ ဝိတ်စဉ်နေသည်။ ဇွဲနက်သို့ ပြုခွင့်သော တျောက်ဝန်းကနုတ်များ၏ အမြင်အာရုံမှာလည်း ငအခြေလှပေသည်။

'အဝေရာ'ဆိပ်ကမ်းကို အပေါ်ဖီးမှ မြင်ရသည်ကား ဆွတ်ပျံ့ပွယ်မြင် ကျွမ်းမြင်သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ကုန်စည်လှေကြီးများ၏ ဇွက်တိုင်များသည် ဦးညိုသော အသွေးကို ဆောင်နေကြသည်။ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ညင်သာစွာ ဂိုက်ပတ်လာသော လှိုင်းများကြောင့် လှေတို့သည် ခါယမ်းလျက်ရှိကြသည်။ ယိမ်းထိုးနေသော ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားရှိ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ တံခွန်အလံများသည် တဖင့်ဖျပ် လှုပ်ခါနေကြသည်။

ပြည့်လှဆဲလနှင့် ကြယ်နုကွတ်များကို ဝိုင်ဆိုင်သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကောင်း ကင်း ခြောက်... ငွေလှိုင်းကြက်ခွပ်များနှင့် လှုပ်ခါနေသောလှေများ၊ ရွက်တိုင် အလံများကို ဝိုင်ဆိုင်ထားသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပင်လယ်...။

ဤကောင်းကင် ဤပင်လယ်တို့၏ လှပတင့်တယ်မှုသည် လိုက်ဖက် ညီလွန်းပေသည်။ ရင့်ကျက်ချမ်းမြေ့ပေသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ။

"ရန်မရှိကုန်သည် ဖြစ်ကြပါစေသတည်း။ မိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်းကင်း သည် ဖြစ်ကြပါစေကုန်သတည်း။ မိမိတို့ကိုယ်အား ကောင်းစွာ ဆောက်တည် နိုင်ကြသည် ဖြစ်ကြပါစေသတည်း..."

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ ခေတ္တာဘာဝနာသည် ကျွန်ုပ်ရင်တွင်း၌ အလိုလိုဖြစ်လာသည်။ ရင်ကျက်ချမ်းမြေ့သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ 'အဝေရာ'ဆိပ်ကမ်းခြင်ကူးကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသားသည် ဝီတိသောမနဿ အလှည့်၌ နစ်မြုပ်လွှားသည်။

"ဒီလေ့တွေဟာ ရွှေဆင်စွယ် အဖွဲ့နဲ့သာ ဝေဗျာတ်သလင်းနဲ့ ပရမေသကုန်တွေကို ရောင်းဝယ်ဖောက်တားကြတဲ့ လှေတွေပဲ။ အဝေရာ ဆိပ်ကမ်းမှာ သူတို့ဟာ သင်္ကြပ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝင်ကြထွက်ကြနဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ကြတယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုကို သူတို့ ဝန်တီးကြပေတယ်။ ထမင်းလှော်အတွက် ပုပန်ကြောင့်ကြစရာ မလိုတော့တဲ့ ရာမညာတိုင်း သူပြည်သားတွေဟာ မကရဝါဒသာသနာတော်ကို စိတ်ရှိသလောက် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ပွားများနိုင်ခဲ့ကြပေတယ်။ အင်း... ခါဟာလဲ ဒီလေ့တွေရဲ့ ကောင်းပုပါလား"

ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသော ရွက်တိုင်များကိုကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်အတွေးတဖျား ကွယ်မြင့်သွားလေသည်။

"အင်း... ပဲ့နင်းမှုနဲ့ လှေထိုးသားတို့လည်း ကျွန်းမှာချမ်းသာကြပါစေ၊ ဘေးရန်ကင်းရှင်းကြပါစေ၊ ငါတို့ရဲ့ ခေတ္တာစေတနာကို ခံယူနိုင်ကြပါစေ၊ မနုဟာရဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကိုလည်း အမျှပေးဝေလိုက်ပါရဲ့ကွယ်"

လရောင်အောက်မှ အဝေရာဆိပ်ကမ်း၏ တင့်ထယ်မှုကို ခံစားရင်း ကျွန်ုပ်ရင်တွင်းဝယ် ကျွန်ုပ်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို မြတ်နိုးတွယ်တာမှုများ ပွားစည်းလာသည်။ ဤနေပြည်တော်၏ အာဇာနည်အဝန်းတွင် ထေရဝါဒသာသနာတော်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရမည့် မင်းအဖြစ်ကို ရရှိခဲ့ခြင်းအတွက်လည်း ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် အားချီပေသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသည် ထေရဝါဒသာသနာတော်နှင့် ခွဲခွာ၍ မရဝကောင်း၊ အဝေရာဆိပ်ကမ်းသည် ကုန်စည်လှေများနှင့် ကင်းကွာမရဝကောင်း၊ လှေအစုအလုပ်သမားများသည် ယခုလို ညအခါတွင် နှစ်ဦးကွဲစွာ ဝိပ်မောကျနေကြရှာပေမည်။ နေ့ခင်းပိုင်းဆိုလျှင် ဤအဝေရာဆိပ်ကမ်းသည် သူတို့တစ်တွေ၏ ဖောက်လံ၊ ခေါ်သံများဖြင့် ဆူညံလှုပ်ရှားနေခဲ့ပေမည်။ နေ့ခင်းက အမောတို့ကို ယခုအခါ သူတို့မြေဖျောက်ဝန်းဖြေ နားနေကြပေပြီ။

သူတို့၏ဘုရင် ကျွန်ုပ်မနုဟာသည် ကေလာသတောင်ပေါ်ရှိ မုန်နန်းဆောင် ဩတင်းမှာထိုင်ပြီး သူတို့အကြောင်းတွေးရင်း သူတို့၏ လှေရွက်တိုင်များကို ငေးမောနေသည်ကို သူတို့မသိရှာကြ။

အင်း... သူတို့ သေချည်ဖြင့် နားခေဝန်းဖြေခြင်းတော့ မပြုကြတန်ရာ၊ မှတ်တမ်းထား လေ့အမူထမ်းများဟာ ပင်ပန်းကြတယ်။ သူတို့ အနည်းနဲ့အများ သေချည်နဲ့ ကင်းနိုင်ကြမှာ ပဟုတ်လား။ အင်း... ဖြစ်နိုင်လျှင် ရာမညာတိုင်း သားအားလုံး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတိုင်းသားအားလုံး ငါးပိးသံလက်တော့ လုံ့လအောင် ထိန်းကြစေချင်သည်။ သူတို့၏ သဒ္ဓါပီတိကို နှိုးဆော်မည့် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရှင်ထံတော် အများအပြားကိုလည်း ကျွန်ုပ် ခေပြည်တော်အနံ့အပြားမှာ တည်ထားကိုးကွယ်စေခဲ့သည်။

"အင်း... အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ကပ်နားနေတဲ့ ညတွေမှာတော့ သူတို့ သေချည်ကို ရှောင်ကြည့်နိုင်အောင် တစ်ခုခုလုပ်မှပဲ။ ဗွေသီလကို နှိုးဆော်ပေးတဲ့ အရာတစ်ခုခု အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာ ရှိနေရင်ကောင်းမယ်"

"အဝေရာ"သည် လှေကြီးလှေဝယ်တို့ဖြင့် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဝည်ကားနေသည်။

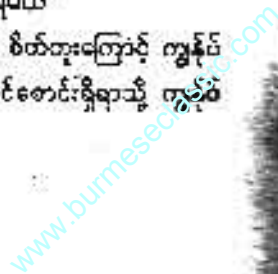
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ခံတွင်းဝလည်း မြစ်သည်။ အချစ်သေးချက်နွှား ကုန်သည်လယ်လုပ်တို့ စုံညီစုစေရာ အရပ်လည်း မြစ်သည်။

ကေလာသတောင်၏ မုခ်ဝသဖွယ်လည်း ဖြစ်သည်။

ဤခေသ ဤဆိပ်ကမ်းဝယ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ နှလုံးသည်းပွတ်ကို ထည်ဆောက်ပြထားမည် ဆိုပါက..."

"ဟို... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... ဒါကို ရွေးအစဉ်အဆက်ဘုရင်များ မစဉ်းစားမိခဲ့ကြဘူး။ ဒါဟာ ငါ့လက်ထက် မနုဟာလက်ထက်မှာ မြစ်စေ့မယ်။ ငါဟာ သာသနာ့ရက္ခိတဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ရာမညာတိုင်း အားလုံးမှာ အခုသိနေကြတာထက် ပိုပြီးသိကြစေရမယ်"

တစ်ကိုယ်တည်း စံစားနေရင်း ရရှိလာသော စိတ်တူးကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိတော့သည်။ ကျောက်ခုံညောင်စောင်းရှိရာသို့ ကျွန်ုပ် လှမ်းခဲ့သည်။

ကျောက်ခုံပေါ်တွင် ဆင်စွယ်ငွေမောင်းတစ်ခု ရှိနေပေသည်။ ငွေခွီးတစ်
မောင်းထုတ်ကို ကျွန်ုပ်ဆွဲယူလိုက်သည်။ ကြည်လင်သော မောင်းသံသည်
ဘဓရာသနဆောင်၏ ခန်းဆီးများကို ဖြတ်သန်း၍ အပြင်ဘက်မှ အဆောင်
တော်ဝန်ရှိရာသို့ ရောက်သွားနိုင်ပေမည်။

ဓမာင်းသံသုံးချက်အဆုံးတွင် အဆောင်တော်ဝန် ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဘာအလိုရှိပါသလဲ”

“ဘိုးပန်းရည်ကို သွားခေါ်စမ်း အဆောင်တော်ဝန်”

“ခုညာပဲ တွေ့လိုပါသလား... ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဟုတ်တယ်... အဆောင်ဝန်... အရှေ့ကြီးတိုင်ပင်ရောဂိုတယ်။ အခု
ချက်ချင်းခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်ဒီဘဝရာသနအဆောင်မှာပဲ စောင့်နေမယ်”

အဆောင်တော်ဝန်သည်- ရူးတောက်ဦးညွတ်ပြီး ကျွန်ုပ်ဓမ္မမှ တွက်ခွာ
သွားလေသည်။ ဘိုးပန်းရည်၊ သူကား ကျွန်ုပ်၏ ဝိသုကာတော်ဖြစ်သည်။
ဂဝဏ္ဏကျောက်ကို ကိုင်တွယ်ရာ၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် နှစ်ယောက်မရှိသူ မဟာ
ကျောက်ဆစ်ပညာရှိကြီးပေတည်း။

အသက်ကိုးဆယ်ကျော်ပြီဖြစ်သော ဘိုးပန်းရည်သည် မင်းအဆက်ဆက်
နန်းသုံးတော်ဝင် ဝိသုကာရှင်ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ် “နေမျိုး” ဘွဲ့ပေးသော်
လည်း ဘိုးပန်းရည်က လက်မခံပေ။ “ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နိုင်စေချက်အတိုင်း
ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရုပ်တုတွေ ထုလုပ်ပေးနေခြင်းကိုက ကျွန်တော်မျိုးကြီးအတွက်
ကြီးစွာသော ကုသိုလ်ကံဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုစွဲ့ကိုမှ မလိုချင်ပါ” ထုန်ယင်
သော အသံဖြင့် ပြန်ပြောလေ့ရှိပေသည်။

ကောလာသတောင်ထိပ်ရှိ သောဏ္ဍရာရခန်းမအတွင်းက ‘အရှင်သောဏ
နှင့် အရှင်ဥဉ္ဇရမထေရ်မြတ်နှစ်ပါး၏ ရုပ်တုကိုလည်း ဘိုးပန်းရည်ပင် ထုလုပ်
ပေးခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရုပ်တုတော်များကိုလည်း လျောင်းတော်မူပုံ ဝဗ္ဗကြော
တရားဦးဖောကြားနေပုံ၊ ဒက္ခိဏာသာခါ ရုပ်ပွားတော်ပုံ ရုပ်တော်မူပုံ၊ ထက်
ဝယ်ဖွဲ့ဆွဲနေတော်မူပုံ စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်လို့လားတောင့်တမှုကို ဘိုးပန်းရည်
သည် ပြောင်မြောက်ကျွမ်းကျင်စွာ ထုလုပ်ပေးခဲ့ပေသည်။

“ဘုရင်မိသုကာဘွဲ့”ကို လက်ခံရန် ငြင်းပယ်ခဲ့သော ဤအဘိုးကြီး၏
ချည့်နဲ့ထေးသွယ်သော လက်ချောင်းများကား အံ့မခန်း၊ လက်ချောင်းများပင်
တည်း။ ဤလက်ချောင်းများဖြင့် ထုလုပ်လိုက်သော ရုပ်ပွားတော်မြတ်များ
သည် ကျွန်ုပ်၏ ထေရဝါဒနန္ဒလွင်္ဂသားနှင့် သဒ္ဓါတရားတို့ကို ထိကျစွာ ဖော်ထုတ်
နိုင်ကြသည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုစိတ်ကို လှူဆောင်နိုင်ခဲ့
ပေသည်။

ယခုအခါ... .

ကျွန်ုပ်သည် ထိုမဟာဝိသုကာရှင် အဘိုးကြီးကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ အကြီး
အကျယ်ဆုံးသော ကျောက်ဆစ်လက်ရာတစ်ခု ထုလုပ်ရန် တာဝန်ပေးရပေ
မည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ တကယ်အသံညွှန်လုံးကို ဖော်လှစ်မည့် စွမ်းဆောင်ချက်
တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိုးပန်းရည်တို့ ဆောင်ရွက်ကြရမည်။

“ဘိုးပန်းရည် ရောက်လာပါပြီ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဪ... ဒီမှန်ပြတင်းပေါက်ရှိရာကို ခေါ်ခဲ့ပါ အဆောင်တော်ဝန်”

“ဘုရင်မင်းမြတ်... ကျွန်တော်မျိုးကြီး ရောက်ရှိပါပြီ”

ဘိုးပန်းရည်ကို ကျွန်ုပ်လေသာပြတင်းဆောင်ရှိရာသို့ တွဲခေါ်ခဲ့သည်။
အပေါ်စီးပွဲ မြင်နေရသော အဝေရာဆိပ်ကမ်းသည် လရောင်ကြောင့်
စောစောထက်ပို၍ ရှမ်းမြစိုပြည်နေပေသည်။

“ဘိုးပန်းရည် ဒီအဆောင်တော်ရဲ့ ဒီမှန်ပြတင်းပေါက်ကနေပြီး
ဟီးအထေးအောက်ဘက် အဝေရာဆိပ်ကမ်းမြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

“ကြည့်စရာမလိုပါဘူး ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ဘိုးပန်းရည်”

“ဘုရင်မင်းမြတ် မေ့နေပြီထင်ပါတယ်။ အနှစ်ခုနှစ်ဆယ်ကာလပတ်လုံး
ကျောက်ဆစ်ထုလုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျောက်ဆစ်မှုန်တွေဟာ ကျွန်တော်မျိုးကြီး
ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ပြည့်နေပါပြီ။ ညအခါမှာ ဘယ်လောက်ပဲ လသာသာ
မွဲသီတဲ့မျက်လုံးများဟာ အထေးကို မမြင်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“အို... ဟုတ်ပေသားပဲ”

ထိုအခါမှပင် ဦးပြာရောင်သန်းနေသော ဘိုးပန်းရည်၏ မျက်ဆန်မှအင်
ကျွန်ုပ်သတိရမိပေတော့သည်။

"ကဲ... ဒါဖြင့် ကျွန်ုပ်ပြောပြတာကို စိတ်နှစ်မြို့ကြည့်စမ်းပါ။ ဘိုးပန်းရည်းစားအဖေအဖို့ပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှာ လရောင်တွေအပြည့် ဖိတ်ခေါ်နေတယ်။ ကောင်းကင်က ကြယ်နက်တဲ့ဟာ ပင်လယ်က လှိုင်းကြွတ်ခွဲတွေနဲ့ အရေအတွက်ချင်း ပြိုင်နေတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုအကြားမှာတော့ ကုန်စည်လှေရွက်တိုင်တွေ တံခွန်တွေ အလဲတွေဟာ လှုပ်ခါနေကြတယ်။ ဒါတွေအားလုံးရဲ့ ဦးညွှတ်ရာဟာ အဝေရာဆိပ်ကမ်းဖြစ်တယ်။ အဝေရာဆိပ်ကမ်းဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ မုခ်ဝပြစ်တယ်။ အဝေရာဆိပ်ကမ်းဟာ ကေလာသတောင်တော်ရဲ့ ခံတွင်းဝလည်ခြစ်တယ်။ အဝေရာဟာ ကျွန်ုပ်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ကြီးကျယ်ခန်းနားမှုကို ဖော်ပြနေတယ်။ အဲဒီအဝေရာဆိပ်ကမ်းဟာ ကုန်သင်္ဘောတွေ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားသူတွေနဲ့ မွေးမွေးလှုပ် စည်းကားလှုပ်နေပေမယ့်... တစ်ခုခုလိုနေတယ်။ သိလား ဘိုးပန်းရည်းစား၊ တစ်ခုခုလိုနေတယ်။ ပင်လယ်ထဲကနေပြီး အဝေရာကို ဦးတိုက်လာတဲ့ သင်္ဘောမှန်သမျှ အဝေရာရဲ့ ရှည်လျားတဲ့ တမ်းခြေမှာ သွားလာလှုပ်ရှားတဲ့ ဆင်၊ မြင်း၊ ကွဲ၊ နွား၊ လူမှန်သမျှဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ နှလုံးသားကို ထင်းခဲနယ်တွေ ခံစားနေရမယ်..."

"ပင်လယ်ရဲ့ ဟိုး... ခိုးကုတ်စက်ဦးအရပ်မှာရှိတဲ့ သင်္ဘောဆီကနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဝေရာကို ကြည့်လိုက်ရင် မြင်... ဒါဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ လားလို့ ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားတောင် သိစေရမယ်။ ဒါကြောင့်..."

"အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာ ဗုဒ္ဓရှုပ်ပွားတော် ထုလုပ်ရမှာပေါ့ ဘုရင်မင်းမြတ်"

"ဟုတ်တယ်... ဘိုးပန်းရည်းစား ဝင်မတန်ကြီးမားသပွယ်တဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ ထုလုပ်ရလိမ့်မယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ ဘိုးပန်းရည်းစားထုလုပ်ပြီးခဲ့သမျှ ရုပ်ပွားတော်မြတ်အားလုံးထက် ကြီးမားသပွယ်တဲ့ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ"

"ဝင်ကျောက်နဲ့ပဲလား ဘုရင်မင်းမြတ်"

"အကောင်းဆုံး ဝင်ကျောက်နဲ့ ထုလုပ်ရမယ် ဘိုးပန်းရည်းစား၊ နက်ဖြန်နံနက်မိုးသောက်ကစပြီး အလုပ်လုပ်ပေတော့ နက်ဖြန်နံနက် ညီလာခံကို ဘိုးပန်းရည်းစားဝင်ရမယ်။ ရုပ်ပွားတော်မြတ် တည်ထားရမယ့်နေရာကို ကျွန်ုပ်

ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်မယ်။ အမြန်ဆုံး ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ အချိန်မရှိတော့။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့..."

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ချိန်လုံးမေ့လျော့နေခဲ့သော အကြောင်းအခြင်းအရာတစ်ရပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်ဖျားသို့ အလိုအလျောက် တစ်မဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။ ကဆုန်စိုင်းလာသော မြင်းဝက်ကို တုံ့ဆွဲလိုက်သကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ကူးအလျဉ်များသည် ဤနေရာတွင် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ထိခိုက်သွားသည်။

ဘိုး... ဤကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်၏ သွေးကြောများအတွင်း ပုန်းလှိမ့်တွယ်ကပ်နေပြီထင်သည်။ ဤအခြေအနေဟာ ပြဿနာကို ကျွန်ုပ်အဘယ့်ကြောင့် ဤညချမ်းတွင် မတွေ့မိခဲ့ရပါသနည်း။ ယခု "အဝေရာ"တွင် ကြီးစွာသော ဆင်းတုတော်မြတ်တစ်ဆူ ထုလုပ်ထားမည့် အကြောင်းကို လိုက်လံဆည်းပူးနေရာ ကြံစည်လိုက်တော့မှပင် ထိုပြဿနာသည် တွားခနဲပွားကပ်ထွက်ပေါ်လာသည်တကား။

"ဘာကြောင့် အချိန်မရှိတာလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်" ဘိုးပန်းရည်းစားအသံကား မပြောင်းမလဲ၊ မတုန်မလှုပ်ပင်။

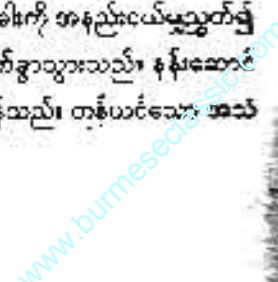
"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ယုတ်နိမ့်တဲ့ လိင်ဂရုစစ်ဘုရင်က ကျွန်ုပ်တို့ကို စစ်ကြေညာလိုက်ပြီ။ ဝင်းထို့ နေ့ညမဆို ဝင်လာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အဝေရာဆိပ်ကမ်းက ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကို အမြန်ဆုံး ထုလုပ်ကြရလိမ့်မယ်"

ထေရဝါဒသာသနာတော်ကို ပုတ်ခတ်ဖောက်ကားသည့် စဉ်ကားလုံးများကို ကျွန်ုပ်မြင်ယောင်လာပြန်သည်။ သူရိယဝဗ္ဗဟူသော လိင်ဂရုဘုရင်။

"ကျွန်တော်မျိုးကြီး သွားနိုင်ပြီလား ဘုရင်မင်းမြတ်"

"မြောက်... မြောက်... ဝင်း... သွားနိုင်ပြီ... သွားနိုင်ပြီ နံနက်ညီလာခံမှာ ဘိုးပန်းရည်းစားဝင်ခဲ့ဖို့ မေ့ပါနဲ့"

အဘိုးကြီးသည် တုန်ယင်ချည်းနဲ့နေသော ခါးကို အနည်းငယ်ပျဉ်းကာ ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း နန်းဆောင်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ နန်းဆောင်ပုခံဝအရောက်တွင် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်ပြန်သည်။ တုန်ယင်သော အသံပေါ်လာသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်မျိုးကြီးဟာ ကျောက်ဆစ်ပီသကော ပန်းတ မော့ကလွဲရင် အခြားဘာကိုမှ သိနားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင် မင်းမြတ် ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် စကားထစ်စုံ ဆိုပါရစေ”

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းညိုက်ပြလိုက်သည်။

“အဲဒီ လိဂေါရတေ့ ဖော်ပြလာမယ်ဆိုရင်တော့ အဝေရာမှာ လောလော ဆယ် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်အစား ခံတပ်တစ်ခု တည်ဆောက်တာက ပိုပြီး လိုအပ်မလားလို့ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ထင်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

အမရာနန်းဆောင်တွင်းသို့ လရောင်သည် ထိုးဖောက်စီးဆင်းနေပြီဖြစ် သည်။ တိတ်ဆိတ်သော လရောင်အလယ်တွင် ကျွန်ုပ်မနုဟာတစ်ဦးတည်း တွန့်ရစ်ခဲ့သည်။ ကရဝေသားဖြင့် ထုထားသော အမရာသနပရ္ဗင်တော်၏ အခံရပ်ကား ပီတုန်းရုပ်၊ ပီတုန်းရုပ်ပေါ်သို့ လရောင်ကျရောက်နေသည်။ လက် ရာမြောက်သော ပီတုန်းရုပ်မှ အကောင်ပံများသည် ယခုချက်ချင်း ထပ်တော့ မည်ကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

စူးစစ်ပြင်းထန်သော ပီတုန်းတောင်ပံခတ်သံများ ကြားယောင်မိသလို ချီသဖြင့် ကျွန်ုပ်နားနှစ်ဖက်ကို ယောင်ယမ်း၍ ပိတ်လိုက်မိလေသည်။

မိဖုရားသီရိမာ၊ သားတော် သုဓမ္မရာဇာ။

နန်းရင်းဝန်ကြီး၊ ဗိုလ်ချုပ်မှူး၊ လွတ်ဝန်ချုပ်၊ နားခံတော်မှူးကြီးနှင့်... ကေလာသနန်းတော်စောင့် တပ်ဗိုလ်မှူး။

နန်းရင်ပြင် ထောင့်တစ်နေရာတွင်ပူ ဝိသုကာတော် ဘိုးပန်း၊ ရှည်သည် ဝေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ဒူးတုပ်ထိုင်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး နံနက်ဝတ်စဉ်ပြုအပြီး ဘုရားကျောင်းဆောင်တော်မှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ပလ္လင်ထက်၌၊ သီရိမာက သလွန် ထက်၌ သားတော် သုဓမ္မရာဇာနှင့် အခြားအဖျားအမတ်ဝန်တို့ကလည်း သတ် မှတ်သော နေရာများ၌ အသီးသီးနေရာယူပြီးကြပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယနေ့ နံနက်ညီလာခံသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ညီလာခံဆိုသော်လည်း အခါဆိုင်းကဲ့သို့ မှုပတ်စိုလ်ခြေနှင့် ဗိုလ်တ အုပ်အလင် စုဝေးသော ညီလာခံမဟုတ်ပေ။ ယနေ့အဖို့ တရားစီရင်စရာ သဘင်လည်း မရှိသဖြင့် ရွေ့လွတ်တော်ဆောင်သို့ သွားရန်လည်းမလိုပေ။ ယနေ့နံနက် ညီလာခံကား ကျွန်ုပ်၊ မိဖုရား၊ သားတော်နှင့် အခြားနန်းတွင်း အခေါင်ဝန်ပင်းငါးဦး။ ဤမင်းသော ဝိသုကာတော် အဘိုးကြီးတစ်ဦးသာ ပါဝင် သည့် ညီလာခံဖြစ်သည်။

နွေဥတုချုပ်ငြိမ်းစေ ရာသီဖြစ်သည်အလျောက် မိုးရုန့်ပါသော လေတို့ သည် ကေလာသတောင်ခါးပန်းကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေသည့် လှိုင်းတံပိုး အနည်းငယ်ရှိသည့် ပင်လယ်ပြင်ကို အဖေဆီတွင် ကျွန်ုပ်မြင်နေရသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် ပင်လယ်ဘက်မှ မှေ့ဗိုက်လာသည့် မိုးသက်လေ ချိန်ကြောင့် နန်းရင်ပြင်မှ အဝါရောင်စိစ ဓာတ်လွန်ကာများသည် တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ယင်းလျက်ရှိသည်။ မိဖုရားသီရိမာ၏ ယောဂီရောင်ပဝါဝသည် လေတွင် လွင့်ဝဲလျက်ရှိသည်။

လေတိုက်သံမှတစ်ပါး ငြိမ်သက်မှု။

ထိုငြိမ်သက်မှုကို စတင်အဆုံးသတ်လိုက်သူမှာ ကေလာသနန်းတော် စောင့် တပ်မှူးဖြစ်သည်။

“အဘမာ ဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်မှူး ဗိုလ်မင်းမြတ်ခင်က တွေ့ဆုံပါရစေ လို့ ခွင့်တောင်းနေပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဘာအတွက်လဲ ဗိုလ်မှူး”

နန်းတော်စောင့် တပ်ဗိုလ်မှူးသည် ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများတွင် အံ့ဩမှု အရိပ်အငွေ့များ ရှိနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိ သည်။

“စစ်သည်ရဲမက်နဲ့ လက်နက်ရိက္ခာတစ်မ ဖြည့်တင်းဖို့အရေးကိစ္စလို့ ပြောပါတယ်”

စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော စစ်၏အငွေ့အသက်များကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ ခံစားလိုက်မိသည်။ လိဂေါရတို့၏ စစ်ရေးကိစ္စ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရန် နန်းရင်း ဝန်ကြီးက အကြံပေးသဖြင့် ယခုနံနက် ဤနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စုဝေးနေကြ ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သုဝဏ္ဏဘူမိ၏ ထိပ်တန်းနန်းတွင်းဝန်ထမ်း

များသာ ရှိအပ်သည့် ဤစုဝေးပွဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် စိသကောတော် ဘိုးပန်းရည်ကို တက်ရောက်စေခဲ့သည်။

နန်းရင်းဝန်၊ လွှတ်ဝန်ချုပ်၊ နားခံတော်မှူးတို့၏ မျက်နှာတစ်ခုစီကို ကျွန်ုပ် တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခုခုပြောချင်သည် မျက်နှာများဖြင့် ဖူးစိုက်ကြည့်နေကြလေသည်။

“နန်းရင်းဝန်ကြီး ပြောစရာရှိတာပြောပါ”

နန်းရင်းဝန်သည် အကြော်ပြင်းပြင်းထသော သူ၏လက်ချောင်းများကို သိုရင်းလက်တောင်းမှ ထုတ်လိုက်သည်။

“လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝမ္မဟာ စစ်လက်နက်နှင်ပေးခဲ့တဲ့အတွက် အပြစ်အထန် အားထုတ်နေပါတယ်။ အနောက်တောင်ဒေသ ပင်လယ်ရဲ့ ဟိုဘက်က သိန်းယဉ်ပြည်ကိုလည်း သူတိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနဲ့ ဟောင်တန်းခွင်းဆက်ပစ်နေတဲ့ အယုဒ္ဓယနယ်နိမိတ်ကိုလည်း သိမ်းပိုက်ပြီးပြီလို့ သိရပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်။ အခုဆိုရင် လီဂေါရဘုရင်ရဲ့ စစ်တပ်မှာ ကျွမ်းစစ်သည်ပေါင်း ထောင်ပေါင်းများစွာကို စုခွဲထားပြီလို့လည်း သိရပါတယ်”

“အင်း... ဒီအတိုင်းသာမှန်ရင်တော့ လီဂေါရဘုရင်ဟာ စစ်လက်နက် ဧကရာဇ်နှင်ပေးတာပဲ ထူထောင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ အမှန်ပဲပေါ့”

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် နားခံတော်မှူးက ပင်ပြောလေသည်။

“ကျွမ်းစစ်သည် ထောင်ပေါင်းများစွာကို စုခွဲထားပြီးရုံတင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ နန်းရင်းဝန်ကြီး၊ လီဂေါရဘုရင်နဲ့ သူရဲ့တပ်မတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လီဂေါရနေပြည်ထောင်စုမှာ အခြေတကျ တပ်စွဲနေကြတာ မဟုတ်ဘူး အချိန်နဲ့အမျှ တိုင်းတစ်ပါး နယ်နိမိတ်ဒေသတွေကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နေကြတာကလား”

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဝင်ရောက်ပြောဆိုသူမှာ လွှတ်ဝန်ချုပ်ဖြစ်သည်။

ဖိမုရားသီရိမာသည် ယောဂီပဝါကို ပြင်ပတ်ရင်း သလွန်ထက်မှ ထလိုက်သည်။

“ကျွမ်းစစ်သည်တွေကို စုခွဲပြီး တိုင်းတစ်ပါးနယ်နိမိတ်ဒေသတွေကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နေကြတယ်ဆိုတာ အမှန်ပဲလား လွှတ်ဝန်ချုပ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါင်ဖုရား၊ ကေလာသတောင်ထက်ရဲ့ နယ်မြားတစ်ဖတိုင်း၊ ပင်လယ်ကမ်းတောင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလှေတိုင်းက ဒီသတင်းကို ဖူးကြပါတယ်”

“အင်း... ပါဟာ ခုမှလတ်တလော ပြစ်ပျက်လာတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဟုတ်ပေဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက အမြစ်တွယ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေ မှီနေတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ ဖိမုရားသီရိမာသည် ရာဇဝံသဝေခ၌ ကျပ်လည်သိမ္မာသူ ပြစ်ပေသည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ကြီးမားသော ကိစ္စရပ်များ ပေါ်ပေါက်လာတိုင်း သီရိမာသည် အကျိုးဆက်အကြောင်းဆက်ကို ရှင်းလင်းပြောဆိုနေပြန်သည်။

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့တကွ အားလုံးအမတ်ဝန်များလဲ သိပြီးပြစ်တယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရာပေါင်းများစွာက သီရိမာတို့ရဲ့ ဟောဒီကေလာသဒေသတစ်စိတ်မှာ ဒီလိုအလားတူ ပြဿနာမျိုးပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ တဲဒီတုန်းကလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ သူ့ရဲ့ပစ္စမတ်တွေဟာ သီရိမာတို့လိုပဲ ဟောဒီလို ဖိုးသက်လေတွေ တိုက်ခတ်နေတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ စုဖုံးတိုင်ပင်ကောင်း တိုင်ပင်ခဲ့ကြမယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့တုန်းက နောက်ကျသွားခဲ့တယ်နဲ့ တူပါတယ်”

သီရိမာသည် ကျွန်ုပ်ကိုမကြည့်ဘဲ လေသာခန်းပြတင်းဝမှနေ၍ ပင်လယ်ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။ ဖိမုရား၏အသံမှာ ရှည်လျားသော ရာဇဝင်လင်္ကာကြီးတစ်ပုဒ်ကို ရွတ်ဖတ်နေသတဲ့သို့ တေးစက်နက်နဲနေပေသည်။

“အားလုံးမှတ်မိကြမှာပါ ဟရိပုဉ္ဇယရဲ့ အတိတ်ရာဇဝင်လေး တေးလဲတဲ့ မြောက်ဘက်ဒေသက နန်ကျောင်လူမျိုးနွယ်ဟာ အလုံးအရင်းနဲ့ ကောင်ပိုင်းကို ဆင်းလာခဲ့တယ်။ နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ ဟရိပုဉ္ဇယတိုင်းသားတွေဟာ နန်ကျောင်လူမျိုးရဲ့ ပြင်းခွာနဲ့ လှံသွားအောက်မှာ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ကေလာသရဲ့ ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှာ သွေးမြင်ခြင်းနိဒ္ဒါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အမည်နာမ တစ်မျိုးနဲ့ ရှိခဲ့မယ့် အဝေရာဆိပ်ကမ်းတွေမှာ အလောင်းတွေ ပွေးငွေ့လှုပ် နေခဲ့မှာပဲ။ အဲဒီ ဟရိပုဉ္ဇယရဲ့ နာကြည်းစွယ်အတိတ်တို့...”

သီရိမာသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ပြန်လည်လိုက်လေသည်။

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ ထပ်ပြီးဖြစ်ပေါ်မလာတောင် လုပ်ကြံရမှာပေါ့”

"ဟရိပုဉ္ဇယ"၊ အတိတ်၏ အနိဋ္ဌာရုံရာဝေင်သည် ကျွန်ုပ်ရင်ကို ရိုက်ခတ်ခဲ့သည်။ ဟရိပုဉ္ဇယသည် နန်ကျော်လှမျိုးတို့၏ ကျေးကျော်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ပိးဇွီခံရသော ယာခင်းပမာ ပြန်ခဲ့ရကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သိရှိထားကြပေသည်။

သို့သော် တိုဝှက်က ဟရိပုဉ္ဇယကား ဘာသာအယူဝါဒအရလည်းကောင်း၊ ဓနုဥစ္စာအရလည်းကောင်း၊ စစ်အင်အားအရလည်းကောင်း ခိုင်မာတောင့်တင်းခြင်း မရှိခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်သည်။

တိုဝှက်က ဟရိပုဉ္ဇယကား ရာမညတိုင်းကို ဦးစီးနိုင်ခဲ့သည့် နေပြည်တော်မဟုတ်၊ ယခု ကျွန်ုပ်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကား...။

"သိရိမာပြောတာ မှန်ပေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ဟရိပုဉ္ဇယနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတို့ဟာ မတူကြဘူးဆိုတာ အားလုံးနားလည်ကြရမယ်လေ"

ကျွန်ုပ်၏ စကားများကို အတူးစိတ်ပါဝင်စားကြဟန်ဖြင့် အားလုံး ဓမ္မသို့ဝါးလာကြသည်။ ထိုပန်းရည်ကမုကားသူ၏ မူလနေရာမှာပင် ထိုင်နေခဲ့သည်။

"သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဓနုဥစ္စာကြွယ်ဝတယ်၊ ရာမညတိုင်းရဲ့ ဦးစီးဦးဆောင်လဲ ဖြစ်တယ်၊ အဝေရာသိပ်ကမ်း၊ အသယာသိပ်ကမ်းနဲ့တော့ သော ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတွေဟာ အပြောကျယ်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ကျန်းမြင့်ပေါ်ကနေ အုပ်စိုးထားနိုင်တယ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးရဲ့ ဝိပြီးပြင်မြတ်တဲ့အချက်ကတော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ ထေရဝါဒသာသနာတော် ရှိနေတယ်။ ဒီဓမ္မပီပါမှာ အယ်တိုင်းဒေသမှာမှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလောက် ထေရဝါဒ သာသနာတော် မထွန်းကားဘူး၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဘုရင်မင်းမြတ်"

နန်းရင်းဝန်ကြီးသည် ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညိတ်လိုက်ရပေသည်။

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်... မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်"

သိရိမာက ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း စိတ်အားထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် ဣစိတ်ကြည်နေလေသည်။

"ဓမ္မဒီပါအလုံးမှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ထေရဝါဒသာသနာတော်ရဲ့ ဧကောင်

နဲ့ခွန်ပြစ်တယ်ဆိုတာ သံသယခွဲစရာ မလိုပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချက်ကလဲ လိင်ဂါရဘုရင် သူရိယဝပ္ပရဲ့စစ်ကို စိတ်ခေါ်ဆဲလို့ ဖြစ်နေတယ်"

"ဘယ်လို... ထေရဝါဒ သာသနာတော်ရဲ့ ကြီးကျယ်စည်ကားပူတာ စစ်ကိုစိတ်ခေါ်နေတယ် ဟုတ်လား၊ သိရိမာ၊ သာသနာတော်က စစ်ကိုစိတ်ခေါ်သတဲ့လား"

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေခဲ့သော နားခံတော်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒုးထောက်နေရာမှ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

"ဒီသဘောကို သက်ရောက်နေပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ လိင်ဂါရဘုရင်ဟာ သီဝဂိုက်၊ သားဆိုတဲ့ အမည်ကို ခံယူထားပါတယ်၊ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သီဝဂိုက်က သားတချို့နဲ့ ဝိဿနိုးဂိုက်က သားအချို့ဟာ ရန်ဘက်ဖြစ်ခဲ့ကြပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကိုလဲ ဝိဿနိုးဂိုက်က အဆက်အနွယ်တစ်ခုလို့ လိင်ဂါရဘုရင်က စွပ်စွဲထားပါတယ်၊ ဝိဿနိုးဂိုက်က အဆက်အနွယ်မှန်သမျှတို့ ရန်သူလို သဘောထားပြီး တိုက်ခိုက်နေတဲ့ လိင်ဂါရဘုရင်အဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သေရပါသော သာသနာတော် ဖွံ့ဖြိုးမှုကိုပဲ အကောင်းဆုံးလို့မယ်ဖွဲ့ ရမယ်ရှာစရာ အဖြစ် တွေ့သွားဟန်တူပါတယ်"

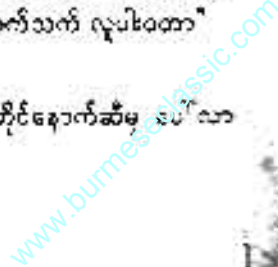
"ဒါဟာ... တမင်သက်သက် အကြောင်းမှာတာပဲ"

ငယ်ရွယ်နုပျိုသော အသံဖြစ်သည်။ ဖိပုရားသိရိမာတေးမှ ကျွန်ုပ်၏ သားတော် အသက်ဆယ်လေးနှစ်အရွယ် သုဓမ္မစာဇာ မင်းသားငယ်၏အသံ။

"ရာဇာငယ်တော့ ခမည်းတော်တို့ခလောက် နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို တာသာအယူတို့ အမည်တပ်ပြီး စစ်တိုက်တယ်ဆိုတာကတော့ သက်သက်အကြောင်းရာ လှိုင်းမယ်ဖွဲ့တာပဲ လိင်ဂါရဘုရင်ဟာ သူ့နိုင်ငံသူ အားမရသေးလို့ တခြားနိုင်ငံတွေ လိုက်တိုက်နေတာ နေမှာပေါ့၊ ရာဇာငယ်တို့လိုပေါ့၊ ဆင်ရှင်တစ်ခုတည်းနဲ့ ထားမရဘူး၊ သူများအရွပ်လိုပဲပင်တယ်၊ ရာဇာငယ်တို့က လူကြီးမဟုတ်လို့ ထားပါတော့... အဲဒီလိင်ဂါရဘုရင်က လူကြီးလုပ်ပြီး ဘာကြောင့် သူ့ရှိပြီးသားနဲ့ မဝရတာလဲ... ဒါသက်သက် လုပ်ပါဝတာ"

"ဟား... ဟား... ဟား..."

အားရပါးရ ချယ်မောသံတစ်ခု နန်းတော်တိုင်နောက်ဆီမှ ပေါ်လာ

သည်။ ငါ့သုကာမောင် ဘိုးပန်းရည်ဖြစ်သည်။ ဘိုးပန်းရည်သည် လက်ထဲမှ ကွမ်းညှပ်ပြင် ကွမ်းသီးပိတ်ကိုညှပ်ရင်း အူလိုက်အသည်းလိုက် ရယ်နေလေသည်။

“ဘိုးပန်းရည်... အာရယ်တာလဲ”

“ရာဇာဇယံပြောတာ သဘောကျလို့ပါ နားခံတော်မူကြီးရယ်။ တယ်စကားလုံးပြောင်တာပဲ ကျုပ်လဲ ရာဇာဇယံပြောတဲ့အတိုင်းပဲ နားလည်တာပဲဟာ... ဟာ”

“ဘိုးပန်းရည်က အာကြောင့် ဒီနေရာရောက်နေတာလဲ”

လွတ်ဝန်ချုပ်က ဝင်မေးသည်။

“ကျွန်ုပ်ခေါ်ထားတယ်... လွတ်ဝန်၊ ကျွန်ုပ်တို့ယံတိုင် ခေါ်ထားတာ ဝိသုကာအလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်စရာရှိလို့ပဲ”

လွတ်ဝန်ချုပ်သည် နောက်ဆုတ်၍ မှူးထောက်ဦးညွတ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ... စောစောကစကား ပြန်ဆက်ကြရအောင်။ ဘာသာအယူဝါဒ စစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြားအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်ရတဲ့ စစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စစ်ဖြစ်ကြပြီဆိုရင်တော့ လက်နက်ရိက္ခာလုံလာမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဆွေးနွေးဖို့ လိုအပ်ပြီထင်ပါတယ်... ဘုရင်မင်းမြတ်”

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ အသံမှာ ခါတိုင်းထက်ပို၍ တန်ဖန်ယင်နေပြန်သည်။

(စစ်မြေပြင်၏ အနိဗ္ဗာန်များကို ကျွန်ုပ်တို့ချည်းမြင်ယောင်လိုက်မိသည်။ သားနှင့်အမိ၊ သမီးနှင့်အဖ၊ ဒနီးနှင့်ခင်ပွန်း၊ အဖေနှင့်အမိ၊ အစ်ကိုနှင့်ညီငယ်တို့ ကစဉ်ကလေး ကွဲပြားဆုံးရှုံးကြရသော စစ်၊ လူ့အသက်အိုးအိမ်စည်းဝိတ်တို့ ဆုံးရှုံးရသော စစ်...)

(ဟရိပုဋ္ဌယ၏ အရပ်ဆိုးသော အတိတ်ကိုလည်း လတ်ရမိလိုက်သည်။

တိုင်ရင်းသားတို့ သေကွဲရှင်ကွဲ ကွဲပြားဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီးသည်၏ အခြားမဲ့၍ ကာလဝမ်းတည်းဟူသော ခရာဝန္တရကပ်ကြီးသည် ဟရိပုဋ္ဌယကို ဝါးချိန်ပြန်သည်။ ဟရိပုဋ္ဌယ၏ အနိဗ္ဗာန်ကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၌ တစ်ဖန်ပြန်လည် ဖြစ်ထွန်းစေတဲ့လော) ကျွန်ုပ်မနှုမာ၏ လက်ထက်၌ ရာမညဒေသသည် စစ်မြေပြင်ဖြစ်ရတဲ့လော၊ အို... ကေလာသတောင်တော်၏ ပြုလှသော ကောက်တုံးများကို လူတို့၏သွေးဖြင့် သုတ်လိမ်းရမည်တဲ့လော...)

အဝေရာဆိပ်ကမ်း... အဘယာဆိပ်ကမ်း...။

“နားခံတော်မူကြီး”

“အစိန်နို့ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ပုံလွှာချုပ်ကို သွားယူစမ်းပါ”

နားခံတော်မူကြီးသည် ခန္ဓပိန်းချစ်ရိတ်မှ ပုံလွှာချုပ်တစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်လေသည်။

“ဟောဟိုနေရာမှာ ချိတ်ပါ”

အားလုံးမြင်သာသည့် နံရံထက်တွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနိုင်ငံတော်၏ ပုံလွှာချုပ်ကို ချိတ်ဆွဲလိုက်သည်။ မိုးသက်လေသည် စောစောကထက်ပို၍ ပြင်းထန်လာပေပြီ။ ပုံလွှာချုပ်သည် အကောင်ခါးပန်းဆီသို့ ရေလာသော မိုးသက်လေကြောင့် အရွှမ်းရွှမ်း ယိမ်းထိန်းနေပေသည်။ အို... ဤအခြင်းအရာသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ခရီးပြေးနိမိတ် မဖြစ်ပါစေနှင့်...။

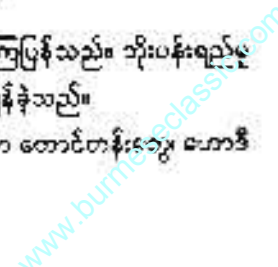
ပုံလွှာချုပ်ပေါ်တွင် ကေလာသတောင်တော်နှင့် အဖူးထူးသော တောင်စွယ်များ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းများ သံလွင်နှင့် စစ်တောင်မြစ်နစ်နင်းအကြားက လွင်ပြင်ဝေသမ္မား အပြည့်အစုံကို ဖော်ဆွဲထားပေသည်။ ကေလာသတောင်ထိပ်ပေါ် “သောဏုတ္တရ” ခန်းမဆောင်တော် နေရာကိုမူ ရွှေစကပ်ထားပေသည်။ ဤနေရာကား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏နဂါး သို့မဟုတ် ‘ဒီဂကတ်သုံးပုံ’ကို တည်ထားသို့ဦးသည် နေရာတော်မြတ်...။

တောင်တန်း၊ ပင်လယ်တို့ဖြင့် ဝန်းရံအပ်ပေသော ကျွန်ုပ်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နောက်ကျိနေသော ကျွန်ုပ်၏ အာရုံအစဉ်သည် ပုံလွှာချုပ်ကိုကြည့်ရင်း အားတက်ရွှင်လန်းသွားသည်။ စိုးသက်လေကြောင့် မှောက်လန်သွားလုဆဲ ပုံလွှာချုပ်ကို ကျွန်ုပ်လက်ဖြင့် မိထားလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှရားသိရမာ နန်းရင်းဝန်၊ နားခံတော်မူအားလုံး အားလုံး ကြည့်လိုက်ကြစမ်း၊ ပုံလွှာချုပ်ကို ကြည့်လိုက်ကြစမ်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ဝန်းရံနေတဲ့အရာတွေ တစ်စုတို့ ကြည့်လိုက်ကြစမ်း”

အားလုံးသည် ပုံလွှာချုပ်အနီးသို့ ရုရှားလာကြပြန်သည်။ ဘိုးပန်းရည်လည်း အား သူနေရာတွင်ပင် အစွဲစွဲမြဲမြဲထိုင်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။

“ဟောဒီမှာ... ပင်လယ်ရေပြင်၊ ဟောဒီမှာ တောင်တန်းတွေ၊ ဟောဒီ

... အနောက်ဘက်မှာလဲ မဇ္ဈိမတောင်တန်းတွေ ပြောက်ဘက်မှာတော့ တမ္ပဒီမ၊ ကမ္ဘောဒီတိုင်းတွေ တွေ့ကြုံရဲ့လား၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ဝန်းရံနေတဲ့အရာတွေကို တွေ့ရဲ့လား”

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုလို့ချင်တာက သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ သဘာဝအရ အရပ်လေးပျက်မှာမှာ အရံအတားတွေ ရှိနေတယ်၊ ဒါလားဟင်”

“ဟုတ်တာပေါ့... သီရိမာ၊ သီရိမာဟာ အပြုတမ်း မောင်တော်လိုချင်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်းနားလည်နိုင်သူလေပဲ၊ ဟုတ်တာပေါ့... သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ တည်နေရာကိုကြည့်လေ၊ ရန်သူဟာ တယ်ကလာမလဲ၊ မဇ္ဈိမတောင်တန်းတွေကို သူတို့မကျော်နိုင်ဘူး၊ ဟောဒီ... အရှေ့မြောက်ဘက်က တောင်တန်းတွေကိုလဲ မကျော်နိုင်ဘူး၊ မြောက်စူးစူးမှာဆိုရင်လဲ တမ္ပဒီမ အပိုင်းအစိုင်းတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ ကမ္ဘဒီပသားတွေရဲ့ စစ်အရည်အသွေးကိုလဲ အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အရိုင်းအစိုင်းတွေပီပီ အင်မတန် ဝစ်တိုက်ကောင်းသူတွေ၊ သူတို့ကိုကျော်ပြီး လီဂေါရတွေဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို မလာနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ တစ်ဖက်ပဲရှိတော့တယ်၊ အဲဒီတစ်ဖက်ကလဲ ဟောဒီမှာတွေ့လား”

ကျယ်ပြန့်သော အဆုံးပဲ ဝင်လယ်ပြင်ကို ကျွန်ုပ်ထောက်ပြလိုက်သည်။

“ဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တူးဖြတ်ပြီး လီဂေါရဘုရင် မလာနိုင်ဘူး၊ အကယ်၍ အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့တဲ့ စစ်ဘုရင်ဖို့ တူးလှာဖြစ်သည်ပဲ ဆိုဦးတော့ လေပြင်းမုန်တိုင်းတွေနဲ့ လှိုင်းတွေကြားထဲမှာ ဒင်းရဲ့ စစ်လှေတွေ နစ်မြုပ်သွားကြမှာပဲ၊ ကေလာသရဲ့ အဝေရာဆိပ်ကမ်းကို ယူရောရောမှ မမြင်နိုင်ခင်မှာ ဒင်းတို့ ပင်လယ်အောက် စုပ်စုပ်နစ်မြုပ်သွားကြမှာပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ သိရဲ့လား”

လွတ်ဝန်ချုပ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေသည်။

“သဘောပေါက်ပါတယ် ဘုရင်ပင်အဖြတ်၊ အခု မိုးသက်လေတိုက်ခတ် ဓပြေနေပြီ၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ လှိုင်းတံပိုးတွေ ထန်ပြောလာပြီ၊ ဓမ္မလင်းလင်းလင်း ပင်လယ်မှာ မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေ ကျရောက်နေမှာပဲ၊ မိုးသက်လေပြင်းကျတဲ့ ရာသီကို ရောက်လာပြီ အခုတောင်မှ အဘယာဆိပ်ကမ်းရဲ့ ပင်လယ်တွေတွေထဲမှာ လှေတော်တော်များများ ကျောက်ချခဲ့အောင်နေကြပါပြီ”

“သိပ်မှန်တာပေါ့... ဝန်မင်း၊ လီဂေါရစစ်အန္တရာယ်ဟာ ဓမ္မလင်းလင်းလင်း ကျွန်ုပ်တို့အိကို မလာနိုင်သေးဘူး၊ သူတို့လာနိုင်တဲ့ တစ်ဖက်တည်းသာ စစ်ပျက်မှာဖြစ်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကလဲ သူတို့ကို သဘာဝအလျောက် အခွင့်မပေးဘူးလေ၊ ဒီတော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ လီဂေါရစစ်အန္တရာယ်ကို နေချင်း သူချင်း တွေ့တော့ပုပုနီစရာ မလိုဘူး လက်နက်ရိက္ခာတွေကိုလဲ အလောတကြီး ပြင်ဆင်စရာမလိုသေးဘူး၊ စစ်ဟာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ နေချင်း ညချင်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ ထေရဝါဒသာသနာတော်ရဲ့ ဓမ္မဘုန်းတန်ခိုးပဲ သိရဲ့လား ဝန်မင်းတို့”

တောတောကမူ အဘယာဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်မှူး ဝိုင်းမင်းပြတ်က လက်နက်ရိက္ခာ ပြည့်တင်းနေအတွက် စီမံထိုက်သည်ဟု ဆိုခဲ့သည့် နန်းရင်း ဝန်ကြီးနှင့်တကွသော ဤနေရာရှိ ဝန်ထမ်းများကလည်း လီဂေါရစစ်ဘုရင်၏ အန္တရာယ်ကို စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

တို့... ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် စစ်၏ အငွေ့အသက်ကို နီးကပ်စွာ မန်းဆဲတွေးမိခဲ့သည်။ ယခုမူကား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေကြောင့် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ ပူဝန်သောကများ သည် လျော့ပါးလွှင့်စင်သွားကြပေသည်။

“အဲဒီငါးလကျော်ရင်တော့ကော ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

သားတော် သုဓမ္မရာဇာငယ်က စဉ်းစားဆင်ခြင်မှုပါသည့် လေသံနှင့် ပေးလေသည်။ ရာဇာငယ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဤသို့ပင် လူကြီးတစ်ယောက်လို တာဝေးကာလသို့ မျှော်ခေါ်တွေးတတ်ပေသည်။ သူ၏မေးခွန်းများကို သီရိမာသည် ခက်ခက်ခဲခဲ ဖြေကြားရလေသည်။

ရာဇာငယ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ နိဗ္ဗာန်၏ သဘောကိုလည်းကောင်း တစ်ခါတစ်ရံ မြောက်ဘက်ဒေသက တမ္ပဒီပဘုရင်အနော်ရထာ အကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဣဇ္ဇစမ်းစမ်း မေးတတ်သည်။ ယခုလည်း ဝါးလလွန်မြောက် မည့်ကာလကို ကြိုတင်မေးနေပြန်ချေသည်။

“အဲဒီကူတော့ ခမည်းတော်တို့က မိစ္ဆာဘုရင် သူရိယဝမ္မကို မောင်းထုတ်မှာပေါ့ ရာဇာငယ်၊ ဟား... ဟား... ကိ... ကိ... သီရိမာရေ ရာဇာငယ်ကို ခေါ်သွားတော့ သီရိမာလဲ ဘုရားဆောင်ဝင်ရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

သီရိမာသည် ယောဂီဝဂါကို ပြင်ဆင်ရင်း သားတော်သူဓမ္မရာမာကို
သိသွားသည်။ နန်းတော်ထောင့်တွင် ထိုင်နေသည့် ဘိုးပန်းရည်ရွှေသို့ ရောက်
သောအခါ ရာဇာဇယံသည် ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်လေသည်။

“ဟင် . . . ဒါဟာ ဗိသုကာတော် ဘိုးဘိုးမဟုတ်လား မယ်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် . . . မင်းသား၊ ဘိုးဘိုးပန်းရည်ပါ”

ဘိုးပန်းရည်သည် ဗျာဇာဇယံကို ပြုံးကြည့်ရင်း ဖြေလေသည်။

“ဗိသုကာတော် ဘိုးဘိုး၊ အကျွန်ုပ်ကို ဂစ်ကျောက်နဲ့ စစ်လျှေရုပ်တစ်ရုပ်
ထုပေးပါ၊ ယောဂီလောက်အရွယ်”

ဗျာဇာဇယံက လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ဆန့်တန်းမြဲသည်။

“အို . . . ထုပေးပါမယ် မင်းသားငယ်ရယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းသားငယ် ဘာလုပ်
မလို့လဲဟင်”

“စစ်တိုက်တမ်း ကစားဖို့ပေါ့ ဘိုးဘိုး”

သီရိမာနှင့် ဗျာဇာဇယံတို့ ခန်းမထဲမှ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

မိုးသက်လေသည် သိသိသာသာ ပြင်ဆင်လျာပေပြီ။ ဆိပ်ကမ်းမှလှေများ
ယင်ခါနေသည်တို့က ကျွန်ုပ်လှမ်းတွေ့နေရသည်။ နန်းတော်အတွင်း အနည်း
ငယ် အေးလာသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်ကံမှာလည်း လီဂေါရဘုရင်၏ စစ်ဘေးအတွက် ဇောဇော
ကလို၊ မနေ့တစ်နေ့ကလို ပုပန်ခြင်း မရှိတော့၊ အေးမြသော မိုးသက်လေနှင့်
အတူပင် ခံစားရမိသည်။

“ဘိုးပန်းရည် . . . အဲဒီနေရာက လေသိပ်တိုက်တယ်၊ ဒီနားကိုလာပါ”

အဘိုးကြီးသည် တုန်တုန်ချည့်ချည့်ဖြင့် ရွှေသို့တိုးလာလေသည်။ နန်း
ရင်းဝန်ကြီးက နေရာပေးလိုက်သဖြင့် အစိမ်းရောင် ကမ္မလာဖုံတစ်ခုထက်သို့
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဗိသုကာတော် ဘိုးပန်းရည်ကို ခေါ်ထားတာ အထူးကိစ္စ
တိုင်ပင်စရာမို့နေလို့လား”

နန်းရင်းဝန်က ဘိုးပန်းရည်ကိုကြည့်ရင်း မေးနေလေသည်။

“ဟုတ်တယ် နန်းရင်းဝန်ကြီး အင်မတန်ကြီးမြတ်တဲ့ လုပ်ငန်းတစ်ခု

အတွက် ကျွန်ုပ်ခေါ်ထားတာပဲ လီဂေါရစစ်ဘုရင်အန္တရာယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့
ဆန်းစိမ့်လွန်ပြီး ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြလို့ အခုလို အဲဒီကိစ္စ မပြောရသေးဘူး”

ဘိုးပန်းရည်က ကျွန်ုပ်ကို ရီဝေသော မှက်လုံးများဖြင့် မှော်ကြည့်လိုက်
သည်။

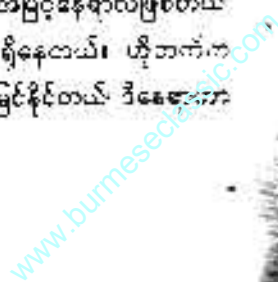
“အချိန်မနှိပ်ဘုရင်မင်းမြတ် လေသိပ်တိုက်ပြီး မိုးရွာလာရင် ကမ်းခြေ
က ကျောက်ဆောင်ကျောက်တုံးတွေဟာ ချောနေတတ်ပါသေး”

“ဟုတ်တယ် ဘိုးပန်းရည် က . . . နန်းရင်းဝန်နဲ့ ငိုလိမ့်မင်းတို့လဲ လိုက်ခဲ့
ကြ ကျွန်ုပ်တို့ အဝေရာဆိပ်ကမ်းဆီ သွားကြရအောင်၊ အခုပဲ အခုသွားမယ်
သင်တို့ကို ချင်းလင်းပြောပြနေဖို့ အချိန်မရဘူး၊ သွားရင်းပြောကြတာပေါ့၊
မီးသက်လေ သိပ်ကျလာရင် ဆိပ်ကမ်းမှာ ဘာမှပြင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊
နားခံတော်မှူ အဝေရာဆိပ်ကမ်းကို သွားမယ် ထုံးစံအတိုင်း စီစဉ်ပါ၊ ဘိုးပန်း
ရည်အတွက် သားမွေးအမွေးသိုရင်းတစ်ထည် ပေးလိုက်ပါ၊ ကဲ . . . လာကြ . . .
လာကြ”

နန်းဆောင်အပြင်ထက်သို့ ကျွန်ုပ်ခြေချလိုက်ချိန်မှာပင် ရင်ပြင်ကျောက်
မြားပေါ်သို့ မိုးပေါက်များ တဖြောက်ဖြောက် ကျဆင်းပြေးနေပြီဖြစ်သည်။
အဆောင်တော်ဝန်သည် ဝေါယာဉ်တော်၏ ပေါင်းမိုးများကို အပ်ဆင်နေလေ
သည်။

လှိုင်းလုံးများသည် အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှ ကျောက်ဆောင်တို့ကို တဝန်း
ဝန်းရိုက်ခတ်နေသည်။ ရွက်သင်္ဘောနှင့် လှေကြီးများ သိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေသည်။
ကောင်းကင်သည် မှုန်စိဉ် ပင်လယ်သည် ဝိုးဝါးနေသည်။ မိုးရွာနေပေပြီ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ နန်းရင်းဝန်၊ ဒီနေရာဟာ အပြင်နေရာလဲဖြစ်တယ်
တောင် ဘက်မှာလဲ ကျောက်ဆောင်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသေး၊ ဟိုဘက်က
အဘယာဆိပ်ကမ်းနဲ့ တောင်စွန်းအဝိုက်လဲ လှမ်းမြင်နိုင်တယ်၊ ဒီနေရာဟာ
မသင့်လျော်ဘူးလား”

သုဝဏ္ဏသုမ္ဗိနေပြည်တော်တစ်ဝန်းတွင် ယခုရှိနေပြီးသော စုဒ္ဓဗုဒ္ဓပွားတော်မြတ်တို့ထက် ဉာဏ်တော်ပိုမိုမြင့်မားကြီးကျယ်သည့် ဆင်းထူတော်ကြီးထစ်ဆူ တည်ထားရန်နေရာကို ကျွန်ုပ်ညွှန်ပြလိုက်သည်။

“ကြာဖက်ဆောင်း၊ တစ်ယှဉ်ခွေ၊ ဝဏ္ဏိကာသာခါရုံတော်မြတ် ထူလုပ်ရမယ်၊ ကောလာသဆိပ်ကမ်းတိုင်း၊ တောင်စွန်းအထက်တိုင်နဲ့ ယောဟို ပင်လယ်ပြင်ဘက်ကနေကြည့်ရင် အထင်အရှား ဖူးတွေ့နိုင်ရမယ်၊ တယ့်နှယ်လဲ ဘိုးပန်းရည်၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်ုပ်လိုချင်တဲ့ ဆင်းထူတော်ကြီးတည်ဖို့အတွက် ထောင်းချလား။”

ဘိုးပန်းရည်သည် ကျောက်ဆောင်များကို စမ်းသပ်၍ ဖျတ်နာကပ်ရင်းကြည့်နေသည်။ မြေပြင်ကိုလည်း မိနင်းကြည့်သည်။

“သင့်မြတ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားကျောက်သားနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဂဝကျောက်နဲ့ပဲ မြစ်နိင်မယ်၊ ဧဇ္ဈသက်အောက်ခြေမှလဲ အထောင်တစ်ရာလောက်တော့ မိနပ်တော်အုတ်မြစ်သဘောမျိုး တည်ရလိမ့်မယ်၊ ဆားဝန်ခရကို နှစ်ချည်ခဲကာကွယ်နိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။”

“ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒါအတွက်တော့ ဘိုးပန်းရည်လိုသူမျှ လူ၊ ပစ္စည်းအင်အားတို့ စွေတိုက်တော်က ထောင်းယူပေတော့၊ ကျွန်ုပ်လိုချင်တာကတော့ အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာ ထေရဝါဒသာသနာတော်ရဲ့ ပြယုဂ်ကို ကြီးကျယ်ခန်းနားစွာ ပြသလိုခြင်းပဲ၊ အမှန်တော့ . . .”

အောက်ဘက် သင်္ဘောဆိပ်ဆီမှ ရုတ်တရက် ဆူညံသော အသံများ ပေါ်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စကားကို အဆုံးမသတ်လိုက်ရပေ။

အတန်ငယ်ကြီးမားသော ကျောက်စွန်းတစ်ခု ကွယ်နေသဖြင့် ထိုအသံများ ထွက်ပေါ်လာရာ ကမ်းစပ်သင်္ဘောဆိပ်ဆီသို့ မမြင်ရပေ။ မိုးဝက်များ ကြောင့် ပင်လယ်ပြင်မှ အငွေ့များ ထောင်းထောင်းထနေသဖြင့်လည်း မြူများပိတ်ဆီးထားသလို မြစ်နေသည်။ ခိုင်မင်းမြတ်ဝ၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်သားများသည် ဆူဆူညူညူအသံများကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်ဘေးတွင် ဝန်းရံကာကွယ်ထားလိုက်ကြသည်။ စွေထီးအဆောင်ကိုိုင်သည်ပင် မားဖိုးပေါ်သို့ လက်တင်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ်သတိပြုလိုက်မိသည်။

“ဘာသံတွေလဲ အသံကတော့ အဝေရာဆိပ်ကမ်းဆီကပဲ”

လှိုင်းလုံးများ ကောက်ဆောင်ကို ခိုက်ပုတ်သံကြောင့် နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ ဝိးရိပ်သံသည်လည်း တိုးမြှုပ်မွေးမြီနံနေသည်။ မိုးသက်လေက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် . . . မိုးလဲသည်းလာပြီ၊ ဒီနေရာမှာ သဘာဝအလျောက် အခုဆိုနဲ့ မျိုးမှာ အန္တရာယ်မကင်းပါဘူး၊ ဆိပ်ကမ်းဘက်က အသံတွေကလဲ ဆူညံနေတယ်၊ ဟောဟိုကျောက်ဆောင်မှာ အပေါ်ကို ခိုက်ပြီးနေတယ်၊ အဲဒီမှာ မိုးခိုရင်း တိမ်းရှောင်နေသင့်ပါတယ်။”

လွတ်ဝန်ချုပ်က စိုးရိမ်မကင်းသောအသံဖြင့် သတိပေးသည်။

တစ်ဝထက်တစ်ဝ အသံတွေပို၍ ကျယ်လာသည်။ လူများ၏ အော်ဟစ်သံများဖြစ်သည်။ ဘာတွေအော်နေသည်ကိုတော့ မသိရပေ။ မိုးသံနှင့် လူသံတို့သည် ရောထွေးနေလေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သာသနာရက္ခိဘာဘုရင်မှာ ဘေးအန္တရာယ် မရှိနိုင်ပါဘူး၊ ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးက ကျွန်ုပ်ကို ကာကွယ်ပေးထားပါတယ်။ ကဲ . . . တစ်သားများ ငါ့ကို မိုးရိမ်တကြီး ဝန်းရံထားဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်၊ ဒီလို ဝိုင်းထားမယ့်အစား လူသံတွေကြားနေရတဲ့ အဲဒီကမ်းခြေစင်ကိုသွားပြီ၊ ထောက်လှမ်းကြစမ်း။”

ဗိုလ်မင်းမြတ်သည် အနည်းငယ်ဦးညွှတ်၍ တောက်ဘက်ကျောက်ဆောင်ဆီသို့ ခုန်ဆင်းသွားလေသည်။ ဘိုးပန်းရည်ကား သားဖွေသိုရင်းပေါ်မှ မိုးဝက်များကို သပ်ချရင်း၊ အောက်သို့ နားစွင့်နေသည်။

“အကူအညီထောင်းခံတဲ့ အသံတွေပဲ ဘုရင်မင်းမြတ် ရန်သူတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။”

အသံများ ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။

“လှေများနစ်နေသလား မသိဘူး၊ လှိုင်းကလဲ အတော်ထန်နေတယ်။” ဘိုးပန်းရည်၏ တွေးထင်ချက်မှန်ကန်ပေသည်။ အော်သံများသည် လှိုင်းပုတ်သံများကို ကျော်လွန်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ သံကွဲစွာ ရောက်ရှိလာသည်။

“ကြီး . . . ကြီးပေးလိုက်ကြ”

“ဟိုဘက်ကို မရောက်စေနဲ့၊ အဲဒီဘက်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေပေါ်တယ်”

"ဟို... လှမ်းကြပါဦး၊ သူတို့လေ့မှောက်တော့မယ်"
"ဟယ်... ကလေးတွေလဲ ပါတယ်လော့ ခုက္ခပါပဲ မြန်မြန်လုပ်ကြပါ"
"ဟော... ဟော... ဝဲမြှုပ်တော့မယ် ဝဲမြှုပ်တော့မယ်"

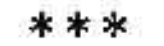
လှိုင်းထန်သော ပင်လယ်ပြင်တွင် လှေတစ်စင်းစင်း လှေနေဟန်ရှိသည်။
ကလေးသူငယ်များလည်း ပါလာနေသည်။ ခုန့်... ချစ်သောကြပါစေ။

"နန်းရင်းဝန်ကြီး ကမ်းခြေအစောင့် တပ်သားတွေကိုဆင့် အသက်ကယ်
ဖမ်းစစ်အစုကို အကြောင်းကြား၊ မြန်မြန် ကိုင် တပ်သားတို့ ငါ့ကို ဝန်းရံ
မထားနဲ့ ကမ်းစပ်ကိုသာသွားကြ၊ အားလုံးလိုက်ခဲ့ကြ၊ ငါတို့သွားစို့"

ဝန်းရံထားသော ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတို့ကြားမှ တိုးဝှေ့ထွင်းဖောက်
လှက် ကျွန်ုပ်ကမ်းစပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ကျောက်တုံးကျောက်ဆောင်များ ချော
မွေ့နေသဖြင့် သတိကြီးစွာ ဆင်းရသည်။ ဘိုးပန်းရည်သည်သည် သူ့ကိုယ်
ပေါ်မှ သားမွေးသိုရင်းကို ချွတ်ချလျက် ကျောက်ဆောင်တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့
ခုန်ကူးသွားသည်ကို လေ့လိုက်ရသည်။ အသက်နှင့်မပွဲအောင် ဖျက်လတ်
လွန်းလှပေသည်။

အောက်ဆုံးမှ ကျောက်ဆောင်ဘက်သို့ ရောက်ရှိပေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ
ထင်သည်တို့တို့၊ မှန်ပေသည်။ အဝေးပင်လယ်ပြင်ဆီတွင် လှေတစ်စင်း
ရှိနေသည်။ အတောင်ငါးဆယ်လောက်ရှိမည့် လှိုင်းလုံးကြီးများ အလယ်တွင်
လှေငယ်သည် လှေနေသည်။ လှေပေါ်မှ အော်ဟစ်ငိုယိုသံများ ကြားနေရ
သည်။ ကမ်းစပ်တွင် လူအုပ်ကြီးသည် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့
ရောက်ရှိလာကြောင်းကို မည်သူမျှမသိကြ။ သူတို့အားလုံး ပင်လယ်ထဲမှ
လှေငယ်ကိုသာ စိုးရိမ်တကြီး ကြည့်နေကြသည်။ ဇိုးကပီ၍ ညည်းလာပေပြီ။

"သမိန်၊ ဟဲ့ သမိန်... အရမ်းမသွားနဲ့ ဝဲတွေရှိတယ်"
ဘိုးပန်းရည်၏ အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထိုအော်သံနှင့်
မရွေးမနှောင်းမှာပင် လူတစ်ယောက်သည် လှိုင်းခက်ထန်သော ပင်လယ်ပြင်
သဲသို့ ဝန်းခနဲ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပင်လယ်၏ ဝေါသနှင့် လူသား၏ အစွမ်းတို့ ပြိုင်ဆိုင်ကြသော ထိုမြင်
ကွင်းကို ကျွန်ုပ်မမှနိုင်တော့မည် မဟုတ်ချေ။

ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသူမှာ လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ဘိုးပန်းရည်၏ အော်ဟစ်သံအရဆိုလျှင် ထိုလူရွယ်၏အမည်မှာ 'သမိန်' ဖြစ်
ပေသည်။ ထီးနန်းသန်သော အမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မှတ်မိလိုက်
သည်။

လူရွယ်၏ခါးတွင် သုံးလွန်းတင်အုန်းဆဲကြိုးတစ်ချောင်းကို ချည်နှောင်
သွားသည်။ ကြိုး၏ အလေးချိန်သည်ပင် အတော်လေးလံမည်ဖြစ်သည်။
ကြိုး၏ တစ်ဖက်စကို ကမ်းပေါ်ရှိလူများက ထိန်းကိုင်ထားကြသည်။ လူရွယ်
သည် သစ်ရွက်တစ်ရွက်ပမာ ကွမ်းတိုးမှောက်ခုံဖြစ်နေသည့် လှေငယ်သို့
ကူးခတ်သွားသည်။ လှိုင်းငင်းများသည် လှေငယ်ကို ဝါးမျိုးသွားကြသည်။ တစ်ခါ
ဘစ်ရံ မြင်ကွင်းမှ အတန်ကြာ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ နောက်လှိုင်းတစ်ခု
ပေါ်လာသောအခါမှ လှိုင်းလုံးထိပ်တွင် လူရွယ်ကို မှန်ဝါးဝါး တွေ့လိုက်ရ
သည်။ ကမ်းစပ်မှ လူအုပ်တား လှေပေါ်မှ လူများအတွက်လည်းကောင်း၊
ရဲတပ်ကူးခတ်သွားသော လူရွယ်အတွက်လည်းကောင်း စိုးရိမ်တကြီး အော်
ဟစ်နေကြတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းထန်သော လှိုင်းပုတ်ခုန်ကြောင့်
ကျောက်ဆောင်ထုအုပ်သည်တက်သို့ လူရွယ်သည် လွင့်တက်သွားတတ်
သည်။

"ဝဲ... ဝဲ... မြှုပ်ရင်တော့ သွားပြီ... သွားပြီ"
"သမိန်ရှေ့... သမိန် အဲဒီဘက် အရောက်မခံနဲ့ အောက်မှာကျောက်
ဆောင်တွေ"

"ဟော... ဟော၊ သူ လေ့နားရောက်တော့မယ်"
"ဟိုးအဝေးမှာ ရောမလှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံး လာနေပြီ၊ အဲဒီလှိုင်းလုံးမိ
ရင်တော့ လှေတော့ မှောက်တော့မှာပဲ"

"ဟော... သမိန် လှေစားရောက်သွားပြီ"
"ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ၊ လှေကို သူမိတော့မယ်"
လှိုင်းခုန်ခုအကြားတွင် 'သမိန်' ဆိုသောလူရွယ်နှင့် လှေငယ်တို့ စီးကပ်
သွားကြပြီ။ လူရွယ်သည် လှေကို ဆွဲကိုင်ရန် လက်မြှောက်လိုက်ပြီ။

သို့သော်... . .

"ဟယ်... သွားပြီ"

ရွတ်တရက် လူရွယ်နှင့် လှေငယ်အကြားသို့ လှိုင်းလုံးတစ်ခု ဝေါခနဲ ထိုးဆင်းသွားသည်။ လှေငယ်ပေါ်မှ အော်သံများကို ပိသဖွာ ကြားလိုက်ရပေသည်။

လူရွယ်သည်လည်း လှေငယ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားပြန်လေသည်။

ဘိုးပန်းရည်၏ အော်သံ ထွက်လာသည်။

"ကြိုးစကို လျှောပေးလိုက် လျှောပေးလိုက် ဆွဲထားနဲ့ သမိန်မကူနိုင် ဘဲဖြစ်နေမယ်။ ဟိုလှိုင်းလုံးကြီး ရောက်မလာခင်မှာ သုလေ့ဆီကို ကူးနိုင်အောင် လျှောပေး လျှောပေး ပြန်ပြန်"

လူရွယ်သည် လှေငယ်ဆီသို့ ကူးခတ်ပြန်သည်။

အဝေးမှ လှိုင်းလုံးကြီး လိင့်ဆင်းလာသည့် အချိန်မှာ ပြန်လှသည်။

လူရွယ်၏ ကူးခတ်မှုကား လှိုင်းကြောင့် နှေးကွေးနေရသည်။ လှေငယ် မို့လာသို့ လှိုင်းလုံးနှင့် လှေငယ်တို့သည် ဦးစွာ ရောက်ရှိနိုင်ကြရန် အမြော်မြင် နေကြသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ဝါးမျှောက်ဆီမည့် လှိုင်းနှင့် ကယ်တင်ကူညီမည့် လူတစ်ယောက်တို့ကို လှေငယ်သည် သနားစဖွယ် ငဲ့လင့်နေသည်။

"ရောက်တော့မယ်... ရောက်တော့မယ်"

"သမိန်ရေ ကြိုးစားပြီး ကူးလိုက်ပါဟေ့၊ ရောက်တော့မယ်"

လှိုင်းလုံးကြီး၏ တပေါဝေါမြည်သံကို အတိုင်းသားကြားရပေပြီ။

"သမိန်ရေ... သမိန်ရေ"

လက်မတင်တလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။ လှေငယ်လှေန်ကို သမိန်ကိုင် ဆွဲလိုက်နိုင်ပြီ လှေဦးမှ ပန်းတောင်တွင် သူ့ခါးမှ အုန်းဆဲကြီးတွင်းကို စွပ်ချည် လိုက်ပြန်သည်နှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် လှိုင်းလုံးကြီးက ဖြတ်သန်းနှင်းဝင်လာသည်။

သို့သော် လူရွယ်က အဦးရသွားပေပြီ။ ခက်ထန်သော လှိုင်းသည် ကုခဲပေပြီ။

"ဆွဲ... ဆွဲတော့ အားကုန်ဆွဲကြ အားလုံးဝင်ဆွဲကြ"

ဘိုးပန်းရည်၏ အော်သံနှင့်အတူ လူအုပ်ကြီးသည် အုန်းဆဲကြီးကို အညီအညွတ်တည်း ဆွဲဝင်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုနေရာသို့ ခုန်ဆင်းသွားလိုက်သည်။

"ဆွဲ... ဆွဲ... ရောက်တော့မယ်"

လှေငယ်သည် ကမ်းခြေဘက်သို့ တစ်ဝထက်တစ်ဝ နီးကပ်လာသည်။ လှေဦးတွင် မြောနေသော 'သမိန်' ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

လူရွယ်၏လက်ကို လှေပေါ်မှလူများက ဆွဲကိုင်ပေးထားကြသည်။ လှိုင်းများသည် အစာလွတ်သွားသော ခြင်္သေ့၏ဝေါသမီးဖြင့် ကျောက်ဆောင်များကို ပြင်းစွာ ချိတ်ပုတ်နေကြသည်။

လှေငယ်သည် ကမ်းခြေသို့ ရောက်ပေပြီ။ သောင်မြင်စပ်အထိ ဆွဲတင်လိုက်ကြသည်။

အလုံးစုံသောအမှုတို့ တောင်မြင်ထမြောက်ပေပြီ။

"ဟာ... ဘုရင်မင်းမြတ်ပါလား"

အုန်းဆဲကြီးကို ဝိုင်းဆွဲနေကြသည့် လူအုပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ရသောအခါ ဘုံဩတုန်လှုပ်စွာ ဘေးသို့ ရှိသွားကြသည်။

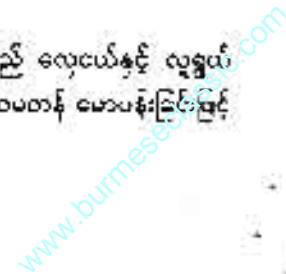
ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် သတိထားပိတော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူအုပ်ထဲတွင် ရောနှောဝါဝင်လျက် အုန်းဆဲကြီးကို ဝင်ရောက်ဆွဲဝင်နေမိသည်ထက်ကား။

"ဟာ... ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဝီကိုရောက်နေ"

ဘိုးပန်းရည်သည် ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်လဲ ဘိုးပန်းရည်အမိန့်ပေးကောင်းတာမို့ ကြိုးကို ဝင်ဆွဲမိတော့တာပဲ။ ကဲ... ဝါတွေ ထားလိုက်ကြ၊ အားလုံး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြပါ။ လှေပေါ်က ဒုက္ခသည်တွေကို အောက်ဆုံးပေးကြဦး။ ဟိုသူငယ်လေး ကိုလည်း ကြည့်ကြပါဦး"

ကျွန်ုပ်သတိပေးလိုက်တော့မှပင် လူအုပ်သည် လှေငယ်နှင့် လူရွယ်ဆီသို့ ဝိုင်းအုံသွားကြလေသည်။ လူရွယ်ကား အဆပတန် မောပန်းခြင်းဖြင့် သတိမေ့ လျက်ရှိသည်။

လှောင်ပေါ်မှ လူများကား သာမတိုင်မကြောက်ရွံ့ထိန်လန့်မှု ပြောပျောက်
ပုံမရသေးပေ။ မိန်းမသားများနှင့် ကလေးငယ်များသည် ဗုဒ္ဓဂါထာကို ငိုနေကြဆဲ
ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ်ကြီးသော လူအိုများနှင့် လူလတ်ပိုင်းများ၊
ယောက်ျားများလည်း ပါဝင်သည်။

သူတို့သည် ရာမညာတိုင်းလားများပင် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်တို့... ဦး
ပင် နက်မှောင်သော ချက်ခဲနှင့် ညိုဝါသော အသားအရေများ ရှိကြပေသည်။

"က... သူတို့အားလုံးကို ယောပုဂံက အဝေရာဆိပ်ကမ်းခန်းမထဲ ခေါ်ခဲ့
ကြ။ သမိန်ကို မှောက်ခုံထားပြီး ပွေ့ခေါ်ခဲ့ကြ။ မြန်မြန်လုပ်ပေး... လှိုင်းတွေ
ဟာ ဒီနေရာထိ ရောက်လာတော့မယ်"

ဘိုးပန်းရည်၏ အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။
ကျွန်ုပ်လည်း နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် ဝိုလ်မင်း ပြတ်စက်ခေါ်လျက် အဝေရာ
ဆိပ်ကမ်းခန်းမဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ မှတ်ချက်ချသံတိုးတိုးကို နောက်ခက်တွင် ကြားလိုက်
ရလေသည်။

"ဝိုလ်မင်း... ကြည့်စမ်း၊ ဖိုးသက်ပုန်တိုင်းလန့်နေတဲ့ အဝေရာဆိပ်ကမ်း
သောင်ပြင်မှာ မိုးရေတွေရွာနေတဲ့ ကျပ်တိုဘုရင် မနုဟာကို"

* * *

အားလုံးကို နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်ရန် စီမံပေးကြသည်။ လူရွယ်ကား
သတိမရသေးပေ။ အဝေရာဆိပ်ကမ်း ခန်းမသည် ပူနွေးခြောက်သွေ့သော
နေရာဖြစ်သည်။

ဒိုလ်မင်းမြတ်စကိုယ်တိုင် လှောင်ပေါ်မှ သူများကို ပြုစုပေးနေသည်။
နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် ဘိုးပန်းရည်တို့သည် လူရွယ်ကို သတိမရရန် ကုသ
နေကြလေသည်။ လူအုပ်ကြီးကား ကျွန်ုပ်တို့နေသောကြောင့် ထင်သည်။
လေသံမူလောက်သာ တီးတိုးဝေဖန် ပြောဆိုနေကြသည်။ လူရွယ်၏ စွန့်စား
မှုကို နှိုးနှိုးနေကြဟန်တူသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို ဒိုလ်မင်းမြတ်စက ဆွဲခေါ်လာသည်။ အဘိုးအို
သည် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှောက်တွင် ဝှားထောက်ပြီးညွှတ်လိုက်လေသည်။

"သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်မင်းမြတ်နို့တကွ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား ကျေးဇူးနွေး
သုဝေဟ်ကောင်းကြီးများကို ကွန်တော်မျိုးတို့ သယ်လိုကျေးဇူးဆပ်ရမုန်းတောင်
မသိတော့ပါဘူး"

အဘိုးအို၏ ဆံပင်များသည် ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေလေသည်။

"ဘိုး... အို သက်သာခေအောင်မနေပါ အဘိုးဘိုး၊ ဒီနေရာမှာထိုင်ပါ။ ဒီမှာ
မိန့်နဲ့နီးတယ်၊ အဘိုးအို အနွေးခတ်တိုနေနဲ့ဖို့ လိုပါကယ် လာပါ"

အဘိုးအို၏ လက်မောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ခေါ်ယူလိုက်သည်။

အဘိုးအိုသည် မီးလင်းရိုအနီးတွင် ထိုင်လိုက်ပြီးနောက် အက်တူသား
အသံဖြင့် စကားပြောလေသည်။

"သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သူတော်ကောင်း သူတော်မြတ်တွေရောက်လာလို့ ကျွန်
တော်မျိုးတို့ အသက်ချမ်းသာကြတာပါ။ ဪ... ဒါကြောင့်လဲ မနုဟာဘုရင်
သူတို့ကင်းသူပြည်သားတွေဟာ အင်မတန်ကြင်နာတတ်ကြတာလို့ နာမည်
ကြီးပေတာပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ မြောက်ဘက်ဝေသဖာထိ လတန်း
မွှေးပေတာပဲ"

အရေးအကြောင်းများ ယှက်ဖြာစေသည် ပါပြင်ပေါ်သို့ မက်ရည်ပေါက်
ကြီးများ လိမ့်ဆင်းလာကြလေသည်။ အဘိုးအိုသည် ကြည်စူးကြေကြွစွာဖြင့်
ခံကြားပြောထင်သည်။ သို့သော် သူ့စာကောင်းသည် အနည်းငယ်ဆန်းနေပေ
သည်။

"ဘယ်လို... အဘိုးအို မြောက်ဘက်ဝေသဖာထိ ဟုတ်လား၊ အဘိုးအို
ဘို့က ဒီဒေသက မဟုတ်ဘူးလား၊ ကေလာသနယ်သားတွေ မဟုတ်ဘူးလား"

"မဟုတ်ပါဘူး ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကွန်တော်မျိုးတို့က မြောက်ဘက်ကပါ"

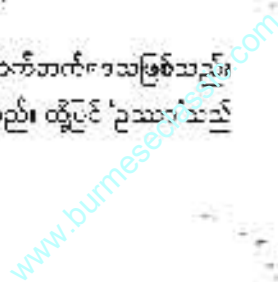
"မြောက်ဘက်... ဟုတ်လား တမ္မဒီပလား"

"တမ္မဒီပက မဟုတ်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဥဿာကပါ"

"ဥဿာ... ဟုတ်လား"

"ဥဿာပဲနူးပါ ဘုရင်မင်းမြတ်"

ဥဿာပဲနူးသည်ကား မဝေးကွာလှသော မြောက်ဘက် ဒေသဖြစ်သည်။
တမ္မဒီပဒေသလောက် မဝေးကွာသောဒေသ ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် 'ဥဿာ'သည်
ဒေသဒေသတစ်ခု ပြစ်သည်။

"ခုလို့ရာသီမျိုးမှာ သင်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ကုန်းကြောင်းကမလာဘဲ ပင်လယ်ကနေ လာကြသလော၊ ဥဿာက ကုန်သည်အချို့လဲ ဒီတိုလာကြပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးမအကြောအတိုင်းဆင်းပြီး ကေလာသတောင်တန်းလမ်း အတိုင်း လာကြတာမျိုးပါပဲ"

နန်းရင်းဝန်ကြီးက ဝင်မေးသည်။

"မိုးမကြော ကုန်းလမ်းခရီးအတိုင်း လာလို့မရပါဘူး၊ သူရင့်အမတ်ကြီး၊ မိုးမကြော ဝင်ထွက်ပေါက်တွေအားလုံးကို သူတို့ ပိတ်ဆို့လိုက်ပါပြီ"

"ဘယ်သူတွေက ပိတ်ဆို့တာလဲ၊ တမ္ပဒီပက အနေရတာနဲ့ စစ်သည် တွေကလား"

"မဟုတ်ပါ၊ သူရင်မင်းမြတ်၊ သူတို့ဆို့တာက..."

ဖြူဖွေးသော မှတ်တမ်းကို ဆုပ်ညှစ်ရင်း အဘိုးတို့က အေးမက်စွာ ပြောလိုက်သည်။

"ကျွမ်း... စစ်သည်တွေပါ"

"ဘာ"

ဗိုလ်ခြတ်ဇော်အော်သံ အနည်းငယ်ကွယ်သွားသဖြင့် ခန်းမတွင်းမှ လူအားလုံး၊ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာသို့ ဒိုင်းကြည့်လိုက်ကြခြင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"ကျွမ်း... စစ်သည်တွေပါ ဗိုလ်မင်းကြီး၊ အင်မတန် ရက်စက်ကြမ်းတမ်း တဲ့ စစ်သည်တွေပါ။ သူတို့ရဲ့ စစ်သည်အလုံးအရင်းနဲ့ ဥဿာကို ဖမ်းနင်းတိုက် ဖျက်လိုက်ကြပါပြီ။ ဘာတို့ဟာ ဥဿာစစ်ဘေးက ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပါ။ ကုန်း လမ်းခရီးမှန်သမျှကို သူတို့ပိတ်ဆို့လိုက်လို့ လှိုင်းလှေထန်ပယ်သိလျက်နဲ့ ပင်လယ်ကမ်းကနေပြီး ဒီကို ထွက်ပြေးခဲ့ရတာပဲ။ အစတုန်းကတော့ လှေငယ် အစင်းသုံးဆယ်လောက် ရှိပါလား။ ဘာတို့ ဇနပုဒ်သားအားလုံး လှေငယ်တွေ နဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဒါပေမဲ့ကွယ် အဘိုးလှေတစ်စင်းပဲ ဒီတိုရောက်လာနိုင်တော့တယ်။ ကျန်တဲ့လှေတွေအားလုံးဟာ ဥဿာက အတွက် ဖြစ်ပုံမှာပဲ ကျွမ်းတွေတိုက်ခိုက်လို့၊ နစ်ဖြုပ်ပျက်စီးခဲ့ရပါပြီကွယ်။ ဘာတို့ ဇနပုဒ်သားတွေလဲ သေကုန်ခဲ့ပါပြီ၊ ဘာတို့သာ... ဘာတို့သာ"

အဘိုးအိုသည် သည်းထန်စွာငိုကြွေးလေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျောက်ခုံစင်မြင့်ပေါ်တွင် ရှိကြသော လှေငယ်မှလူများလည်း ငိုကြွေး ကြတော့သည်။ အဘူးသဖြင့် ကလေးများ၏ ငိုကြွေးသံသည် ကျွန်ုပ်၏နားကို ပိုင်းစွာ ဆုပ်ညှစ်နင်းခြေသည်တကား။

"ကျွမ်းစစ်သည်"၊ ဤအမည်ကို ကျွန်ုပ်ချက်ချင်းသတိရလိုက်သည်။

မိဖုရားသီရိမာက သုံးနှုန်းပြီးသည်ထင်သည်။ "ကျွမ်းစစ်သည်... ကျွမ်း စစ်သည်၊ အယုဒ္ဓယမှ ကျွမ်းစစ်သည်များ သို့ဆိုလျှင်...။"

ပင်လယ်ပြင် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု ရုတ်တရက် ပုတ်လိုက်သလို ခံစားရ သည်။

"ကျွမ်းစစ်သည် ဟုတ်လား၊ ဒါ... ဆိုရင်... ပြောစမ်း အဘိုးတို့၊ သူတို့ ကို ခေါင်းဆောင်လာတာက ဟို... အနောက်ဘက်က လီဂေါရဘုရင်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရင်မင်းမြတ်... ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရိယဝဗ္ဗဆိုတဲ့ လီဂေါရဘုရင်ပါ၊ ဝစ်အင်အားကြီးမားစွာနဲ့ တိုင်းပြည်နိုင်ငံတွေကို လိုက်လံ ဘိုက်ခိုက်နေတဲ့ လီဂေါရဘုရင်ပါ"

အဝေရာခန်းမတစ်ခုလုံး ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိ ဒီးလင်းဖိုမှ မီးတောက်များ ထိုးထွက်နေကြသည်။ ထိုမီး တောက်ထဲတွင် နေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းထိန်သော သံကိုယ်ကျပ်ကို ဝတ်ဆင်သူ လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဗ္ဗ၏ ပုံသဏ္ဍာန်များကို မြင်ယောင်လိုက်မိသည်။

သူရိယဝဗ္ဗသည် ကျွမ်းစစ်သည်များဖြင့် ဥဿာဝဲဇူးကို ဖမ်းနင်းတိုက်ခိုက် ချေပြီတကား။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနှင့် မထေးလှသော မြောက်ဘက်ဒေသ ရာမညနွယ်ဖွားတို့ နေထိုင်သည့် ဥဿာသို့ ဒင်းတို့ ဝင်ရောက်ချေပြီတကား။

ဗိုလ်မင်းမြတ်စသည် အဘိုးတို့၏ ပခုံးကို ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလိုက်လေ သည်။

"အဘိုးအို... သူတို့ အင်အား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ ပြောစမ်းပါ"

"ဘဟာ ဥဿာနေပြည်တော် မြောက်အရပ် ဇနပုဒ်အကြီးအမှူးဦး ဒင်းတို့ခန့်သည် အရေအတွက်ကို ကောင်းကောင်းသိခဲ့ပါတယ်။ ဝင်းတို့... သေးသောင်း... ရှိတယ်"

“လေးသောင်း”

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏ အသံသည် ယောင်ယမ်း၍ တွက်လာသော အသံ ပြစ်သည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကမ်း၏ ကေလာသကမ်းခြေစောင့်တပ်ကွင်း လိုက်လှေ လေးရာရှိသည်။ အဝေရာဆိပ်ကမ်းတပ်မတီးမှ စုစုပေါင်းလျှင် အင်အား ငါးထောင်၊ ကေလာသတောင်ထော်ရှိ မြို့စောင့်တပ်ကား အင်အားနှစ်ထောင်၊ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်မ ဝိုင်းမင်းမြတ်လေကံအောက်တွင် အင်အား သုံးရာ၊ ထိုက်ဆင်ပေါင်းကား နှစ်ဆရာ

နန်းရင်းဝန်နှင့် ဝိုင်းမင်းမြတ်တို့သည် ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ပင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ စစ်အင်အားကို တွက်ချက်နေခဲ့ရသည်။ လိဂေါ်ရဘုရင်၏ စလေးသောင်းနှင့် ကျွန်ုပ်၏စစ်သည် စုစုပေါင်းအင်အား . . .

“သမိန် . . . သမိန် . . . သတိရလာပြီ”

ဘိုးပန်းရည်၏ အသံတို့ကြားလိုက်ရသည်။

ကျောက်ခုံအေးတွင် လဲကျနေသည့် လူရွယ်လူလွန်လာသည်။

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိပေဦးမည်။ ကျွတ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ် ရှိသည်။ မျက်ခုံးများသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား ဝိသစ္စာ မည်းမှောင်ကြသည်။ လူရွယ်ကို ဘိုးပန်းရည်က တွဲထုပေးနေသည်။

“ဟဲ့ . . . ကျေးဇူးရှင်ကလေး သတိရလာပြီလား”

ဥဿာမှ အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့မှခွာလျက် လူရွယ်ဆီသို့ ပြေးသွား လေသည်။

လှေငယ်ပေါ်မှ မိန်းမများသည် လူရွယ်အား ခူးတပ်နှိုးနှိုးနေကြသည်။ ယောက်ျားများကမူ လူရွယ်၏လက်ကို ဆွဲယူနင်းရှုပ်နေကြသည်။ ဤမှာတက် တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် နန်းရင်းဝန်ကြီး ဝိုင်းမင်းမြတ်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

အဘိုးအိုသည် လူငယ်ကို ဖွေဖက်လျက် တာတွတ်တွတ်နှင့် ပြောဆိုနေ သည်။ သူတို့စကားသံများ ရောထွေးနေသဖြင့် သဲထဲကွဲကွဲ မကြားရချေ။ ဘိုးပန်းရည်က လူရွယ်ကို ကျွန်ုပ်ရုံရာသို့ တွဲခေါ်လာလေသည်။

“ကဲ . . . သား၊ မင်းရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ရော မင်းခါးမှာချည်ထား

တဲ့ အုန်းသံကြိုးကို ဝင်ဆွဲပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ပါးအနေနဲ့ရော ဘုရင်မင်း မြတ်ကို အာရုံစူးစူးပေးလိုက်”

ဘိုးပန်းရည်ကောင်းအားအားတွင် လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ဒူးထောက်ဦး ညွတ်လိုက်ပြီး လက်ဆုပ်ချီလိုက်လေသည်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် ထူးထူး ခြားခြား ရှည်လျားသွယ်ပျောင်းလှသည်။ သူသည် လှေသင်္ဘောဖြင့် အသက် ပေးသူမဖြစ်နိုင်ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ထပါ . . . ထပါ . . . မောင်မင်း သိပ်ပင်ပန်းခဲ့ပါတယ်။ သက်သက် သာသာနေပါ”

လူရွယ်သည် ဒူးထောက်နေရာမှထ၍ ခြေစုံစပ်လိုက်သော်လည်း လက် အုပ်နှိမ့်ထားမြဲ၊ ဦးခေါင်းညွတ်ထားမြဲ ရှိနေလေသည်။ ရှည်လျားသွယ်ပျောင်း သော လက်ချောင်းများကို ကျွန်ုပ်မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပေ။

“ဘိုးပန်းရည် . . . ဒါ ဘိုးပန်းရည်ရဲ့သားပေါ့ ဟုတ်လား”

“သားလို့ပဲ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ခေါ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်။ ဝါပေမဲ့ သမိန်မှာ မိအဘရင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ယခုနှစ်တော့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့ မွေး ဇာသားဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ ကျွန်တော်မျိုးကြီးမရှိတော့ရင် ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် လက်ရာအပြောက်ဆုံး ပန်းတမော့အရွပ်တွေ ထုလုပ် ပေးနိုင်မယ့် ပညာရှင်ပဲ။”

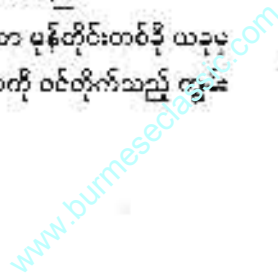
“ဪ . . . သမိန်တာ ဝန်းတမော့ပညာရှင်ကွီး”

“ဝါရခီထူးကဲတဲ့ ပညာရှင်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်”

ရှည်လျားသွယ်ပျောင်း၍ ကျေးဇူးလော သူ့လက်ချောင်းများကို သတိပြု မိခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်ကျေနပ်မိပေသည်။

မိုးသက်လေတို့ ငြိမ်ချပြုလာပြီဖြစ်သည်။ လှိုင်းပုတ်သံများလည်း အသံ ကျဲသွားသည်။ အဆက်မှ မိုးတောင်းတင်၏ ခဲပုပ်ရောင်ဖျော့တော့လာသလို တောက်မှပင်လယ်၏ လှိုင်းဖုများလည်း ရောမွေ့လာသည်။

သို့သော် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသည် ဆိုးရွားခါးသီးသော မုန်တိုင်းတစ်ဒို့ ယခုမှ ကောင်ရင်ဆိုင်ရပြီဟု ကျွန်ုပ်ခံစားနေရသည်။ ဥဿာကို ဝင်တိုက်သည့် ကျွန်ုပ် ငစ်သည်တို့နှင့် လိဂေါ်ရဘုရင်သူရိယဝဗ္ဗ။

“ကဲ... နောက်မှ အေးအေးအေးအေးတွေကြည့်၊ ဒါထက် သမိန်ငယ် မောင်မင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ နန်းတော်စောင့်တပ်မှာ အမှုထမ်းခိုင်မလာဖူး ဒါမှမဟုတ် ပင်လယ်ရဲ့ လှိုင်းလှိုင်းကို မကြောက်တဲ့ မောင်မင်းအတွက်ဆိုရင် အဝေရာဆိပ် ကမ်းစောင့်တပ်နဲ့ ဝိုလိုက်ဖက်လိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်၊ ဘယ်နယ်လဲ ဘိုးပန်းရည်”

လူရွယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ ဘိုးပန်းရည်၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

ဘိုးပန်းရည်သည် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခုကိုဆောင်သည့် အပြုဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ခွင့်ပြုတော်မူမယ်ဆိုရင် သမိန်ကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး လက်အောက်မှာပဲ ပန်းတမော့ပညာရှင်အဖြစ် ထားစေချင်ပါတယ်။ ဧည့်ကို စစ်သည်အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်မယ်ဆိုရင် အင်မတန်နုနယ်တဲ့ စစ်သည်ဖြစ် သွားပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ စစ်သေနင်္ဂဗျူဟာအတွက် သူပိမ်းတစ်ရပ်ပဲ ဖြစ်နေပါ တယ်။ ပန်းတမော့အတွက်တော့ သူဟာ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ရင့်ကျက်ပြီးသူ ဖြစ်တာမို့...”

ဝိသုကာတော် အဘိုးကြီး၏ လိမ္မာသော စကားအသုံးကို ကျွန်ုပ်သဘော ကျမိသည်။

“ကဲ... ကဲ... ချီပါစေတော့လေ။ ပန်းတမော့ပညာရှင်အနေနဲ့ပဲ အမှု တော်ကို ထမ်းပါစေတော့၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဝေဟဒီ အဝေရာ ဆိပ်ကမ်းမှာ ခံတပ်ဆောက်တဲ့အခါကျရင်တော့ သမိန်ငယ် တာဝန်ထမ်း ရလိမ့်မယ်။ ပန်းတမော့ ကျောက်ဆစ်ပညာရှင် တစ်ယောက်ဟာ ခိုင်နဲ့တဲ့ ခံတပ်တော့ ဆောက်ရပေမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် မီးဖိုခန်း ကျောက်ခုံပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းလိုက်သည်။ ဝိုလ်မင်းခြင်စကား ကျွန်ုပ်သွားရန် လမ်းရှင်းပေးသည်။

“ဟင်... အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာ ဟိုနေရာက ကြာဖက်ဆောင်းတင်ဖျဉ် ခေ့ ဒုက္ခိဏသားခါဆင်းထုတော်ကြီး ထုလုပ်ရာမှ မဟုတ်လား ဘုရင် မင်းမြတ်”

ဘိုးပန်းရည်၏ အမေးကို နန်းရင်းဝန်ကြီးက ဝင်ဖြေလေသည်။

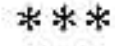
“မဝေးလှတဲ့ မြောက်ဘက်ဒေသက ဥသဟာမှာ လိင်ဂါရဘုရင်ရဲ့ ဝတ် ခရာကနေပြီ ဘိုးပန်းရည် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ခံတပ်ကို အရင်ဆောက်လိမ့် မယ်”

အံ့အားသင့်လျက်ရှိသော ဘိုးပန်းရည်၊ လက်ထုပ်ချိ၍ရပ်မြဲရပ်နေသော သုလင်ငယ် သမိန်၊ ခူးတောက်ပြီး ဦးညွတ်နေကြသော ဥသဟာမှ ခုက္ခိဏသည်များ ခုင့် မှက်ပျောင်ကြွတ်နေသည့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများကို ဖြတ်သန်းလျက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဝေရာဆိပ်ကမ်းခန်းမထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဦးသက်လေ ချုပ်ငြိမ်းသွားပေပြီ။ ပင်လယ်သည်လည်း ပြန်ပြန်ငြိမ်သက် နေပြီ။ နေရောင်ခြည်သည် ဖျော့တော့စွာ ဆင်းနေပေပြီ။ ဦးသက်မုန်တိုင်း၏ နံရုံးမှ မွေးဖွားခါစ ပင်လယ်၏ လှပတင့်တယ်မှုသည် ‘အဝေရာ’ ကို လွှမ်းခြုံ လိုက်ပေပြီ။

သို့သော်အပြင်းထန်ဆုံးမုန်တိုင်းနှင့် အကြီးမားဆုံး လှိုင်းတံပိုးတို့သည် စတင်မွေးဖွားနေပြီဖြစ်သည်။ ယင်းတို့သည် ပင်လယ်ပြင်၌ကားမဟုတ်။

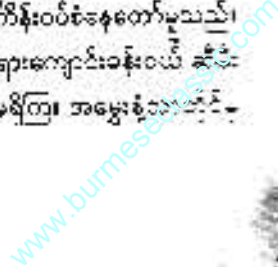
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဝေဒသျှောင်ပတီ၌ ကျွန်ုပ် မနုဟာ၏ ရင်တွင်း၌...

နန်းဦးဘုံဆောင်မြင့်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိနေသည်မှာ ကြာပေပြီ။

နန်းဦးဘုံဆောင်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်ခဲ့ချိန်က လသည် ကေလာသတောင် စွန်းမှာပင်ရှိသေးသည်။ ယခုအခါ ပြည့်လှည့်လသည် ကေလာသတောင်ထိပ် ပေါ်သို့ရောက်ရှိနေလေပြီ။ နန်းဦးဆောင်သည် ထင်စံအတိုင်း အမွေခံသားများ ပန်းပေါင်းဆီရနံ့များဖြင့် လှူမွှမ်း၍ နေသည်။ ပြုစုမွေးသော စံပယ်ပွင့်တို့သည် ရွှေပလ္လင်အောက်တွင်ကြဲပြန့်နေသည်။

ဘုံဆောင်မြင့်ထိပ်ထက်ရှိ ရွှေပလ္လင်ပေါ်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မြတ်တား ဆီမီးရောင်တို့အလယ်တွင် တင့်တယ်သပ္ပာယ်စွာ ကိန်းဝပ်နေတော်မူသည်။ အပြင်ပလေ မဝင်နိုင်အောင်စိပ်ထားသည့် ဤဘုရားကျောင်းခန်းငယ် ဆီခဲ မှ မီးတောက်ငယ်တို့သည် ထိပ်ယိုဝ်လွန်လွန်ခြင်းမရှိကြ။ အမွှေးခံသားတို့နှင့်

ထလူလုပ်နေသော အိမ်နီးဟောင်းတို့သည် ပင်လျှင်စေ့စိုက်လှုပ်မတ်ခြင်းမရှိကြ။
ရုပ်ပွားတော်မြတ် မျက်နှာတော်မှာလည်း ပကတိကြည်လင် သန့်စင်
လှဘိခြင်း။

ပီတိလှပွဲတို့၏ နွေးထွေးမှုသည် ကျွန်ုပ်၏လက်ခောင်းဖျားဆီသို့ ဇီဝင်
ပြန်ကြွက်သွားသည်။ အလိုအလျောက်ပင် ရုပ်ပွားတော်မြတ် ရှေ့မှောက်၌
ကျွန်ုပ် ဒူးထောက်မိသွားသည်။ လက်အစုံသည်လည်း ပူးကပ်၍ နဖူးထိပ်
ထက်၌ တည်သွားပြုလေသည်။

“ကျေးဇူးတော်အစုံ ဂုဏ်တော်အနန္တတို့ဖြင့် ပြည့်စုံတော်မူသော
လောကသခင် အရှင်မြတ်တရား...”

နန်းဦးဘုံဆောင်မြင့်၏ ကျောင်းမဆောင်တော် အတွင်းသို့ ချောက်လေ
တိုင်း ဤဝတားစုတို့ကို ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မုလှိုက်လှဲစွာ ရွတ်ဆိုမိသည်ချည်းပင်
ဖြစ်သည်။ မျက်နှာတော်ကို တစ်မိစိပ်ဖူးမြော်ရင်း ပွားစီးသော သဒ္ဓါတရားများ
ဖြင့် အတန်ကြာအောင်ထိ ကျွန်ုပ်နေလေ့ရှိသည်။ အထပ်ထပ်ကခါခါ
ဖန်ဖန်သော လဲခါကဲ့သို့ ညံ့သက်သိပ်မေ့လာသော အာရုံစုတို့ဖြင့်သာ တရား
တော်ကို ကျွန်ုပ်ရွတ်ဖတ်လေ့ရှိသည်။

ယနေ့ည ဆီးခရောင်တို့၌၍ ဣန်းလမ်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။
ရုပ်ပွားတော်မြတ်၏ မျက်နှာတော်မှ နက်ရှိုင်းသော သဗ္ဗာယ်မှုသည်ပို၍
ထင်ရှားနေသည်ဟု ထင်သည်။

နဖူးသင်းကျစ်တော် အလယ်၌ ပတ္တမြားသည်လည်း အရည်ဖိတ်သည်
ကျတော့မည် ထင်ရသည်။ ငြိမ်သက်သော ဆီမီးအောက်မှာပင် နန်းရည်ပတ္တ
မြား၏ အရောင်သည် ပြုံးပြက်နေသည်။ ပတ္တမြား၏ နီမောင်းသောအရောင်
သည် ပလ္လင်တော်၏ ဝဲယာဘက်၌ ကျောက်သလင်းခုံပေါ်သို့ ပီတိစဉ်
နေသည်။

ပတ္တမြားရောင်ဖိတ်ရင်ကျနေသော ကျောက်သလင်းပေါ်တွင် ရွှေကျင်
ခတ်ပဝါဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည့် ရတနာတကာတို့၏ ရတနာမြတ်ရှိနေပေ
သည်။

ယင်းကား ပိဋကတ်တော်များတည်း။
ထေရဝါဒ သာသနာတော်၏ အဆီအနှစ်များစုဝေးရာ ပိဋကတ်တော်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ နှလုံးသည်ပွတ်၊ ကျွန်ုပ်မနှုတ်၏ နှလုံးသည်ပွတ်မြစ်
တော်မူသော သုံးပုံပိဋကတ်တော်။

ပီတိသောမနေသယဝိပုကြည်နူးမှုသည် အဆုံးစွန်သို့ ရောက်သွားပြီ
သည်။ ထိုအခါအမြားတစ်ဖက်ရှိ တစ်စုံတစ်ရာကို ရုတ်ချည်းခံစားလိုက်
သောတည်း။

“ကျမ်းစစ်သည်... ဥဿာ... လီဂေါရဘုရင်... စစ်”

လွန်ခဲ့သောသုံးရက် အခေရာဆိပ်ကမ်းတွင် ခိုးသက်မှုနဲ့တိုင်း ပြင်းထန်
သည့်နေ့က အပြစ်သနစ်များကို မြင်ယောင်လာမိသည်။ ကြီးစွာသော လှိုင်း
ဘဝိုးတောက်မှ လေ့ငယ်ကို မြင်နေသည်။ ထိုလေ့ငယ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်မနှုတ်
တော်ရှိနေသလား။

‘အဝေရာ’ တွင် ဘိုးပန်းရည်အပူဖြူ၍ ခံတပ်ဆောက်လုပ်နေပေပြီ။
ခိုလှုံခင်းမြတ်သော်လည်း ကေလာသ၏ အခြားတောင်စွန်းတစ်ဖက်သို့
ခရီးထွက်၍ ဆိပ်ကမ်းစောင့်တိုက်လေ့များကို ပြင်ဆင်နေပေပြီ။

ကေလာသတောင်မှ ပန်းပဲဖိုများထွင်လည်း မှား လှ။ လက်နက်ထုလုပ်
သတို့သည် တောင်တော်မြတ်ထက်မှ ကျွန်ုပ်၏ နန်းတော်ဆီသို့လွင့်လာတတ်
သည်။

ဝက်လယ်ပြင်ကို ပြတ်သန်းလာသည့် လေထဲတွင် ယခင်ကလို ကြေးညော်
သံများ၊ ခေါင်းလောင်းသံသံများ မပါလာတော့ပြီ။ ဆီမီးရောင်တို့ဖြင့် လှပထင်
ပေဖွယ်ဖြစ်ပေသော ကေလာသတောင်စောင်း၏ ညအချိန်များတွင် ယခု
အခါ ပန်းပဲဖိုလွင့်စဉ်သည့် မီးပွားများကိုသာ တွေ့မြင်နေရပြီ။

မောဟအဝိဇ္ဇာ အကုသိုလ်မီးတို့သည်လည်း ကျွန်ုပ်ကို လောင်မြိုက်ခဲ့
ပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် နန်းဦးဘုံဆောင်မြင့်သို့ဝင်တိုင်း အမြဲတမ်းကြည်လင်သန့်
စင်သော စိတ်နှလုံးတို့ဖြင့် ဝင်ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

အကယ်၍ အဝိဇ္ဇာတို့ ကပ်ငြိခဲ့လျှင်လည်း ဘုံဆောင်မြင့်၏ အခန်းဝ၌
ဆိုအရာတို့ကို ပယ်ခွာစွန့်ပစ်ထားခဲ့သည်ချည်းသာ ဖြစ်သည်။

ယခုမှတား...။
ကီလေသာတို့၏ ကုန်ရာ၊ ကင်းရာ၊ ချုပ်ရာ၊ ငြိမ်းရာ ဖြစ်တော်မူသော

ငုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်၏ ရုပ်ပွားတော်ရှေ့မှောက်တွင် ကျွန်ုပ်မနုဿာသည် ပုပန်
သောဝိတ်တို့ကို ပယ်ခွာ၍ မရနိုင်တော့။

“လွဲမှားသော ထေရဝါဒအယူ”

“နေအဆင်းကဲ့သို့ ဝမ်းထိန်သော သံကိုယ်ကျပ်ကို ဆင်မြန်းသူ သူရိယ
ဝဗ္ဗ”

“ကျွမ်းစစ်သည် ဥဿာ”

“အင်အား လေးသောင်း”

ကျွန်ုပ်သတိပြုလိုက်မိသောအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ လက်အနံ့တို့သည် လက်
အုပ်ချီလျက် ရှိနေကြတော့။ လက်သီးဆုပ်လျက်သာ ပြစ်နေသည်။

လိဂေါရဘုရင်၏ညီဟုဆိုသော ရာဇသံအဖွဲ့အကြီးအကဲ ဥဒယဒိဿာ
ဝဗ္ဗဆိုသူ၏ ဇိုင်းယုသော အမှုအရာကို မြင်ယောင်လာပြန်သည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ နှလုံးသည်ပွတ်ဖြစ်သော ထေရဝါဒအယူတော်မြတ်တို့
စော်ကားသည့် လိဂေါရဘုရင်အား ပြင်ထန်စွာ လက်တွဲရချိမ့်မည်။

“သာသနာတော်ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန် အလိုငှာရာမညသား
တို့လက်နက်စွဲကိုင်ကြ” ဟူသော အမိန့်ကို ကျွန်ုပ်ထုတ်ပြန်ရမည်။

‘အဝေရာ’တွင် ကြီးစွာသော ခံတပ်ဆောက်ရမည်။ ကေလာသဆီ
ကမ်းတလျှောက်၌ တိုက်လေ့ယာဉ်တို့ကို အသင့်ဖြစ်စေရမည်။ စစ်တောင်နှစ်
သံလွင်မြစ်ဝှမ်းအကြား လွင်ပြင်အနံ့၌ ရာမညခြေလျင်တပ်ကို အင်အားတို့
မြင့်မြည့်တင်ရမည်။

သွေးအလိမ်လိမ်ကပ်သော ဓား၊ လှံ လေးမြားလက်နက်များ တံဦးစရာ
သံများ ‘စိတ္တကောင်တွေကို သတ်ကြ’၊ ‘ကဏ္ဍတောင်စော်ကားသူတွေရဲ့ သွေးကို
သောက်ကြ’ စစ်ဦးတံခွန်၏ကြွေးကြော်သံများ၊ ထို့နောက် အလောင်းကောင်
တို့မြင့် ပြည့်နက်နေသော စစ်မြေပြင်။

‘ဤစစ်မြေပြင်ဝယ် ကျားကျော်သူ အစိုင်းအစိုင်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိများနှင့်အတူ
ထေရဝါဒ၏ သားတော်များဖြစ်ပေသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့၏ အလောင်းများ
လည်း ပြည့်နက်နေကြမည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့၏ မိခင် အမေတို့၊ သမီးနှင့် ဇနီးမိန်းမပျိုတို့သည်

သည်။ စစ်မီးတောက်အတွင်း၌ လောင်မြိုက်ဝါးမြိုခြင်း ခံကြရပေဦးမည်။
သတ္တန္တရကပ်၊ ထို့နောက် ချောဂန္ထရကပ်၊ ထို့နောက်၊ ဒုဗ္ဗိကန္တရကပ်။
နှစ်ပေါင်းများစွာက ဟရိပုဗ္ဗယ၏ အတိတ်ရာဇဝင်ကို မြင်လာမိသည်။

နန်ကျောင်လူမျိုးစွယ်တို့၏ ကျားကျော်မှုကို ခံခဲ့ရသည့် ဟရိပုဗ္ဗယတိုင်းသည်
ကြောက်မက်ဖွယ် စစ်တလင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အသက်အိုးအိမ်ပေါင်းများစွာ
ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

တိုင်းသူပြည်သားတို့ သေကွဲချင်ကွဲ ကွဲခဲ့ချပြီးသည်၏ အခြားမဲ့
ချောဂန္ထရကပ်ကြီး ဆိုက်ခဲ့သည်။ ဟရိပုဗ္ဗယ၏ အနိဋ္ဌာရုံအတိတ်သည် သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိတွင် တစ်ဖန်ပြန်လည် မြစ်ပေါ်လာဦးမည်လော။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ထက်တော်တွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသည် စစ်မြေပြင်ဖြင့်
လော၊ ထို့... မနုဿာသည် ကေလာသတောင်တော်မြတ်၏ တစ်ပိုက်ကို
သွေးခြင်းခြင်း နိရုဓရအံ့လော။

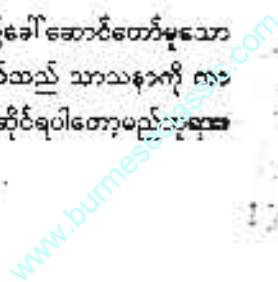
တောင်စွန်း ကျောက်တပ်မားတစ်ခုလျှင် တပ်ဆူစီလောက်ရှိနေသော
ငုဒ္ဓရှင်ပွားဆင်းတုတော်များအကြားသို့ တိုက်ဆင်တို့ သိမ့်သိမ့်သံသီတိုးပွောင်
ခရာကံကြတော့မည်။ စေတီပုထိုးများ၏ ရင်ပြင်တော်အသက်တွင် စစ်မြေခွာ
သံများက ခြောင်ခြောင်ခြင်းခြင်း နင်းခွန်ကြတော့မည်။ ‘အဝေရာ’နှင့် ‘အာ
ရာ’ တို့တွင် ရွှေနှင့် ကျောက်သလင်း အဖွေးနံ့သာ ကုန်စည်လှေများ ဆိတ်
သည်း၍ စစ်မောင်းသံဝေစည်သည် တိုက်လှေများ ဝင်ရောက်တော့မည်။ ပြာ
လဲသော ပင်လယ်သည် လူသွေးတို့ဖြင့် နီမောင်းညိုမည်းတော့မည်။

စစ်၊ သတ်ဖြတ် လိုက်ခိုက်သည့် စစ်၊ အသက် အိုးအိမ် ဝင်းစိပ်တို့
ပျက်စီးဆုံးရှုံးရသည့်စစ်၊ လူ့အသက်တို့ သေပွဲဝင်ရမည့်စစ်။

“တုရား... ဘုရား”

“အို... ပုလောင်ပြင်းပြမှုသည် လွန်လွန်ကဲကဲ မိစီးနှိပ်စက်သည်
သကား။

“မြတ်သော အမတနိဋ္ဌာန်သွမ်းသာကို ညွှန်ပြခေါ်ဆောင်တော်မူသော
သုံးလောကသခင် အရှင်မြတ်ဘုရား။ တပည့်တော်သည် သာသနာကို လာ
ကွယ်တောင့်ရှောက်ရန် အလိုငှာ မိစ္ဆာများအား ရင်ဆိုင်ရပါတော့မည်။ သူရား

ငါ့သို့ရင်ဆိုင်ရာတွင် တိုင်းပြည်၏ ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်သော ဘုရားတပည့် တော်သည် လက်နက်လေးမြားကို သည်းကောင်း သေနက်ဗျူဟာကိုလည်း တောင်း၊ စစ်မိန့်ကို လည်းကောင်း၊ အသုံးပြုတိုင်ခွင့်ရပါတော့မည် ဘုရား။ သူ့အသက်သတ်ခြင်း ကည်းဟူသော ကံကိုလဲ မလွဲမသွေကမ္ဘာလွန်ရပါတော့ မည် ဘုရား။ စစ်ကို ဓမ္မတာအရ နည်းဗျူဟာဖြင့် လှည့်ပြောခြင်း၊ ဥပါယ်တံမြင် အသုံးပြုခြင်းစသော ဓမ္မနှင့် မယှဉ်သည့် အမှုများကိုလဲ ကံသုံးပါးစလုံးဖြင့် အထင်မြောက်အောင် ကမ္ဘာလွန်ရပါတော့မည် ဘုရား။

နုလုံးကြေတွဲဝမ်းနည်းမှုတို့က အတိုင်းမသိ အုပ်စိုးလာသည်။
 "မနုဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်" ဟူသော အဖြစ်သည် ကျွန်ုပ်အား ထေရဝါဒ သာသနာ့ဒါယကာကြီး" အဖကို ခံယူနိုင်စေအောင် အကူပြုခဲ့သည်။ ဘုရင် မင်းမြတ်တစ်ပါး၏ အာဏာစက်ကို အသုံးပြု၍ ရာမညတိုင်းတွင် ထေရဝါဒ သာသနာ့ပြန့်ပွားစည်ပင်အောင် ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သာသနာ့ ဒါယကာအဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ဤမနုဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်" အဖြစ် သည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်အား တရားဓမ္မနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်များကို ပြုလုပ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဤကမ္ဘာလောက၌ ဘုရားတပည့်တော်သည် ဝိပါကလင်္ဂကြော့ အကြီးပေး ဆုံးဖြတ်ပေးတော့သည်ဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်မနုဟာ၏ ဝိပါကလင်္ဂတို့ သည် ဤဘဝနှင့်သာ အပြီးတိုင်တည်ပါစေတော့ ဘုရား။

ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းမြတ်တစ်လျှောက်တွင် ပူဇွန်းသွားသည်။
 "အိ..."

ရာမညတိုင်း၏ အကြီးကျယ်ဆုံးသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနေပြည်တော်ရှိ အခန်းနားဆုံး အမြင့်မြတ်ဆုံး နန်းဦးဘုံဆောင်မြင့်မှ ဘုရားကျောင်းဆောင် တော်အတွင်း ဥဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရွှေမှောက်တွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမင်းမြတ်သည် ဆိုခပ်သော နုလုံးများဖြင့် ငိုကြွေးနေမည်ဟု မည်သည့်သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားမှ ထင်ကြမည်မဟုတ်။

သို့သော် 'သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်မင်းမြတ်' နှင့် 'ထေရဝါဒသာသနာ့ဒါယကာ မင်းကြား'တည်းဟူသော ဘဝနှစ်ခုကို ကြိုက်ခြေဆုပ်နယ်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သည်းပွတ်တို့ ကွဲကြွေရသည်ကား အမှန်တည်း။

အပြုအရာင် ကောက်စောပေါ်သို့ မျက်ရည်များ တပေါက်ပေါက်ကျနေ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို ပြန်လည်ဆန့်ကျင်နေရပြီ။ ရုပ်ပွားတော်ရွှေမှ အမွှေးနံ့သာတို့သည် ရင်တွင်း၌ ချိုအိမ်နန်းကျပ်လာသည်။ ဆီမီးတို့သည် ရင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လောင်ကြွက်ကြွပြီထင်သည်။

"တို့... ဘုရား... ဘုရား"

ကျွန်ုပ်သည် ဥဒ္ဓရုပ်တော်အား ဆီမီးတို့ဖြင့် မဟုတ်ပူသဲ ကိလေသာမီးတို့ ဖြင့် ပူခတ်မိပေပြီ။

"လနေအဖို့ မိတ်နုလုံးတည်ငြိမ်ပူနှင့် သမ္မာသမာဓိတင်းပျောက်နေပြီ ဖြစ်သည် ဘုရားတပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်ဘုရား၏ ကျောင်းဆောင်တော် အတွင်း ဝင်ရောက်ရန် မဆင်လျော် မထိုက်တန်ပါဘုရား..."

"ကိလေသာ၏ သားကောင် မနုဟာကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ ဘုရား..."

လက်သီးကုန်ကုန်ပါအောင် ဆုပ်ခဲမိပေသော လက်အစုံတို့ဖြင့် ခပ်ပွား တော်မြတ်ကို လက်အုပ်မချီလိုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးနှစ်ကပ်သောခြင်းမျှပင် မပြုတော့ဘဲ ဆင်းတုတော်၏ မျက်နှာတော်ကိုပင် မော်မူးတော့ဘဲ ဘုရား ကျောင်းဆောင်အတွင်းမှ ထွက်ခွင့်ပေသည်။

"ဟင်... သီရိမာပါလား"

မိဖုရားသည် ဘုရားကျောင်းဆောင် အပြင်မုခ်ဝတွင် ရှိနေလေသည်။
 'သီရိမာ ဝိညာဘုရားဝတ်မပြု ရသေးဘူးလား"

"သီရိမာ ဝတ်ပြုပြီးပါပြီ မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် အစုမောင်တော်ကို သာဓောင့်နေတာပါ"

"အကြောင်းအထူးအထွေ မှီသလား သီရိမာ"

"ဓမ္မဿိဆရာတော် ရောက်နေတယ် မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် သောဏုတ္တရ ခန်းဆောင်တော်ထဲမှာ သီတင်းသုံးတောင့်နေပါတယ်"

"တို့... အရှင်အရဟံ ဆရာတော် ဒီကိုကြွလာတယ်လား"

၅၈

ချစ်ဦးညို၊

နန်းဦးသို့ဆောင်ရှိရာ တောင်ခါးပန်းနှင့် သောဏုတ္တရခန်းဆောင်တော် မှီရာ တောင်ခါးပန်းတို့သည် မဝေးလှ၊ ကေလာသတောင်တော်မြတ်၏ တောင်စောင်း၊ တောင်ခါးပန်းများတွင် ကျွန်ုပ်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဗြူတော်ကို အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ခွဲခြားတည်ထားပေသည်။

ဓမ္မဒဿီဆရာတော် ရွတ်အရဟံသည် ဟိုမှာဘက် တောင်ခါးပန်း၌ သောဏုတ္တရခန်းမဆောင်တွင် ကျွန်ုပ်ကို တောင့်နေသည်ဟုဆိုသည်။

ထူးဆန်းသောအချက်ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ကို နောက်ဆုံးဖွဲ့တွေ့ခဲ့ရသော ကာလမှာလွန်ခဲ့သည့် ထုံးစံစံ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့က ဖြစ်သည်။

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာတော်အား သောဏုတ္တရခန်းမဆောင် တော်သို့ ကြွပါရန် မနည်းတိုက်တွန်းမင်းဖိတ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာတော်ကား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ပရိယတ် ပဋိပတ်အခေါင်အချုပ် မထေရ်မြတ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆရာတော်သည် ကေလာသတောင်တော်မြတ်၌ သီတင်းကျွတ် နံနက်သုမဟုတ်၊ လောကီဇရာ၊ နန်းတွင်းရေးကိုနှင့် မပါဝင်မပတ်သက်လိုဟု ဆိုကာ ကေလာသတောင်၏ မြောက်ဘက်၌ တောင်ကုန်းငယ်တစ်ခုတွင် သီးသန့်လီတင်းသုံးနေသူဖြစ်သည်။ ဓမ္မအခါတော် နေ့တူးနေမြတ်များမှာပင် ကေလာသသို့ မကြွလာပေ။

ရာမညတိုင်းအလုံး၏ သာသနာပျောက်စွဲကြီးများ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခါမှာပင် လျှို့ဝှက် ကျွန်ုပ်တို့ မရမက ပင့်ဖိတ်သည့်အခါမှသာလျှင် ကေလာ သဘက်သို့ ကြွခဲ့ဖူးပေသည်။

ယခုလို မိုးရာသီတွင်လည်း သာသနာရေးဆိုင်ရာ သဘင်ဖွဲ့ ကျင်းပ လေ့မရှိ။

ထို့ပြင် အချိန်မှာလည်း ညအချိန်ဖြစ်သည်။

အခါမဲ့ ကာလမျိုးတွင် ဆရာတော်သည် မပင့်ဖိတ်ပါဘဲလျက် အဘယ့်ကြောင့် သောဏုတ္တရခန်းမဆောင်တော်တွင် ရောက်ရှိနေရသနည်း။

ကျောက်သလင်း လှေကားထစ်များမှတစ်ဆင့် တောင်ခါးပန်းသို့တက် ရင်၊ ဆရာတော်အကြောင်းစဉ်းစားနေမိသည်။

သီဟရတနာစာပေ

နောက်မှလိုက်လာသည့် သီရိမာကိုပင် စကားမပြောမိပေ။ ဓမ္မရုံမှန်ကို ဝင်ရောက်ကျော်လွန်မိပြီဆိုလျှင်ပင် သောဏုတ္တရခန်းမဆောင်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဓမ္မဒဿီဆရာတော်သည် ကမ္မလာစံခင်းထားသည့် ကျောက်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေသည်။ မျက်လွှာကို ချထားသည်။ သက်တော်လေးဆယ်မျှ ရှိသော် လည်း ဆရာတော်အရွယ်မှာ နုပျိုရင်းသန့်လှသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် သီရိမာတို့ ဆရာတော်ရှေ့သို့ဝပ်တွားပြီး ဦးချလိုက်ကြသည်။

“ချမ်းသာစွာ ဆောက်တည်နိုင်ကြပါစေ”

ဆရာတော်သည် မျက်လွှာကို မဖွင့်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးညင်သာသော အသံ ပြင် ဆုံးမလိုက်သည်။

ခန်းမဆောင်တော်အတွင်း၌ ဆီမီးအနည်းငယ်သာ ထွန်းညှိထား သည်။ မီးတောက်များသည် လေကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ယမ်းနေကြသည်။ သောဏုတ္တရ ခန်းမဆောင်တော်ရှိရာ တောင်ခါးပန်းကား ဝေကြောင်းသင့်သော ခနရာလည်း ဖြစ်သည်။

“သီရိမာရေ - ဆီမီးတွေ ထွန်းလိုက်ပါကွယ်”

“ကောင်းပါပြီ၊ မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဆီမီးအားလုံးကို သီရိမာထွန်းညှိပြီးသည်အထိ ဆရာတော်သည် ကောင်းတစ်ခုတစ်ရာ မပြောသေးပေ။ ခန်းမဆောင်တော်တွင် လုံလောက်သော အလင်းရောင်ကို ရရှိပေပြီ။

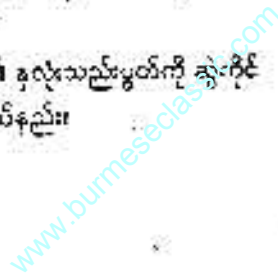
“အကြောင်းကိစ္စ အထူးရှိပါသလား ဟုရား”

ယခုမှပင် ဆရာတော်သည် မျက်လွှာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်အနည်းငယ်က လီဂေါရဘုရင်ရာဇဝံဇရောက်လာတယ် လို့ သိရတယ်တကားတော်၊ ပြီးတော့ တစ်နေ့ဆိုတလဲ လီဂေါဘုရင် ခေါင်း ဆောင်တဲ့ ကျွမ်းဝစ်သည်တွေ့ရုံရန်ကြောင့် မြောက်ဘက်ဥဿာက လူတချို့ အဝေရာကို ရောက်လာတယ်လို့ ကြားရတယ်၊ ဒါတွေဟာ အမှန်ပဲလား တကားတော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

အေးစက်သော လက်အစုံဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ နှလုံးသည်းမွတ်ကို ဆွဲကိုင် ဖျစ်ညှပ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အဘယ်နည်း။

သီဟရတနာစာပေ

ဓမ္မဓာယီဆရာတော်သည် ဤအကြောင်းကို ပေးရန်အတွက် မိမိ သတင်းသုံးသော တောင်ကုန်းငယ် ပေးရန်အတွက် မိမိသတင်းသုံးသော တောင်ကုန်းငယ်မှနေ၍ ညအချိန်မတော်တွင် ဤကေလာသ၏ သောဏုတ္တရ နန်းပသောင်တော်သို့ လာခြင်းဖြစ်လေသလော။

"ဘဲဒီအတိုင်း အမှန်ဖြစ်ပါတယ်၊ သူရား"

"တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်... စစ်ပြုမလို့လား"

ဤမေးခွန်းနောက်တွယ်၍ အဓိပ္ပာယ်များစွာကို ဆောင်ကြဉ်းလာကြောင်း ကွန့်ပ်သိလိုက်ပေသည်။ ဆရာတော်၏ အမေးကို ပြည့်စုံအောင် ဖြေရန် စကားလုံးများကို ရှာဖွေနေချိန်၌ နောက်ထပ် အမေးစကားများကို ကြားရပြန် လေသည်။

"အခုအဝေရာမှာ ဆောက်နေတဲ့ ခံတပ်ဟာ လီဂေါရတော့နဲ့ တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက်ပဲ မဟုတ်လားတကာတော်၊ ခပ်သည်တွေလဲ ဆင့်ခေါ်စုစည်း လော့မယ်မဟုတ်လား၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတမေမြို့ စစ်ကို ကြိုဆိုဖို့ခေါ်ရေပြီလား တကာတော်"

မိဖုရားသီရိမာက ကွန့်ပ်ကိုယ်စား ဝင်ဖြေလေသည်။

"မှန်ပါဘုရား... တပည့်တော်မတို့က စစ်ကို ကြိုဆိုခြင်းမဟုတ် စစ်အ တပည့်တော်မတို့ဆီကို အရောက်လာခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်ဘုရား"

ဆရာတော်သည် သီရိမာဘက်သို့ တစ်ချက်ရေကြိုညှိလိုက်ပြီးနောက် ကျောက်ခုံမှ ထလိုက်သည်။

ထို့နောက် သောဏုတ္တရနန်းအောင်၏အတွင်းဘက် အပြင်ရောသို့ လျှောက်လှမ်းသွားသည်။ ဝိုးသင်္ကန်းဆီးကားကားသော နေရာအရောက်တွင် ကွန့်ပ်တို့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။

"ဒီဖိုးသင်္ကန်းပေကို ဖယ်လိုက်စမ်းပါ တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်"

ရှင်အရဟံဆရာတော်၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိသလိုလိုရှိသော်လည်း နိုင်ငံတော်၏ ဓမ္မဓာယီအခေါ်အချုပ် ဆရာတော်ဖြစ်၍ အမိန့်ကို မလွန်ဆန် ရုံပေ။

ကွန့်ပ်ပိုးသင်္ကန်းစကို ဆွဲပယ်လိုက်သည်။ ဘီစီရောင် တို့ဝင်လာသည်။

ပဟုရာကျောက်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ပလ္လင်ပေါ်မှ ရုပ်တုနှစ်ခုသည် ဆီဖီးရောင်အောက်တွင် ထိန်ထိန်ရှိစေသည်။ လူ့ကပ်ရုပ်အရွယ်ရှိ ရုပ်တုနှစ် ခု။

'အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရမထေရ်မြတ်' နှစ်ပါး၏ရုပ်တုထားရုံ ခုခေရာ တဆောင်ဖြစ်သဖြင့် 'သောဏုတ္တရအဆောင်တော်' ဟူ၍ ကွန့်ပ်ကို ဘညီတညွတ်တည်း ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအရှင်မြတ်နှစ်ပါးကား ကွန့်ပ် ဘိုး၏ ရာမညဝေသသို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ မြတ်မြတ်သော ထေရဝါဒ သာသနာ သက်ကို သယ်ယူဆောင်ကြဉ်းခဲ့သည့် မြန်မာ့စည်ပင်စေခဲ့သည့် လက်စွန့်မဆွ လာသနားခင်ကြီးများပင်တည်း။

ရာမည ကျောက်ဆင်လက်ရာ၏ ပြောင်မြောက်သော အနုပညားကြောင့် မထေရ်မြတ်နှစ်ပါး၏ ရုပ်တုတို့သည် ပကတိလှပခါနေသည်ဟု ထင်ရတော့ သည်။

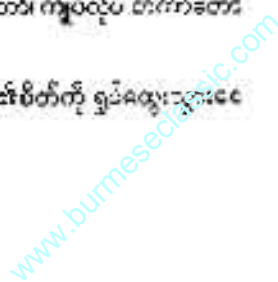
ရှင်အရဟံဆရာတော်သည် ရုပ်တုနှစ်ခုရှေ့၌ ရပ်နေလေရာ ဘီစီရောင် အောက်ခံသို့ မထေရ်မြတ်သုံးပါး ဖြစ်နေလေသည်။ တစ်ပါးသော မထေရ်မြတ်၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

"ပေးကိ ရုပ်တုရှင် မထေရ်မြတ်နှစ်ပါး... ဒုအာဒိန်မှာ သက်ဝက်ထပ် ညှစ်နေသေးရင် တကာတော်ရဲ့ လီဂေါရစစ်မောက်တို့ကို အယ်လိုမြေရှင်းပလဲ ဆဲတားကို ပွန်းယခြည်စမ်းတကာတော်"

ဆရာတော်အား ပြန်လည်ရှောက်ထားရန် စကားကို ကွန့်ပ်ရှာမတွေ့ ပြစ်နေသည်။

"ကျွန်တော့ မထေရ်မြတ်နှစ်ပါးသာ သက်တော်ထင်ရှားရှိသေးရင် ဘယ်လိုမြေရှင်းမယ်ဆိုတာ သိထားတယ် တကာတော်၊ ကျွန်ုပ်တို့ တကာတော် နဲ့ လားရောက်မေတ္တာရပ်ခံမှာပဲ"

"မေတ္တာရပ်ခံမှာပဲ" ဤစကားသည် ကွန့်ပ်၏စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးသွားစေ သည်။

ဓမ္မဒဿိဆရာတော်သည် အဘယ်အရာကို အဘယ်သို့ ခေတ္တာရပ်ခံမည်နည်း။

"တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ် ကျုပ် ပရိယတ္တိ ပဋိပတ္တိ သာသနာ့ဝန်ထမ်းတစ်ဦး အနေနှင့်တောင်မှ ပဋိပတ္တိဆိုတဲ့ကျင့်သုံးဆောက်တည်ခြင်း ဓမ္မဘက်ကို အခုအခါ ပိုပြီးအလေးပေးခဲ့တယ်။ ဝိသုဒ္ဓိတတ်သင်ကြားလေ့ရှိသူများဟာ သော ပရိယတ္တိတာဝန်ကို ကျုပ်အနှစ်နှစ်ဆယ်လုံးလုံးထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခုအခါ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရာ တရားဓမ္မသံတွေစည်နေပြီ တကာတော်ရဲ့ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကြောင့်လဲ သာသနာ့ဝန်ထမ်းရဟန်းတို့ဟာ နှလုံးချမ်းမြေ့စွာ ဝိသုကတ်အကျိုးကို ရွတ်ဆောင်နေကြပြီ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဟောလိုဘက်က တောင်ကုန်းငယ်မှာပဲ တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေခဲ့တာကို အားလုံး သိပြီးဖြစ်တယ်။ လှပရိသတ်မဆိုထားနဲ့ ရဟန်းပရိသတ်နဲ့ သံဃာကိုတောင်မှ ကျုပ်ဝေးဝေးနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တူပီဟာ ဓမ္မရက္ခိတသံဃာ တစ်ပါးတစ်ဖြစ်တောင်မှ နေလို့မဖြစ်တော့တော့လို့ သဘောရလာတယ်။ လပေါင်းများစွာ မရောက်တာကြောင့် ဟောခိုသော ကုတ္တရခန်းဆောင်ကို ပဝင်မဖိတ်ဘဲ တွေ့လာခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စစ်ကို တားဆီးဖို့"

ကျွန်ုပ်ဘေးမှ သိရိမာလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပေသည်။

"တကာမကြီး ဇောမောက ပြောတာကို ကျုပ်နားလည်ပါတယ်။ စစ်ဟာ မခေါ်မပင့်ဘဲ သူ့အလိုလို ရောက်လာတယ်ဆိုတာ"

ဆရာတော်သည် ကျောက်ခုံထက်သို့ ပြန်၍ ထိုင်လိုက်ပြန်လေသည်။ အရှင်သောကနှင့်အရှင်ဥက္ကရာမထေရ်မြတ်နှစ်ပါးမှကား တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့စွာ ရပ်မြဲရပ်လျက်ရှိသည်။

"သို့သော် ဘယ်လိုပုံမျိုးနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်စစ်ဟာ သတ္တဝါတွေအတွက် ယွတ်ဝီးရာပျက်စီးကြောင်းပဲ တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ဘေးအန္တရာယ်ကြီးတွေဟာ စစ်ကို အကြောင်းပြုပြီး သတ္တဝါတွေအပေါ်ရောက်ရှိမှာပဲ"

"တပည့်တော်၊ . . . တပည့်တော် ဝါတွေကို နားလည်ပုံတယ် ဘုရား" ဓမ္မဒဿိဆရာတော်၏ နှုတ်ဖွင့်ကားသည် ယခင်ကမူ ကျွန်ုပ်ရင်ကို

ငြိမ်းတေးချမ်းမြေ့စေခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။ လစုမူ ဆရာတော်၏စကားတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ပူးလောင်ပြင်းပြနေခဲ့သည် တကား။

"ဝါပြိုင်ရင် တကာတော်ဘုရင်မင်းမြတ် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အခုဆိုရင် လီဂေါရဘုရင်ကိုလဲ ပြင်းထန်တဲ့ ချာလသံနဲ့တုံ့ပြန်လိုက်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ခံတင်တွေလဲ ဆောက်နေပြီ မဟုတ်လား"

ဆရာတော်သိအောင် ကျွန်ုပ်တွေ့ရက်ထားရတော့မည်။

"မှန်ပေါ့ဘုရား၊ တပည့်တော် ကိုယ်တိုင်လဲ စစ်ကိုဘာကြောင့်မှ မလိုလားပဲ ဘုရား၊ စစ်နဲ့ အန်ဌာရုံတွေကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် တပည့်တော် စစ်ပြုရပါလိမ့်မယ်ဘုရား"

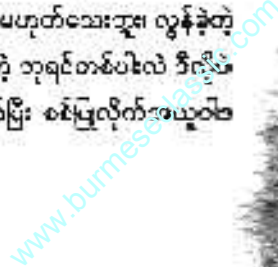
ယခင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော သောကအငွေ့အသက်ကို ဆရာတော်၏ သန့်စင်သော မျက်နှာတော်၌ ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရပေသည်။

"သာသနာတော်ကြီးကို စောင့်ရှောက်ဖို့ ယုတ်လား၊ တကာတော်၊ အင်း . . . သာသနာတော် တည်တဲ့နေရာအတွက် လူတွေရဲ့အစိုးနဲ့ ဖုတ်မြစ်ချရောမလိုဘူး။ သာသနာတော် သန့်စင်ရေးကို လူတွေရဲ့သွေးနဲ့ ဆေးစရာမလိုဘူး။ သာသနာတော် အစွန့်ရှည်ဆေးအတွက် လူတွေရဲ့အသက်ပီစနဲ့ပေးဆက်စရာမလိုဘူး။ စစ်ဆိုတာ သာသနာတော်နဲ့ လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်တယ်။ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ် ကိုယ်တော်တိုင်သော်မှ ကောလိယနဲ့ ကပ္ပိလမင်းသားတွေနဲ့ စစ်ကိုကောင်ကလိယအလယ်ကနေ ထက်ဝယ်ခွဲခွဲပြီး စစ်ကိုတာ၊ ဆီးခဲတယ် မဟုတ်လား"

"မှန်လှပေါ့ဘုရား . . . လီဂေါရဘုရင်ရဲ့ ချာလသံဟာ စစ်ကလွဲပြီး တခြားဘာကိုမှ တောင်းဆိုခြင်မပြုပါဘုရား . . . တပည့်တော်မှာပဲ သူတို့ရဲ့စစ်ကို စစ်နဲ့ တုံ့ပြန်ဖို့ကလွဲပြီး တခြားဘာမှ မရှိတော့ပါဘုရား"

ရှင်အရဟံသည် ကျွန်ုပ်ကို မှန်ရိသော အကြံညွှန်ဖြင့် ဖူးစိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်လေသည်။

"မဟုတ်သေးပါဘူး တကာတော် မနုဿာ . . . မဟုတ်သေးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက မရှိမခေမာက အသောကဆိုတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးလဲ ဝီလိမ်ဘာသာအယူဝါဒနဲ့ စစ်ပွဲတိုကြားမှာ စိတ်နှစ်ခွဲဖြစ်ပြီး စစ်ပြုလိုက်အယူဝါဒ

တိုးချဲ့လိုက် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက မဇ္ဈိမဒေသရဲ့ ကာသီး၊ ကောသလ၊ မဂဓ စတဲ့ တိုင်းတွေမှာ ပြင်းထန်တဲ့ စစ်ပွဲတွေ ပေါ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ပြည်သူလူထု ထောင်ပေါင်းများစွာ သေကျေပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ သာသနာ့အလံတော်ရဲ့ အောက်မှာ အလောင်းကောင်တွေပွဲနေခဲ့တယ်။ အင်း... အသောကဆိုတဲ့ ကမည်းကတော့ ဥဒါန်းတွင် ကျန်ရစ်တာပေါ့လေ”

ဘုရား... ဘုရား...။

‘မနုဿာ’ဆိုတဲ့အမည် ဥဒါန်းတွင်ရစ်စေအင် တပည့်တော်ပြုမှုနေတာ မဟုတ်ပါဘုရား ဟု အားရပါးရပြန်၍ လျှောက်ထားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်လည်း ခုနီးဦးသုံးဆောင်မြင်တွင် ကျွန်ုပ် ဆောက်တည်ရာမဲ့ခဲ့သည့်အဖြစ်နှင့် ဆက်စပ်၍ ဓမ္မဒဿီဆရာတော်အား ကျွန်ုပ်ကိုယ်ချင်းစားမိပေသည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ မထေရ်ခေါင်းချပ် ဖြစ်တော်မူသော ဆရာတော်သည် စစ်ကို ကျွန်ုပ်မနုဿာထက်မိ၍ မှန်တီးစက်ဆုပ်ပေလိမ့်မည်။

“စစ်ကို စစ်နဲ့ တုံ့ပြန်ခြင်းကတော့ နိယာမပါဘုရား”

မိုးရားသီရိမာ၏ ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည့် သွေးသွယ်ခွံလျှင်သော ကျွန်ုပ်၏သီရိမာသည် ထူးထူးခြားခြား ခိုင်မာနေလေသည်။

“မှန်ပါဘုရား... တပည့်တော်ဟာ သာသနာ့ရက္ခိတ လူလူ ဝိညီးဖြစ် သလို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနဲ့ ဘုရင်လဲဖြစ်နေပါတယ်ဘုရား ဒီတစ်ခါမှာ သာသနာ့ တော်အတွက် မိစ္ဆာဝိဋ္ဌိတွေကို တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ဖို့က လွဲပြီး တခြားဘယ်လို နည်းလမ်းမှ မရှိတော့ပါဘူးဘုရား”

“နည်းလမ်းရှိနေပါတယ် တကားတော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

ပဋိပတ် ရဟန်းတစ်ပါးတွင် တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး စစ်ရေးအရာအတွက် မည်သို့သော နည်းလမ်းရှိနေလေသနည်း၊ ဓမ္မဒဿီဆရာတော်အား ကျွန်ုပ်တို့ ဩသွားမိသည်။

“တကယ်တမ်း စစ်ကို ရှောင်ဖယ်နိုင်တယ်ဆိုရင် တကားတော် နည်း လမ်းတစ်ခုကို လက်ခံရပါမယ်”

“စစ်ကို ရှောင်ဖယ်နိုင်ဖို့ ဦးတော့ သာသနာတော် မထိခိုက်ရင်တော့ တပည့်တော် ဘယ်လိုနည်းလမ်းကိုမဆို လက်ခံဖို့ အသင့်ရုံပါတယ် ဘုရား”

ရှင်အရဟံသည် ဧကသံသကိန်းစာအတွင်းမှ သက်ကံသုတ်လျက် အရှေ့ မြောက်အရပ်ဆီသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

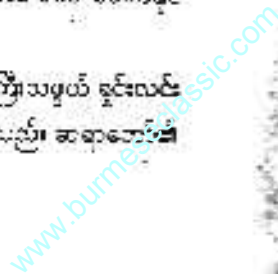
“ဟဲ့ အရှေ့မြောက်တု ဟဲ့ ဒေသကွာနေရာမှာ လွင်ပြင်ဝေသငြီး တစ်ခု နှစ်ခု အဲဒီဝေသမှာမင်းနေပြည်တော်တစ်ခုရှိနေတယ်။ ကမ္မဗီပလို့ခေါ်တယ်။ အင်အားတောင့်တင်းပြီး ဝည်းလုံးတဲ့ အဲဒီဝေသဒီပက် ဖျပ်ခိုးသူကတော့ အခု ရခွဲမင်းတဲ့ သူ့ကို အနော်ရထာလို့လဲ ခေါ်ကြတယ်”

အနော်ရထာ... တမ္ပဒီပ...။

ထိုအမည်နာမများကို ကျွန်ုပ်ရော မိဖုရားသီရိမာပါ သိကြလေသည်။ တနင်္ဂနွေနှင့် မန္တန်စွတ်ဖတ်မှု အားပျောက်သောထွန်းကားနေသည့် မိစ္ဆာဝိဋ္ဌိတို့ ၏ တိုင်းပြည်၊ အစစ်ကိုဘုရင်ကို စီးချင်းတိုက်ပွဲတွင် လုပ်ကြံ၍ မင်းအဖြစ်ကို ရှေ့လာသူ အစော်ရထာ...။

“ဟာကားတော်၊ ဘုရင်မင်းမြတ် သေသေချာချာအထောင်ပါ။ ယနေ့ နံနက်တပဲ ဥဿာက ဘုရားဖူးတင်ချို့ ကျွပ်သီတင်းသုံးတဲ့ တောင်ကုန်းဝယ်ကို ရောက်လာကြတယ်။ တေရဝါဒဘာသာကို သက်ဝင်လာတဲ့သူတွေပဲ။ အင်း သူတို့ဆီကတစ်ဆင့် သိရတာကတော့ ဥဿာမှာ လီဂေါရဘုရင်နဲ့ ကျွမ်း စင်သည်တွေ မရှိတော့ဘူး။ တမ္ပဒီပဘုရင်ထံကို ဥဿာမင်းက အတူအညီ သောင်းတဲ့အတွက် အနုရခွဲမင်းက စစ်ကူခဲ့တယ်။ ကျွမ်းစစ်သည်တွေဟာ ဥဿာကနေပြန်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြပြန်ပြန်ဆိုတယ်။ ဒီတော့ အင်အားကြီးတဲ့ တွင်းဝပ်သည်တွေကို ကန့်ခင်ရထားတဲ့ တမ္ပဒီပဘုရင်နဲ့ မဟာမိတ်ပြုလိုက်ရင် ထီဂေါရဘုရင်ဟာ ကျွပ်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ထိပါးရဲမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ တမ္ပဒီပနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ အင်အားနှစ်ရပ်ကို ကြောက်ရွံ့စွာနဲ့ လီဂေါရဘုရားက သူ့ရာဝယ်ကို သူပြန်ပြီး ရုပ်သိမ်းသွားလိမ့်မယ်။ စစ်ဆင်တာလဲ မေး”ခေါက်နိုင် တော့ဘူး”

တိုင်းပြည်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာကို သေနာပတိချုပ်ကြီး သမ္ပယ် ဇွင်းလင်း ပြေးနေသည့် သမာတော်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရှိ၍ ကြံညှပ်တော့သည်။ ဆရာတော်၏

စိတ်ကူးများသည် ဖြစ်နိုင်သော အစီအစဉ်များဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် . . .

“မှန်ပါဘုရား၊ တမ္ပဝိပဿနာရင်ရဲ့ နိုင်ငံတော်ဟာ တန္တရဝါဒကို ကိုးကွယ် တယ်လို့ တပည့်တော် ကြားဖူးပါလား။ မှန်ပါသလားဘုရား။” “မှန်ပါဘုရား၊ တမ္ပဝိပဿနာ နတ်ရယ် နဂါးရယ်များကို ယဇ်ပူဇော်ပြီး ပန္နက်ရွတ်ဖတ်ရင် တပြစ်ဟူ သမျှကင်းဖောက်တယ်လို့လဲ ယုံကြည်ကြတယ်လို့ တပည့်တော်မ သိရပါ တယ်။”

ကျွန်ုပ်နှင့်သိရိမာတို့၏ စကားသည် ရေ့နောက်ထွက်ပေါ်သွားပေ သည်။

ဆရာတော်သည် မသိမသာ မျက်မှောက်ကြိုက်လိုက်သည်။

“အင်း . . . ဆိုးရွားတဲ့စစ်ကို လွှဲဖယ်နိုင်ဖို့ အရေးမှာ အဲဒါတွေဟာ သိပ်ပြောပလောက်တဲ့ အချက်တွေမဟုတ်ဘူး။ ထကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

တန္တရဝါဒီများ၏ အကူအညီကိုယူ၍ သီရိလင်္ကာသားများ ရှောင်ဖယ် သွားစေရန် ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့သော ထေရဝါဒသားတော်များက ပြုလုပ်ရမည် လော။ လီဂေါရဘုရင်သူရိယဝဗ္ဗနှင့် တမ္ပဝိပဿနာ အနုရုဒ္ဓါတို့သည် အာဖရိ ကြားနားစာနည်း။ လီဂေါရတို့ရန်မှ ကင်းဝေးသွားသည်ဆိုပြီး အနော်ရထာခေါ် အနုရုဒ္ဓါရန်က ဆက်လက်ပေါ်ပေါက်ပလာနိုင်ဟု ယုံစား၍ ရန်ပင်မည်သော

“မှန်ပါဘုရား၊ နဂါးရယ်ကိုးကွယ်တဲ့ တမ္ပဝိပဿနာတွေနဲ့ မဟာဝိတ်ဖွဲ့ခို ဆိုတာတခော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပါဘုရား။”

ရှင်အရယ်သည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်ဟု သိလိုက်ရပေသည်။

“ဟင် . . . ဝါဖြင့် တကာတော်ဟာ စစ်ပြုနေတာမယ်ပေါ့။ တုတ်လား။”

ကျွန်ုပ်ငြိမ်နေလိုက်သည်။ သိရိမာကလည်း အာမုတ်မပြောတော့ပေ။

“အင်း . . . နောက်ဆုံးတော့ ဘုရင်ဟာ ဘုရင်ပါပဲလား။ သာသနာဒါန

ကာ အမည်ကို ခံယူထားပေမယ့် တကယ်တော့ သူ့ရဲ့နှလုံးသားအတွင်းမှာ ဗုဒ္ဓရဲ့ အနားဓမ္မက အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ ရှိတာပါပဲလား။ သူ့နှလုံးထဲမှာ မြည့်နေတဲ့ အရာကတော့ ဘုရင်ကေရာစ်တို့ရဲ့ ဒေါသ၊ မာန၊ ဣဿ မဇ္ဈာရိယ တရားတွေပါပဲလား . . . ဘုရား . . . ဘုရား . . .”

ရှင်အရယ်၏ ရေရွတ်သံများသည် ကျွန်ုပ်၏ရင်ကို သံပူချွန်ဖြင့် ထုတ်

ချင်းပေါက် ထိုးနှက်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပေသည်။ အဝန်ခံသူတို့၏ မိကပ်ကြတ် မြေမှုအကြားတွင် တွဲကြေနေသော ကျွန်ုပ်၏အသည်းနှလုံးကို ဆရာတော်မသိ ပေးခြင်းဟူသော ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုများလည်း မိမိလားသည်။ ကျွန်ုပ်အား အစဉ်သဖြင့် သွန်သင်ဆုံးမပေးခဲ့သော ဓမ္မဒဿီဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်ဝေးကွာသောနေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီဟုလည်း ခံစားရသည်။ ဘုရား ဘုရား . . . အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရမထေရ်မြတ်များလည်း ဤအဖြစ်ကို မသိနိုင်တော့ပါတကား။ ထို . . . မနုဿာသည် ဘာကြောင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင် ဖြစ်ခဲ့လေသနည်း။

“မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ဒီနေရာမှာ သိပ်သေတိုက်နေတယ် သွားဤ ဖို့တော်ပြီ”

သိရိမာက ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးထက်သို့ လက်တင်လိုက်တော့မှပင် သတိပြန် ၍ ဝင်လာတော့သည်။ ထိုအခါမှပင် တင်းကျပ်စွာ မှိတ်ထားခဲ့သော မျက်စိတို့ ကို ပွင့်လိုက်မိသည်။

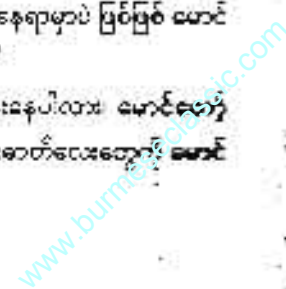
ဓမ္မဒဿီဆရာတော်ကို မတွေ့ရတော့ပေ။

“ဆရာတော် ပြန်ကြာသွားပြီ မောင်တော်”

အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရမထေရ်မြတ်နှစ်ပါး၏ ခုပ်တုများသည် ကျွန်ုပ်ကို တည်ငြိမ်စေရန်နှင့် ကြည့်နေကြသည်။ ‘သဗ္ဗဿတ္တာ တမ္ပဿကာ’ ဟူသော မါဠိတော်ကို အရှင်မြတ်နှစ်ပါးတို့က ရွတ်နေပြီထင်သည်။

“သွားကြစို့ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မောင်တော်အနားမှာ ဘယ်သူရှိ ပြီပဲရိုရှိ သိရိမာ ဖို့နေပါတယ်။ မောင်တော်နဲ့ သိရိမာဟာ လောကီလောကုတ္တရာ အရာခပ်သိမ်းမှာ ဆတူညီမျှ ခံစားခံစားနေကြတဲ့ အကြင်မယားဖြစ်ပါတယ်။ သိရိမာလက်ကို ကိုင်လိုက်စမ်းပါ။ မောင်တော်၊ ဒဲဒီလက်ဟာ မောင်တော် လက်ထဲက သယ်တော့မှ ပြုတ်ထွက်မသွားမယ့်လက်ပါ။ ရာဇပလ္လင်ပေါ်မှာ ဘုရားကောင်းဆောင်ပေါ်မှာ စစ်မြေပြင်မှာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မောင် တော်လက်ထဲမှာ ဟောဒီ သိရိမာလက်ထဲရှိနေမှာပဲ။”

“သိရိမာရယ် မင်းလက်ကလေးတွေက ပူဇွန်းနေပါလား။ မောင်တော် လက်တွေကတော့ အေးစက်နေကြမှာပဲ။ အဲဒီအဖွဲ့ခတ်လေးတွေကို မောင်

သော့လက်ဆွဲဆီ ကျားစက်သွားအောင် မင်းတတ်နိုင်ပါမလား မိဖုရားကြီး

ငါ့ဆာသီပင် ကုန်ဆုံးဟော့မည်။

မီးဆီလေထဲ၌ ဆောက်ခဲ့သော အဝေရာဆိပ်ကမ်းခံတပ်ကြီးလည်း ငြီးတော့မည်ဖြစ်သည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပု ပန်းဝဲစုံများတွင်လည်း သူသဲနှင့် မားဖို သဲတို့ ခံသွားလေပြီ။ သို့သော် ကောင်းသောရပ်စဲခြင်းကား မဟုတ်။ လက်နက် သွန်းခတ်ပြုလုပ်ပြီးသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်မင်း နေမျိုးသူရသီဟခေါင်သည် ကောလားသရဲစိုးတော်စောင့် တပ်ကို အကောင်းဆုံးကပ်သည်တို့ဖြင့် ခြည်ဟင်တော့ပြီဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မင်း ငြိတ်စသည်လည်း တိုက်ဆင်နှစ်ရာတို့ ဦးစီးလေ့ကျင့်ပေးနေသည်။ သုံးလလုံး သုံးပင် တောင်ခြေမစုရံ ကွင်းမြင်၌ ဟိုက်ဆက်တိုက် အော်သံများဖြင့် ဆူညံနေ ခဲ့သည်။ နားခံတော်ပုဒ် သတိုးဓမ္မသည်လည်း တောင်ခင်းဝန်းနှင့် တောင်စွယ် ထပ်များသို့ မပြတ်ပလပ်သော စစ်ရေးအချက်ပြမှုများကို ကျော့ကျင့်ပေးပြီး ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးကား အဝေရာဆိပ်ကမ်းခံတပ်ဆောက်လုပ်ရေးတွင် ငြိမ့်မှုကွပ်ကဲပေးခဲ့ရသည့် အလုပ်ဖြင့် ပင်ပန်းခဲ့ပေသည်။ အိုမင်းသော သူ၏ ဇာရွယ်သည် ပင်ပန်းမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ သမားတော်များနှင့် ကုသမှု ကို ခံယူနေရသည်။

ကျွန်ုပ်ကား မိဖုရားသီရိမာနှင့်အတူ မဂုရုကွင်းပြင်၊ အဝေရာဆိပ်ကမ်း ခံတပ်။ ဥပယ်ဆောင်၊ နန်းညိုတို့ဆောင်ဖြင့်၊ သောကုတ္တရခန်းမဆောင်များသို့ မရပ်မနားလှည့်လည်နေခဲ့ရသည်။ နေ့ကခါတွင် စစ်ရေးပြင်ဆင်မှုများ အတွက် ဣန်ပြခဲ့သော လက်ချောင်းများသည် ညအခါ၌ ဗုဒ္ဓဆင်တူးတော်ရွှေ ခွံ လက်ဖျပ်ချီနေကြသည်။

နေပြည်တော်တစ်ဝန်းမှ သံဃာအပေါင်းတို့သည် သုဓမ္မအဆောက်ကပ် များတွင် တရားနေသော သတင်များကို ယခင်ကထက်ပို၍ ကင်းပကြသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့ကား ဥပယ်လေရပ်နှင့် အဝေရာခံတပ် မင်းတပ်ပြင်နှင့် သုဓမ္မသဘင်တို့သို့ တစ်လှည့်စီ တက်ရောက်လှုပ်ရှားနေကြလေ။

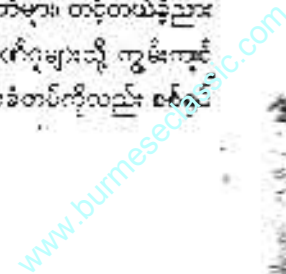
နေညံ့မမြတ် များပြားလွန်းသော ဆန်ကျပ်တက် အာရုံများကြောင့် ကောင်း ကောင်း နေပြည်သော်၌ ကာကွယ်မှုလုပ်ငန်းများကို စီမံနေခြင်းကြောင့် ပြုလုပ်ကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တွင် မိမိကိုယ်မိမိ အဘယ်ကိုသို့ စီမံနေရသည်ကိုပင် ပြင်လည်သတိထား၍ အချိန်မရတော့ပေ။ တစ်ကိုယ်တည်း ထပ်ပေး ရာတည်း သွင် ကြာရှည်စွာ မနေမိရန်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ဆင်ခြင်သည်။ စစ်နှင့် အသား ချော့ ဟိုဆန်တင်တက်နှုန်းရပ်ကြားတွင် ဆောက်ကည်ရာမဲ့သော ခံတပ်များ ခနာမပေါ်ပေါက်အောင် ကျွန်ုပ်သတိပြုနေသည်။ သို့ဖြင့် လှုပ်ငန်းကိုနှုတ်ပေး သို့ ကျွန်ုပ်တို့သိကျွန်ုပ် မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ မိဖုရားသီရိမာကား ကျွန်ုပ်အပင် သို့မဟုတ် အမြဲရှိနေပေသည်။

ဖြူလှယ်ပါးလျား၍ ဦးဖျင်ဝသေးလို ခွံ့နောင်းသော သီရိမာကို ကျွန်ုပ်တို့ အနားယူရန်ပြောခသော်လည်း မိဖုရားက ကျွန်ုပ်အပါးတွင်သာ ရှိနေမည်- သီရိမာ၏မျက်လုံးများက မတောက်ပရွှမ်းလို့ကြည့်သော်လည်း လူအသားအရောင် ပြုလွန်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။ လို့တစ သေးငယ်ပျော့ပျောင်းသည့် သူ့လက်ကလေးများမှာမူ အမြဲတမ်း ခန္ဓာထွေးနေကတိပေသည်။

ဗိုလ်နှင့် ပင်လယ်လှိုင်းတို့ ခိုက်ခတ်သည့် တျောက်ဆေးသံများကလယ် တွင် အဝေရာခံတပ်ကို ဆောက်လုပ်နေခြင်းမှာ ခက်ခဲလွန်းသော ကိစ္စဖြစ် သည်။ သို့သော်... ကျောက်တုံးနှင့် စူးဆောက်တို့ကို ပုခက်အတွင်းမှာက ဘယ်က ထိတွေ့လာခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့ကား ကျွမ်းကျင်လှ သည်။ ဦးတဖြည်းဖြည်းပါးလာလည်နှင့်အမျှ ခံတပ်သည် အပေါ်သို့ တဖြည်း ဖြည်းတက်လာသည်။

ဤလုပ်ငန်းတွင် အံ့ဩဖွယ် အကောင်းဆုံးမှာ ဝိသုကာတော် တိုးပခဲ- ညည်ပေတည်း။

သပွယ်ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းသော ဆင်းတုကတိများ၊ တင့်တယ်ခဲ့ညား သော စေတီများနှင့် ငန့်ငှက်ခမ်းနားသော ပုထိုးလိုက်တို့များသို့ ကွမ်းကျင် ရှာ တည်ဆောက်ခဲ့သော ဣဒ္ဓိအတိုးတို့သည် အဝေရာခံတပ်ကိုလည်း စစ်လှယ် လုံးဝသစ္စာ တည်ဆောက်နိုင်ပေသည်။

အခရာခံတပ်မှတ်နာတကို ကြီးမားသော ကျောက်ဆောင်နှစ်ခုကြား ကျွန်ုပ် ဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ ထိုနေရာသည် ဝဲလာပင်လယ်အော်နှင့် အဝူလေးတံခွန်တို့ ပူးပေါင်းခြင်းခိုင်သည့်နေရာဖြစ်သည်။ ဒို့ပြင် ပင်လယ်ပြင်မှလာမည့် လှေသင်္ဘောအားလုံးကို အဝေးမှပင် မြင်နိုင်သည့် နေရာလည်းဖြစ်သည်။ ပင်လယ်လေးကြောင်းသည် ထိုနေရာတွင် တရွာထိုးဖြတ်သန်းတီးဝင် တိုက်ခိုက်နေလေ့ရှိသည်။

အကယ်၍ ခံတပ်အောက်ပင်လယ်ပြင်ရှိ ရန်သူ၏ လှေမှ လေးမြားတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်စေဦးတော့၊ ထိုလေးကြောင်းကို မြတ်သန်းပြီး ခံတပ်ထိပ်သို့ မရောက်ရှိနိုင်ပေ။ ခံတပ်ထိပ်မှကား တစ်ဖက်ကျောက်ဆောင်၏အကွယ်အတာကို အကူအညီယူ၍ အောက်သို့တည်မက်စွာ ပစ်ခတ်နိုင်သည်။

ဘိုးပန်းရည်သည် နားနေ အပန်းဖြေခြင်းပင် မရှိတော့သလောက် အလုပ်လုပ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား နားချိန်ယူရန် ပြောသော်လည်း အနားမယူချေ။ အခရာခံတပ်တွင် ဘိုးပန်းရည်ကဲ့သို့ပင် နေရာတိုင်း၌ သွားလာ လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေသူမှာ တစ်ခါက ဥဿာမှ စုကွသည်များ၏ လှေဝယ်ကို ဆယ်ယူခဲ့သော လုလင်ဝယ်ဖြစ်သည်။

ဆရာတော်၍ အရပ်လည်း ကေလာသသို့ နောက်တပ်ကြွလာတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာတော် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ခြင်းသည် စိတ်နှလုံးတီခိုက်ဖွယ်အဖြစ်နှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသည့်အတွက် ယနေ့တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်ခံစားနေရပေသည်။ ဆရာတော်တားဆီးလိုသည့် စစ်၏ပြင်ဆင်မှု အငွေအသက်များက သုဝဏ္ဏတူဦးကို လွှမ်းမိုးနေပေပြီ။

"ယနေ့ အခရာခံတပ် အပြီးသတ်မှာ ဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်" လွတ်ဝန်အုပ် မဟာသီရိသည် ကျွန်ုပ်ရွှေမောက်သို့ ရောက်လာသည်။
"ဪ... ဪ... ဟုတ်ပေသာ၊ ဝဲ၊ ကဲ... မဟာသီရိ မစုရကွင်းပြင်ဘက်ကနေ လှည့်ပြီးသွားကြပြီ၊ တိုက်ဆင်တွေ ဘယ်လောက်တိုးတက်နေပြီလဲ ဆိုတာ ကျွန်ုပ်ကြည့်ချင်သေးတယ် သိရှိမာကော"

"သိရှိမာ... ဒီမှာရှိပါတယ် မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်"
"အင်း... ဒီနေ့တော့ မလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ သိရှိမာပျက်နာက ဖွေးနေတယ်"

နှုတ်ခမ်းတွေကလဲ အရင်ကလို ပန်းစုရောင်မရှိကြ သူ့လို့ မောင်တော်ထင်ဘယ်"

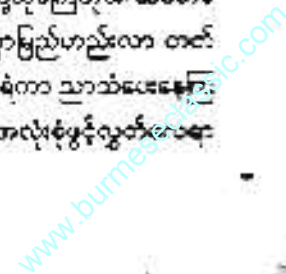
ရက်မှောင်သော မျက်လုံးများက ပြူးသွားသည်။
"မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် နောက်ကျသွားပြီ၊ အခုပဲ သိရှိမာ ဥဗ္ဗရအဆောင်တက်က မြန်လာတယ်၊ ဟိုမှာ ဘုတော်တွေ လှဲရေလှေကျင့်နေကြဘယ်"

"ခို... ဟုတ်လား... ကဲလေဝါဆိုရင်လဲ... လိုက်ခဲ့တော့ သိရှိမာ"
မေ့ရကွင်းပြင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ဝင်ကြည့်ခဲ့သည်။ ဝိုလ်မင်းမြတ်ကသည် တိုက်ဆင်များကို ဦးစီးလှေကျင့်ပေးနေလေသည်။ ကွင်းပြင်တွင် ကျောက်တုံးများ မညီမညာဖြစ်အောင် မဝင့်ထားပြီး ကျွင်းမြောင်းသော လမ်းများခင်းထားသည်။ တိုက်ဆင်များသည် ဆင်ဦးစီး၏ အောင်ဟစ်သံအတိုင်း ကျွင်းမြောင်းသော လမ်းအတိုင်း ကျောက်တုံးများကို ရှောင်လျက် ရှေ့တက်နောက်ဆင်းလေ့ကျင့်နေကြသည်။ ဆင်ကျောကုန်းပေါ်မှ ရဲမတ်ကား အစိုးစုံသော လက်နက်များကို တစ်ချိုးတစ်ခု ထုတ်ယူရင်း သတ်မှတ်သည့်နေရာသို့ ထိုးရိုက်ပစ်သွတ်နေသည်။

အလွန်ဘေးအန္တရာယ်ကြီးသော လှေကျင့်မှုတစ်ခုကို ဝိုလ်မင်းမြတ်လက ပြုသလေသည်။

တကယ့်တိုက်ပွဲအတိုင်း ဆင်ဦးစီးနှစ်ကောင်၊ ဆင်ဦးစီးနှစ်ယောက်၊ ဆင်ဦးချက်နှစ်ယောက်တို့ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ကောင်သော ဆင်၏ နားရွက် နောက်ဘက်တွင် လှဲများရိုက်ဝင်နေပြီး ကျန်တစ်ကောင်မှာမူ အစွယ်ရင်း၌ အစွယ်ထိုးမိသော ဝက်ရာမှ သွေးများစီးကျနေသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ် ဆင်ဦးချင်းပွဲကြည့်နေတယ် ဝါလူများ"
ရဲမတ်တို့၏ အော်သံကြောင့် စီးချင်ထိုးကြသည့် ဆင်နှင့်လူများ ပို၍ ကြမ်းကြုတ်လာသည်။ လက်နက်အစုံဖြင့် ပစ်ခတ်ကြသည်။ ဆင်ဦးကင်းချင်း အစွယ်ချင်း၊ အကြိမ်ကြိမ်စားခါခါ ဆုံးမိကြသည်။ ထိုသို့ဆုံးမိကြတိုင်း ဆင်တစ်ကောင်ကောင်၏ အော်ဟစ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာမြည်ဟည်းလာ တတ်သည်။ မေ့ရကွင်းပြင် ပတ်လည်တွင် စစ်သည်ကိုဦးရဲကာ သွားသေးနေကြသည်။ ထိုအသံကြောင့် ဆင်ဦးစီးလည်း ချွန်းကို အလုံးစုံဖွင့်လွှတ်ပေးရာ

ဆင်များလည်းပို၍တက်ကြွလာဟန်ဖြင့် အကြမ်းတမ်းဆုံး တိုက်ခိုက်ကြတော့
သည်။ သူတို့သည် လေ့ကျင့်တိုက်ပွဲဟူသည်ကိုပင် သတိရကြတော့မည်မထင်
ပေ။ စစ်သွေးကိုလည်း ဆူဝေလောင်မြိုက်ကြကုန်ပြီ ထင်သည်။

“မြတ်ဗေယ်... ရပ်... ရပ်ခိုင်းတော့”

“ဘိ... ဘုရား... ဘုရား”

ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်ပေးသံသည် တဒင်္ဂါမျှ နောက်ကျသွားခဲ့လေသည်။

သီရိမာ၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အသံကို ကြားရသည့်အတွက်
တွင်းပြင်အလယ်သို့ ကြည့်လိုက်မိသောအခါ...။

တစ်ကောင်သောဆင်သည် ချွန်းမှကင်းလွတ်ကာ တွင်းပြင်ထဲတွင်
ဦးတည်ရာသို့ ပြေးနေသည်။ ဦးကင်းထက်တွင် ဦးစီးကို မမြင်ရတော့။ ဆင်
ဦးစီးကား စင်္စတင် လှဲခိုက်ဝင်လျက် ပြေသို့ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဆင်စီး
ရဲမက်သည်လည်း ကျောကုန်းထက်မှာပင် လဲကျနေသည်။ သူ့မှာလည်း
ခက်ရာရထားဟန်တူသည်။ ဆင်က ဦးတည်ရာ ပြေးလွှားနေပေရာ ပုခက်
အတွင်းမှ ခက်ရာရထားသူ ထိုရဲမက်မှာလည်း ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေတော့
သည်။ ကျန်တစ်ကောင်သော ဆင်ထက်မှာမှ ဆင်စီးရဲမက်မရှိတော့ တွင်းပြင်
အရပ်တွင် သွေးတိုင်ထဲ၌ လဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆင်ဦးစီးမှာမူကား
သူ့ဆင်ချွန်းကို ခိုင်ဟန်မဟုတ်တော့ပေ။

ဆင်နှစ်ကောင်၏ အော်သံနှင့် ရဲမက်တို့၏ အော်သံများ ရောထွေးနေ
သည်။

တွင်းပြင်ထဲသို့ မည်သူမျှလည်း မဝင်ရဲကြ။ အခြေအနေကား အသိုးဆုံး
သို့ ခရောက်နေပေပြီ။

ဆင်စီးရဲမက်မရှိတော့သည့် ဆင်၏ ဦးစီးလက်ထဲမှာလည်း ချွန်းမရှိ
တော့ပေ။

ဆင်ဦးစီးမရှိသည့် ဆင်ထက်မှ ခက်ရာရထားသူရဲမက်၏ အန္တရာယ်
မှာ ကြောက်မက်ဖွယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

“ဟယ်”

“ဘုရား... ဘုရား”

မဂ္ဂရကွင်းမြစ်တစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် အာပေဇိတ်အယ်ကြီး ဆွက်လာ
သည်။ သီရိမာသည် ကျွန်ုပ်၏ပန်းထက်သို့ မျက်နှာအပ်လိုက်သည်။

ဘိုးတစ်လုံးကို နင်းခြေလိုက်သည့်အခါ သို့မဟုတ် ထင်းပြောက်များကို
နင်းခြေလိုက်သည့် အသံမျိုး ကြားလိုက်မယသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ နည်း
သွေးလှုပ်ဖွယ် မြစ်ကွင်းပါတကား။

ခက်ရာရထားသည့် ရဲမက်သည် ဆင်ပေါ်မှပြုတ်ကျသွားပြီး နောက်က
လိုက်နေသော ဆင်ကြီးကား ဓမ္မခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် လူကုံလ်ပေါ်သို့ ကြမ်း
ကြွတ်စွာ နင်းခြေလိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ကွင်းပြင်၏ မြေတွင် သွေးကွက်များ ခိုင်ထွန်းသွားသည်။ ဆင်ကြီး၏
ဘောက်တွင်ကား ရဲမက်ဝတ်ဆင်ထားသော အစိမ်းရောင်ကိုယ်ကျပ် အပိုင်း
အစကိုသာ တွေ့နေရတော့သည်။ ကံဆိုးရှာသော ရဲမက်၏ မျက်နှာ ကိုယ်
လက်အင်္ဂါများကို သဲသဲကွဲကွဲ မလွေ့ရတော့။

ကျွန်ုပ်အစီးမှ ဗိုလ်မင်းငြိမ်းသည် တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူ
နောက်မှ ရဲမက်အများအပြား လိုက်သွားကြပြီ။ ချွန်းလွတ်နေသော ဆင်ကြီး
ကို လှဲရှည်များဖြင့် ပစ်ခတ်ကြရတော့သည်။

“သီရိမာ... သွားနို့... သွားကြန့်”

သီရိမာ၏ ပန်းကို လှုပ်သော်လည်း မိဖုရားသည် မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်
ရင်မှ မခွာပေ။

“သီရိမာ... တင်”

မိဖုရားသည် ဆိုးရွားမြင်းထန်လှန်းသော မြစ်ကွင်းကြောင့် သတိမေ့သွား
နေပေပြီ။ ဝန်းနရောင်ကျောသော သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာ ဖြူဆုတ်၍နေသည်။

“ကဲ... မဟာသီရေ... မိဖုရားကို နန်းသောင်ပြန်ဖို့စို့ စီစဉ်ပေတော့”

ကိုယ်လှုပ်တော်များ ရောက်လာကြပြီ။ သီရိမာကို ပွေ့ကြသည်။ ကြော
ဗိုင်းနက်မောင်သော သူ့ကေသာများကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် မြေချပေးပြီး
နင်းဟယ်ဖြင့် ခတ်ပေးသည်။ ဆင်များကို ဗိုလ်မင်းငြိမ်းတို့ ချည်နှောင်ပေး
မိမိခိုင်မှာပင် မိဖုရားကိုလည်း ဖဝါယာဉ်ပေါ်သို့ တင်လိုက်ကြလေသည်။

“မကြာခင် သတိရသာမှာပါ မရိုးရိုးပါနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်”

သမားတော်သည် ဦးညို၏ပြောရင်း ခေါ်လာခဲ့နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မိမိတွေက ဥပရာဇာသာဝက ဆင်စီးတိုက်ပွဲကို ကိုယ်တိုင် ဝင်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးသည်။ ဦးစီးနေရာမှလည်း ချွန်းကို ကိုင်ခဲ့ဖူးသည်။ "ချွန်း သီးလက်နက် ဖြင့်ပင်လျှင် ဦးကင်းမှနေ၍ ဝက်တိုင်လေ့ရှိသည့် ပစ်လွှတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်စီးချင်းတို့ပွဲ၏ ကြမ်းကြုတ်မှုကို ကျွန်ုပ်နားလည်ထားပြီး ပြစ်ပေသည်။"

သို့သော် ယခု မစုရကွင်းပြင်မှ အပြစ်သနစ်မရှိကား...

"ခါဟာ... လေ့ကျင့်တဲ့ကွင်းပြင်ထဲမှာ မတော်တဆဖြစ်တာပဲ ရှိသေးတယ်။ တကယ့်စစ်မှာဆိုရင်တော့ စစ်ဆင်တွေ၊ ချဲ့မက်တွေ၊ ဦးစီးတွေရဲ့ အသက်တာ ဘုရား... ဘုရား... ချမ်းသာကြပါစေ" စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံတို့သည် လေလာသ၏ ညှိသက်သော ကမ္ဘာလောကထဲ၌ တစ်စထက်တစ်စ ခိုလှုံ့ ထင်ရှားလာနေကြပြီ။

မစုရကွင်းပြင်မှ ဖယ်ခွာပြီး အဝေရာခံတပ်ဆီသို့ ရောက်သည်အထိ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် မချမ်းမြေ့သော နှလုံးစိတ်ဝမ်းတို့ဖြင့် အတိပြောခဲ့သည်။ ရှစ်ယောက်မျှသော ဝေတော်ထမ်းတို့ ထမ်းပင့်လာကြသော ရွှေဝေါယာဉ်ပေါ်မှ ကျွန်ုပ်သည်လည်း လေးလံသော စိတ်နှလုံးကို ထမ်းပိုးလာခဲ့ရပေသည်။

အဝေရာခံတပ်၏ လှေကားထစ်ပေါ်သို့ ခြေတင်လိုက်မိချိန်တွင် ကျယ်လောင်စူးရှသော တံပိုးခရာသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဇူးနစ်သော တံပိုးခရာသံ။

လျှံတံဝန်ချုပ် မဟာသီရိသည် ဝေခွဲမရသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဤတံပိုးခရာသံသည် အဝေရာခံတပ်၏ အပြင်ဘက် မျက်နှာဝမှဖြစ်သည်။

လျှံခံသည့် ငါးလခန့် လိုဂေါရဘုရင်ထံမှ ရာသေသဝက် ရောက်လာစဉ်ကလည်း ဤသို့သော တံပိုးခရာသံကို ကြားခဲ့ရပေသည်။

ဇူးရှ၍ အသံပြတ်များကို ဆင်ကာဆင်ကာ မှတ်လိုက်သည့်အသံ။

"တခြားနိုင်ငံက သံတမန်တစ်ဖွဲ့့ ရောက်လာကြောင်း ကြေညာတဲ့ အသံပဲ"

မဟာသီရိသည် နေရောင်ကို လက်ကာရင်း ခံတပ်ထိပ်သို့ မော်ကြည့်နေသည်။

လိုဂေါရတို့ ရောက်လာကြပြီလော သို့တည်းမဟုတ်...

"မဟာမိတ် သံအဖွဲ့တစ်ခုပါ ဘုရင်မင်းမြတ်"

မဟာသီရိညွှန်ပြရာသို့ ကျွန်ုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ တံပိုးမှုတ်သူ ဇမ္ဗက်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။ နေရောင်အောက်တွင် တံပိုး၏ ရွှေလက်ကိုင်သည် အရောင်တောက်နေသည်။ တံပိုးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အလံမှာ အပြာရောင်ဖြစ်သည်။ အပြာရောင် တံပိုးခရာ၊ မဟာသီရိ၏ စကားမှန်ပေသည်။ အနီရောင်ချိတ်ထားသော တံပိုးကို အသံပြတ်မှလွှတ်၍ စစ်သံလျှံခြင်းဖြစ်သည်။

သံရွည်မှတ်လျှင် နေရပ်နားခြင်း စသည်ဖြင့် အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ယခုကား အပြာရောင်အလံ ချိတ်ဆွဲထားသည့် တံပိုးခရာအသံမှာ ဆင်ကာဆင်ကာ မှတ်လိုက်သော အသံပြတ်။

"နိုင်ငံတစ်ခုခု မဟာမိတ်သံအဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်ကို အသောတလျှင် ဆွေ့ဆုံရန် ရောက်ရှိလာပါသည်" ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပင်တည်း။

"ကေလာသနန်းဆောင်မှာ စောင့်မနေကြဘဲ ကျွန်ုပ်သွားရာ ဒီအဝေရာခံတပ်ထိ လိုက်လာကြပုံထောက်တော့ အတော်အရေကြီးတယ်နဲ့ ဟုတယ် မဟာသီရိ"

"ဥသောဘုရင်သီကများလား မသိဘူး ဘုရင်မင်းမြတ်"

နားခံတော်ဖူးခေါင်းဆောင်၍ ခေါ်လာသည့် မြင်းစီးစစ်သည်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ခံတပ်တစ်ခုဖြတ်သန်း၍ ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ လာနေကြသည်။ သူတို့ကိုင်ဆောင်သော တံခွန်မှာ သက်နိုးရောင်ဖြစ်သည်။

နားခံတော်ဖူးသည် ဝပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်းကိုရပ်လိုက်ပြီးနောက် မြင်း

ပေါ်တက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ရာသို့ လျှောက်လာလေသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားဖြင့် အနိပ်အငွေ့များမှာ ထင်ရှားသိသာလှသည်။

“သံအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရွာစောက ရောက်လာပါလားဟု ဘုရင်မင်းမြတ်မင်း ဟောလာသနန်းခေတ် အဆောင်တော်ဝန်က မဂုဏ်ကင်းပြင်ဆီ ဘုရင်မင်း မြတ် သွားတယ်ဆိုလို့ ကွင်းပြင်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သံအဖွဲ့လည်း တစ်ပါးတည်း ပါခဲ့ပါတယ်။ ကွင်းပြင်ဆောက်တော့လည်း ငိုလှမ်းခြံတိတော့ ဘုရင်မင်းမြတ် အဝေရာဖက် တွက်သွားလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့...”

နားခံတော်များမှာ မောတိုက်ပင်ဝန်းနေပေသည်။

“ဘယ်နယ်လဲ၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို မလာမိတဲ့ပွဲ ချင်သူတွေ တယ်များနေပါကလား ကံ ပြောမိမိ ဘယ်တိုင်းပြည်ကလဲ ဥဿာတလား၊ ကမ္ဘောဇကလား”

သံအဖွဲ့မှ အကြီးအမှူးဖြစ်တန်သူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ခပ်လှမ်းလှမ်းနေရာမှာ ဂူထောက်ဦးညွှတ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောချင်မှာ ကြည့်နေသည်။

“သူတို့က...”

“အို... အို... နေပါစေ ဝန်မင်း၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ထံတိုင်ပဲ ရှင်းပြပါတော့မယ်”

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ရာသို့ ခိုတိန်သောကိုယ်ဖြင့် လျှောက်လာရင်း နားခံတော်များ၏ စကားကို ဝိတ်ပင်လိုက်လေသည်။

သံအဖွဲ့ကများ၏ ရုပ်သွင်မှာ ထားကျိပ်ညိုဖောင်းသော သဗ္ဗကန်ရှိသည်။ နှုတ်ခမ်းဖွေးစေလိုပြီး လေးထောင့်ဝပ်ဝပ် မျက်နှာပေါ်တွင် အပြောတစ်ခုကို သိသိသာသာကြီး ဆင်ထားသည်။

“သင်တို့က ဘယ်ကလဲ”

“ကျွန်ုပ်တို့က တမ္ပဒီပဘုရင် အနော်ရထာရဲ့ သံအဖွဲ့ဖြစ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“ဟင်...”

“အကျွန်ုပ်တို့က ထိလိုင်ရွာလို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဘုရင်အနော်ရထာရဲ့ အမတ်စစ်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ အကျွန်ုပ်တို့ဘုရင်က သဂဏ်ကို ကကျွန်ုပ်တို့ထံတိုင်ပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မတိကြားနေချောက်ထားပြပါလို့ မာယိုက်ခါတယ်”

ကျွန်ုပ်တစ်စုံတစ်ရာကို ပြန်မပြောနိုင်သေးမီမှာပင် ထိုသူသည် ရွှေရောင်စာပလွေထဲမှ သဂဏ်ကို ထုတ်ယူ၍ ပြန်လိုက်လေသည်။

လေးစားချစ်ကြည်ဖွယ်သော နောင်တော် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင် မနှုမာမင်းမြတ်ထံသို့ ညီတော် တမ္ပဒီပဘုရင် အနော်ရထာထံမှ သဂဏ်လွှာ ရောက်လာပါသည်။ ဝပြောသာယာသော နောင်တော်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ယခုအခါ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိလီဂေါရတို့က ထိပါနေသော ယုတ်ရန် ဖြင့်ဆင်နေသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ မြင်မြတ်သော ထေရဝါဒသာသနာတော်ကိုလည်း ငြိမ်းခြောက်မောင်းမဲသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။ ထိုစစ်ဘိဘူး၏ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် လိုရာ နောင်တော်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ညီတော်၏ တမ္ပဒီပနှင့် ပူးပေါင်းစည်းလုံးရန် လိုအပ်မည်ဟု တမ္ပဒီပသားတို့က ယုံကြည်ကြပါသည်။ သာသနာတော်၏ ဝါယကာများအဖြစ် နောင်တော်မနှုမာ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ညီတော်တို့သည်လည်း အတူတကွ သွေးစည်းကြလျက် သာသနာတော်၏ ရန်သူကို တွန်းလှန်အပ်ပေသည်။

အကယ်၍ စစ်မက်ရေးရာ ပြုရန်ရှိပါကလည်း နောင်တော်နှင့်တကွ သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများကို ဘေးချမ်းစွာ စံနေကြစေလျက် ညီတော်နှင့် တမ္ပဒီပသားတို့ကသာ လက်နက်စွဲကိုင်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထေရဝါဒ သာသနာတော်မြတ်၏ သာသနာ့ရက္ခိတဘုရင်ဖြစ်ပေသော နောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အသနားခံလိုသည်ကား သိပ်မိမ့်ကတ်တော်ကို ညီတော်၏ တမ္ပဒီပသို့ ခွဲဝေပို့လွှတ်ဝေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အနော်ရထာနှင့် သူ၏ တမ္ပဒီပသားများသည် ပိဋကတ်တော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်နာ ကိုးကွယ်ကြရန် များစွာ စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိကြပါသည်။

အလုံးစုံသော ကိစ္စအဝဝကတွက် ညီတော်၏ အမတ်စစ်သူကြီး ဖြစ်ပေသော သီလိုင်ရှင်အား ရာဇအာဏာကို နှင်းအပ်သက်ဆောင်စေပါသည်။

ဘေးအန္တရာယ်များမှ ကင်းရှင်းလျက် သာသနာအကျိုးကို ထောက်ခံစွာ တည်ဆောက်သယ်ဖိုးနိုင်ပါစေသတည်း။

တမ္ပဒီပဘုရင် . . . အနော်ရထာ

တမ္မဒီပအမတ်စစ်သည်သည် သင်္ဂေဟိကို ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ မထိရှုပြီးနောက် ရွှေပလ္လေ့ထဲသို့ ပြန်ထည့်၍ ကျွန်ုပ်အိသို့ ကမ်းလိုက်လေသည်။

စာချွန်ပလ္လေ့ကို လှမ်းမယူဘဲ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်သည်။ ထိုအမတ်စစ်သည်၏ အတင့်ရဲသော အပြုအမူကို ကျွန်ုပ်မနှစ်မြို့စသို့ပြင် သင်္ဂေဟိသည် ကျွန်ုပ်အား လျှောင်ပြောင်နေသည်ဟု ထင်သည်။

တမ္မဒီပဘုရင်၏ သင်္ဂေဟိသည် လီခေါရဘုရင်၏ သင်္ဂေဟိကဲ့သို့ ရင့်သီးခက်သန်သော အသုံးအနှုန်းများ မပါဝင်။ သို့သော် ခြေပြစ်ချောင်သော စကားလုံးများနောက်ကွယ်မှ ပြတ်ရယ်လျှောင်ပြောင်မှုကို ကျွန်ုပ်နီးကပ်စွာ တွေ့နေသည်။

တကယ်လို့ စစ်မက်အရေးပြုရန် ရှိလျှင်လည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများက ကေးအေးဆေးဆေး နေပါတဲ့။ တမ္မဒီပသားတွေက တာဝန်ယူပါမည်တဲ့။ ဤမကားသည် ကျွန်ုပ်မနုဟာနှင့်တကွသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့၏ အစွမ်းသတ္တိကို သေးငယ်ပေါ့ပျက်စေသည့် စကားဖြစ်သည်။ မှီစေဦးတော့။

သုံးပုံပိဋကတ်တော်ကို သူတို့ထံသို့ ခွဲဝေပို့လွှတ်လိုက်ပါတဲ့။ ပိဋကတ်တော်ကို သူတို့က မှူးတွေ့လိုက်နာတိုးကွယ်ရန် စိတ်ထက်သန်နေကြပါသည်တဲ့။

ရယ်ဖွယ်ကောင်းလေစွ တကား။
“နားခဲတော်ဖူး သတိုးဓမ္မ လွတ်ဝန်ချုပ် မဟာသီရိ ဒီနားလာကြစမ်းပါ နားခဲတော်ဖူးနှင့် လွတ်ဝန်ချုပ်တို့ ခေလတိုးလာကြသည်။

ဤကြမ်းရဲ့လား နဝါရပ်ကိုနှိနှိပြီး မန္တန်ခွတ်မတ်နေသူတွေက ပိဋကတ်တော်ကို ဖြေတွေ့ချင်သတဲ့။ အင်း... ရှိပါစေတော့လေ။ မြင်မြတ်တဲ့ သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုရကောင်းမှန်း သိလာကြမှကိုး။ ဒါမေပဲ သင်တို့ အရေးကြီးတဲ့အချက်ကို စဉ်းစားကြမိရဲ့လားဟင်”

လွတ်ဝန်ချုပ်သည် တစ်စိတ်စိတ်ရက် နက်နဲ့စွာ စဉ်းစားနေဟန်ရှိသည်။
“ဒီမှာဟေ့... ကျွန်ုပ်ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးအနေနဲ့ ရာပရိယာယ်ဆိုတာကို ကောင်းကောင်းနားလည်ထားတယ် သိရဲ့လား။ ဘုရင်တို့အတွင်းစိတ်မှာ မိမိရဲ့ ရာဇအာဏာစက်ကို ကျယ်ပြန့်သည်ထက် ကျယ်ပြန့်

ဘောင် တိုးချဲ့လိုသည့်သဘော အမြဲတမ်းရှိနေတယ်။ အဲဒါကို ပုတ်ထားကြ။ ချော့ချောင် သိက္ခာသားတဲ့ အဲဒီ တမ္မဒီပဘုရင်ရဲ့ စကားလုံးတွေနောက်က အသံပွယ်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့နေရတယ်။ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေတယ်။ အဲဒါက ဘော့ စစ်အန္တရာယ်ကို အကြောင်းပြ သာသနာတော်ကို အကြောင်းပြပြီး သူ့ရဲ့အာဏာစက်ကို ဟောဒီကေးလာသအထိ တိုးချဲ့ချက်တာပဲ။ ဟား... ဟား... ဟား”

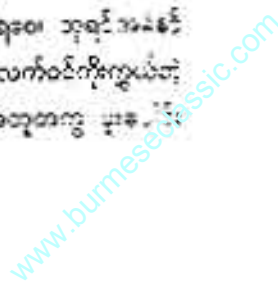
“မဟုတ်ဘူး... ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မဟုတ်ပါဘူး”
တမ္မဒီပအမတ်စစ်သည်သည် လက်ကိုငဲ့ငဲ့ယမ်းရင်း အသံဖြင့် ညီညွတ်စေသည်။

“ထံလိုင်ရှင်တဲ့လား၊ ဟုတ်လား... တမ္မဒီပသား၊ သင်ဟာ သင့်ဘုရင် အနော်ရသာရဲ့ အတွင်းနေရာကို နားမလည်နိုင်ပါဘူးလေ။ ကဲ... ဟားတော့ ဒီအချက်ကို လင်တို့ မဆိုထားနဲ့ သင့်ရဲ့ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ကလဲ ခါးခါးသီး ငြင်းရမ်း နောက်တစ်ချက်ကိုလဲ ကျွန်ုပ်ပြောပြမယ်”

အမတ်စစ်သည်၏ နှုတ်ခမ်းများ တင်းတင်းစေနေကြလေသည်။ လေးဘောင်ကျသော သူ၏ပျက်စွာနှင့် ထွားတိုင်းသော သူ့ခန္ဓာကိုကြည့်ရင် ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ အယုအဆင့် ပို၍နိင်မာလာသည်။

“ဒီမှာ... ထံလိုင်ရှင်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေရဲ့ နှလုံးဟာ ထေရဝါဒ သာသနာတော်အတွက် အင်မတန်နူးညံ့ကြသေးလို့ ပန်းတဟေ့ကျောက်ဆစ် အဘတ်အတွက် အင်မတန်မှ နက်ရှိုင်းကြသလိုပဲ စစ်အတွက်ဆိုရင်လည်း သန်မာနီစွာတဲ့ နှလုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့က လီဂေါရတွေရဲ့ စစ်အန္တရာယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လက်ရုံးနဲ့ ခုခံကာကွယ်နိုင်ကြတယ်။ သင်တို့ရဲ့ အကုအညီကို ဘယ်တုန်းကမှ မပျော်လင်ခဲ့ဘူး။ အကုအညီယုဝရာလည်း ခေတ်ဘူး။ လီဂေါရတွေကို အကြောင်းပြပြီး သင်တို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို လာစေခေါ်ဘူး”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်ရှင်ပြုပါရစေ။ ဘုရင်အမင်း၏ ဘေးက ပွားလိုက်ပါတယ်။ ထေရဝါဒသာသနာတော်မှာ လက်ဝင်တိုးကွယ်တဲ့ အယုအဆင့်ကပေးကပြစ် သာသနာတော်ရဲ့ ခန့်စွယ်ကို အသုတကွ မှုး... သာသနာ့ကျယ်ကြတဲ့သဘော”

"ဘာမှ ပြောပေါင်းကာကွယ်စရာ မလိုဘူး"

ကျွန်ုပ်၏အသံ အနည်းငယ်မျှ ကျွမ်းလောင်းပွားဟန်ရှိသည်။ အမတ်
လေးသည် မျက်နှာမှာ မည်းဝန်းခြစ်ပွားသည်ဟု ခင်သည်။

အရေရောင်အသိမ်း ခိုက်မင်းများ ခစ်သည်ရုပ်မျှားနှင့် ဝိသုကာရှင်များ
လည်း အနားတွင် ဝိုင်းကင်းကြလေသည်။ တစ်ခရောတွင် ဘိုးဝန်းရည်နှင့်
လှမ်းလာပြည် 'သမီး'ဟိုကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တိုင်းသူပြည်သားများ ရှေ့မောက်တွင် ကျွန်ုပ်မနုဟာသည် မခေါ်မဝင်
ပဲဘဲ ခောက်လာချေသော ကန္တရဝါဒီများ၏ အကူအညီကို ရယူမည်လော
အခြားဘုရားတစ်ပါးကို ကျွန်ုပ်က အားကိုးအားထား ခြံရမည်လော။

အခက်အခဲပေါင်းများစွာထဲမှနေ၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် ထေရဝါဒ သာသနာ
ပေဟ် ဟုန်းကားစည်ပင်ရေး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ဆိပ်ကမ်းများ ဖွံ့ဖြိုးကြွယ်ဝနေ
တို့ကို ကျွန်ုပ်မနုဟာသည် အခြားကပ်ပါးသော မည်သည့်ဘုရင်ကိုမှ အားမ
ကိုးဘဲ မိမိကိုယ်တိုင်၏ စွမ်းရည်ဖြင့် သောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သုဝဏ္ဏတစ်ယောက်
အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နန်းဦးဘုံဆောင်ပြီးမှ ဗုဒ္ဓစင်ပွားတော်ရှေ့မှောက်တွင်
ဝိကြားကောင်း ဝိကြားခဲ့မည်။ သို့သော် 'တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ ခြေဖောက်
သင့်ကား... ကျွန်ုပ်မနုဟာသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလောကီရေး၊ လောကုတ္တရာရေး
တို့၏ ဦးစီးဦးဆောင် ဥဿျောင်မကိုင်ပေတည်း။

"ဦးဦးပါ ဘုရင်မင်းမြတ်"

"ဟာပြောချစ်သလဲ... မဟာသီရိ"

"စစ်တို့ရဲ့သဘောမှာ မဟာမိတ်ပြုခြင်းဟာလဲ အရေးပါတဲ့ အချက်
ဖြစ်ပါတယ်"

"တိတ်တိတ်"

မဟာသီရိ၏ကား အဘယ်သို့ ဖွေရှုနေကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်သည်။
ရှက်ချည်းပင် ဓမ္မဝဿီဆရာတော်နှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ရုံကို သတိရမိသည်။
ဆရာတော် ရှင်အရဟံ၏ တိုက်တွန်းအကြံပေးမှုကိုမင်လျှင် ကျွန်ုပ်လက်မခံ
နိုင်သည်မဟုတ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် ယနေ့တွေ့ကြုံနေရသော အရေးကရာတား
လုံး၏ အချိတ်အဆက် အနက်အဓိပ္ပာယ်အားလုံးကို ကျွန်ုပ်သာလျှင် အသိ
ဆုံးဖြစ်သည်။

"အားလုံး အမှုအမတ်၊ ဝန်ထွေး ခိုက်မင်းတွေ အားပေးတင်ကြမေး တပွ
ပဲပဲ မဟာမိတ်ပြုရေးဟို ချစ်အရဟံဆရာတော်ကိုယ်တိုင် ဘဝသိစာ ကျွန်ုပ်
ကို အပြုပေးတိုက်တွန်းခဲ့ဖူးဟယ်။ အဲဒီတုန်းကလဲ ကျွန်ုပ်လက်မခံခဲ့ဖူး
သိလော့"

ဘုမ္မိပမု အမတ်ခစ်သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏စကားအဆုံးတွင် ရှေ့လို
နားသားပြန်ပြီး စာရွက်ဘူးတစ်ခုကို ထုတ်ယူလိုက်ပြန်သည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ်... အဲဒီ ဓမ္မဝဿီဆရာတော်ရဲ့ စာရွက်လဲ အခုပါလာ
မိသလဲ"

"ဟယ်လို"

"ဆရာတော် ရှင်အရဟံကလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံကို စာရွက်ပါပို့ရက်
မိသလဲ"

ဆရာတော်၏ စာရွက်တော်၊ ဒါကို တမ္ပဒိဝသားတို့က ယူဆောင်လာ
သတဲ့။ အတယ်ကြောင့် တစ်ပြည်သားလက်ထဲမှာ ဆရာတော်၏ စာရွက်က
ခောက်နေသလဲ။ ရှုပ်ထွေးနေသည့်။

"အဲဒီစာရွက် ပေးပေးပါ... ထီလိုင်းရှင်"

ဆရာတော်၏ စာရွက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လေး လှမ်းယူလိုက်ရပေသည်။

"တကားတော် ဘုရင်မင်းမြတ်..."

ကာလသုံးပါးခရီးတွင် သက်ဝပ်ဖြစ်ပျက်တတ်သည့် သဘောတို့ကို
ဆရာတော် ဆင်ခြင်ပြီးပြီ။ ယိုလှိုင်ရင် ယူဆောင်လာသော တမ္ပဒိပဟုရင်၏
သတိပေါ်အချက်များကို တကားတော် လက်ခံသင့်တမ်း တကြိမ်ကြိမ် အထပ်
ဆင် ဆင်ခြင်သုံးသပ်ပြီးနောက် ဆရာတော်တွင် တစ်ခုတည်းသော အပြေ
ကိုသာ ရရှိခဲ့၏။ သာသနာတော် ခိုင်မြဲတွန်းကားရေးသာလျှင် အန္တိမတနင်
သာရဖြစ်၏။

မိမိကိုယ်တား ကောင်းစွာ ဆောင်တည်နိုင်ပါစေ။

ဓမ္မဝဿီဆရာတော်
တမ္ပဒိပနေပြည်

"ဟင်... ဘုရား... ဘုရား"

ကောင်းကင်ပြင်သည် မြေနှင့်ထိကပ်သွားပြီ ထင်ရသည်။

“ဆရာတော်... ဆရာတော်ဟာ အခု သင်တို့ရဲ့ တမ္မဒီပမှာ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ မြင့်မြတ်တဲ့ ဆရာတော်ရှင်အရဟံသာ ပျန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ မိုးများရွာသွန်းနေတဲ့ လတွေဟုန်းကလဲ အကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တမ္မဒီပကို ရောက်လာပါတယ်။ အခု ဘုရင်အနော်ရထာနဲ့တကွ တမ္မဒီပသားများလဲဟာ ဆရာတော်ကို နန်းဦးဆရာတော်အဖြစ် အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်လေးပြုပါတယ်။ ပြဿနာတွေအားလုံး ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ ပြန်ကြွလာမယ်လို့လဲ မှာလိုက်ပါတယ်”

လွန်ခဲ့သည့် သုံးလ မိုးများရွာသွန်းနေစဉ်က ဆရာတော်သည် သောတဏှာရားနားဆောင်တော်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်တွေ့ဆုံပြီးသည့်နောက် တမ္မဒီပသို့ ပြန်သွားခဲ့ပေသည်တကား။

ကလိုင်ရင်၏ အဖြေကို ကြားလိုက်ကြသော သူတို့သည် ဒုတ်အုတ်ကျ ကျက်ကွပ် ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဝိင်းစုနေသော လူအင်ကြီးသည် တိမ်တိုက်နေရာမှ အသံများ ဆူညံလာတော့သည်။

- “ဆရာတော် တမ္မဒီပမှာတဲ့”
- “ဆရာတော် တို့ကို ပစ်သွားပြီလား”
- “ဘုရား... ဘုရား တို့ဆရာတော် ဒီမှာမရှိတော့ဘူး ဆိုပါလား”
- “ဓမ္မဒဿီဆရာတော် တမ္မဒီပကို ရောက်သွားပြီ”

လက်ထဲမှ စာချွန်လိပ်ကိုသာ ကျွန်ုပ်တိုင်းကုပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိလေသည်။ ဤအရာမှလွဲလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လက်တွင် ဘာကိုမှ ဆုပ်ကိုင်မက်တော့စရာ မရှိတော့ ဆုံးရှုံးမှုကြီးတစ်ခုသည် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်လုံးကို စစ်ပတ်လွှဲခြင်းလိုက်သည်။ အို... ဘုရား... ဘုရား အားထားရာဆရာတော်လည်း မတော့ပါလား။

သံဃာ၏ အထွတ်အခေါင် ဆရာတော်သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၌ မတော့ပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်ထံ၌ မရှိတော့ပြီ။ ထို့ထက် တမ္မဒီပဘုရင်၏ သဝဏ်နှင့် အလားတူစွာသော သဝဏ်ကို ဦးလွှတ်လိုက်ချေပြီ။ လွှတ်ပန်ချုပ်နှင့် နားခံတော်မှူးတို့၏ မျက်နှာများ တင်းမာနေကြသည်။

တို့ ကျွန်ုပ်တွေ့နေရသည်။ မိန်းမသူတစ်ချို့၏ ငိုရှိုက်သံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

အချို့ အရွယ်ကြီးရင့်သူများကား မြောကဘက်အရပ်သို့ လက်အုပ်ချီ ချီခိုးနေကြသည်။

ဆရာတော်အား လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် ကျွန်ုပ်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများ။

ဆရာတော်၏ သဝဏ်သည် အကယ်ပင် ဆရာတော်၏ စိတ်သဘောဖြင့် ရေးသားလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ မဆွကပင် ဆရာတော်သည် သာသနာတော် ခိုင်မြဲထွန်းကားရေး၊ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံကို ရှောင်ဖယ်နိုင်ရေးအတွက် တမ္မဒီပနှင့် ပူးပေါင်းသင့်ကြောင်း ယုံကြည်ခဲ့သည်။

ဓမ္မရတီတဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် သာသနာအတွက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် တမ္မဒီပသို့ ထွက်ခွာကာ မိမိ၏အကြံအစည်ကို ဆောင်ရွက်ချေပြီ။

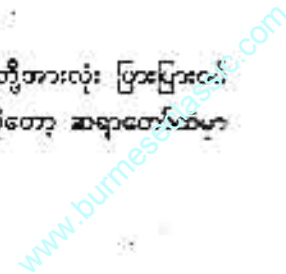
ဆရာတော်မြတ်၏ အလိုအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့လိုက်နာရတော့မည်လား။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများ၏ ငိုရှိုက်သံများနှင့် တင်းတပုဆွေးသံများက ကျွန်ုပ်တို့ပေးပတ်လည်တွင် ဝန်းရံဖွားစီးလာကြပေပြီ။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အမိန့်တော်ကို ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်မျှော်နေကြပါလိမ့်” တမ္မဒီပစစ်သားသည် ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဒူးတောက်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မော်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုယ်မှာ စစ်ဝတ်တန်ဆာ အပြည့်ဆင်ထားသည်။ သူ့လူများကို ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်သည်။ သူတို့လည်း စစ်ဝတ်တန်ဆာအပြည့်ဖြင့်...။

တမ္မဒီပစစ်သည်တို့၏ စစ်ဝတ်တန်ဆာအပြည့် ပုံသဏ္ဍာန်များကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့ခင်မာစွာ ယုံကြည်ထားသော အတွေးသည် ပြန်၍ပေါ်လာသည်။

- “အားလုံး နားကောင်ကြစမ်း”
- “ဓမ္မဒဿီဆရာတော်ရဲ့ အမိန့်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပြောပြောလေ့လိုက်နာခဲ့ကြတာချည်းဖြစ်သည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဆရာတော်ထံမှာ

ကွန်ပီတိုဘားလုံးရဲ့ ယေရုဇာလ်အသွယ်နဲ့လုံးတွေ စုစည်းပေါင်းဆုံနေကြလို့တော့
ဘားလုံးဆီကကြည့်ရင် ကွန်ပီတို ဗျက်နာပေါ် သို့ ကျရောက်နေကြတော့
မည်။ ကွန်ပီတိုဘား ပြာလဲ့သော အဆင့်မှ တောင်ကင်ကိုသာ မော်ကြည့်လို့
မိသည်။

“အခု ဆရာတော်ဟာ ကွန်ပီတိုဘားလုံးရဲ့ သာသနာတော်အတွက်
တပည့်ပကို ရောက်ခဲ့နေပြီ။ ဒီသဝဏ်ကို စေလိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ဘားလုံးဆီ
အောင် ကွန်ပီတိုဘားလုံး ဆရာတော်ရဲ့ သဝဏ်မှာ တပည့်ပဘုရင် အနော်
ရတာကို လက်ခံဖို့ တိုက်တွန်းထားတယ်။ ဆရာတော်နဲ့ တပည့်ပဘုရင်ဟာ
တစ်သဘောတည်း ခွဲနေကြပြီ။ အခြေအနေအားလုံးပေါ်မှာ သုံးသပ်ပြီး ကွန်ပီ
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်တယ်။ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်ရဲ့
အမိန့်လဲဖြစ်တယ်။ ကွန်ပီဟာ...”

နားခံတော်ပုဒ်က အမိန့်တော်ကို ထုတ်ပြန်ရန်အတွက် ထုံးစံအတိုင်း
ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ မိမိ၏ အသံတုန်ယင်ခြင်း ပဋိအောင် ကွန်ပီသောက
တည်လိုက်ရသည်။

“... တပည့်ပဘုရင်ရဲ့ သဝဏ်ကို အကြွင်းမဲ့ ငြင်းပယ်တယ်”
အတန်ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဦးစွာ လှုပ်ရှားသူကား တပည့်
ဒီပဇာပတ်စစ်သည် ထိလိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။

ထိလိုင်ရှင်သည် ဣထောက်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တွင်
ဆင်ယင်ထားသော လက်နက်တို့ ထိတတ်သံများ ပေါ်လာသည်။

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘားတို့... ကွန်ပီရဲ့အမိန့်ကို လေးလေးနက်နက်
ဆင်ခြင်ကြ။ ဆရာတော်ရဲ့ အလိုဆန္ဒနဲ့ တပည့်ပဘုရင်နဲ့ သဘောတူဟာ တစ်
သဘောတည်း ဖြစ်သော်လည်း တစ်ထပ်တည်း မတူကြဘူး။ ဘွင်မတန် ဝေး
ငယ်နက်ရှိုင်းတဲ့ တစ်ချက်မှာ ကွဲလွဲနေတယ်။ ဆရာတော် အလိုစိုတာက တပည့်
ဒီပနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတို့ မဟာမိတ်ပြုထားနေရဲ့ အဲဒါကို လီဂေါရဘုရင် သိစေ
နေဖြစ်တယ်။ မကြာသေးမီကမူ ဥဿာကနေ လီဂေါရတွေ ကျွမ်းစစ်သည်
တွေကို တပည့်ပဘုရင်က စောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနဲ့ တပည့်ပ
ပုပေါင်းညီညွတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ အင်အားထုကို လီဂေါရဘုရင် သိသွားရင်

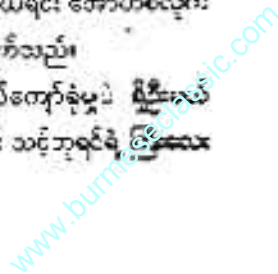
ဆီခေါရဘုရင်ဟာ စစ်မပြုတော့ဘူးလို့ ဆရာတော်က ယူဆတယ်။ ဒီတော့
ဆီဟာ မပေါ်ပေါက်နိုင်တော့ဘူး။ စစ်ကြောင့် ဒုက္ခဆင်းခဲ့ မရောက်ကြတော့
ဘူး။ ဒါဟာ ဖြစ်ပွားမယ့်ခန့်ကို လုံးစမဖြစ်ပွားရအောင် ပယ်ဖျက်လိုက်တဲ့
ဆရာတော်ရဲ့ အကြံအစည်ဖြစ်တယ်။”

ကွန်ပီသည် ပြုံးရယ်လျက် ထိလိုင်ရှင်ကို စေနေကြည့်လိုက်သည်။
နားခံသော အပြုံးပင်ဖြစ်ကြောင်း တို့တပည့်ပသား သိစေလိုသည်။

“အနော်ရတာရဲ့ သဝဏ်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ နှစ်သည်
အလုံးအရင်းနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတို့လာပြီး ဒီကနေ လီဂေါရတွေကို တိုက်ခိုက်မယ်
ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်တယ်။ အမှန်တော့ သူဟာ ယေရုဇာလ်သာသနာ
တော်ကို ဖျက်ဆီးလိုသူဖြစ်ဖို့သာ များတယ်။ ဒါကြောင့် သူ့နဲ့သဝဏ်ထဲမှာ
ပိဋကတ်တော်ကိုလည်း ခွဲဝေပို့လွှတ်ပါလို့ တောင်းခံထားခြင်း ဖြစ်တယ်။
အမှန်တော့ ပိဋကတ်တော်ကို သိမ်းယူဖျက်ဆီးလိုခြင်းသာ ဩဇာပိုင်မယ်။ စစ်
အလုံးအရင်းနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတို့လည်း လာမယ်။ ပိဋကတ်တော်ကိုလည်း
တောင်းခံနေတယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ ဒီနှစ်ချက်ကို ဆက်သွယ်လိုက်ရင်
သူဟာ ပိဋကတ်တော်ကို ယေရုဇာလ်သာသနာကို စစ်နဲ့သိမ်းပိုက်ဖျက်ဆီးလို
ခြင်းပဲလို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်တယ်။ သူဟာ လီဂေါရတွေကိုလည်း တိုက်ခိုက်မယ်။
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို တိုက်ခိုက်မယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ တန္တရဝါဒကို လွှမ်းမိုးအောင်
ပြုလုပ်မယ့်သူဖြစ်တယ်။ လီဂေါရတစ်ဖက်ကို အကြောင်းပြုပြီး ဆရာတော်ကို
အကာအကွယ်ယူခြင်းသာ ဖြစ်တယ်။ အခုဆိုရင် သူတို့ဟာ ဥဿာကနေပြီး
သီဂေါရတွေကို မောင်းထုတ်ပြီးတဲ့နောက် သူတို့ကိုယ်တိုင် ဥဿာကို လွှမ်းမိုးဖို့
ငြိမ်းစားလိုက်ပြီ မဟုတ်လား။ ကွန်ပီဟာ ဥဿာဘုရင်မဟုတ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
ဘုရင်သာဖြစ်ကြောင်း သင့်ရဲ့ တပည့်ပဘုရင်သံအောင် ပြောပြလိုက်ပါ။”

“မဟုတ်ဘူး... တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး”
ထိလိုင်ရှင်သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးပေါင်းဆုပ်နှပ်ရင်း တော်ဟစ်လိုက်
လေသည်။ ကွန်ပီ သူ့ကို ဝိုင်းနှစ်ခြိုက်စွာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ထိလိုင်ရှင်... သင့်အသက်ဟာ နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ပဲ မှီပြီး
ဆင်တယ်။ သင်ဟာ ငယ်ရွယ်တဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့မတူအောင် သင့်ဘုရင်ရဲ့ ဖြစ်သော

ဘုံတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နိုင်တဲ့အတွက် ခိုးကုန်ရောင်းချပေးပေး။ သို့သော် ဘုံတာဝန်
 ပရိယာယ်ကို သင်နားလည်ဖို့ကတော့ အများကြီးလိုသေးတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့
 စကားတွေကို သင်က ငြင်းပယ်နေတယ်။ သင့်ရဲ့ ဘုရင်အစောင့်ရထားကို
 သေသေချာချာ မေးကြည့်ရင်တော့ ဝံ့သြဇ္ဈာန် ဟုတ်တယ်လို့ ဝန်ခံလိမ့်မယ်။
 ကိုင်း... ပဟာသီချ်၊ သတိုးဓမ္မ၊ လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်ပြီးရင် တမ္ပဒီပ
 ဧည့်သည်တွေကို ဆောင်ရွက်ဖို့လိုက်ပါ။ ကဲ... သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများ ကျွန်ုပ်
 တို့ရဲ့ အဝေရာခံတပ်ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုကြစို့။ ဘိုးပန်းရည်နဲ့ သစ်နံ့ကိုပါ
 ခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို လိုက်ပြစမ်းပါ။ . . . လာကြ၊ . . . လာကြ။”

မည်သူ့ကိုမျှ ကျွန်ုပ်လှည့်မကြည့်တော့ပေ။ အဝေရာခံတပ် လေ့ကား
 ထပ်များကို တစ်ထပ်ချင်း နင်းတက်ခဲ့သည်။ နောက်ဘက်တွင် ရှိနေကြမည့်
 လှုပ်ရှားဟန်များ၊ အသံများကိုလည်း မကြည့်လို သတိမပြုလိုတော့။ နင်းတက်
 နေသည့် လေ့ကားထစ်များကိုသို့ပင် ကျွန်ုပ်မနုဟာသည် ရေကို တစ်ဆင့်
 ပြီးတစ်ဆင့် ဆက်လက်လှုပ်ဆောင်တော့မည်။ ကျောက်လေ့ကားထစ်များ
 သည် အပေါ်သို့ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် မြင့်တက်သွားကြသည်။

လေ့ကားကို တက်သူသည် နောက်သို့လည်းကောင်း၊ အောက်သို့လည်း
 ကောင်း ပြန်လှည့်ကြည့်ဖို့ ထုံးစံမရှိပေ။

လေ့ကားထစ်များ အဆုံးတွင် 'အဝေရာခံ' ပထမဆုံး "သူရဲခို" ရှိနေပေ
 မည်။

အဝေရာမှနေ၍ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ရန်စွယ်မှန်သမျှကို ခုခံတိုက်ထုတ်ပစ်
 ရမည်။ 'အဝေရာ'ဟူသော အမည်မှာမနှင့် လိုက်ဖက်သည့် အခြေအနေကို
 ကျွန်ုပ်၏ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် ဖန်တီးရမည်သာ ဖြစ်ပေသတည်း။

အစန်း (၂)

တမ္ပဒီပ ရွှင်ဝံ့သြဇ္ဈာ

"ကိုင်း မင်းသား၊ မင်းသားရှေ့ကခွက်ဟာ ယစ်ခွက်ပဲ။ အဲဒီခွက်ထဲမှာ
 ဘွဲ့တစ်ရာ၊ ခွားတစ်ရာ၊ ဆိတ်တစ်ရာ၊ ဝက်တစ်ရာတို့ရဲ့ လည်ချောင်းသွေး
 နည်းနည်းစီ ရောစပ်ထားတယ်။ ကဲ... ယစ်ခွက်ထဲကို မင်းသားလက်နှစ်
 လိုက်တော့ ဟုတ်ပြီ လက်ကောက်ဝတ်အထိ မြုပ်အောင်နှစ်လိုက်၊ မြန်မြန်
 နှစ်လေ သွေးသွေးနေတုန်း နှစ်လိုက်မှ အာနိသင်ပိုပြီး ထိရောက်တာကလေး။
 သဲ... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ။"

အနံ့က ညှို့ဝိုက်ပြီး အထိက ပူနွေးနေသည်။ လက်အစုံကို နှစ်ချလိုက်
 သည်။

"ကဲ ဝါဆိုသလို လိုက်ဆိုပေတော့ မင်းသား"

ရှင်ကြီး ဝေဒိဒ္ဓက သေချည်ခွက်ကို တောက်သောလိုက်ပြီမှ...။

"ကဲ ဆို၊ ကျွန်ုပ် အနုရုဒ္ဓါသည်"

"ကျွန်ုပ် အနုရုဒ္ဓါသည်"

"ကလ္လိကမဟာဝေဒီ၏ ရင်ခွေ့ကို ခိုလှုံလျက်"

"ကလ္လိကမဟာဝေဒီ၏ ရင်ခွေ့ကို ခိုလှုံလျက်"

"အရှင်မ၏ လှံများ၌ ချိုးသိထားသော"

"အရှင်မ၏ လှံများ၌ လှိုးသိထားသော"

သီဟရတာမှာပေ

"တိန္ဒြာန်များကို"

"တိန္ဒြာန်များကို"

"ရည်စူး၍"

"ရည်စူး၍"

"ဤသွေးတို့ဖြင့်ပြည့်သော ယစ်ခွက်၌"

"ဤသွေးတို့ဖြင့်ပြည့်သော ယစ်ခွက်၌"

"လက်အစွဲကို နှစ်မြှုပ်ပါ၏"

"လက်အစွဲတို့ နှစ်မြှုပ်ပါ၏"

"ကဲ မြန်မြန်မြန်နှုတ်လိုက်တော့ မင်းသား"

ခြင်းခြင်းနီနေသော လက်မှသွေးများက ကပေါက်ပေါက် ကုန်နေသည်။

"အမာ မင်းသားက အာမြစ်လို့ ပျက်နှာရုံ နှစ်နေရသလဲ၊ ဘုရင်သားဖြစ်ပြီး

သွေးကိုကြောက်နေရသေးသလား၊ နေရာ သေရည်ခွက်အစဉ်က မဟုတ်လို့..."

ခေါင်းခါ၍ ငြင်းပယ်လိုက်ရသည်။

ရှင်ကြီး ဂေါ်ဝီဒွက သေရည်ခွက်ကို သူ့ဘာသာသူ မော့လိုက်ပြန်လေ

သည်။

"ကဲ... ကဲ ဒီဘက်ခုံကိုလား အမာ... လက်ကို အပေါ်မြှောက်ထား

သွေးစက်တွေ ကောက်ပကုစေနဲ့ ကဲ... ဒီမှာ လက်ကို ခံထားလိုက်စမ်း"

ဘားမှသိသော အခွက်ပေါ်တွင် လက်ကိုခံထားလိုက်ရပြန်သည်။

ရှင်ကြီး ဂေါ်ဝီဒွက ဓမ္မတကောင်းတစ်ခုကို မယူလိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်သို့ မြှောက်

နေလေသည်။ "ကလ္လိကမဟာဒေဝီ... ကလ္လိက မဟာဒေဝီ" ဟူ၍ တာတွတ်

တွတ် ရေဒွတ်နေသည်။

မုက်ဒီအစွဲကို ပိုဘိထားသည်။ နီကြွန်းသော မုတ်စိတ်များလည်း လှုပ်

နေသည်။ ရွှေတကောင်းကို ကိုင်မြှောက်ထားသော သူ့လက်မောင်းများမှာ

လည်း အသွေးအမှင်ထူထပ်၍ သန်မာထုတ်ပိုင်လှသည်။

"အင်း... မန္တန်ရွတ်ပြီးပြီး မန္တန်ရည်နဲ့ လောင်းတော့မယ်၊ ရွှေတကောင်း

ထဲက ခေတုန်တာနဲ့ မင်းသားလက်က သွေးတွေလည်း အားလုံးစင်စေစေရ

မယ် သိရဲလား... သွေးစေသွေးန မကုန်စေရဘူး၊ ကဲ... လောင်းမယ် လက်ကို

ပွတ်ပေတော့"

ရွှေတကောင်းထဲမှ ရေများ လက်ပေါ်ကျလာသည်။ သည်ရေများက
ဘော နဲ့သားပေါင်းဖြင့် ဖျော်စပ်ထားသည်ဖြစ်၍ ပျော့လှသည်။ သို့သော်
အနံ့မှာ ဒီလိုတော့မရှိဘဲ နှစ်နှုတ်သာယာယူယ် မဟုတ်ဘော့ဘူး။ လက်အစွဲကို
နှုတ်ရသည်။ ရွှေတကောင်းမှ ရေအကုန်နှင့် လက်သည်အပြီးအပိုင် သန်စင်
သွားရမည်။ သွေးစေသွေးနမကုန်စေရဘူး ရှင်ကြီးဂေါ်ဝီဒွက ဆိုထားသည်
မဟုတ်လား။

ရေကျသံရပ်သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး စင်ကြယ်သွားပေပြီ။

"အင်း... ဟုတ်ပြီ၊ ကဲ... မင်းသား ရေတွေ သုတ်ပစ်ရအောင်"

ရှင်ကြီးဂေါ်ဝီဒွကပင် ကလ္လိဝါအဝတ်ဖြင့် လက်သုတ်ပေးသည်။ နီးကပ်
စွာနီနေသော သူ့အုတ်နှာကြီးသည် အဆီပြန်၍နေကြောင်း သတိမထားမိဘဲ
-နေ နိုင်မဟာ သေရည်နီကား စူးစူးစိစိ ထွက်၍နေသေးသည်။

"ဟိုင်း... နေရပ်ပါပြီ၊ အားလုံးပြီးပြီ၊ မင်းသား အပေါ်မှာဦးနေပမယ့်
ဘေးအန္တရာယ် အမြစ်ခတ်မှန်သမျှလည်း ကင်းစင်သွားပြီ၊ မတောင်းမူက
ညွှတ်မြောက်ပြီး ရှင်ကြီးများ ယစ်အသင်းကနားကို ဖွင့်လိုက်ပြီး စားကြွသောက်
ငြိမ္မေတော့ ကလ္လိကမဟာဒေဝီရဲ့ နာမသော်ကို ရွတ်ဖတ်ပြီး လက်ထဲက
သေရည်ခွက်တွေကို မြှောက်ကြ၊ သင်တို့ရရှိခဲ့တဲ့ကြရမယ့် သေရည်ယစ်ဖူး
ငြင်းအာနံ့ကို မနောနဲ့ မင်ခြင်ကြ"

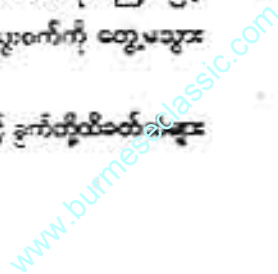
သွေးစလေးတစ်ခု ညာဘက်လက်သန်းကြားတွင် ကျန်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ သွေးစသွေးန မကုန်စေရဟု ရှင်ကြီးဂေါ်ဝီဒွက ဆိုထားသည်။
သွေးစသွေးန ကျန်စေသေးလျှင် အပြစ်မကောင်းမှု ကျန်နေသေးသည့်
အင်္ဂါပွား။

"ရှင်ကြီးဂေါ်ဝီဒွ၊ ဒီမှာ သွေးစက်တစ်ခု ကျန်နေ..."

"ကလ္လိကမဟာဒေဝီ၏ သန်ခိုးတော်အား ဦးနှိတ်ပါသတည်း"

ရှင်ကြီးများက သေရည်ခွက်ကို မြှောက်၍ ပိုင်းကော်လိုက်ကြသဖြင့်
ရှင်ကြီးဂေါ်ဝီဒွသည် ညာဘက်လက်သန်းကြားက သွေးစက်ကို တွေ့မသွား
တော့ပေ။

ခကာအတွင်းမှာပင် သေရည်နဲ့ သဲ တကောင်းနှင့် ခွက်တို့ထိတ်ခါး

ရည်လာသည်။ ဒီအခန်းကြီးပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ခြားလင်ပန်းများထက်မှ ကွဲ၊ နွား၊ ဆိတ် ဝက်၊ မီးကင်သားများကိုလည်း အုတ်အုတ်တုတ်တုတ် လှယူ တားသောက်နေကြလေသည်။ တဟားဟားရယ်သံများအကြားမှ ရှင်ကြီး ဂေါ်ဝဲနွဲ့၏ အသံသည် အကျယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

"သေရည်ကို အဆုံးစွန်ထိ သောက်သုံးကြနော်၊ အဆုံးစွန်ထိ သောက် သုံးကြ အဲဒီအခါကျမှ သေရည်သောက်ခြင်းဆိုတာကို လွန်ပြောကံနိုင်မယ်၊ နှင်ဗြိုက်စွာ အိပ်မောကျသွားလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့မှ ကလ္လိကမဟာဒေဝီကို ဆင်ခြင်နဲ့လှမ်းသွင်းနိုင်မယ်၊ ဒါမှသာ သင်တို့မသေဟာ လူသေရဲ့အလက်လို ငြိမ်သက်သွားမယ် အဲဒီငြိမ်သက်ခြင်းရဲ့တဲ့ မနေရာရှိသူမှသာ ကလ္လိကမဟာ ဒေဝီနဲ့ စကားပြောနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်"

"ရှင်ကြီးဂေါ်ဝဲနွဲ့အမိန့်ကို ကျုပ်တို့ လိုက်နာပါဘယ်"

မီးရောင်အောက်တွင် နီကြန့်သောဆံပင်များ မှတ်ဆိတ်စွေး၊ နှုတ်ခမ်း မွှေးများကြားမှ ကြီးမားသည့် မျက်နှာကြီးများကို အထင်အရှား တွေ့နေရ သည်။ သူတို့လည်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့် အဖြူရောင် ပုစွန်စေ့ကြီးပေါ်တွင် သေရည်များ ဖိတ်ကျနေသည်။ စဝတ်နံ့များကား အရောင်အသွေးအစုံပင် ဖြစ်သည်။

ရှင်ကြီးများသည် လူကောင်ကြီးများ ကြီးလွှားသူလောက် အသံလည်း ကျယ်လောင်ကြီးမားပါပေသည်။ သေရည်ကိုလည်း ကြောက်မနန်းလိလိ သောက်သုံးနိုင်ကြပါပေသည်။ ဤမျှ သေရည်ယစ်ဖူးနေသော်လည်း ရှင်ကြီး တို့သည် ခိုက်ရန်ဖြစ်ပွားခြင်း မရှိကြသည့်အတွက် အံ့ဩမိသည်။

သေတကောင်းများထားရာ စင်မြင့်နှင့် ခံဖွယ်စီးကင်သားများထားရာ စင်မြင့်နှစ်ခုအကြား၊ လူးလားခေါက်တို့နေကြသည့် သူတို့၏ ယိုပှာဘက် အစွန်းတွင်ကား၊ အနီရောင် ကန့်လန့်ကာကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်။ အနီရောင် ကန့်လန့်ကာကြီးရွေ့တွင် 'ကလ္လိကမဟာဒေဝီ'။

သစ်နက်သားဖြင့် ဆုလုပ်ထားသော ရုပ်လှသည် အသက်ဝင်လှပေ သည်။

ဘယ်လက်ကို မြှောက်ထားပြီး ညာလက်တွင် မြေထဲရှည်သော လှံထံ

ဘစ်ခိုကို ကိုင်စွဲထားသည်။ လှံထံတွင် သင်များကို ထိုးသိထားပေသည်။ ဦးခေါင်းထိပ်တွင် လခြမ်းပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တူသော ခပ်ကွေးကွေးအရာတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုအရာပုကား ကြေးနီနှင့် ပြုလုပ်ထားပေသည်။ တောဒေဝီ၏ ဆံပင်များသည် ပခုံးမှတက်ကာ မြေတထိ မားလျားကျနေ သည်။ နားရွက်စာစ် ဖက်သာ ဖြစ်ပြီး ထိုနားရွက်၏ နားရွက်ပေါက်တွင် နားထောင်မရှိဘဲ လူသေ အလောင်းပုံ အရပ်သေးသေးတစ်ခု ရှိနေသည်။ ပါးပေတွင်လည်း လူသေ အလောင်းပုံ အရပ်သေးသေးနှစ်ခုကို (ကိုက်ခဲထားသည်။) မိမိတွင် လူခေါင်းပုံ များကို ချိတ်ဆွဲပတ်ချဉ်ထားသည်။ အဝတ်ပေါ် လောကိုယ်တည်းဖြစ်သော ကလ္လိကမဟာဒေဝီရုပ်တုကား ရွေ့ဘက်မှ ရှင်ကြီးများကို ကောင်းချီးပေးနေ တာန်ရှိသည်။

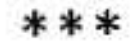
"မင်းသား... မင်းသား... လာလေ... သေရည်မသောက်တော့ဘူး လား"

ရှင်ကြီးဂေါ်ဝဲနွဲ့၏ အသံကိုကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော်... ညာလက် လက်သန်းကြားတွင် ကျန်နေသော သွေးစက် ငမားကြောရန်အတွက် ဧရာဝတီ မြစ်ကမ်းသို့ တွက်လာခဲ့လေသည်။

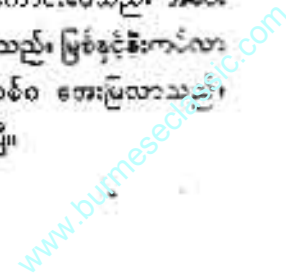
"မင်းသား... လာလေ"

သေရည်ယစ်ဖူးနေပြီဖြစ်သော ရှင်ကြီးဂေါ်ဝဲနွဲ့ကို ကျွန်ုပ်ရင်မဆိုင်ချင် တော့၊ လူ့အော်သံသည် တံခန်းတွင်းမှ သဲ့သဲ့ လွင့်ဝဲလာလေသည်။

"လာဝမ်းပေါ့... အ... ဧဒ်... ရ... ထာ... ခဲ့... တား... တား... တား"

ယက်ပုဇော်ခန်းမတွင် ကျွန်ုပ်၏ ခြေဝတ်ကျန်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ သံသယကို ခြေပေါင်းသက်သက်ဖြင့် နင်းလျှောက်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် နှစ်ခြိုက်သည့် သဲ၏ အထိအတွေ့မှာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းပေသည်။ အသေး ဆီပု မှောင်တီ၏ ခေပြင်သည် ပြန်ပြန်ငြိမ်သက်လှသည်။ မြစ်နှင့်စီးကင်လာ သောအခါ သဲသည် ပုဇွေးရာမှ တစ်စတက်တစ်စ အေးပြလာသည်။ သံအောက်မှ ရေခဲကိုပင် ခြေတွင် ထိတွေ့နေရပြီ။

ကောင်းကင်သည် ကိုယ်နှစ်ဦးကပ်စပ်သည်။ လပြည့်တော်မူ ညမြစ်သော်
 လပြည့် လပြည့်ညဟက်ပို၍ လင်းဖြာသည်ဟု ဆက်သည်။ မြစ်ဆီငါ၏ ဤမှာ
 ကပ်သည် အထန်ငယ်ခေါင်သောအရာဖြစ်၍ လူသူနှစ်ဦးလျက်ရှိသည်။ ဤ
 သည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်နှစ်ဦးကပ်စပ်သည်။ မတစ်စောတစ်ယခင်းမထင်တွင် ရှင်ကြီး
 ဆုံးဆယ်ကျော်တို့နှင့် ဗေဒနာဆည်းပူးထား လှပေစွာပေးရာကျော်နဲ့ ပေးခဲ့ရ
 သကဲ့သို့ ရှိသည်။

မြစ်နှင့်အသက်တို့ ဆီစပ်ရာသို့ မြေသစ်ကို ခပ်မိပေပြီ။

ရေသည် အေးမြ၍နေသည်။ ညာလက် လက်ဖွဲ့ဝါးကို လေရာင်အောက်
 တွင် မြစ်ကြည့်လိုက်သည်။ လေရာင်သည် သွေးစက်မြင်စေသည်။ သွေးစ
 သွေးစ မကျန်စေရဘူး။ မင်းသားနှင့် ချစ်ကြီးဂေါ်ဖီနွား ဆီခဲ့သည်။ ဧရာဝတီ
 ဆီသို့ လက်ကိုနှစ်လိုက်သည်။ မတစ်စောတစ်ယခင်းတွင် နှစ်ခဲ့သည်နှင့်
 လုံးဝခွန်ကပ်သက်ပတ်။ ဟိမ္မာန်ကိုခါ သွေးများရေစပ်ထားသည့် ယစ်ခွက်
 ယဲတွင် လက်ကို နှစ်ခဲ့ရမည်က ပုခန်းပေးသန်းသော အင်္ဂါအတွေ့နှင့် ညီစီ
 သောအနံ့ ယခုမှကား အေးမြသော အထီးအတွေ့နှင့် ယန်ခွင်းသောအနံ့။

စိုးရိမ်ကြီးစွာ လက်ကို သဲများဖြင့် ဖွတ်ဖိုက်မိပြန်သည်။ သွေးသည်
 ယုကိုယ်တိုင် စွန်းပေပါက မိမိမြို့စွာ စွဲထင်တတ်သည်ဟု ထင်မိသည်။ လက်
 သန်းဝါးစသည့် ကျင့်လက်လာသည်အထိ ဖွတ်ဖိုက်သော်လည်း ကောင်းစွာ
 မပျက်ပြယ်ကပ်စေ။ အနီးမှ ကျောက်ခဲတစ်ခဲကို သူ့၍ မိန့်ပုံဖွတ်ဖိုက်
 ပြန်သည်။

ကျောက်ခဲသည် သဲကျောက်ခဲဖြစ်စေ၍ ကြေသွေးပြန်သည်။ မြစ်ရေထဲ
 လည်း အနည်းငယ်ချွဲချစ်သည့် ရေခဲပြစ်သဖြင့် ထိရောက်စွာ မပေးကြော
 နိုင်။

"ရေစိန်ကားပြီ နူးလာမှပဲ သိန့်ပွတ်တော့မယ်"

မြစ်ရေထဲသို့ လက်ကို စိပ်ထားရင်း မြောက်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်
 လိုက်ရသည်။

လရောင်အောက်တွင် ချောက်ကမ်းပါးတစ်ခုကို မည်းနက်စွာ တွေ့လိုက်
 ရသည်။

"ခြင်းကပါ ချောက်ကမ်းပါး"

အို... ခြင်းကပါချောက်ကမ်းပါး ပါလား။

မဝေးသော အတိတ်မှ မြစ်ရပ်တို့ အစီအစဉ် ဝင်လာသည်။ မြင်းခွာသဲ
 အောက်တစ်သဲ ကြိုးဝါးသဲ ဆီတဲလန့်တကြားဖောက်သဲ ပြေးလာစေသော မဟိ
 သော် ခဲသံဏ္ဍာန် ထိုနေရာကား နောင်တော်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ စီးချင်းထိုးအနိုင်
 ပူးခဲ့သည့်နေရာ၊ ထိုနေရာကား နောင်တော်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ စီးချင်းထိုးအနိုင်
 တော်ထဲသို့ ကျွန်ုပ်၏ လုံတံစူးနစ်လျက်ဖြင့် ထိုးကျသွားသည့်နေရာ၊
 လက်ကို မြစ်ထဲက တပျာတယာ မြန်ဆယ်လိုက်မိသည်။

အို... နောင်တော်၏ အသောင်းကိုနှင့် သူ့မြင်းအသောင်းကိုပျား
 မျောပါလာလေမလား။ လက်သည် ထိုကျည်၍နေပေပြီ။ သွေးစလည်း မရှိတော့
 နေ။ ပွတ်ဖိုက်ရန်ပင် မလိုတော့ မြစ်ရေတွင် နူးပြီးကင်းစင်သွားပြီ။ ကျွန်ုပ်
 ဆီလက်မှ သွေးစသည် ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့သွားပေပြီ။ ရေ
 တော်သည် ထိုသွေးစကို ယုဆောင်လျှောက် တမ္ပဒီပကို စီးဆင်းပေးဖက်တော့
 မည်။ သွေးစသည် ကျွန်ုပ်လက်တွင်းမှ ကင်းပျောက်သွားသော်လည်း ဧရာဝတီ
 တို့ သက်သေအခိုင်အမာပြုလျက် တမ္ပဒီပကိုကြောသို့ လှည့်လည်ပြသပေးပြီး
 မည်။ "တောဒီမှာပေး တမ္ပဒီပသားကို ငါ့ချစ်မြတ်နိုးဖွယ် အပေးတော့
 သင်က သွေးစက်တစ်ခု ပါသားပေး။ အနေရထားဆီကသွေး... "ဧရာဝတီမှ
 မြစ်ရေဖြင့် တမ္ပဒီပသားတို့သည် လယ်တို့ထွန်ယက်နိုက်ဖျိုးကြမည်။ သောက်
 သုံးသုံးဝင်ကြမည်။ ချက်ပြုတ်ကြမည်။ ဤမြစ်ရေထဲသို့ ကျွန်ုပ်၏လက်မှ
 သွေးစကို ထည့်သွင်းပေးလိုက်မိချေပြီ။

"မိသွေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မခြောက်တော့ဘူးလား။ ဘယ်တော့မှ
 မခြောက်တော့ဘူးလား"

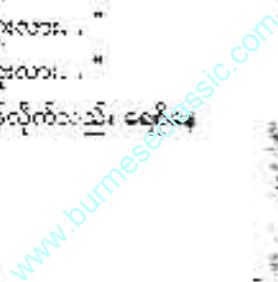
ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် သူ့နှုတ်ဖွယ် ကျွန်ုပ်အော်ဟစ်မိသည်။

"မိသွေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မခြောက်တော့ဘူးလား..."

"မိသွေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မခြောက်တော့ဘူးလား..."

"မိသွေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှ မခြောက်တော့ဘူးလား..."

မြင်းကပါချောက်ကမ်းပါးဝဲ ဝဲတင်သဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ ရေခဲမ
 သောလက်တို့ဖြင့် နားကို ပိတ်လိုက်မိသည်။

နားထင်စပ်မှ တစ်ဖက်ဖိတ်ခွန်နေသော သွေးတီးမှုကို လက်တွင် ခံထားနေရသည်။ တန်ခိုးတစ်ခုခု၊ သို့မဟုတ် အားထားပွယ်တစ်ခုခု၏ အမည်နာမကို ရေရွတ်၍ ပိတ်၏။ ချောက်များကို ခြေသိမ်းခိုနားလိုသည်။ တန်ခိုးရှင်တစ်ခုခု။

“ကလွီကမဟာဒေဝီ... စောင့်ရှောက်တော်မူပါ”

ကျွန်ုပ်၏ တမ်းတရေရွတ်မှုကို ကျွန်ုပ်ချက်ချင်း ထိတ်လန့်သွားမိပြန်သည်။ ရှင်ကြီးများအဖို့ ကလွီကမဟာဒေဝီ၏ ရုပ်တုနှင့် ယဉ်ကျေးမှုများသည် ဆက်စပ်နေသည်လား။ တန်ခိုးရှင် နတ်ဒေဝတာရုပ်တုနှင့် သွေးသည် မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မှုမရှိနိုင်။ သို့သော် သွေးမှလွတ်မြောက်ရာမတွေ့တော့။ ရှင်ကြီးဂေါ်ရီနှင့် အခြားရှင်ကြီးများ၊ သူတို့၏ ထုတ်ပိုင်သန်စွမ်းမှုနှင့် အရေးပါမှုကို ကျွန်ုပ်လက်ခံရသော်လည်း သူတို့ကို ကျွန်ုပ်မနှစ်ခြိုက်နိုင်။ သေရည်ကို ကျွန်ုပ်ဖုန်းတီးသည်။

အို... ကလွီကမဟာဒေဝီနှင့် ရှင်ကြီးများသည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ချောက်များကို ခြေသိမ်းပေးနိုင်စွမ်း မရှိကြပါတော့။ အနော်ရထာတွင် ဤမျှ နားခိုရာ ခေါင်းပါးရသည်လား။

“မယ်တော်... မယ်တော်... သားကို စောင့်ရှောက်ပါ”

မယ်တော်ကို တမ်းတရေရွတ်မိပြန်သည်။ သို့သော်လည်း...။

မျက်စိတွင် မြင်လာသော မယ်တော်၏ ရုပ်သွင်ကား မြင်းကပါချောက်ကမ်းပေးသိသို့ ဆံအပြောပြော၊ ပဝါအလွင့်လွင့်ဖြင့် တော်တစ်ပြေးလာသည့်ပုံသွင်။

“အခုရုဒါ... အခုရုဒါ... မသတ်နဲ့ မသတ်ကြပါနဲ့”

မယ်တော်၏ သွေးရွေးသွေးတန်း တော်တော်။

အို... မယ်တော်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် မိခင်အနေနှင့်သော်မှ ဆောက်တည်ရာ မပေးစွမ်းနိုင်တော့ပြီလော။

အဘယ်မည်သော အမည်နာမရွတ်ဆိုလျက်၊ အဘယ်မည်သော ဖုရ္ဂလီနှင့်လွင်ကို မြင်ယောင်လျက်၊ အဘယ်မည်သော တန်ခိုးတော်ကို မုန်းဆဲလျက် ဤအနိဂ္ဂာရ်ရက် ခြေသိမ်းရမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်အနော်ရထာ အဘယ်၌ ခိုနားရမည်နည်း။

အားဝယ်ကြေကွဲစွာဖြင့် အဝေးဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိသည်။

လရောင်တောက်တွင် တပွဒီပစ္စုနန်းတော်၏ လှောင်ဖွင့်ချွန်နန်းကံထံ၌

ပြဿင်များကို တွေ့နေရသည်။ နန်းတော် ကျွန်ုပ်၏နန်းတော်၊ ဤ...ဘုမ္မာစွာ

တွင် နက်ဖြန်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ရာဇဘိသေကကို ခံယူရတော့မည်

အမွဒီဝ၏ ဘုရင်မင်းမြတ် ပြစ်တော့မည်။

“ဘုရင်တစ်ပါးရဲ့ လက်ဆိုရင်တော့ သွေးတွေခြောက်စေတာနဲ့အတူ

သေးဝယ်သော မျှော်လင့်ချက်ကို ပိုက်လျက် ကျွန်ုပ်ဧရာဝတီ မျက်နှာကို

ပြန်လာခဲ့ပေသည်။

* * *

စည်း၍

ဝေ

ရာဇဘိသေက ခန်းမဝဲယာတွင် နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ ပြင်နဲ့

ကုပ်လျက်ရှိပေသည်။ အပြင်မမှတ်တတ်တွင်လည်း တပွဒီပတ်တိုင်းသူပြည်သား

များက အပြည့်နေရာယူထားပြီး ပြစ်သည်။

အပြင်မမှတ်နှင့် အတွင်းမမှတ်ကြား၍ ခန်းမတွင်တား ယဉ်ပုဇော်မှ

အခမ်းအနားများကို ပြင်ဆင်ထားပေသည်။

ဧရာဝတီသန်ခင်ပြီး အမွေခံသော လိမ်းကျံထားသည့် ကျွဲ၊ နွား၊ တိရစ္ဆာန်

များကို ကြီးတန်စေဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည်။ ခြေများကိုလည်း သားရေကြီး

ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားသည်။

တိရစ္ဆာန်ဆယ်ကောင် အစုတိုင်းတို့တွင် ဖားထောက်ထမ်းထားသည့်

“ယစ်သတ်သမားတစ်ဦးကျစီ ရပ်နေကြသည်။ သေရည်ဝနေသော သူတို့၏

မျက်နှာကြီးများမှာ သူတို့နောက်မှ တိရစ္ဆာန်များ၏ မျက်နှာများအတိုင်း ခြစ်နေ

သည်။

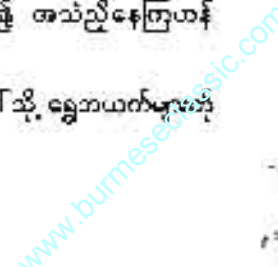
တစ်နေရာတွင်ကား ပန်ဘာသည်အစုတို့သည် ရယ်မောပြောဆိုနေကြ

သည်။ ‘ဇွက်ခွင်’နှင့် ‘ပတ်သာ’များကို တီးခတ်၍ အသံညီနေကြဟန်

တူသည်။

ပန်ဘာသည် မိန်းမသွေးအဖို့သည် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ရွှေဘယကံများကို

တပ်ဆင်နေကြသည်။

အဖုအဖတ်နှင့် နန်းတွင်းအမှုထမ်းတို့ကား ဤသဘင်ခန်းမ၌ အသံ
နေရာ၌ ဆုံးပင် ဖြစ်တော့သည်။ အချို့သည် လက်ကိုမြှောက်လျက် လှံတံကို
ကို ရှိစွာ ဖြစ်လှယ်ဟန်၊ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ကား၍ လှံတံကျသွားဟန် စသည်
၃၃။

ဦးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ စကားပြောနေကြသည်။
“ကား၊ ဤအမှုအယာများကို ကျွန်ုပ်သံသယတွဲ မကြားရ၊ မတွေ့ရ
အချိန် စိတ်ထဲမှ သိနေသည်။ မြင်းကပါချောက်ကမ်းပါးထိပ်တွင် နောင်
သည်။ ချွန်
ထူးကို ကျွန်ုပ်လှံနှင့် ထိုးချလိုက်ပုံအကြောင်းကို ပြောပြနေခြင်းမှ
များသည် အကြောင်းအရာ မဖြစ်နိုင်။
သွေးသည်
အမောသံများ၊ သေတကောင်းမှ သေရည်ညှဲသံများ၊ ပတ်သားခွက်ခွက်
မတွေ့
တူရိယာ စမ်းသပ်တီးမှုတ်သံများ၊ တော်ဟစ်လှောင်ပြောင်သံများ။ . .
၃၄။

“ရာဇဘိသေက အခမ်းအနားစကျေမယ်”
ချစ်ကြီးဂေါ်ဖိနု၏ အသံနက်ကြီးသည် သီဟာသနပလ္လင်၏ဘေးမှ ထွက်
လာသည်။ သူ့အသံကား အားလုံးသော အသံများကို လွှမ်းမိုးသွားနိုင်
ပါပေသည်။

စောစောက ဆူညံသံများအားလုံး ရုတ်ချည်း တိတ်ဆိတ်သွားသည်။
“ဘိသေက အကြီးအမှန် ချစ်ကြီးဆယ်စုအဖွဲ့လာပါ”
ဝတ်ခုံနက် ဆင်တူဝတ်ထားသည့် ရှင်ကြီးများ ပလ္လင်ရှေ့သို့ စုရံရပ်လိုက်
ကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများကို တင်းမာထားကြသည်။
“အတွင်းဝန်ပတ်က နန်းတွင်းအမှုတော်ထမ်းများ နေရာယူကြ”
စောစောက အလျဉ်းသင့်သလို နေခဲ့ကြသည့် အဖုအဖတ် ဗိုလ်ပါတို့
သည် တိုးဝေ့၍ မိမိနေရာကို ယူကြလေသည်။
သို့သော် စကားပြောသံ မကြားရ။
“ရာဇဘိသေကကို ခံယူဖို့ အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ဒီရှေ့ကို လာရောက်ပါ”
တင်းတိမ်စကို ဖယ်ရှား၍ ကျွန်ုပ်အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။
ရှင်ကြီးဂေါ်ဖိနုရပ်နေသည့် သီဟာသနပလ္လင်ရှေ့မှောက်တွင် ချီထောက်
လိုက်ရသည်။
“အနုရုဒ္ဓါမင်းသား ဒီပါစကို ကိုင်ပါ”

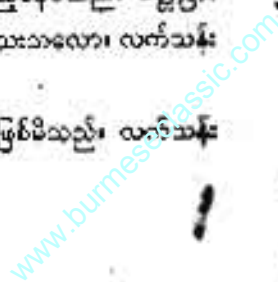
အနီရောင် ပေါ်ရည်ကြီးတစ်ခု ကျွန်ုပ်သက်ထိ ရောက်လာသည်။ ပဝါစ
သင်္ခါများစွာကို ခုနှီးထိုးချည်ထားသည့် ပဝါစဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်လက်ထဲရှိ
ပတ်ထုံးမှ ပြာထွက်နေသော ပဝါများ၏ တစ်ဖက်တွင်ကား ခွပ်ဘုများစွာ
နို့နေပေသည်။

ဘေရီနတ်သမီးရှုပ်တူး ကလွယ်တမဟာဝေဝီရှုပ်တူးနှင့် အခြား ကျွန်ုပ်
အမျိုးအမည်မသိသော ရုပ်တူပေါင်းများစွာ၊ ရုပ်တူများ၏ ပုံသဏ္ဍာန်များမှာ
အမျိုးမျိုး ပုံလင်လှသည်။ တူညီသော အချက်ကား ရုပ်တူတိုင်း၏ မျက်နှာကို
အနီရောင်သုတ်ခြယ်ထားခြင်းနှင့် လက်ဖျားစွာရှိနေခြင်း၊ ထိုလက်ဖျားတွင်
လက်နက်မျိုးစုံကို ကိုင်ဆောင်ထားခြင်း။

ရုပ်တူများ၏ လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ထားသည့် ပဝါစများကို စုစည်း၍
ကျွန်ုပ်လက်တွင် ကိုင်ဆောင်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်လက်တွင် နွေဖေ
များ မြန်နေသည်ကို သတိထားမိသည်။ ဝတ်ဆင်ထားရသော ကတ္တီပါဝတ်စုံ
သည်လည်း ထူထိစေးလဲလှပေသည်။ လက်မောင်းရင်းနှင့် လက်ကောက်ဝတ်
မှ ရွှေလက်ပတ်များကလည်း ကျပ်တည်းလှသည်။ ရုပ်တူများရှေ့ရှိ ယစ်ခွက်
ထဲမှ အမွှေးနံ့သွားတိုင်းများကို မီးရှို့ထားပေရာ မီးနိုးများသည် ကျွန်ုပ်မျက်နှာ
ဆီသို့ ရှိတိုးဝေ့ဝင်လာနေကြသည်။

“ရာဇဘိသေက”ကား တပွဲပီပီ၏ အခေါင်အဖျားဖြစ်သော အခမ်းအနား
သဘင်ဖြစ်သည်။ ဤရုပ်တူများရှေ့မှောက် ဤပဝါစများ၏ တစ်ဖက်စွန်းအစ
ကို ကိုင်ဆွဲထားရသော သူသည် တိုင်ချည်၏ အထွတ်အထိပ်မကိုးဥဥချွတ်
ကို ခံယူမည်သူ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်အဖြစ်ကို ခံယူရမည်သူ၊ တပွဲပီပီဘုရင်၊
ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ဤဘဝကို ခံယူရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့လှုပ်နေ
မိသည်ကား အမှန်ဖြစ်တော့သည်။ အဘယ့်ကြောင့် အနုရုဒ္ဓါသည် ဝမ်း
ချွတ်ရွှင်သန်းမှုကို မခံစားရသနည်း။

ပဝါစကို ဆွဲကိုင်ထားသည့် မိမိလက်ကို ကြည့်နေမိသည်။ ပဉ္စမြား
လက်ဝတ်ရှိရာ လက်သန်းကြားတွင် “သွေးဝ” ရှိနေသေးသလော၊ လက်သန်း
တစ်ခုလုံး ခိုရဲနေသည်။ သွေး... သွေးတွေ့ထား။
တုန်လှုပ်နေသော မိမိကိုယ်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။ လက်သန်း

တပ်ခဲလုံး နီဒဲခနသည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော် သွေးများမဟုတ်ဘဲ သွေးစများ စွန်းပေနေသည်မဟုတ်။ သက်ရောင်းအပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသော ပတ္တမြားလက်ဝတ်တို့မှ အရောင်များ စိကဒုထင်ဟပ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ဦးခေါင်းပေါ်သို့ လေးလံသော အရာတစ်ခု ကျရောက်လာသည်။

အော်ဟစ်ကြော်ငြာသံများ၊ ပတ်သား၊ စည်နှင့် ခွက်ခွင်းသံများ မြည်

ဟည်းထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါ ဘုန်းတန်ခိုး တိုးတက်ပါစေ”

“တမ္ပဒီပဘုရင်မင်းမြတ်၊ သက်တော်ရာကျော် ချည်ပါစေ”

“ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါ . . . စစ်ပွဲတိုင်း အောင်ပါစေ”

ဘုရင်ဥသျှောင်မကိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ကုလားအချို့ တာကာ။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီအချိန်ကပြေး သင့်ကို ငါဘုရင်မင်းမြတ်လို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်။ အရင်လို မင်းသားလို့ မခေါ်နိုင်တော့ဘူး။ က. . . က. . . ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါ . . . ယောဒီရာလှဲတံကိုယူပြီး အသွားဘက်ကို ဘေရပ်နတ်သမီးရုပ်တုရှေ့က ကတ္တီပါစပေါ် တောက်လိုက်ပေတော့”

အနီးတွင်ရှိသော မယ်တော်ကို ကျွန်ုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မယ်တော်က ရှင်ကြီးဂေါဝိန္ဒမြောသည့်အတိုင်း လုပ်လိုက်ပါဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းပေါ်မှ လေးလံလှသော ဥသျှောင်မကိုးကို မတော်ရသဘင် သတိနှင့်ထိန်းရင်း ရှင်ကြီးဂေါဝိန္ဒပေးသည့် ရာဇလှဲတံကိုယူ၍ သူငြောသည့်နေရာပေါ်သို့ အသွားတက်ဖြင့် ထောက်ချလိုက်သည်။

“ဟေး”

လူဖုတ်ကြီး၏ အော်သံနှင့်အတူ ထူးဆန်း၍ နှလုံးသွေးပျက်ပွယ် အော်သံများ တစ်ခဲနက် မြည်ဟည်းလာသည်။ အော်သံများသည် တိရစ္ဆာန်များထားရာ ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ သိုး စသည့် တိရစ္ဆာန်များ နာကျင်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် တညီတညွတ်တည်း အော်လိုက်သည်။ အသံပေတည်း။ ယဝ်သတ်သမားတို့က လက်ထဲမှ ဓားကောက်ဖြင့်

တိရစ္ဆာန်များ၏ လည်ကို တညီတညွတ်တည်း ခုတ်ချလိုက်ရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံပေတည်း။

အသံနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်နားထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသည်ကား အပြင်စပုတ်မှ တမ္ပဒီပသား တိုင်းသူပြည်သားတို့၏ အော်ဟစ်ငိုကြွေးသံများပေတည်း။

ကျွန်ုပ်သမေမိလားကို ခံယူအပ်သော ကျွန်ုပ်၏ ရာဇသီသေကသဘင်တွင် အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးသံများ ရောနှောပါဝင်နေရသနည်း။

“ခါ . . . အပြင်စပုတ်က လူတွေရဲ့ ငိုကြွေးသံပါလား၊ မယ်တော် သူတို့သာဖြစ်ကြလို့လဲ”

ကျွန်ုပ်၏အမေးကို ရှင်ကြီးဂေါဝိန္ဒက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ယဝ်ပူဇော်မှုရဲ့ မြင့်မြတ်ခြင်းကို နားမလည်ကြလို့ပေါ့ ဘုရင်မင်းမြတ် သူတို့ရဲ့ ကျွဲ၊ နွားတွေကို သုံးပွဲလိုက်ရပြီလို့ ထင်နေကြတာကိုး၊ လူခိုက်တွေပဲ။ မြင့်မြတ်တဲ့ ဘေရပ်နတ်သမီးရုပ်တုရဲ့ ခြေတော်ကို အိမ်ထဲသွင်းသွေးနဲ့ ဆေးကြောသန့်စင်လိုက်ရတာဟာ ဘယ်လောက်မြင့်မြတ်တဲ့ လှုပ်ရှားလည်း ဆိုတာ သူတို့မသိကြဘူး။ ဒီလို ယဝ်ပူဇော်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ရွှေနှစ်မှာ ကျွဲ၊ နွားတွေကို အများကြီး ပိုပိုပိုင်ဆိုင်ရမယ်ဆိုတာ သဘောမပေါက်ကြဘူးလေ . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

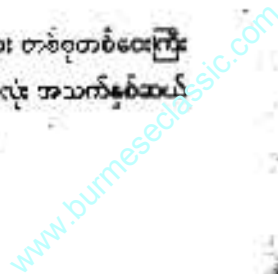
ရှင်ကြီးဂေါဝိန္ဒကကားကို ကျွန်ုပ် တွေးတောစဉ်၊ ဓားချိန် မရလိုက်ချေ၊ တစ်ချက်ချင်း ပုန်ပုန်တီးခတ်လိုက်သော ပတ်သားသံများ ပေါ်ထွက်လာ

ပြန်သည်။ သံလွင်စည်းသံများ တခွင်ခွင် မြည်လာပြန်သည်။ တုံးကို ချက်ကျ

ထူးခေါက်သံက ထိပတ်သားသံနှင့် သံလွင်ကို ထောက်ကူပေးနေသည်။

ရာဇသီသေကနေရာ၏ ရှေ့ကွက်လပ်သို့ နုပျိုငယ်ရွယ်သော မိန်းမသူ နွား ရောက်ရှိလာသည်။ ပါးလွှာသော ကိုယ်ဝတ်အပေါ်မှ ရွှေခဲစည်းကြီးနှင့် ရွှေလက်ပတ်များလည်း ပြုံးမြက်နေကြသည်။ မျက်နှာကိုမူကား ပဝါးဖြင့် အုပ်ထားပေသည်။

တမ္ပဒီပတွင် ဤမျှငယ်ရွယ်နုပျိုသော မိန်းမသူများ တစ်စုတစ်စုကြီး ဖို့ အဘယ်သို့ ရုန်းခေါ်အောင်လာသည်မသိ၊ သူတို့အားလုံး အသက်နှစ်ဆယ် ဖို့ မကျော်ကြသေးကြောင်းကို ကျွန်ုပ်ခန့်မှန်းမိသည်။

ရှင်ကြီးဝေဝိဒ္ဓက ကျွန်ုပ်အားအားသို့ကပ်၍ ခြင်္သေ့လေသည်။

"အားလုံး သုံးဆယ့်သုံးယောက်ရှိတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အသက် အရေအတွက်နဲ့ အညီအမျှ စုန်းကားတဲ့ မိန်းမသူတွေ၊ အားလုံး ကညာစစ်စစ် ဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ဟာ ဖောဟီက ပန်ဘာသည်တွေနဲ့တွဲပြီး ကခုန်ကြလိမ့် မယ်။ သူတို့ကို ယစ်ဂုဏ်တဲ့ သေချည်လည်း ကျွန်ုပ်ကွေးထားပြီဦး"

ရှင်ကြီးဝေဝိဒ္ဓ၏ အသံမှာ ကိုးတိုက်သော်လည်း တက်ကြွလွန်းလှပေ သည်။

"ဒီမှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ညကျခင် သူတို့အားလုံး သူရင်မင်းမြတ်ရဲ့ အိမ် မှုန်းသောင်ထဲ ရောက်လာကြလိမ့်မယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ် နှစ်သက်တဲ့ မိန်းမတွေ ဝေပျော်ပျော်စေဖို့အတွက် ဝေါ်ထားပြီး ကျွန်ုပ်မိန်းမသူတွေကိုတော့ ငါတို့ရှင်ကြီးတွေ မှီ ဝိုက်လှည့်ရမယ်သိလား"

အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် ထိုငယ်ရွယ်နေသော မိန်းမသူများကို ကျွန်ုပ် သွမ်းကြည့်မိသည်။ မှက်ခွာကို ဖုံးအုပ်ထားသော ပဝါများကို သူတို့ဖယ်ရှား လိုက်ကြည့် မြစ်သည်။

"အို"

နက်နမှင်သော ဆံပင်နွယ်များ၊ ထွေးထွေးတိတ် ဝေပျော်နေကြသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာများကား ငွင်းဆီပန်းကဲ့သို့ ဖြူရှင်ချောမွေ့ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်ရင်တွင်း၌ ပူမလာင်လာပြီး နှုတ်ခမ်းများ မခြောက်သွေ့ပေ။ သည် ဟု ထင်မိသည်။ ဆံပင်ကဲ့သို့ ဖြောင့်စင်းသည့် သူတို့၏ လက်မောင်းများ ကိုကြည့်ရင်း အဖို့အပည် မသိနိုင်စွမ်းသော အဝေအနာတစ်ခုခုဖြင့် တွန့်လှုပ် မိ လာသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ်၊ နှမ်းနယ်နေရုံရတယ် ဟော့ . . . ခါကိုသောက်လိုက်" ရှင်ကြီးဝေဝိဒ္ဓ ပေးလာသည့် ငွေခွက်ကိုယူ၍ ကျွန်ုပ်မော့ရလိုက်မိတော့ သည်။ ချီအီသော အရသာသည် လည်ချောင်းတစ်လျှောက်သို့ ပူလောင်စွာ ပြတ်သန်းသွားလေသည်။

"သေချည် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ရာဇဘိသေတတိုင်းမှာ ဘုရင်တိုင်း သောက်သုံးစရာ ယန်ပွဲကျ ဘိနသကမည်ပါ"

မိန်းမများသည် ပတ်သက်သည့်အတွက် ကခုန်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ရွှေ တကောင်းနှင့် ချော့ခွက်တို့ ဘိခတ်သံတို့လည်း မည်သို့ကြပေပြီ။ ခတားဆို သံနှင့် ဖာစီဘော်ရယ်မာသံများလည်း ဘိသေက ခန်းအောင်တွင် လွှမ်းမိုး ခကြပေပြီ။

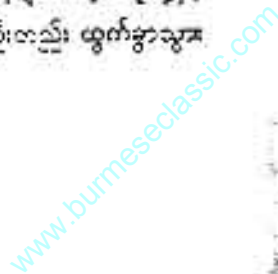
"ဘာလုပ်စေချင်သလဲ . . . ရှင်ကြီးဝေဝိဒ္ဓ"

"အား . . . ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး၊ ဘုရင် မင်းမြတ် မြစ်သွားပြီလား၊ အခု ယန်ပွဲကို စားသောက်ဖို့ အပူထမ်းတွေ ပြင်ဆင် နေကြပြီ။ မနုဿာသည်တွေလဲ ကခုန်နေကြပြီ။ ရှင်ကြီးအစုကလဲ တမူဒီပ အတွက် မန္တန်ခွတ်မတ်သရဏ္ဍာယ်နေကြပြီ။ အားလုံး အားလုံး သူ့ဘာလုပ်နဲ့သူ လုပ်သွားကြပြီလား . . . ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ကတော့ . . . အင်္ဂါလို တာဝန်ခို နေထွက် လုပ်စရာမလိုဘူး၊ အဲ . . . မိမိစိတ်မှာ တစ်ခုခုလုပ်ချင်စိတ် ရှိရင် တော့ ဘုရင်အနေနဲ့ ကြိုက်တာလုပ်နိုင်တာပေမယ့်၊ ကဲ . . . ဘုရင်အခုခွဲပါ ဘာအလိုရှိသလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ . . . ပြင်ဆင်မှာ ရောက်စားမလား၊ ဆင်စီး မြင်းတက်သဘင်ကို ကြည့်ချင်သလား၊ ဖိပုံကောမှာ သေချည်သုံးဆောင်မလား၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ကြိုက်ရာပြော သွားချင်တဲ့နေရာသွား အဲ . . . ညကျခင်တော့ ဘိခတ်ခန်းအောင်မှာ မိန်းမသုလေးတွေ . . ."

"ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း အခု နန်းဦးအောင်မှာ သွားနေချင်တယ်" ရှင်ကြီးဝေဝိဒ္ဓသည် မျက်လုံးများပြန့်၍ ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

"ဟော့ . . . ဒီဥသျှောင်ကိုင်ကို သူ့နေရာမှာ ပြန်ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ် နောက်ကို တယ်သူမှ မလိုက်နဲ့နဲ့"

ဥသျှောင်ကိုင်ကိုချွတ်ပြီး မျက်လုံးကြီးများ ပြန့်ပြည့်နေသည့် ရှင်ကြီး ဝေဝိဒ္ဓလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ သူ့ဘာမှ မပြောနိုင်မိမှားမိ ရာဇဘိသေ တသဘင်အလယ်မှ ကျွန်ုပ်ထွက်ခွာခဲ့သည်။ ဤနေရာတွင် နောက်ထပ် လက် ခုတ်တစ်ကွတ် အချိန်လောက်မှ ကျွန်ုပ်ဆက်လက်မနေချင်တော့။ သူတို့နှင့် အဲ . . . သူတို့အားလုံးနှင့် ဝေးကွာရာသို့ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ထွက်ခွာသွား ချင်သည်။

နန်းတော်သည် ဘုရင်တံခါးအတွက် အကျဉ်းကောင်းသဖွယ် ဖြစ်စေသည်ဟုဆိုလျှင် ထိုစကားသည် ရယ်ဖွယ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် တကယ်ပင် ထိုအတိုင်း ဖြစ်နေသည်။ ရွှေရောင်၊ နေရောင်တို့ဖြင့် အမြဲပြီးပြတ်နေသော ပတ်သားစည်သံတို့နှင့် အမြဲဆူညံနေသော ငြိမ်ကတ္တီပါ အသွေးစုံတို့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည် နန်းတွင်းအမှုသည်တို့ ပျားပန်ခပ် ဝင်ထွက်လှုပ်ရှားနေသော တမ္ပဒီပနန်းတော်သည် ကျွန်ုပ်အတွက်ကာပီတိအကျဉ်းထောင်။

ဗျက်နှာအနီရောင်ရှိသည့် ရုပ်တုများ၊ အမွှေးနံ့သာတိုင်မှ မီးများ၊ ဆရည်ခွက်များနှင့် ရယ်မောသံများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်တို့တွေ့နေရသည်။

ကလ္လိကမဟာဒေဝီရုပ်တု၊ ခောဇနီနတ်သမီးရုပ်တုများ၏ လက်ခေ့ရှင်လည်တိုင်တို့တွင် အဘယ်ကြောင့် အနိဋ္ဌာရုံ အမှတ်အသားများ ခေ့ရှင်ရှိသနည်း၊ ရှုပ်တုရှင် နတ်ဒေဝတာတို့သည်လည်းကောင်း၊ နတ်ဒေဝတာတို့တရားဓမ္မများသည်လည်းကောင်း၊ ထယ်နည်းနှင့်မျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မဖြစ်နိုင်။ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဖောက်ပြန်သူတမျှက သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် နတ်ဒေဝတာတို့၏ ရုပ်တုနှင့် အမည်နာမကို အသုံးပြုနေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူသားတို့ ကိုယ်တိုင်၏ ယစ်ပူဇော်မှုများ သတ်ဖြတ်စတေးမှုများကြောင့် နတ်ဒေဝတာရုပ်တုများ အရုပ်ဆိုးအကျဉ်းတန်နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဘာသာအယုဝါဒတစ်ခုခုသည် သူ့သဘောနှင့်သူတော့ ကောင်းမှုသော ဂုဏ်တစ်ခုခုကို ဆောင်နေပေမည်။ သို့သော် ကိုးကွယ်သူ လူအများအရောင်သုတ်ခြယ်လိုက်သောအခါ ကလ္လိကမဟာဒေဝီ၏ ဗျက်နှာသည် နိသော အသွေးကို ဆောင်သွားပေသည်။ ဘာသာအယုဝါဒတစ်ခု၏ ပွန်မြင်ခြင်းနှင့် လူသားတို့၏ ဖောက်ပြန်ခြင်းကို တဆီးတခြား ဖြစ်သွားအောင် ကျွန်ုပ်တို့မြင်မြင်တောက်တောက်လိုသည်။

ဘုရင်တံခါးသည် ဤအလုပ်ကို လုပ်သင့်သည်ဟုလည်း ထင်သည်သို့သော်...

အစဉ်အဆက်က တမ္ပဒီပဘုရင်တို့သည် သူတို့၏ ထီးနန်းသက်တော်

ထပ်လျှောက်ကို အဘယ်သို့ ကုန်ဆုံးစေခဲ့ကြသနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့အံ့သြပါသည်။ ဘုရင်တံခါးသည် အဘယ်သို့သော နေထိုင်မှုမျိုးနှင့် သူ၏နန်းတော်တွင် နေထိုင်ခဲ့သနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် တမ္ပဒီပ၏ ဘုရင်အနော်ရထာမင်းမြတ်။ သို့သော် တမ္ပဒီပ နန်းတော်တွင်း၌ ကျွန်ုပ်မည်သို့ နေထိုင်ရမည်ကိုမသိ။ စိတ်ညစ်ညူးပြီးငွေဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယ့် ထွက်လာသော စကားတို့သည် နေရာတိုင်းတွင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား တမ္ပဒီပတွင် ဘာကိုမှ လုပ်စရာမရှိသူ တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။

ပူးကပ်ထားသော လက်ဖက်တို့ကို နေရာတိုင်းတွင် တွေ့နေရသည်။

ဤကျယ်ခမ်းနားသော မဟာစကားလုံး အသုံးအနှုန်းများကို အဆောင်တော်တိုင်းတွင် ကြားနေရသည်။ အဆောင်များထဲရှိ ရုပ်တုများလိုပင် ကျွန်ုပ်ဘာမှလုပ်စရာမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ လက်ဝတ်ရတနာ အမျိုးမျိုးသည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျွန်ုပ်၏လက်ချောင်းများသို့ ဆွဲရောက်လာနေကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းများ၊ ဝို... ဘယ်ဘက်လက်သန်း၊ သွေးစက်တစ်စက်။

လက်ဝတ်ရတနာအမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲခဲ့သော်လည်း ထိုသွေးစက်သည် ထား ကျွန်ုပ်လက်တွင်းမှ ပျက်ပြယ်၍မသွား။ နေရာဝတီသည် တမ္ပဒီပကို ဝန်းဝိုက်ပတ်စွဲ စီးဆင်းနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်၏လက်မှ 'သွေးစက်'တို့ ထာဝရ နှိုးဆော်နေမည်ပင်။

"အစ်ကို့ကိုယ်တိုင် ပုရင်ဖြစ်လာတဲ့ အနော်ရထာ"

ဤနှစ်စွဲချက်ကို တမ္ပဒီပနန်းတော်၏ အပြင်ဘက်၊ တမ္ပဒီပစေ့ရုံတော်၊ တွင်းပြင်နှင့် လယ်ကွင်းများ၊ ဇနပုဒ်များတွင် တီးတိုးရေရွတ်နေကြမည်လား။

နန်းတော်တွင်း၌မူ မည်သမျှ ထိုအကြောင်းကို မပြောကြ။ တီးတိုးရွတ်ဆိုမှုလည်း မရှိကြ။ နောင်တော် စုက္ကတေးသည် ဤနန်းတော်တွင် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်လများက ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းကိုပင် သူတို့ မေ့လျော့နေကြဟန်ရှိသည်။

နောင်တော် စုက္ကတေးကို ငြင်းကပါချောက်ကမ်းပါးထက်မှ လှံနှင့်တီးချလိုက်သည့် အဖြစ်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်မက်များသည် အစဉ်အမြဲ ခြောက်

ကိပ်မက်များ ဖြစ်နေခဲ့လည်း၊ မြင်းကပါ ဆောက်ကမ်းပါးသည် ကျွန်ုပ်တို့
အိပ်မက်များတွင် အမြဲပေါ်ပေါက်လေ့ရှိသည်။ စိတ်စစ်စစ်အားဖြင့်မူ နောင်တ
ငုက္ကတေးကို စီးချင်းထိုးသတ်ဖြတ်လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့တွင် ကြီး
သောအပြစ် ဖြစ်ခဲ့ပြီဟူ၍ တေးမလင်မိ။ အကယ်၍ ထိုအပြစ်ကြောင့် မကော
မူရတို့ကို ကျွန်ုပ်ပြန်၍ ခံယူရမည့်တော့ ယင်းကို ကျွန်ုပ်ရဲခံစွာ ခံယူ
သွားဖြစ်သည်။

နောင်တော်သည် သေရည်ကို မပြတ်ချိတ်သည့် ဟုရင်ဖြစ်ခဲ့သည့်
ခွင်ကြီးမဂ်ဂီတို့ကို တမ္ပပီပန်းတော်ထံသို့ ပင့်ဖိတ်ပေးယူလည်း ပြစ်သည်
ကျွန်ုပ် အနုရုဋ္ဌမင်းသားဘဝက နောင်တော်၏ အိမ်ခန်းဆောင်ရွေတွင်
မိန်းမသူတစ်ယောက်အပြားကို ညဇဉ်ညတိုင်း အဝင်အထွက်များစွာ တွေ့ခဲ့ရသည်
သေရည်နှင့် မိန်းမသူတစ်ယောက်တွင် ကူးသပ်လူးလာ ပျော်ရွှေနေသူသာ ဖြစ်
သည်။ နောင်တော်သည် ဘုရင်တစ်ပါးအနေနှင့် ပဆိုထားသော လူတစ်ယောက်
အနေနှင့်ပင်လျှင် နှစ်ခြိုက်စွာပင် ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ခဲ့။ လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော
အပြောအဆို၊ အပြုအမူများကို နောင်တော်ထံတွင် ထာဝရဟော့ရှိနိုင်သည်
ပြီးတော့ သူသည် ဓာဋ္ဌာရသကိုလည်း ဘျမ်းကုန်သူမဟုတ်။ ကေးကဏ
လက်ာ၌ မွေ့လျော်သူလည်း မဟုတ်။

နောင်တော်စုတ္တတေးသည် သေရည်တော်၏ သာအကြီးတစ်ယောက်
ပြန်သော်လည်း သူ့ကို ကျွန်ုပ် တယ်တုန်းကမှ အထင်မကြီးခဲ့ပေ။ တမ္ပပီ
နန်းတော်၏ ပလ္လင်ထက်ဝယ် သူဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ဖြစ် ရှိခဲ့စဉ်၊ ကျွန်ုပ် ဥ
ရုဋ္ဌအဖြစ်ခဲ့စဉ်ကလည်း သူ့ကဲ့သို့သော ဘုရင်သစ်ပါး၏ ဥပရာဇာဖြစ်ခြင်း
သိမိငယ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ခံစားခဲ့ရသည်အည်း ဖြစ်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါးသည် မင်းမကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါး ဖြစ်စေရ
မည်သို့ ကျင့်သုံးနေထိုင်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်သေချာစွာ မသိသော်လည်း နောင်
တော်စုတ္တတေး၏ အပြုအမူ အကျင့်အကြံများမှကား ဘုရင်မကောင်းတစ်
ယောက်၏ အပြုအမူ အကျင့်အကြံများမဟုတ်ဟူသော အချက်ကိုမူ ကျွန်ုပ်မှာ
လည်နေခဲ့မိသည်။ သို့သော် သူနှင့်တကွသော နန်းတွင်းအမှုအမတ်တို့
လျှပ်ပေါ်လော်လည်မှုများကား ပညံသည့်အရာဖြင့် ချေဖျက်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်
မသိခဲ့မို့ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ဥပရာဇာဘဝတွင် ကျွန်ုပ်၏ ခိတ်နည်းများသည် တစ်နေ့ကပြော နောက်
တစ်နေ့တွင်ပြောခဲ့ရသည်။ ဤခိတ်နည်းများမှ လွတ်ငြောက်စေရန်အလိုရှိသူ အပြား
ထစ်ထစ်တစ်ခုကို စွာပေပီခဲ့သည်။ တွေ့ရသည်ကား ခွင်ကြီးများနှင့် ယစ်ပူဇော်
မှုများ လျှပ်ပေါ်လော်လည်သော နန်းတွင်းအမှုထမ်းများ၊ သေသောက်ပွဲများ
ဆုတ်လည် အဘယ်မည်သော အရသာကို ထိုအရာများ၌ စွာပေပေ့စွာစွဲနေကြ
သည်ပင်။

ဝိတ်နည်းနောက်ကျိဖွယ်သော တမ္ပပီပန်းတော်တွင်း၌ ငွေရက်များ
သည် အမိတ္တယံမဲ့ ကုန်ဆုံးလွှားခဲ့သည်။ အဆုံးစွန်သော မကောင်းမှုကို ဝိတ်
တော်စေသည် မေ့တစ်နေ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ဆိုင်ခဲ့ရတော့သည်။

ရင်ကြီးများ ပန်တရာသည်များ နန်းတွင်းအမှုထမ်းများ စုံညီသော ယစ်ပွဲ
ထစ်ခုတွင် နောင်တော်စုတ္တတေးသည် တစ်ခွန်းသော စကားကို ဆိုခဲ့သည်။
အိမ်ပိုင်သတ်စုံညီသည့် အလယ်တွင် သေရည်ယစ်နေသော နောင်တော်သည်
အသားပြတင်းတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ရပ်နေခဲ့သော ကျွန်ုပ်ကို တော်တစ်နှုတ်
ထက်ခဲ့သည်။

"အနုရုဋ္ဌ၊ . . . ဒီကိုလာခမ်း"

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းယမ်း၍ ပြခဲ့သည်။

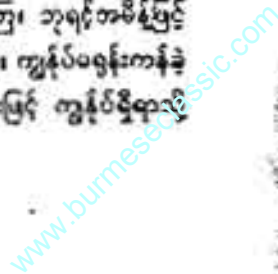
နောင်တော်သည် အပြားအခတ်၊ ဝိုလ်မင်းတစ်ယောက်ကို ဆွဲခေါ်၍
အလယ်ထဲမှ သေရည်ကို အတင်းတိုက်နေခဲ့သည်။ သေရည်မကြိုက်သော
သူများကို အတင်းခွပ်ကိုင်စေ၍ ပါးစပ်တွင်းသို့ လောင်းချသည်။ သူ့သေခွက်
၌ နှုတ်ခမ်းနှင့် မတော့ရသေးသူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့
ခဲ့သည်။

"အနုရုဋ္ဌ၊ . . . ဒီသေခွက်ကိုယူပြီး မေ့သောက်လိုက်စမ်း ရော့ . . ."

ကျွန်ုပ်က ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ယမ်းနေခဲ့မိသည်။

"ဟေ့ . . . ဥပရာဇာကို ချုပ်ထားကြစမ်း"

စစ်သည်များသည် သူ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်ကြ။ ဘုရင်အမိန့်ဖြင့်
နောင်တော် ကျွန်ုပ်၏လက်များကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မရွေးကန်ခဲ့
သူ၊ နောင်တော်သည် ယိမ်းယိုင်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်၌ရာလို
အောက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့် နီးကပ်စွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး လက်ထဲက သေခွက်ကို ကျွန်ုပ် မျက်နှာနားဆီသို့ တိုးတပ်ပေးသည်။

“ရှေ့... သောက်လိုက်စမ်း... သောက်လိုက်စမ်း”

ဘုရင်တစ်ပါး၏ အမိန့်ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ထိုအမိန့်သည် လိုက်နာရမည့်အမိန့် မဟုတ်ချေ။ သေယစ်ဖူးသူ လူရမ်းကာ၊ လူဝေ သွမ်းတစ်ယောက်၏ ခက်ဆုပ်ဖွယ်စကားသာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို လှုံ့ဖယ်လိုက်သည်။ နောင်တော်က သေခွက်ကို ကျွန်ုပ်နှုတ်ခမ်းနှင့် ထေ့စိစောင် အတင်းတွန်းထိုးပေးနေသည်။ နန်းတော်တွင်းက ပရိသတ်များထံမှ ရယ်သံအုတ်အုတ်တုတ်ကုတ် ကြားလာရသည်။

“ဪ... ငါ့အမိန့်ကို ငြင်းသလား၊ ကိုင်းဟယ်”

ကျွန်ုပ်မျက်နှာတွင် သေရည်များ စိုစွံသွားသည်။ ရယ်သံများ ကျယ်လာသည်။

သည်းခံနိုင်မှုသည် ကျိုးပေါက်သွားခဲ့ပြီ။

အုပ်ကိုင်ထားသော လက်များကို ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။ စစ်သည်လေးသည် ကျွန်ုပ်ဘေးနားတွင် အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်သွားကြပေသည်။

မုန်းတီးစွာဖြင့် သူ့လက်မှ သေရည်ခွက်ကို ကျွန်ုပ်ပုတ်ချလိုက်သည်။

ရွှေသေခွက်သည် နန်းကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လိပ်ပြေးသွားလေသည်။

နောင်တော်၏ မျက်လုံးများသည် မီးထွက်မတတ် ဖြစ်လာကြသည်။

“ဪ... မင်းက ငါ့လက်ထဲက သေခွက်ကို ပုတ်ချသလား အခုရဲ့”

ဒီမှာဟေ့... မင်းက ဥပရာဇာ၊ ငါ့ကဘုရင်ပါ၊ မင်းက အခုရဲ့၊ ငါ့စုက္ကလေး၊ မင်းဟာ ငါ့ညီ၊ ငါ့က မင်းအစ်ကို... ပြီးတော့...

စဉ်းလဲသော အပြုံးတစ်ခုကို သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။

“မင်းဟာ ငါ့ညီ၊ ငါ့က မင်းအစ်ကို အင်း... ဒါတင်ဘယ်ကပယ်

မင်းဟာ ငါ့သား၊ ငါ့က မင်းရဲခမည်း... ဟား... ဟား... ဟား... ညီသားလေ... ညီသား”

ရယ်သံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်။ လှောင်ပြောင်ရယ်သံသည် အသံများ။

“ဟေ့... မှတ်ထားကြ... အခုရဲ့၊ ဟာ ငါ့ညီသားတော်တယ်ကွယ်”
“ဟား... ဟား... ဟား...”

အုပ်တည်းမူသည် ခေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားခဲ့ရပေသည်။

သူသည် မည်းတော်လက်ထက်က ကျွန်ုပ်၏အစ်ကိုဖြစ်သည်။ အခြား ဇီဝိဒားမှ ဖွားသည့်အစ်ကို၊ သူ့ဘုရင်ဖြစ်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်၏ မယ်တော် သူ၏မိဘွားတော်ကို သူမိဖုရားမြှောက်ခဲ့သည်။ ဝါကိုရည်၍ သူက ဤစကားကို ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

အနီးက စစ်သည်၏ ဓားအိမ်မှဓားကို ကျွန်ုပ်ဆွဲထုတ်၍ ရွယ်လိုက်သည်။

စုက္ကတေးသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ရောက်သွားသည်။ ရဲမက်များက ကျွန်ုပ်လက်ကို ဝိုင်းဝန်းဖမ်းချုပ်ကြလေသည်။

မေ့စဉ်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ကြောင့် အားလုံး အံ့ကြသွားကြလေသည်။ အချို့ရှင်ကြီးများ ထွက်ပြေးသွားကြသည်။

“ဝါ... ဝါဟာ တမ္ပဒီပဘုရင်ကို ဓားနဲ့ခုတ်ဖို့ ရွယ်တာပေါ့လေ... ဟုတ်လား၊ မင်းဟာ ဘုရင်ကို လုပ်ကြံမလို့မပါ၊ မင်းကြံစမ်း၊ သူ့ကိုဖမ်းကြစမ်း”

မည်သည်ရဲမက်မျှ ကျွန်ုပ်ကို မဖမ်းဝံ့ကြ။

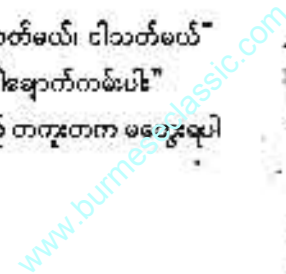
ကျွန်ုပ်သည် သူ့ရှေ့သို့ တံတွေးထွေးပစ်လိုက်ပြီး အားလုံးကြားနိုင်မည် အသံဖြင့် ပြောခဲ့လေသည်။

“ဝားဟာ အနီးအနားမှာရှိနေလို့ ကျုပ်မေးခဲ့ရယ်တာပဲ... ဒီမှာ နောင်တော်... ခင်ဗျားဟာ မြင်းစီး၊ လှံထိုး ကျွမ်းကျင်ခဲ့သူဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ခင်ဗျား ကျွမ်းကျင်တဲ့ လက်နက်ကိုအစွဲပြီး နက်ပြန်ညှု မြင်းကပါချောက်ကမ်း ပါးထိပ်မှာ စီးချင်းထိုးဖို့ ကျုပ်တောင်းဆိုလိုက်တယ်၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ညီသားဖြစ်တယ်ဆိုရင် နောင်ခမည်းဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားက မိကိုလိုက်လျော့ရ လိမ့်မယ် ဘယ်နှယ်လဲ”

“မကောင်းဆိုးဝါး ယစ်ကောင်... မင်းကို ငါ့သတ်မယ်၊ ငါ့သတ်မယ်”

“သတ်နိုင်ရင် သတ်ပါ၊ နက်ပြန်ညှု မြင်းကပါချောက်ကမ်းပါ”

အရှုပ်သိုး အကျဉ်းတန်သော ဖြစ်ရပ်များသည် တကူးတက မပွေ့ရပါ။

သံလျက် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ အလိုလို ဝင်ရောက်နေပေသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များသည် အဘယ်သို့ အဆုံးသတ်ခဲ့ရသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့အတွေးထဲ၌ မမြင်ဘူးဘော့ပေ။

နောင်တော်ကိုသို့သော လူတစ်ယောက်အား သုတ်သင်လိုက်ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်တို့အရပ်သည်ကား အမှန်ဖြစ်သည်။ သို့သော်... သူကား ဘုရင်ဖြစ်နေသည်။ တကယ်မှကား အမှန်ပင်ဘုရင်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ဝင်မဟုတ်၍ သူ့ကို သုတ်သင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ခဲ့။

သို့သော်... ကျွန်ုပ်ကား ဘုရင်ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဘာကိုလုပ်ကိုင်သနည်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို လုပ်ကိုင်သနည်း။

ဘာကိုမှ မလုပ်ကိုင်ချ။

ဘယ်သူနှင့် တရားတန်း ဆက်ဆံရသနည်း။

အယ်တော်သည်ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ဝင်တို့နှင့်အတူ ဖြစ်ရာ အခြားတစ်ပါးသော နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများအဖို့မူ ပြောဖွယ်ရာမရှိတော့။ နန်းတွင်းက လူများသည် ဘုရင်ကို သည်အထိပင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေကြသည်လား။

ကျွန်ုပ်နှင့် အနီးကပ်အနီးမှာ ရှင်ကြီးဝေါဟိန်။

ဖို့သော် သူ့ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့မနှစ်မြို့။ မြင်းစီးလှံထိုးစသည့် မင်းတို့ တတ်အပ်သော အဋ္ဌာရသတို့ သူတို့ထံတွင် တစ်နှစ်ခန့် သင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာဖြစ်သည်။ သို့သော် မြတ်နိုးလဲလျောင်းရမည့် ဝတ္တုသင်ကား မဟုတ်ခဲ့။ ထို့ပြင်...။

ကျွန်ုပ်တို့အတွက်မုန်းတီးသည့် သေရည်သောက်ကြန့်ခြင်းနှင့် ကာမဂုဏ်လွန်ကဲခြင်းကို နောင်တော် စုတ္တသော့ကိုသို့ပင် ရှင်ကြီးဝေါဟိန်ထံ၌လည်း တွေ့နေရသည်။

ရာဇာဓိပတိသေတသတင်ညတပင် သူသည် ကျွန်ုပ်တို့သို့ မိန်းမသူ သုံးဆယ့်သုံးယောက်ကို အဖို့လွှတ်ခဲ့သည် မဟုတ်လော။

ထိုညက မြစ်ရပ်များကို ကျွန်ုပ် တွေးမိပြန်သည်။

ယမ်းပုလော်သည် သေရည်ကို တိုက်ကျွေးထားသည့်အတွက် နုဖျံသည် မိန်းမသူတို့သည် မိမိတို့ခန်းဆောင် ကမ္ပလာများပေါ်သို့ နှမ်းလှူရုံစေရာ လဲလျောင်းနေခဲ့ကြလေသည်။ အိပ်မက်စောင့်ရှောက်မှုများသည် ဆီမီးကို ထွန်းညှိပေးပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ အရိပ်ပေးပြုပြီး တွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

မိန်းမသူလေးများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့တည်းသော ကျွန်ုပ်ရပ်ခဲ့သည်။

သူတို့သည် ယစ်သေရည်ကို တိုက်ကျွေးခြင်း ခံရသည်အပြင် သွက်လက်ပြန်ဆန်သော ပတ်သားနှင့်အတူ ကခုန်ခဲ့ရသည်ဖြစ်၍ မောဟိုက်နှမ်းနယ်စွာ လဲလျောင်းနေကြသည်။ သူတို့အားလုံးပင် မျက်စိကိုပိတ်လျက် ကမ္ပလာခုံများထက်တွင် မိန်းမောနေကြပေသည်။

ဆီမီးရောင်တောက်တွင် သူတို့၏ နုထွတ်သော အသားအရေ သူတို့၏ နက်ဖျောင့်သော ဆံကောသာတို့ကို ရတုနေရသည်။ ခုန်ကြင်နာဖွယ် အလှအပများဖြစ်သည်။ တပ်မက်သွေးဆူစေသည့် အလှအပကား မဟုတ်။

ဖြစ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည့် သူတို့ထံမှ တစ်ယောက်သော မိန်းမသူမှာကား ထူးခြားလေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ အမြှေးမိန်းမသူများကိုသို့ မှောက်ဖူးကား အခြားမိန်းမသူများကဲ့သို့ နှမ်းရောင်ပျော့ပျောင်းစွာ လဲလျောင်းမနေ။

ဖွင့်ထားသော မျက်လုံးအနံ့မှ မျက်နှာဝန်းတို့သည် ဖြူပြတ်စွာ ပိုင်းဝက်နေကြသည်။ ကမ္ပလာခုံထက်မှ ထထိုင်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကြည့်နေသည်။ သူ့အကြည့်မှ ထိတ်လန့်မှုကို ကျွန်ုပ် အတိုင်းသား စေတုနေရသည်။ ကျွန်ုပ်သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေမှန်း သိသောအခါ ကိုယ်ပတ်ပဝါကို လှမ်းမြှိုလိုက်ပြီး ခေါင်းကို ကြမ်းပြင်ထိမောင် ခိုက်ချလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့အား အနိအသေပြုနေသည်။ ပြေလျော့နေသော ဆံကောသာတို့သည် ဝေကက်သို့ အိအိထွေးထွေး ငိုတော့သွားသည်။

ဤအိပ်ခန်းဆောင် အတွင်းဝယ် ထိုမိန်းမသူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးတည်းသာ မအိပ်နိုင်ဘဲ ခိုနေခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မိန်းမသူလေးများကား နှမ်းလှူရာပြင် ဆိပ်ဝက်ကုန်ကြည့် ဖြစ်သည်။

"လဲမငယ်... ပင်၊ မအိပ်သေးဘူးလား"

ကျွန်ုပ်တို့အသံကို တတ်နိုင်သမျှချီသောအောင် သက်လားနေမိခဲ့သည်။

"ဒီတိုလားလေကွယ်၊ တို့များစကားပြောရအောင်"
ကြောက်ရွံ့စွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မော်ကြည့်နေပြန်သည်။

ငါ့ညွှတ်ရင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့အသံ လျှောက်လှမ်းလာသည်။ သူကား လှပနုနု
လွန်းသော မိန်းမသူပင်ဖြစ်ပေသည်။

"မင်းအမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"အိုပန်လို့ခေါ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်"

"အင်း... မင်းနဲ့လိုက်တဲ့ အမည်နာမပေး"

အကယ်ပင် သူသည်လည်း ပန်းတစ်ပွင့်အလား နူးညံ့လှသည်။ အိုပန်
ဟူသော အမည်ကား နှလုံးပန်း၏ တင်စားမှုပင် ဖြစ်ပေသည်။

"ကျုပ်ကို မကြောက်ပါနဲ့၊ လုံမယ် မင်းအသံတွေ တုန်နေတယ်ကွယ်"

"ချမ်း... ချမ်းသာပေးတော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်"

မိန်းမသူ၏ စကားသည် ကျွန်ုပ်ရင်တွင်းသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်သွား
သည်။ ထိုကောင်းပန်အသံနားခံမှုသည် မည်သည်ကို ရည်ရွယ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်
သိလိုက်သည်။

တို့... သူ ငါ့ကို သိပ်ကြောက်နေပြီ။

"မင်း... ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းမသူတွေ အစုထဲမှာ ပါလာရသလဲ"

တုန်ယင်ထစ်ငေါ့စွာဖြင့် သူပြောသည်။

"အိုပန်ရဲ့အမဟာ ရှင်ကြီးဂေါ်စံနဲ့ရဲ့ တပည့်ရင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ရှင်ကြီး
ဂေါ်စံနဲ့ ဆင့်ခေါ်ချက်အရ ဒီ... ဒီကို"

"မင်း သူတို့တို့ကိုတို့ ယစ်သေရည်ကို မသောက်ခဲ့ဘူးလား"

"အိုပန်... အိုပန်... ငါ့ပြီး ထွေးပစ်ခဲ့ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အဲဒီယ
သေရည်ထဲမှာ ထိုင်းပိုင်းစေတုဆေးတွေ ခက်ထားတာကို သိ... သိလို့ပါ"

"ဪ..."

ကျွန်ုပ်ရင်တွင်းသို့ နာကျင်သွားခဲ့သည်။ သူတို့သည် မိန်းမသူလေးများ
အား ဆေးခတ်ထားသော သေရည်များကို အတင်းအဓမ္မ တိုက်ကျွေးခဲ့ကြ
သည်။

ငိုရွက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဟင်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရသလဲ လုံမယ်"

မျက်ရည်များ စိုရွှေနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို မရဲဘရဲ ဖော်
ပြနေပြန်သည်။ သူ့အသံမှာလည်း ရွက်သံတို့ တနင့်တဖိုး ပါလာသည်။

"အိုပန်ရဲ့ချစ်သူနဲ့ ဒီနေ့မနက် ထိမ်းမြားမယ့်ဆဲဆဲမှာ ရှင်ကြီးတို့က
အတင်းဆွဲခေါ်လို့ အိုပန်... ဒီ... ဒီကို"

"ဟင်"

"ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ အရှင်မြတ်၊ အိုပန်ကို အခွင့်သနားတော်မူပါ၊ အိုပန်
မှာ ချစ်သူလူလင်... ရှိ... ရှိနေပါတယ်၊ အိုပန်တို့ကို သနားတော်မူပါ၊ အရှင်
မြတ်ထံပေးမှာ အိုပန်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အနိပ်ကျဆုံး ကျွန်အဖြစ်နဲ့ လုပ်ကျွေး
ပါမယ်၊ အိုပန်တို့လေ"

"တော်... တော်ပါတော့ လုံမယ်"

သူ့ရွက်သံ၊ သူ့စကား၊ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်ုပ်မကြားလို့ မတွေ့လိုတော့။

"မင်းအိမ်ကို မင်းပြန်တော့၊ မင်းချစ်သူဆီ ပြန်သွား၊ ကျုပ်ဟာ"

ကျွန်ုပ်သည် နောင်တော် စုတ္တစေးတော်သို့လည်းကောင်း၊ ရှင်ကြီးများ
တို့သို့လည်းကောင်း၊ သေရည်နှင့် ကာမဂုဏ်၌ တပ်မက်ခံစားသူမဟုတ်
ကြောင်း ပြောပြချင်သည်။ သို့သော် နာကျင်နေသော ရင်ထဲမှ စကားတို့
ထွက်မလာဘဲ ရှိခဲ့သည်။

"အရှင်မင်းမြတ်၊ ကေးဇူးရှင်သခင် ဘုရင်မင်းမြတ်"

လုံမယ်သည် ကျွန်ုပ်ခြေအောက်ကို မျက်နှာဖြင့်ပွတ်သပ်၍ ဝိုင်းကြွေတော့
သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေအောက်တွင် သူ့မျက်ရည်တို့ ခွဲနှစ်သွားသည်။ သူ့ဆံပင်နဖူး
စက်ကို ကျွန်ုပ်ယုယကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေးမိသည်။

"ထပါ၊ လုံမယ် သိပ်ညှို့မနက်ခင်မှာ မင်းအိမ်မင်းပြန်သွားပါတော့၊
မင်းချစ်သူဟာ ခုချိန်ဆိုရင် နှလုံးကြေကွဲနေတော့မယ်၊ ပြီးတော့..."

"ပြီးတော့... ငါ့ကိုလဲ ကာမဂုဏ်ကြောင့် တပည့်အဖွဲ့အစည်းတွေ ချစ်
ရောမယ်" ဟု ပြောလိုသော်လည်း စကားများက ထွက်မလာခဲ့။

လုံမယ်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် နန်းမုခ်တအထိ လိုက်စိုခဲ့သည်။ ရာဇ
ဘိသေကညတွင် သေရည်ခွံနစ်နေကြသည့် တစ်နန်းတော်လုံးကား တိပ်မော
ကျနေပေသည်။ အိပ်မန်းအောင်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်သောအခါ ကျန်ရှိသော
မိန်းမသူလေးများမှာ ထိပ်မောကျနေဆဲ ဖြစ်သည်။ နှေးခတ်ထားသော သေ

ရည်ကို အတင်းတိုက်ကျွေးခြင်း စံခဲ့ရသည့် သူတို့ထဲတွင်လည်း ချစ်သူများ၊ ရည်ခံသူများနှင့် ကွဲကွာခဲ့ရသူ အဘယ်မျှ ပါရှိနေမည်နည်း။ အမွန်အပြတ် ထိန်းသိမ်းခဲ့သော သူတို့၏ ကညာစင်ဘဝကို သူတို့ အဘယ်မျှ မြတ်နိုးကြပေမည်နည်း။

ရှင်ကြီး၏ဝိဇ္ဇာက ဆယ်ဂါးယောက်သော မိန်းမတို့ကို ရှင်ကြီးများထံ ပို့သွက်ရမည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုခုဖြင့် ပယ်ရှားရန် ကျွန်ုပ် စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထိုည တစ်ညလုံးအတွက် ကျွန်ုပ်သည် အရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေးတွင် တစ်ကိုယ်တည်း စံနေခဲ့ပေသည်။

ရာဇဝါသေကနေနှင့် ယင်းအတိုင်မိကာလများကတည်းကပင် ကျွန်ုပ် အဖို့ နားခိုရာမရှိခဲ့သော တမ္ပဒီပီသည် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မွန်းကျယ်ဝိတ်လှောင်သော အကျဉ်းထောင်သာ ပြစ်ခဲ့သည်။ ထိုထက်ပို၍ ဘာမှအပိပွယ်မရှိ။

ယနေ့သည်ကား ကျွန်ုပ်သည် သာမန်ကသည်သားကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်၍ နန်းတော်ပုဗ္ဗဘက် တမ္ပဒီပီနေပြည်တော်ဈေးသည်အစ ကွင်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည့် ပထမဆုံးနေ့ပင်တည်း။

မုခ်ကိုလွန်၍ သရပါတ်ဒါးကဖြတ်၍ သည်အစု ကွင်းပြင်လမ်းထိပ်သို့ ရောက်ပြီဆိုလျှင်ပင် သန့်ရှင်းသော လေပြည်ကို ပထမဆုံး ရှုရှိုက်ရမည်။

အခရောင်အသွေး မွဲခြောက်သောမြင်းကိုစီး၍ ရွှေတန်းကွပ်မပါသော ကိုယ်ကျပ်ကို ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်အား တမ္ပဒီပီသားတို့ တစ်စုပြီးတစ်စု ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကို မည်သူမျှ မမှတ်မိကြ။ အညိုရောင် ဦးရစ်ခေါင်းခေါင်းကလည်း ကျွန်ုပ်မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို ဖုံးကွယ်ထားပေသည်။

ကောင်စွာ မြန်ကြက်အုပ်မိုးနေသော စိမ်းလန်းသည့် ထနောင်းပင်ရိပ်အောက်သို့ ကျွန်ုပ်ခိုဝင်လိုက်ပြီး မြင်းတက်ကြီးကို ထနောင်းပင်၏ ပင်စည်၌ ချည်လိုက်သည်။

* * *

“ဟောဗိမှာ လာကြနော်၊ တောင်ညိုမချောင်း ရွာသားတွေ ကိုယ်တိုင်စုတ်ထားတဲ့ မြေတိုးတွေ... မြေအိုးတွေ”

“ထင်းတွေ ထင်းခွဲခြမ်းတွေဟန့်၊ ငသရောက်တောထွက် ထင်းခွဲခြင်းတွေ၊ ကြွတန်းကြိုက်တန်းဝယ်ကြ၊ ငိုးရာသီရောက်ရင် ခက်ကြမယ် ဟန့်”

“တမ္ပဝတီက ခြေးနီသည်ကြီး ငရားဖာရောက်လာပြီ” ဟုဆိုပြီး ကျွန်ုပ်များက ချောက်နေပြီး ဒီနစ်အတွက် အထူးသွန်းတော်ထားတဲ့ မြေလင်ပန်းနဲ့ ကြေးခွက်တွေ လာကြည့်ကြ... ဝယ်ကြ”

“ဟေ့... ဟိုဘက်မှာ အနောက်တုရင်းတောင်မြေက မြင်းကုန်သည်တွေဟေ့၊ လာကြ... ပါလူများ မြင်းချောကြီးတွေ သွားစွမ်းဝယ်ရအောင်”

“အိမ်ပြာညိုတို့... အိမ်သင်တို့ရေ... တောင်ပုံဝေချောင်းထဲက ငါးတွေလက်လတ်ဆတ်ဆတ်နော် မဝယ်ကြတော့ဘူးဟေ့”

ကျွန်ုပ်မကြားဘူးသေးသော ဒေသ၏ အမည်များသည် ရှေးသည်တိုင်း၏ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်နေသည်။ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခု တစ်ခုလျှင် ထွက်ရှိရာအရပ် ဒေသအမည်ကိုပါ တွဲ၍ ရေးခေါ်ရောင်းကြသည်။

သူတို့ကိုလည်း သမဘာကျပ်သည်။ တမ္ပဒီပီတွင် ကျွန်ုပ်မသိသေးသော နေရာဒေသများ အများအပြား ရှိနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်ရှိရာ ထနောင်းပင်ရိပ်သို့ မိန်းမသူတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ သူတို့အားလုံး ဝတ်တောင်းစားလှ ဝတ်ထားကြသည်။ အကြမ်းလက်ဝတ်များသည် နေရောင်တွင် ဝင်းလက်နေကြသည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပုန်တထောင်းအောင်းနှင့် မြေလာသည့် မြင်းတစ်စီး တိုလည်း မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းစီးလှလင်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ ထနောင်းပင်ရိပ်အောက်သို့ ရောက်လာပြီး စောစောက မိန်းမသူတစ်ဦးကို ကြည့်နေသည်။ တစ်ယောက်သောက်တို့ သူ့ရာဗွေနေတုန်း။

“အိုမိ... ”

“ဟင်... ဟောင်ကြီးပါလား”

မိန်းမသူတစ်ဦးထံမှ ဝတ်စားတန်ဆာ အတောက်ဆုံးထဲနှင့် နှုတ်စည်းကြသည်။

"အိုမိ. . . အယ်သွားမလို့လဲ ဟင်"

"နန်းမြို့မြောက်ဘက်က ညောင်ဖြူပင်တဲခါးကို သွားမလို့"

"ဪ. . . ဪ. . . ဇေယျာနန္ဒနတ်ရွယ် ပုဇော်မလို့လား"

"ဟုတ်တယ်လေ မောင်ကြီး"

"အိုမိတို့ ခိန်းမသားတွေချည်း သွားမလို့လား၊ မောင်ကြီး လိုက်ခဲ့မယ်လေ"

"အို. . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ နောက်မှာ အဘတို့အုပ်စု ပါလာတယ်၊ အားလုံးပါတယ်"

"ဒါပြင် အိုမိတို့ ညောင်ပင်ဖြူတဲခါးမှာ နတ်ပုဇော်ပြီးရင် ငါမမြီးခေတဲခါးဘက် လာခဲ့နေရင် မောင်ကြီးစောင့်နေမယ်"

"ဘယ်နေရာက စောင့်နေမလဲဟင်"

"ဟို. . . ကုဝေရနတ်စင်နောက်"

"အိုမိ လာခဲ့မယ်လေ၊ ဟိုမှာ အဘတို့လာချေပြီ မောင်ကြီးကို ပြင်သွားလိမ့်မယ်"

"အင်း. . . အင်း. . . သွားမယ်နော်၊ ကုဝေရ နတ်စင်နောက်"

လုလင်သည် မြင်ကို ကဆုန်ချ၍ အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ချစ်သူတို့၏ အချိန်အချက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်ပြုမိလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ခွက်ခွင်းသံများကို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

ပတ်သားစည်ကို တီးခတ်သံလည်း ရောပါလာသည်။ ရေပူပူတေလုတန်းရွည်ကြီးတစ်ခု ထွက်လာသည်။ သူတို့၏ အဝတ်အစားများသည်လည်း နေရောင်တွင် တောက်ပလှသည်။

လေးယောက်ကျစီ ရင်ပေါင်ထန်း၍ သူတို့ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ လက်ထဲတွင် ခြေဒယ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားပြီး ဒယ်များတွင်းမှ မီးခိုးတလူလူ လွင့်နေသည်။ ကိုယ်ကျပ်အစိမ်းများ ဝတ်ဆင်သည့် လူအုပ်စုကမူ ကြီးမားသော ဝေါဟာန်ကြီးတစ်ခုကို ထမ်းလာကြသည်။

ဝေါဟာန်ထက်တွင်ကား နဂါး၏အမောက်နှင့် အမြီးတွင် ကနတ်များ ဆင်သထားပြီး ပါးပျဉ်းခွက်တွင်မူ ခွားတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းပြတ်ကြီး

ခိုက်ဆွဲထားသည်။ နွားခေါင်းပြတ်မှ သွေးများသည် တစ်ဝက်ဝက် ကျနေဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

ဝေါဟာန်နောက်တွင်ကား ထွားကျီငါးသန်ဖာသော လူနစ်ယောက်သည် ခေါင်းမပါသော နွားကိုယ်လုံးကြီးကို ထမ်းပိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထမ်းမ လာကြသည်။

သူတို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သည့် ရှင်ကြီးများပင် ဖြစ်သည်။ ရှင်ကြီးများသည် မုက်စီအရံတို့ မှတ်လျက် မန္တန်ကို သံပြင်ရွတ် ဇော်လာကြသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်"

ထာဝန်၊ ဝန်တုနက်နေသည့် ပတ်သားစည်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားသည့်မေးခွန်းကို အနီးမှလူများ မကြားကြချေ။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်ရှိရာ ထနောင်းပင်ရိပ်တွင် လူအတော်များများ စုရုံး နေကြပေပြီ။

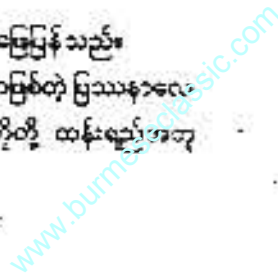
"အား. . . တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်ရဲ့ခေါင်းကို မြတ် လိုက်ပြီထင်ပါရဲ့"

အနည်းငယ်ဝဲသော အသံတစ်ခုကို ဘေးမှကြားလိုက်ရသည်။ တမ္ပမီး၊ လေသံမျိုးမဟုတ်ချေ။ ထိုသူကား အသားဝါသော ဂန္ဓာလရာဇ်ကုန်သည် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ဘေးမှ ပြေဆေးတံကို ခဲထားသည့် လူကြီးတစ်ယောက် က ဂန္ဓာလရာဇ်ကုန်သည်ကို ရှင်းပြနေသည်။

"ထဲဒါ ဝက်ကြီးအင်းဖုရက လူတွေဝဲ၊ သူတို့ရဲ့ပတ်သားမှာ သူတို့အစုရဲ့ အမှတ်တံဆိပ် ရေးထားတာ ကြည့်ပါလား၊ နဂါးခွပ်ရေထားတယ် မဟုတ်လား အင်း. . . နွားခေါင်းပြတ်ပြီး ယစ်ပုဇော်ရလောက်အောင် ဆိုရင်တော့ တစ်ခုခု ဆီးခိုးရွားရွား ဖြစ်ခဲ့လို့သာ ဦးရယ်၊ အကြီးအမှူးထဲက တစ်ယောက်ယောက် ရဲ့ ပြဿနာဖြစ်နိုင်တယ်"

လူကြီး၏စကားကို သူ့ဘေးမှ လူတစ်ဦးက ဝင်ဖြေပြန်သည်။

"သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ဦးရီး၊ ပြေသင်းထန်းတောထဲမှာဖြစ်တဲ့ ပြဿနာလေ သစ်နေ့ဆီက ဝက်ကြီးအင်းစုရဲ့ ရွာအုပ်နဲ့ သူ့အစ်ကိုတို့ ထန်းရွာအတူ

သောကကြီးများက ဘုန်းတော်တို့အားလုံးလည်း စကားများပြောကြားတဲ့ ကံကံမှာ ရွာ
 နေထိုင်တာ သူ့အင်္ဂါကို တားဆီးပေးရပါစေရ လည်ပင်းဟာ ကိုခန့်ဆိုပါ။ ဝက်ကြီး
 အင်းရွာအုပ်က နဂါးကလေး အင်ပလာမခဲ အေးအေးကောင်းတဲ့ သူ့ပေကလေး။ အဲဒါ
 ရွာအုပ်ရဲ့ အပြစ်တွေစေ့ဖို့ ရှုပ်ကြီးတွေက နဂါးယစ်ပွဲ သွယ်ပေးကြတာလေ။
 "ဘယ်စည်ကားတာပဲ"

ဂန္ဓာလရားကုန်သည်က ဝတ်တံဆိပ်ပြာ မှတ်ချက်ချနေသည်။ ယစ်ပွဲလှည့်
 လှည့်ခါးကြီးသည် မဆုံးသေးပေ။

"ဘာ၊ နင်တို့က တို့ဘုရင် အနုညှိုရဲ့ယစ်ပွဲကို မပြင်လိုက်ရလို့ ငါ့တစ်
 သက်တာမှာတော့ အကြီးကျယ်ဆုံးယစ်ပွဲပဲ။ ဘုရင်ရဲ့အစီအစဉ်က ခံတုန်းက
 လေး ကွဲ ခွားတွေဆိုတာ သောကသောကလဲပေါ့။ သေရည်ဆိုတာလည်း
 ဧရာဝတီထဲကို သီလူ့ထက် ချောင်းချောင်းဝင်လာသလား အောက်မေ့ရတယ်"

"ဟုတ်လား... နဂါးယစ်ပွဲလား"
 "ဟယ်... နဂါးယစ်ပွဲတင်ကလေး၊ သူက ဘုရင်မဟုတ်လား ရုပ်ထုတွေ
 ရှိသမျှ သေဟုန်ပေါ့။ ယစ်ပွဲပေါ့ အခြေအနေပေါ့"
 "တော်မင်းပါများ ဒီရာအစီအစဉ်အကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့"
 "ဘာကြောင့်လဲ ကိုရင်ငမ္ဘိန်းရဲ့"

"ဘာကြောင့်ရမှာလဲ။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ပါက ခွားဆယ်ကောင်ကို အတင်ပွဲ
 သွားတယ်လေ။ ဘုရင်ယစ်ပွဲဆိုတော့ ကျွန်တို့ တာတက်နိုင်မလား ရုပ်ထုထဲကို
 ဦးရှင်ခပွဲ ပေးဖို့ကံကိန်းစာသင့်မှားက ဧကန် ဘုရင်အမျက်သင့်မှားက အရင်ခို
 ပေးလိက်ပြီကော"

"ဘုရင့်အမျက်ထက် ရှုပ်ကြီးတွေကပျက်က အရင်လာမှာပျ"
 "မဟာ... အဲဒါမန့်တယ်"

ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းကို ကမ်းကျပ်ခွဲ မိကပ်လျက် ကျွန်ုပ်မြင်းပေါ်သို့
 ခုန်တက်မိသည်။ ဆနောင်းပင်ရိပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ပျက် ဖောမြဲခြင်းကို မမေ့
 စွမ်းနိုင်တော့။

သူတို့၏ စကားများသည် တပည့်ပီပီကောင်းကင်ထက်က နေရောင်ထက်
 ခို၍ ပူလောင်လေသည်။ မြင်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်ပင် တောင်ဘက်
 ခြံ့မျက်နှာဘက်ဆီသို့ ဝှန်းဖိုင်းလွှားခွဲမိသည်။

တပည့်ပီပီပေးတဲ့လည်း နတ်ရုပ်၊ နဂါးရုပ်၊ ယစ်ပွဲများအကြောင်းကို ကြား
 နေရပြန်ပြီး ချစ်သူတို့၏ အချိန်အခက်စကားစာပင်လျှင် နတ်စင်သင်္ခါ
 အမည်ပင်ခင်နေသည်။ နတ်ရုပ်များသည် မည်သည့်တန်ခိုးကို ပိုင်ဆိုင်ကြ
 သည်ကား ကျွန်ုပ်မသိ။

"ဟိုသော်..."

စောစောက ယစ်လှည့်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ ဆွေးနွေးပြောဆိုကြသည့်
 ကောင်းများမှာလည်း တပည့်ပီပီပေးသောစားစားတွင် ပုံတင်ထပ်နေကြပေမည်။ ယင်
 နတ်စင်ခိုကို ကြံရတိုင်း သူတို့သည် "ဘုရင်ယစ်ပွဲ" အကြောင်းကို စားလေးက
 နက် ဆွေးနွေးကြမည်မှာ သေချာသည်။

ထိုအထဲတွင် စောစောက ကိုရင်ငမ္ဘိန်းဆီသို့ ဇနပုဒ်သားကဲ့သို့သော
 တိုင်းသူပြည်သားပေါင်း မည်မျှ ပါဝင်ချေမည်နည်း။

"အနုရုဗ္ဗိ" ဟုသော အမည်သည် အသိမ်းခံရသော သူတို့၏ ကျွဲ ခွား
 များနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ နေစဉ်နှင့်အမျှ တပည့်ပီပီ လေထဲတွင် ပျံသွင်နေနေမည်။
 တောင်ဘက်ပြိုကျနေသကား ပန်တော့သည်အစုတို့ အများအပြား
 နေထိုင်ရာ အရပ်မြစ်သည်ဟု ကြားဖူးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတိုင်းကား တစ်ခဲ
 ခေရောက်ဖူးပေ။

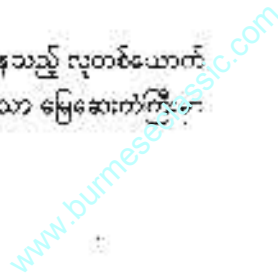
တက်ကြွပြုံးလှူလှူနယ်ကောင်းသော ဘုရိယာအသံများကို အထေးဆီမှ
 ကြားနေရသည်။ "မတောင့်တတ်ခါး" အနီးတွင် ဖြစ်သည်။

ကြီးမားသော နတ်ကွန်းရှေ့တွင် လူအုပ်ကြီးစုခွဲ၍ ကခုန်နေကြလေ
 သည်။ မြင်းကို ထန်းရည်ဆိုင်တစ်ဝိုက်တွင် အပ်နှံထားပြီး လူများကခုန်နေ
 ကြသည့်နေရာသို့ ကိုးဝင်ခဲ့သည်။ ကျားပေါ်အိုစေ့စွာ ဝင်ရောက်ကခုန်နေကြ
 သည်။

နတ်ကွန်းအကြီးအပူနှစ်ဟန်ဟူသော လူကြီးသည် စပါးစေ့များကို
 နတ်ရှပ်ရှေ့တွင် ဖြန့်ကြဲနေလေသည်။

"ဝါက ဘာနတ်လဲဟင်"

နတ်ကွန်းထောင့်တိုက်ကိုမိုးရမ်း ဆေးတံသောက်နေသည့် လူတစ်ယောက်
 ကို ကျွန်ုပ်အနားတပ်ပေးလိုက်သည်။ သူ့သောက်နေသော မြေဆေးကံကြီးမှာ
 ဦးမားလှသည်။

ထိုသူက ကျွန်ုပ်ကို အံ့ဩဟန်ဖြင့် မော်ကြည့်သည်။

“ကိုရင်က တယ်နယ်ကလဲ”

“ကျုပ်... ကျုပ်က... ဟို... ဟို... အခေ့ဘက် သယ်ရင်တောင်တန်း ဒေသကပါ”

“ဪ... တယ်ဝေးသကား၊ ဒါကြောင့် မသိတာပဲ။ ဒါ ဝိဂ္ဂဟကုန်တယ်လေး မုလေးစမ်းကို ပိုင်တဲ့နတ်၊ ဒီနတ် စမ်းကောင်းကောင်း ပူဇော်နေကြတာ”

“ဪ... ဪ... ”

“ဝင်ကပါဦးလား ကိုရင်လက်ဆောင်းတွေ ကြည့်ရတာ ပြည့်ပြည့်ဖြူဖြူ သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်းနဲ့ ကျုပ်တို့ တယ်ကြည့်လှမှာပဲ”

“အ... ကျုပ်က နတ်မကတတ်ပါဘူးဗျာ”

လူအုပ်ကြားထဲမှ တိုးထွက်ခဲ့ရသည်။

“ကိုင်း... ဘုရင် အနုရုဒ္ဓါအလှည့်ချောက်ပြီ”

နတ်ကွန်းထဲမှ အသံတစ်သံကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လှုပ်သွားသည်။ ခြေလှမ်းများ ရင်သွားသည်။

ဤဒေသတွင် မည်သူသည် ကျွန်ုပ်ကို မှတ်မိသွားသနည်း။

“က... လာကြ၊ ကျုပ်လူများ ဘုရင်ရှေ့ကိုလားကြ”

နတ်ကွန်းများ၏ အသံဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာကို ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းဖြင့် ရုတ်တရက်လိုက်သည်။ ခြေများက မရွေ့မလျားနိုင် ဖြစ်နေသည်။

“က... က... နတ်ထိန်းသည်များ စုံကြပြီနော်၊ ပေါ်နေကြတော့မယ် ဆုတောင်းကြ၊ ရွတ်ဖတ်ကြ၊ ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါရဲ့ ရုပ်တုရှေ့မှာ ဆုတောင်းကြ ပေးရော”

အံ့ဩခြင်းကြီးစွာဖြင့် မျက်နှာမှ အဝတ်ကို အသာအယာလှုပ်၍ နတ်ကွန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိမိ၏ အဖြစ်ကို ပြုံးရယ်မိသွားသည်။ သူတို့သည် ဥသျှောင်မကိုဋ်ဆောင်းထားသော ကျွန်ုပ်တို့ပုံစံအတိုင်း ထုထားသည့် ရုပ်တုရှေ့တွင် လပ်ထွား၍ ဆုတောင်းစကားကို ရွတ်ဆိုနေကြပေသည်။

“အနုရုဒ္ဓါဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ နတ်တစ်ပါးဖြစ်ပါ၏။ ဘုန်းကြီးသော အရှင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ထက်ပို၍ နတ်နဂါးများ

နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူလည်း ဖြစ်ပါပေ၏။ အရှင်နှင့် ကျွမ်းဝင်သော နတ်နဂါးများအား အကျွန်ုပ်တို့ ဆုတောင်းပူဇော်မှုကို တစ်ဆင့်ပြောကြားပေးပါလော့ စမ်းဆန်ခရ တို့ပွားအောင် ကယ်မကြပါကုန်... မုလေးစမ်းပင်တို့၌ ပြည့်ဖြူသော အဆန်ကို ထည့်သွင်းပေးကြပါကုန်... နတ်နဂါးများ၏ တန်ခိုးကို အကျွန်ုပ်တို့ထံရောက်ရှိအောင် အရှင်က ပြန်လည်ဝေငှပါကုန်တော့”

သူတို့၏ ဆုတောင်းသံသည် အသံအနိမ့်အမြင့် ဖြစ်သည်။ သာယာသော တေးတစ်ပုဒ်နှင့် အလားတူသည်။ တို့ထက် ဆုတောင်းတွင်ပါဝင်သော စကားလုံးတို့က ပို၍ ကျွန်ုပ်ကို ယစ်ဖူးစေတော့သည်။ အနုရုဒ္ဓါသည် သူတို့ထက်ပို၍ နတ်နဂါးများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူတို့...။ နတ်နဂါးများ၏ တန်ခိုးတို့ အနုရုဒ္ဓါကတစ်ဆင့် လက်ခံပြီး ဝေငှပါတဲ့...။

အို... သူတို့ဟာ အနုရုဒ္ဓါအပေါ်မှာ အားထားယုံကြည်မှုလည်း ခြုံပါသေးသလား။

ဤကဗျာဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်တည်းဟူသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို တိုးထွင်းသိမြင်လိုက်တော့သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ဆိုတာဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ အားထားရာ တစ်ခုပါလား။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ တိုင်းသူပြည်သားတွေရဲ့ အားထားမှုကို ခံယူရသူ တစ်ယောက်ပါလား”

ရင်ထဲ၌ ဆို့နှစ်စွာ ခံစားနေရဆဲတွင် နတ်ကွန်းထဲမှ ဆုတောင်းသံသည် ထပ်မံ၍ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာပြန်သည်။

“နတ်နဂါးတို့သည် မြင့်မြတ်လှပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့နှင့် အလှမ်းကွာဝေးပါ၏။ အရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ကား နတ်နဂါးတန်ခိုးရှင်များနှင့် တူညီသော တန်ခိုးရှင်တစ်ပါး ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်ကား တန်ခိုးရှင်များနှင့် နီကပ်သူဖြစ်ပါ၏။ တန်ခိုးရှင်များ၏ အဖျက်ခေါင်မာန်ကို ဖြေသိ၍ပေးဝတ်ပူပါ။ တန်ခိုးရှင်များ၏ ကရုဏာကို ဆောင်ကြဉ်းပေးတော်မူပါ”

ဪ... အနုရုဒ္ဓါကား... သူတို့၏ တန်ခိုးရှင်များနှင့် တစ်တန်းတစ်တား တည်းပါလား။

သို့သော်...။

ကျွန်ုပ်၏ အတွေးတမျှသည် သူ့ကျိတ်သော ရေခဲနှုတ်ငွေ့ဟုခံယူ ဖျတ်လတ်စွာ စဉ်ဆက်ပျံ့လွင့်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ ငါ့ကို ဆိုက်ခိုက်မြိုက်မြိုက် ဘာမှမကင်းဝင်ဘူး။ တန်ခိုးရှင်တွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်ဘဝအဖြစ်ပဲ ငါ့ကို ခေါ်လည်ထားကြတယ်။ သူတို့နဲ့ တန်ခိုးရှင်တွေရဲ့ အကြားက ပေါင်းကူးသဖွယ်သာ ငါ့လို သဘောပေါက်ကြတယ်။”

တေတေက တမ္ပဒီပရေဝတွင် ကြီးထွားခဲ့ရသည်ထက်ပို ယခုဖြစ်လျှင်သည် များစွာ သက်သာဖွယ်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ် တစ်ခုလည်း လင်းပြာလာခဲ့ပေသည်။ တမ္ပဒီပရေဝတော်တွင်း၏ ငြိမ့်ငွေ့ဖွယ် ဘုရင်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရာလမ်းစတိုလည်း ဗုဒ္ဓဇေယျော့ တွေ့မြင်နေရပြီဟု ချမ်းလည်မိသည်။

“အနုရုဒ္ဓါဟာ တန်ခိုးရှင်နဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေအကြားက ပေါင်းကူး” ထိုအတွေးကို နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ ဆင်ခြင်နေမိသည်။ သို့သော် ဆုညံသော အသံများကြောင့် အတွေးစပြတ်သောကိသွားရသည်။

“ထီလိုင်ရှင်... လာနေပြီ၊ ထီလိုင်ရှင် လာနေပြီ” ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ထွားကျိတ်သော လူလင်ပျိုတစ်ယောက် ဖြတ်သွားပြီး လူဘယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်လှုပ်ရွား၍ နတ်ကွန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

“လုပ်ကြံပြန်လား ဒီယစ်ပွဲကို” လူလင်၏အသံမှာ အောင်မြင်နဲ့ညားပေသည်။ “ယစ်ပွဲမဟုတ်ပါဘူး၊ ထီလိုင်ရှင်၊ ဆုတောင်းပွဲပါ။ ကျုပ်တို့ ဘာယစ်မှ မပူဇော်ပါဘူး။ ဘာကောင်မှလဲ မသတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို တော်သေးတာပေါ့၊ ပွဲတောကြာပြီလား” “အဆုံးတောင် သတ်တော့မယ်၊ ထီလိုင်ရှင် ဟောဒီမှာ ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါ ဝတ်တူစွာမှာ ဆုတောင်းပြီးရင် ပြီးရော”

“အင်း... ဘုရင့်ရှုပ်ထုတ် တယ်လက်ရာမြောက်ပါလား၊ တကယ်တူတာပဲ” “ထီလိုင်ရှင်က ဘုရင်ကို မြင်ဖူးလို့လား”

“ခွပ်ကိုပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခေါင်းပေါ်က ဥဒေသျှင်မကိုရင်ကို ပြောတာလေ”

ရယ်သံများ ကြားလိုက်ရသည်။ “အေး... ကျုပ်တို့လဲ ဆုတောင်းပွဲပဲ လုပ်နေရတယ် မနစ်ကားဘဲ ပေးပေးကောင်းဘူး။ တန်ခိုးရှင်တွေသိတဲ့ ဘုရင်က ပြန်မပြောဘူးတဲ့ တူပါရဲ့”

နတ်ကွန်းဘကြီးအဖွဲ့၏ အသံမှာ စိတ်ပျက်အားငယ်သံ ပါဝင်နေသည်။ “ဒါကို ကျုပ်ပြောချင်နေတာပေါ့ ဒီမှာဒီနဲ့ရဲ့၊ နတ်နင်းတန်ခိုးရှင်တွေက အသက်သတ်တဲ့ပွဲကို ဝိုသဘောကျတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ကျုပ်တို့လို ချီးရီးဆုတောင်းကခုန်ပွဲလုပ်တာကို အရေးတယူ မလုပ်ဘူးထင်တယ်ဗျာ၊ ယစ်ပွဲလုပ်တဲ့ ဝေသတေမှာတော့ အချိန်တန်ခိုင် ကြွတွေ့ စွားတွေ တယ်ပေါသကို”

ထီလိုင်ရှင်၏ စကားကို ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသဖြင့် လူကုပ်ထဲသို့ ပြန်၍ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီကြွတွေ မှားတော့က သူ့အလိုလို ဝေါ်လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဟိုဝေသ ဒီဝေသကနေပြီး အတွင်းသိမ်းတာပဲပေါ့၊ ကျုပ်တော့ ဘာ ဘုရင်ကို တစ်ခါတည်းပဲတွေ့ပြီး ပြောချင်တာပဲ။ တန်ခိုးရှင်တွေက ဘာမှ အသက်အဘယ် မပြုဘူးလားလို့ မေးခွင်တာပဲ။ တတ်နိုင်ရင်လည်း တန်ခိုးရှင်တွေ စောင့်မနေဘဲ သူ့ကျိတ်ကိုပဲ လုပ်မေးဖို့ဗျာ၊ သူလဲ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ပေပဲ မဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဘုရင်လဲ တန်ခိုးရှင်ပဲ” “သူ့ကျိတ်တိုင်ပဲ လုပ်ပေးပေါ့ဗျာ၊ သူလဲ တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ပေပဲ” ထိုစကားသည် ကျွန်ုပ်ကို ကြက်သီးဓမ္မညင်ထုစေတော့သည်။

“ဒီမှာ ထီလိုင်ရှင် သင်လဲ ခန့်ပုဒ်အကြီးအဖူးတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား တမ္ပဒီပရေဝအောင်ထဲဝင်ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သွားတွေ့ပါလား” “မြစ်ဘူး ဦးရီးရဲ့ ဒါတော့ မမြစ်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ” “ဟာ... သူ့အနားကပ်လို့ များမဟုတ်ဘူး” “ဘာကြောင့် ကပ်လို့မရမှာလဲ၊ ထီလိုင်ရှင်ရဲ့ သူဟာ စုတူတေးပဲ့ ဆောင်ရည်သမား မဟုတ်ပါဘူး”

"ဒါကို ကျုပ်သိပါတယ်။ အခုရခါဘုရင်ဟာ သေရည်သမားလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကာမဂုဏ်သမားလဲ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရဲ့ ချာဇာသေကညာတုန်းက သူ့လက်ဖျားလေးနဲ့တောင်မှ မတို့ဘဲ။ ပြန်လွှတ်လိုက်တဲ့ မိန်းမသူတွေနဲ့ ကျုပ်တွေ နဲ့ပါတယ်။ ဘုရင်ဟာ ကိုယ်ကျင့်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဆိုတာတော့ ကျုပ်ယုံပါတယ်။ ဒါပေမဲ့"

"အင်း... ဘာဖြစ်သတဲ့"

"ဟား... ရှင်ကြီးဝေါဟ်နဲ့ စာမူပြုတဲ့ ရှင်ကြီးတွေက ဘုရင်ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လို့ ရှင်ကြီးတွေကို ထိုးဖောက်ပြီး ဘုရင့်အနားကပ်လို့ တယ်လို့မှ ရမှာမဟုတ်ဘူး"

"အေး... ဟုတ်ပေသားပဲ"

ထိုလိုက်ရှင်ဆိုသူ လူလင်သည် မြေကရားထဲမှ ရေခဲနွေးကို မော့သောက်နေသည်။ လေးထောင့်ကျွန်း နှုတ်ခမ်းပေးစေခိုသော ထိုသူအား ကျွန်ုပ်ခင်မင်မိလေသည်။ ရေခဲနွေးကို တစ်ကွက်မော့သောက်ပြီးနောက် သူသည် ခေါင်းမှ ပေါ်ဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်လေသည်။

"ဘုရင်ကိုတွေ့ဖို့ သိပ်မခဲယဉ်းဘူး ထင်ပါရဲ့"

ကျွန်ုပ်၏နှုတ်မှ အသံထွက်သွားသည်။ ပျော်ရွှင်နေမိသော ကျွန်ုပ်သည် ထိုကားတို့ကို မည်သို့ပြောလိုက်မိမှန်း မသိချေ။

"ဟင်... ဘယ်လို"

ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းကို မျက်နှာမှာ ကွယ်လိုက်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကောင်းဆက်ပြောမိသည်။

"ဟိုဟာပါ။ ဘုရင် အခုရခါဟာ မကြာခင်မှာပဲ တမ္ပဝိပတစ်ဝန်းလုံးက ဇနပုဒ်အကြီးအမှူးတွေခေါ်ပြီး ရုန်းတွေ့ ဆိုလိုမိပယ်လို့ သတင်းကြားလို့ပါ"

"ဟင်... ဟုတ်လား။ ဒါဆို သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ သင်က ဘယ်ခေသကလဲ"

"အို... ကျုပ်က အနောက်ဘက်ရွှေမြင်တင်တောင် ခေသကပါ"

ထိုမျှသာပြောပြီး ကျွန်ုပ်လူတပ်အတွင်းမှ တိုးထွက်ခဲ့သည်။ နတ်ကျွန်းအပြင်သို့ ရောက်ခါနီးတွင် နတ်ကျွန်းသို့ ကျွန်ုပ်ဝင်လာခဲ့စဉ်က တွေ့ရသော

နတ်ကျွန်းထောင့်တိုင်မှာပို၍ ဆေးတံသောက်စေသော သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြောခဲ့သည်။ ထိုသူက ဆေးတံကို ပါးစပ်မှမြှုတ်၍ ကျွန်ုပ်လက်ကို မေးဆွဲလိုက်သည်။

"ဟလူရ နေဝမ်းပါဦး။ စောစောက ကျုပ်ကိုပြောတော့ ခင်ဗျားက အရှေ့ဘက် သယ်ရာဇ်တောင်တန်းသေကဆို၊ အခု ဘယ်နယ် အနောက်ဘက် ရွှေမြင်တင်တောင် ရောက်သွားရတာလဲ"

ကြာကြာဆက်နေလျှင် ပို၍ ဆိုးရွားလာတော့မည်ကို သိသဖြင့် ထန်းချည်ဆိုသံမှ မြင်းကို အမြန်ယူပြီး ကဆုန်စိုင်းလာခဲ့တော့သည်။

"သယ်လိုလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်။ ကလွိုကမဟာခေဝီနဲ့ တေရဝီနတ်သမီးတို့ ဝိတ်ဆိုးကုန်စေောင် လျှောက်လုပ်နေသလား။ တမ္ပဝိပတေတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ"

ရှင်ကြီးဝေါဟ်နဲ့သည် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ သေရည်အငွေ့အဆီများကို သုတ်ရင်း ကျွန်ုပ်ကို မကျေမချမ်း ပြောနေပေသည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ရှင်ကြီးရဲ့"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်လုပ်တာနဲ့ လူတွေ ယစ်ပူဇော်ဖို့ ပျက်စွတ်ကုန်ကြပြီလေ။ ရှင်ကြီး တိက္ခသွားပြီး လူတွေဆင့်ခေါ်တယ်။ ချောင်းဟောက်ရဦးမယ်။ တမံတူးရဦးမယ်။ ရေလွှဲဆောက်ရဦးမယ်နဲ့ အကြောင်းတွေပြပြီး ယစ်ပွဲကို မလိုက်ကြဘူး။ ဝါ ဘုရင်မင်းမြတ် စာမိန့်နဲ့ ခိုင်းတာဆို"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"ဒီအချိန်မှာ သမထီးမှာ အကြီးအကျယ်ဆုံး ယစ်ပူဇော်ပွဲရှိတယ်ဆိုတာ ဘုရင်မင်းမြတ် မသိဘူးလား"

ရှင်ကြီးဝေါဟ်နဲ့သည် နန်းရင်ပြင်၌ ဟိုမှသည်မှ လူးလားခေါက်တဲ့ လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးနေလိုက်လေသည်။ ကြည်နူးနှစ်မြိုက်စွာ ပြုံးမိခြင်းဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ပြော... ဤသို့ပြောနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အမတ်အစစ်ပေါင်းများစွာကို ရက်ပေါင်းများစွာ ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရသည်တကား။

နန်းသက်ကာလ တစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ပြန်လွန်တွေးတောနေမိသည်။

ပုဂ္ဂားတော၊ ဝေပရာတ်တော စသည့်တောများ၊ တောင်ညိုချောင်း၊ ရွားပိန်းချောင်း စသည့်ချောင်းများ၊ ခြေပလ္လင်ကုန်း၊ ဆင်တက်ကုန်း စသည့်ကုန်းများ၊ တောင်ဘီတောင်ရှိ ရွှေတူတောင် စသည့်တောင်များ၊ တမ္ပဒီပင်၊ အပင်မျက်နှာပေါင်းစုံစန်းကျင်မှ တောတောင်ချောင်းပြောင်း အလုံးစုံ၊ ခရိုင်တိုက် အကြီးအပျားအားလုံးကို ကျွန်ုပ်စုစုပေါင်းခေါ်ခဲ့သည်။ တမ္ပဒီပင်၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် ခံတွင်း၊ အကြောင်း၊ ရက်ပေါင်းများစွာ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်ပင်နှိုးနှော်ကြသည်။

ထိုလိုင်ခွင်၊ ငလုံး၊ ငရွှေ၊ ဦးဖီး စသည့် ကလန်ကြီးများကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ရရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ထိုလိုင်ရှစ်ကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့က ဇွတ်အတင်း အမတ်စစ်သည်ချစ်ရာထူးပေးခဲ့ရသည်။ ငယ်ရွယ်နေသည့် တက်ကြွသော သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန်စားထားရသည့်သူများ ဖြစ်ပါပေသည်။

ကျောက်ဆည်ဆယ်တစ်ခရိုင်နှင့် မင်းဘူးခြောက်ခရိုင်တို့ အခြေထားလျက် 'တိုက်'နယ်များကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ချဲ့ တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွမ်းသီးပင် ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည် ဥပဒေချိုးဖျက်... .

ဖရုံ သစ္စာ၊ မုန်ညှင်းနှင့် ပဲအခင်းများစွာတို့သည် ကိုင်းများ၌...

လူး၊ ဆတ်၊ ပြောင်၊ မုယောနှင့် နှမ်းအခင်းများစွာတို့သည် ရေဖျားများအစင်းတို့၌... .

မုရင်းပေါင်းနှင့် ဆန်ပေါင်းများစွာသည် လယ်တို့၌... .

"ပယ်"ပေါင်းများစွာသော ဒေသတို့၌ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများကို ကျွန်ုပ်တို့လူများက တက်ကြွပေါင်းစုံ လုပ်ကိုင်နေကြပေပြီ။

ထန်းတောတို့သည်လည်း ပယ်ပေါင်းတစ်သောင်းခန့်အထိ အပြိုင်အရိုင်း ပေါက်ဖွားနေကြပေပြီ။

စမုံ၊ ပန်းလောင်၊ မြစ်ငယ်နှင့် စော်ကျီမြစ်များမှ ရေများကို ဆည်မြောင်းနှင့် ရေသွင်းကာ သုံးသောင်းတော်မျှသော ပယ်တို့၏ စိုက်ခင်းများကို ဝလင်

စံထဲမှာ ရေတိုက်ကျွေးခဲ့သည်။ ယခင်လုပ်ငန်းနှင့် ယစ်နဲ့သာခွက်များကို ကိုင်ဆောင်ခဲ့ရသော တမ္ပဒီပင်တို့၏ သက်တိုင်းသို့ ပေါက်တူး၊ တူရွင်းတို့က အစားထိုးဝင်ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

အမှုအခင်းတို့ကို စီရင်ရသည့် "ဟနားကွန်သာယာ"တို့တွင်လည်း အခင်းကလေး သတ်ပြတ်ခိုးဝှက်မှု တရားများကို မစီရင်ကြရတော့ပြီ။ တရားထုတ်သောသူများကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကိုင်တွယ်နေရသည့် ပြဿနာမှာ ပယ်ချင်း ခြံဝေသက်ပုတ်နေကုန်သော ဖြစ်သည်။ တမ္ပဒီပင်လေးသည် ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ စည်ကားဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ ရွှေစ၊ ငွေစနှင့် ကြေးနီဖျား၏ တချွတ်ချွတ်ခတ်ခတ်များ ညနေသည်မှ ဖြူဖွေးသော ဝါချည်မျှင်များသည် ယခုအခါ အသွေးစုံ အရောင်စုံ ဖြစ်လာသည်။ မိန်းမသူတို့၏ အပေါ်ဝတ်တက်များအပေါ်တွင် လှည့်ရွဲရတနာတို့ တွဲစေ့စေ့ကုန်သည်။

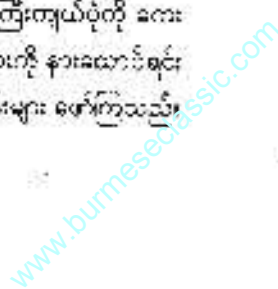
သာရပင်တံခါးမုခ်၊ သာလွန်မည်တံခါးမုခ်၊ သာယန်းတံခါးမုခ်တို့သည်လည်း ယခင်ကထက် မြင့်မားကြီးကျယ်လာပြီ ဖြစ်သည်။ တံခါးမုခ်ဖျား၏ ရွှေတွင် လယ်ယောမြေပယ်များကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်မြင်းနှင့် လှေနှင့် လှည့်လည် ရောင်းဝယ်ကြသည့် ဈေးကြီးမှာ ငြိမ်းကျယ်သိုက်ဖျက်လှသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ရောင်းသူများ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဝယ်သူများ၊ ကျွန်ုပ်တို့အပြစ်မှ လွတ်မြောက်သူများ၊ မိမိကိုယ်မိမိ ရွေးချတ်သည့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အသံများကို တမ္ပဒီပင်တော်မှပင် အသံတစ်ရံ ကြားနေရတတ်သည်။ ဤလူစုလူဝေးကြီး၏ အကြားတွင် တံခါးမုခ်ဖျားခေ့ရှိ နတ်ကျွန်းတို့မှာ သေးငယ်နစ်မြုပ်နေကြလေသည်။

ကလမ်း၊ သံပုင်၊ မင်းလှလင်နှင့် တရားများ သံဖမ'အမှုတော်ထမ်းတို့သည် တမ္ပဒီပင်အသည်သာများနှင့် ပခုံးချင်းယှက်ကာ ဈေးထဲတွင် တိုးဝေ့သွားသောနေကြသည်။ ကွဲ၊ နား တိန္ဆာန်တို့သည်လည်း ဦးခေါင်းနှင့်ကိုယ် မြဲစွာဖြင့် သယ်တို့၌ လွန်ယက်နေကြသည်။

ပန်ကျာသည်များလည်း တမ္ပဒီပင်တော်၏ ဝဋ်ကားကြီးကျယ်ဝင်ကို ခေးမိမိစိုကာ ဝါးခွန်ကြံသည်။ စီသုကာများက သူတို့၏တေကို နားသောင်းရင်း ဤမြင့်ဟားဟားသော ဈေးပုခဲများ၌ ကြွရွဲသော ကနတ်ပန်းများ ဖော်ကြသည်။

... ကမ္ပဒီပင်တော် မုခ်ခင်းဖွယ်ကောင်းလေစွာ။

ထိုလိုက်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ညည်းပေါင်းများစွာ မတိုင်မီကပင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ပေသည်။ လူပေါင်းများစွာကြားထဲသို့ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်တိုင်းလည်း သူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ညီအဖြစ် လိုက်လာခဲ့သည်ချည်း ပြစ်သည်။ တမ္ပဒီပသားများကမူ ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုလိုက်ရှင်အား "အမေနှင့်သား" ဟု ချစ်ခင်နိုး နောက်ပြောင်ခေါ်တတ်ကြသည်။

ထိုလိုက်ရှင်က "ဟုတ်တယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ကျုပ်ရဲ့အဖေပဲ။ ကျုပ်ရဲ့အမိက တမ္ပဒီပလေ" ဟု ရယ်မောပြောဆိုတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ "နေပါဦးအရှင်၊ အနောက်ဘက် ရွှေမြင်တင်ကို ပြန်မသွားတော့ဘူးလား၊ ကိုယ့်တယ်ဒေသမဟုတ်လား" ဟု တရင်းတရီး နောက်ပြောင်တတ်သည်။

တောင်ဘက်ပုဒ်၏ မတောင့်တံခါးမှ ရွှေတံကွန်းတွင် သူနှင့်ပထမဆုံးဆုံတွေ့ခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင်မုန်း မသိခဲ့စဉ်က ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ "အနောက်ဘက် ရွှေမြင်တင်တောင်ကပါ" ဟု လိမ်ညှာပြောခဲ့ဖူးပေသည်။ ထိုစကားကိုရည်၍ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ပြောင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါများတွင် ကျွန်ုပ်က "မဟုတ်ဘူး... ထိုလိုက်ရှင်၊ ငါက အနောက်ဘက် ရွှေမြင်တင်ဒေသက မဟုတ်ဘူး၊ အရွှေတင် သယ်ရာခံတောင်တန်းအတိ၊ မယုံရင် နတ်ကျွန်းထောင့်က ဆေးတံခွဲလူကို သွားမေးပါလား" ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။ ထိုနောက် အားရပါးရ ရယ်မောမိကြသည်။

ဪ... တမ္ပဒီပတစ်ဝန်းလုံး၊ ကျွန်ုပ်အပါအဝင် တိုင်းသူပြည်သားအားလုံး၏ ဤအရယ်အမောကလေးများသည် ကြာရှည်စွာ တည်တံ့ပါစေလှစေကာမူ တမ္ပဒီပနန်းတော်သည် ကျွန်ုပ်အတွက် ငြီးငွေ့ဖွယ် အကူမဲ့ထောင်မဟုတ်တော့ချေ။ ခြောက်တိပ်မက်များလည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ညများမှာ လုံးဝကင်းစင်လွင့်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်တစ်ပါး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းစွာ သိရှိခဲ့ပေပြီ။ ဘုရင်တစ်ပါးသည် သူ၏ နန်းတော်ထဲတွင် ဘာလုပ်စရာမရှိဘဲ နေသူဖြစ်သည်ဟူသော သိမ်ဖျဉ်းသည့် အသိလည်း မရှိတော့ဘဲ တမ္ပဒီပသားတို့နှင့် ကျွန်ုပ်အကြားတွင် ရွှင်လန်းချစ်ကြည်သော အပြန်အလှန်အားယှက်နှယ်ခဲ့ချေပြီ။

"ဘာသဘောကျနေတာလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဒီအချိန်ဟာ အချည်းနာ

မြို့ရပ်နေရမယ့် အချိန်မဟုတ်ဘူး၊ သမထီးယင်ပုဇော်ပွဲအတွက် မြင်ဆင်ရမယ့်အချိန်"

ရှင်ကြီးဂေါ်ပိန္နဲ၏ မက်ထန်သော အသံကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နွေးထွေးသည့် အတွေးစများအကြားမှ ပြန်လည် သတိဝင်လာခဲ့သည်။

"ဘာပြောတာလဲ ရှင်ကြီးဂေါ်ပိန္နဲ"

"ယင်ပုဇော်ပွဲလေ၊ သမထီးအရပ်မှာ ငါးနှစ်တစ်ကြိမ် မဟာသစ်ပွဲကြီး ထွင်းပနေကျ မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ်စေ့ရောက်ပြီ၊ ဒီနှစ်အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်က ဘာစီစဉ်ပြုမိလဲ"

ရှင်ကြီးမြသောလပေါ်သို့ တိုက်တိုက်တုတ်တုတ် ဖြတ်သန်းသွားသည့်အလားပင်။

"ဒီယင်ပွဲကို မလုပ်ရင် မဖြစ်ဘူးလား၊ ရှင်ကြီး"

"ဘာ"

ရှင်ကြီးဂေါ်ပိန္နဲသည် သေခွက်ကို ပုန်းခနဲ ဆောင်ချလိုက်သည်။

"ဪ... ငါးနှစ်တစ်ကြိမ် ကျင်းပရမယ်လို့ တယ်လိုကျမ်းစာမှာပို့လို့

မသိဘာ ကျုပ်သိချင်လို့ပါ"

"ကျမ်းစာ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်ရှင်ကြီး၊ ခင်းနားမူနိမြတ်တဲ့ ယင်ပွဲဆိုတာ ကျင်းစာနဲ့အညီ ပြုလုပ်ရတယ်ဆို ရှင်ကြီးအမြဲပြောခဲ့ဖူးတာပဲ"

"ဪ... ဪ"

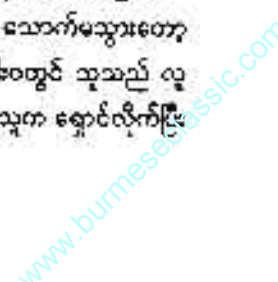
အဓိပ္ပာယ်ပေါင်းများစွာဆောင်သည့် မှက်လုံးနိမိတ်များဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မိမိ၏စာကြည့်ကို သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ခံချည်တစ်မျှင်မှ အရွေ့ပစ်ခဲ့။

"ဘုရင်မင်းမြတ်က ကျမ်းစာကို ကြည့်ချင်လို့လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ကြီး"

"ကောင်းပါပြီ၊ နက်ဖြန်ကျတော့ သမထီးအရပ်ကို လာခဲ့၊ ငါပြမယ်"

ရှင်ကြီးဂေါ်ပိန္နဲသည် သေရည်ကိုပင် အကုန်အစင် သောက်မသွားတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ နန်းဆောင်တံခါးတွင် သူသည် လူတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သွားသည်။ ထိုသူက ရှောင်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

သူကား ထိလိုင်ခွင်ဖြစ်သည်။

"ခွင်ကြီးခဝါပီနွ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ နှုတ်ကလဲ တာတွတ်တွတ် ရေရွတ်
ယှားသေးတယ်"

"မန္တန်ခွတ်ပတ်သွားတာနဲ့ တူပါတယ်ကွယ်"

ကွန်ရယ်မောမိသည်။

"အရှင်... အခုတလော ဧကန်ကော်ရွှင်ပြနေတယ်၊ သေရည်များ
သောက်သားသလား"

"ကြုံကြုံကန်မန် ထိလိုင်ရယ်၊ ငါဘယ်တုန်းကများ သေရည်သောက်
လို့လဲ"

"အရှင်... တစ်ခါသောက်ဖူးပါတယ်"

"ဟေ... ဘယ်တုန်းကလဲ"

"မန်းလောင်မြစ် ဆည်ပြောင်းဖောက်တုန်းက"

"ထိလိုင်... မင်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အရှင်သေရည်သောက်ပါတယ် အရှင်
မမှတ်မိလို့ပါ၊ နေ့ခင်းဘက် နားကြဲတုန်းမှာ ထန်းတောဖွန် ကိုရင်ဝထွေ
တံထဲမှာ..."

"ဟေ... အဲဒီတုန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ထန်းရည်ခွို သောက်ချင်တယ်လို့ အရှင်ကပြောတော့ ကိုရင်ဝထွေ
တန်းရည်ကျည်တောက် ယူလာတယ်လေ၊ အဲဒီ ကျည်တောက်ထဲမှာ သေရည်
တွေ အများကြီးဧရာထားတာပဲ၊ အရှင်က ကျည်တောက်ကို အတုန်ဖော့
လိုက်တယ်လေ"

"အေး... ဖုတ်မိပြီ၊ ခြောက်... ဝါကြောင့် ငါ အဲဒီနေ့နေ့လယ်က အိပ်
သွားတာကိုး"

"အဲဒါ အရှင်သေရည်မူးတာပဲ"

"ကြည့်စမ်း... ထိလိုင်၊ ဒါတွေ မင်းအကြံချည်းပဲ မဟုတ်လား"

"အတုန်က သေရည်နည်းနည်းပဲ ထည့်တာပါ၊ ကိုရင်ဝထွေက အထွေ
လောင်းချ"

"လာစမ်း... မင်းချီအဖေကို ဒီလိုကျိတ်ရသလား"

ထိလိုင်၏ ကျယ်ပြန့်သော ရင်ဘတ်ကြီးကို ကျွန်ုပ်ရင်းနှီးစွာဖြင့် ထိုးပစ်
လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးက လေးငယ်များပမာ ရယ်ဖောမိကြသည်။
အခုရုဗ္ဗါဟူသော အမြစ်သည်လည်းကောင်း၊ အမတ်စစ်သည်ချုပ်ဟူ
သော အမြစ်သည်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်လုံးထံမှ ပျောက်ကွယ်
နေကြသည်။

"ကိုင်း... ကိုင်း၊ အဲဒီအပြစ်အတွက် မင်းကို ငါခဏ်ပေးရလိမ့်မယ်
ထိလိုင်"

"ခဲယူပါမယ် အရှင်"

"နက်မြန်ကျရင် ငါနဲ့အတူ သမထီးကို လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ ဟိုမှာ ခွင်ကြီး
ခေါင်ရှုတို့နဲ့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရော ရှိတယ်"

"သမထီးအရပ်ကိုသား အရှင်"

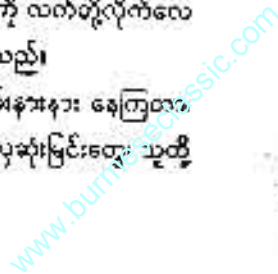
"အေး... ဟုတ်တယ်၊ ခွင်ကြီး သုံးဘယ်နဲ့ သူတို့တပည့်တွေ နန်းနေထိုင်
ကြတဲ့ သမထီးအရပ်လေ၊ တို့များ အဲဒီကိုသွားရမယ်"

* * *

ငလုံး၏ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းများသည်
အားကောင်းမောင်းသန် ရှိနေကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လောသောမြင်းမှာ ဘော်တွေ
ဆိုသို့ မြှူဖွားသန်စင်သော အဆင်းရှိသည်။

အားလုံးထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏မြင်းမှာ ထူးခြားထင်ရှားနေသောကြောင့်
"မေတို့က ငါ့ကို ဘုရင်မုန်းသိအောင် တာသီးတခြား ဆင်ယင်ပေးကြတာလား"
ဟု ကျွန်ုပ်မေးမိသည်။ ထိလိုင်က ပြုံးရယ်လျက် ငလုံးကို လက်တို့လိုက်လေ
သည်။ ငလုံးက တက်ကြွသော လေသံဖြင့် ခွင်းပြနေသည်။

"သမထီးမှာ ခွင်ကြီးတွေဟာ အင်မတန် ခမ်းခမ်းနားနား ခြေကြတာ
တွေဖြစ်လေ့ကလဲ တမ္ပဒီဝမှာ အထွားကျိုင်းဆုံး၊ အလှဆုံးမြင်းတွေ သူတို့

ဝေသကို ဘုရင်မင်းမြတ် သွားရမှာဆိုတော့ ဒီမြင်းကိုပဲပါ သွားမှ တော်ရုံကုန်မှ ပါကြောင့် ကျွန်ုပ်ဒီမြင်းကို တမင်ရွေးထားတာပါ။

“အေးလေ... ဒါဆိုရင်လဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါကလဲ မြင်းကောင်ကောင်ဆိုရင် ကြိုက်တတ်ပေတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ကကြီးတွေက တောက်မြောက်လွန်းအားကြီးတယ်လို့ ငါထင်တယ်၊ ဒီလောက်နေပူတဲ့အထဲမှာ ဒီကကြီးတွေက ဒီမြင်းဖြူနဲ့ တမ္ပဒီပနေလယ် ဖြစ်သွားရရင် လူတွေတော့ မျက်စိကို ကျိန်းကျိန်းကြည့်တော့မှာပဲဟေ့”

“ဘုရင်မင်းမြတ်က ဒီလိုပဲထင်သလား။ အခု အကျွန်ုပ်တို့ မြင်းကပါပဲ မြတ်သွားရမှာ၊ မြင်းကပါရွာသူတွေနဲ့ နားထောင်နဲ့ လက်ကောက်တွေကြားမှာ အရှင်မြင်းရဲ့ ကကြီးတွေ အရောင်တောင် မှိန်သွားလိမ့်ဦးမယ်”

ထိုလိုက်က ကုန်းနီးကြီးကို တင်းကျပ်စောင်း စည်းနှောင်ရင်းပြောနေသည်။

“ဟေ့... တကယ်ပဲလား၊ မြင်းကပါတလူတွေ ဒီလောက်စောင်းပဲ ပြုမိလျက်ပျက်ပျက် ဝတ်ဆင်နေကြပြီလား”

“အရှင်ရောက်တော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

“ကိုင်း... အားလုံး အသင့်ဖြစ်ရင် သွားကြစို့ဟေ့”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ကျွန်ုပ်မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်သည်။ မြင်းသည် တစ်ချက်တီလိုက်ပြီးနောက် အသားကျ မြှေးလေသည်။

သရပါတ်ခါးမှထွက်ပြီး တံခါးခွဲခွဲဘေးနှစ်ဖက်ရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီး နှစ်ပင်ကို ကျော်လွန်လိုလျှင် ပူမြင်းသောနေကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မိသည်။ သို့သော် ထောင့်ပင်နှင့် မန်ကျည်းပင်များကို ဖြတ်သန်းရသည့်အခါများတွင်မူ တော်တော်သော သစ်ရိပ်ကို သိသိသာသာ ခံစားရပေသည်။

တမ္ပဒီပဈေးသိမ်းဆွဲခြင်းပုံစံရှိ ဝန်တင်ခွာလှည်းများ၊ အထမ်းသည်များ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ အချို့က သစ်ပင်ရိပ်တွင် အရိပ်ခိုနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြသောအခါတွင် ပြုံးရယ်လျက် ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ကြလေသည်။ အချို့ကမူ ကျွန်ုပ်စီးလာသောမြင်းကို လက်ညှိုးထိုး၍ တအံ့တကြဲ ပြောနေကြသည်။

ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ကျွန်ုပ်ကို မိလာသော ထိုလိုက်က သူတို့ကို လတ်မြောက်ပြုရင်း နှုတ်ဆက်နေသည်။ “ဟေ့... ဟေ့... ဟိုမှာ အခုရွာခိုနဲ့၊ တလန်စစ်သား၊ သားအဖပါလား၊ ခြောက်လန်ကြီးတွေလဲ ပါသဟေ့” ဟု တချို့က တော်ကြသည်။

“ကြားလားဟေ့ ထိုလိုက်၊ မင်းနဲ့ငါ့ကို သားအဖတဲ့၊ ငါ့အသက်အရွယ်နဲ့ မင်းလို အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် သားတစ်ယောက်ရနေတာ မဆန်းဘူးလား”

မြင်းခွာသံနှင့် ဒလတိုးသံများကြောင့် ထိုလိုက်သည် ကျွန်ုပ်၏ဝကားကို မကြားဘဲ မှီနေဟန်တူသည်။ “ဘာလဲ... အရှင်” ဟု မေးသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ထပ်ပြောရသည်။ ထိုလိုက်က နှစ်မြိတ်စွာပြုံးလေသည်။

“ဒါ... ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါးနဲ့ ဘုန်းတန်ခိုးဆိုတာ ခါပဲပေါ့၊ အရွယ်ရောက်ပြီး သားတစ်ယောက်ကို အလိုလိုရလိုက်တာလေ”

“အေး... ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းသတိထားမိလား၊ ထိုလိုက် ငါ့ထက် ဘုန်းကြီးနေတဲ့ အရာတစ်ခုလေ”

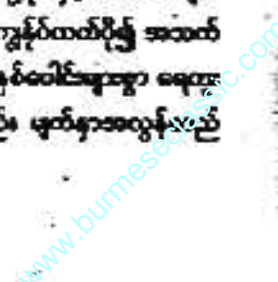
“ဘာပါလိမ့်... အရှင်”

“မြင်းလေကွာ... ငါ့စီးထားတဲ့ မြင်းပေါ့၊ လူတွေက ငါ့ကို တမ္ပဒီပလမ်း တွေအပေါ်မှာ ခဏခဏတွေ့ဖူးနေတော့ ငါ့ကိုမြင်ရတာ သိပ်မဆန်းတော့ဘူး၊ ဒါ့မြင်းက ပိုပြီးဆန်းနေတယ်၊ မြင်းကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောနေကြတယ်၊ အခုနေအခါမှာ မြင်းက ငါ့ထက်ပိုပြီး ဘုန်းကြီးနေတာပေါ့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို မိလာသော စစ်သည်များက ရယ်မောကြသည်။

“ဒါပေမဲ့... အခုသွားမယ့် သမထီးတရပ်မှာ နေကြတဲ့ ရှင်ကြီးအဖု တွေကတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ရော၊ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ မြင်းထတ်ပါ ဘုန်းကြီးကြတယ်”

ကျွန်ုပ်လက်ဝဲဘက်သို့ မြင်းချင်းယှဉ်၍ စီးလိုက်လာသည့် ဦးဖိစာ တည်ငြိမ်သောလေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ ဦးဖိသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အသက်ချင်းမတိမ်းမယိမ်းဖြစ်သည်။ သို့သော်... သူ့အသွင်မှာ ကျွန်ုပ်ထက်ပို၍ အသက်ကြီးသည်မှာ ထင်ရပေသည်။ ဧရာဝတီမြစ်ရေတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေထူးလှေကျင့်ခဲ့သောကြောင့် သူ့အသားမှာ ညိုနေသည်။ မျက်နှာအလွန်ပူညိုကြည်ညိုဖြစ်သည်။

“သမထီးက ရှင်ကြီးအစုတွေအကြောင်း ဦးဖီးကောင်းကောင်းသိတယ်”
ထိုလိုင်က လေတွင်လွင့်နေသည့် သူ့ဝတ်နံ့ကို သိမ်းဆည်းရင်း မှတ်ချက်
ချသည်။

“ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့ ထိုလိုင်၊ ကျုပ်ရေကူးဝါသနာပါပြီ၊ ကျွမ်း
ကျင်ခဲ့တာလဲ သမထီးရှင်ကြီးတွေထံမှာ ငယ်ငယ်က တပည့်ခံပူးလို့ပေါ့၊ အင်း
အဲဒီဟုန်းကတော့ ရှင်ကြီးတွေဟာ တကယ်ကြည်ညိုစရာ ကောင်းခဲ့ပါတယ်
လေ”

ဦးဖီးခံစားကို ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် မြင်းခက်ကို လျော့ပေး
လိုက်သည်။ ကျန်သောမြင်းများလည်း ဗုန်းစိုင်းနေကြရာမှ လေးဘက်ကျမှန်
မှန် ဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုလိုင်၊ ဦးဖီးတို့ မြင်းသုံးစီး ဘေးချင်းယှဉ်
မိသွားကြသည်။

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး... ဦးဖီး၊ ရှင်ကြီးတွေဟာ တယ်တုန်းက ဘယ်လို
ကြည်ညိုစရာ ကောင်းခဲ့တာတုံး”

အဝေးဆီတွင် စိမ်းညိုသော သစ်ပင်အုပ်များကြားမှ မြင်းကပါရွာကို
ကျွန်ုပ်တို့ မြင်နေရပြီဖြစ်သည်။ တိမ်တိုက်တို့ ဖြစ်ထွန်းလာသဖြင့် နေသည်
လည်း ခောစောကလောက် မပူတော့ ထနေောင်းနဲ့သင်းသော လေထဲတွင်
ဦးဖီး၏ လေးနက်သော ဝကားများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဟိုတုန်းက... ကျုပ် ငယ်ငယ်တုန်းကပေါ့လေ၊ ရှင်ကြီးတွေထံမှ
အချိန်နဲ့အမျှ ဆည်းကပ်လုပ်ကျွေးခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်က ကြည်
ညိုလေးမြတ်ပြီး လုပ်ကျွေးခဲ့တာပါ။ သူတို့အပူဝါဒဟာလည်း အင်မတန်မှ
သန့်စင်ပါတယ်။ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်ကို တစ်စွန်းတစ်စမှ မပေါ်ပေါက်ရ
အောင် စိတ်ဓာတ်ခွန်အား တည်ကြည်သန့်မာအောင် သွေ့ကျင့်တဲ့ အလေ့
အကျင့်တွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ် ဥပမာပေါ့... မီးရဲ့ အပူအအေးကိုခံယူရတယ်၊
မီးပုံကြိုက် မီးတောက်ရဲ့ အပူရဲ့ ကိုယ်ခံနှောကို ထိတွေ့စေရတယ်၊ ပူပြင်း
လောင်မြိုက်မှုကို ခံရတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီမီးရဲ့ အပူထက်မကောင်းမှုက အဆ
ပေါင်းများစွာ ပိုပြီး ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းစေတတ်ကြောင်းကို ဟောပြောဆုံးမ
ကြတယ်”

“ဪ... ဪ... မီးလှုံကြတယ်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အမှန်တော့ မီးလှုံခုံတစ်မကပါဘူး တချို့
ဆိုရင် မီးပုံထဲမှာ တိုးဝင်နေလိုက်ကြတယ်၊ ရှင်ကြီးတွေဟာ ဆေးဝါးအထက်မှာ
လည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ် ထုတ်တာကလား၊ မီးလောင်လို့ဖြစ်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို
ဆေးနဲ့ကုနိုင်ကြတာပေါ့၊ အဓိကကတော့ မီးရဲ့ အပူကို ကိုယ်တွေ့ခံကြည့်လိုက်
တာပါ၊ ပြီးတော့မှ မကောင်းမှုဆိုတာ အဲဒီပီးထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး
ပူတယ်၊ မကောင်းမှုရဲ့ဒဏ်က ပိုပြီးလောင်ကျွမ်းစေတယ်လို့ နှလုံးသွင်းယူရ
တယ်၊ အင်မတန်မြင်းထန်တဲ့ အကျင့်ပါပဲ”

“ဦးဖီးကော... မီးပုံထဲ ဝင်ခဲ့သေးသလား”

“ကျုပ်က မီးထဲတော့ မဝင်ခဲ့ဘူး၊ ရေထဲတော့ ဝင်ခဲ့တယ်”

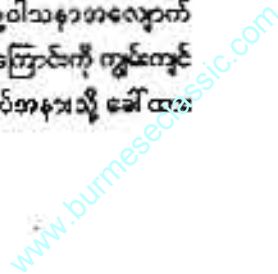
“ရေထဲဝင်တယ်... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... အကြာကြီး ရေငုပ်တယ်၊ ဒါလဲ အကျင့်တစ်ပင်ပဲ၊
မော့လိုက်ပင်ပန်းသွားတောင် ရေကူးတယ်၊ သတ်လစ်လုနီးပင် အခြေအထိ
ရေငုပ်ရတယ် အဲဒီလို ကိုယ်ခန္ဓာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် နှိပ်စက်ပေးမှ ပိညာဉ်
တာ ပိုပြီးမြင့်မြတ်လာတယ်၊ ဒါမှ ဇောခိသတ္တရဲ့ ပိညာဉ်မျိုးနဲ့ နီးစပ်လာတယ်
လို့ သူတို့က ညွှန်ပြကြတယ်”

“ဇောခိသတ္တ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဇောခိသတ္တရဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့ ကောင်း
ကောင်းကြီး နားမလည်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အကျွန်က ရေငုပ်ရတာ သဘောကျ
လို့ ဝင်ပြီးတပည့်ခဲ့တာပဲ၊ သူတို့ရဲ့ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ပိညာဉ်အယ်လောက်
သန့်စင်တယ်တော့ မသိဘူး၊ အခုတော့ ညောင်ဦးက ဦးဖီးဆိုပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်
ဆီမှာ ကလန်ကြီး ဖြစ်လာတာတော့ သေချာတယ်”

ရေကူးရေငုပ်၍ ကျွမ်းကျင်သော ဦးဖီးကို ထိုလိုင်က ကျွန်ုပ်ထံခေါ်လာ
သည်။ ဦးဖီးသည် သူ့အဘတ်ပညာကို ဖုံးမခန်းပြသခဲ့သည်။ ထိုသို့ ရေကူး
ရေငုပ် လက်ရွေးရည်အမှု၌ ကျွမ်းကျင်ခြင်းထက် သူဝါသနာအလျောက်
တမူပီပ တင်ဒေသလုံးရှိ မြစ်ချောင်းအင်းတိုင်များ၏ အကြောင်းကို ကျွမ်းကျင်
နဲ့စပ်ခြင်းတည်းဟူသော အချက်ကြောင့် ဦးဖီးကို ကျွန်ုပ်အနားသို့ ခေါ်ထား
ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တမ္ဘာပုံမှ ကိုင်းနှင့် လယ်ယာများကို ရေသွင်းခြင်း၊ ထပ်မောက်ခြင်း စသည်လုပ်ငန်းများကို ဦးဖိုးသည် မြစ်များ၊ ချောင်းများအကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း ဦးဖိုးဦးဆောင် ပြုနိုင်ခဲ့ပေသည်။

“နေ့စဉ်ပါဦး... ဦးဖိုးရဲ့ ဧကစောကပြောတာ သတိထားလိုက်မိပါ တယ်။ ရှင်ကြီးတွေက ဟိုတုန်းကတော့ တကယ်ကြည်ညိုစရာကောင်းခဲ့တယ် ဆိုတာလေ”

ထိုလိုက်က ကျွန်ုပ်တွေမှနေ၍ တစ်ဖက်ရှိ ဦးဖိုးကို စိတ်အားထက်သန်စွာ လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ထိုလိုက်ရှင်၊ ဟိုတုန်းကတော့ တကယ်ကြည်ညိုစရာ ပါပဲ။ ဆင်စီး၊ မြင်းစီး၊ အဲဒါပဲ။ လှေခရာ၊ ဓားခရာ၊ လက်နဲ့ရည်အတတ်တွေ ဆိုရင်လည်း သူတို့ဟာ တစ်ဖက်ကမ်းခပ်၊ ဆေးဝါးအတတ်လဲ အင်မတန်စွမ်း အင်... အတတ်ကုန်ကုန်ကြသလားတော့ မသိဘူး။ ဒီအတတ်တွေမှာ တပြည်ပြည် ကျွမ်းကျင်သထက် ကျွမ်းကျင်လာကြတော့ တပည့်တွေလဲ များ သထက် များလာကြတယ်။ ပုဇွန်ကြော့ ပုဇွန်တွေကလဲ တစ်စထက်တစ်စ ကြွယ်ဝလာကြတယ်။ သူတို့ကုန်စဉ်တွေကလဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း တံ့ဩစရာ တွေချည်းမဟုတ်လား။ လူတွေက သိပ်ကြည်ညိုလာကြတာပေါ့။ သူတို့ထံ တုန်းတန်းစား သိပ်ကြီးလာတော့ ဘုန်းတန်းနီးမှာ ယစ်ဖူးသွားကြတာနဲ့ တူပီ တယ်”

“ဘုန်းတန်းနီးမှာ ယစ်ဖူးသွားကြတာနဲ့ တူပါတယ်” ဟူသော စကားထံ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲမှလိုက်၍ ရေရွတ်နေမိသည်။ ဧကစိသတ္တဟူသော ကျင့်စဉ်ကို ကျင့်ကြသည့် မကောင်းမှုကို မြင်းမြင်းထန်ထန် နှိပ်ကွပ်ကုသတတ်ကြသည့် ရှင်ကြီးများသည် အဘယ်ကြောင့် ဘုန်းတန်းနီး၌ ယစ်ဖူးကြရမည်နည်း။ ကြီး ကွယ်သော တစ်စုံတစ်ခုသည် မှားယွင်းလွဲချော်နေပြီဟု ကျွန်ုပ်တွေ့ထင် သည်။

“ပျိုဦး ဆိုးသွားတာက ရှင်ကြီးတွေဟာ ကာမဦးကို အလှူခံလိုက်ကြ တာပဲ”

လောတွင် လွှင့်ဝဲနေသည့် ဦးပေါင်းနဖူးစေတောက်မှ ဦးဖိုး၏ မိုဝေတင် မာနေသော မျက်လုံးများကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိလိုက်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်လဲ သိပြီးသားပေါ့ ကာမဂုဏ်ပိုဝဲခြင်းဆိုတာ ကြီးစွာ သော အပြစ်ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ဒီလိုအပြစ်ကြီးတွေကို ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ဘုန်း တန်ခိုးကြိုခိုင်းတဲ့ သူတို့ချင်ကြီးများကသာ တောင့်ခံနိုင်တယ်။ အကယ်၍ အပြစ်ကူးစဦး သူတို့သာ အပြစ်ကူးခံမယ်ဆိုပြီး လက်တစ်မယ် မိန်းမသူ ကညာတွေနဲ့ ကာမဦးကို သူတို့က အရင်ယူလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား။ ကာမဦးကို လေးဆက်ကြီးတဲ့ မိန်းမသူတွေနဲ့ ပေါင်းသင်မှသာ ကာမဂုဏ်အပြစ် က ကင်းတယ်လို့ ယောက္ခားတွေကို အယုံသွင်းလိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား”

နေသည့် ပြန်၍ပြုခြင်းလာပြန်သည်။ တံလှုပ်များကို အလေးစိတွင် မြင် နေရသည့် တဋ္ဌေဋ္ဌ လွင့်ပုံနေသည့် တံလှုပ်များထဲ၌ ရှင်ကြီးတို့၏ ကာမဦး နိယူပုံ အခမ်းအနားကို ကျွန်ုပ်မြင်ယောင်နေမိသည်။

လူ့လွန်ယုန်နွယ်နေသော တံလှုပ်များကြားဝယ် မြင်းကပါ၏ ဘိမ် ခေါင်မိုးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ရောထွေးမှုန့်ဝါးနေကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် တိုယ်တိုင်ပင် အဖို့အပေ အကုန်အစင်မသိသည့် နဂါးရုပ်တုများ၊ မန္တန်များ၊ ယပ်ပွဲများဖြင့် အတိုပြုနေသော တမ္ဘာပုံမြေပြင်ပေါ်ဝယ် ကျင့်စဉ်အယူဝါဒတို့ သည်လည်း တံလှုပ်များသဖွယ် ရောထွေးမှုန့်ဝါးနေကြပြီ ထင်သည်။

အေးမြစိမ်းစိုသောမြေ၌ တံလှုပ်တို့သည် မဒို့မကောင်စ တမ္ဘာပုံပင် ခြေလွှာကို ပကတိ အေးမြစိမ်းစိုစေရောင် တံလှုပ်တို့ လုံးဝဥသည့် ပျောက်ကွယ် သွားအောင် ကျွန်ုပ်အဘယ်သို့မသာ အယူဝါဒကို စိုက်ထိုးရမည်နည်း။

“ဘုရင်မင်းမြတ်... မြင်းကပါကို ရောက်ပါပြီ”

ထိုလိုက်ခွင့်၏ အသံက ကျွန်ုပ်၏အတွေးကို ပုတ်နှိုးလိုက်သည်။

“နားဦးမလား... ဘုရင်မင်းမြတ်”

“မနားတော့ပါဘူးတယ်။ မွန်းမလွဲခင် သမထီးကို အရောက်သွားချင် တယ်”

မြင်းကပါ၏လယ်လမ်းမသည် ပြန်ပြုညီညာလာလှပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မြင်းများကို ခပ်ပြည်ပြည်၊ စီးဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရွာမစ်သို့ ဝင်လိုက်ကတည်းက မင် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုဆိုနေကြသည့် လူအုပ်ကြီးကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ “ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါ”၊ “ထိုလိုက်ရှင်”၊ “ကလန်ကြီးဝလား”၊ “ကလန် ကြီးဝလား” “ဦးဖိုး”ဝသော အသံများ ဆူညံနေသည်။ ထိုလိုက်ကား အသံ

အကျွမ်း ပေါ်မူလှသည်။ ကွဲကွာနေသော ဝိဘာသေ့မျိုးများနှင့် တွေ့ဆုံရသလို နှုတ်ဆက်နေသည်။ "မနားတော့ဘူး၊ မနားတော့ဘူး" ဟု ပြောပြောနေလေသည်။

အသားအရေ စိုပြည်၍ မြှုပ်ငင်သော မြင်းကပါဇွာသွားများတို့ကို တွေ့ရသည်မှာ ချမ်းမြေ့ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဤအလယ်တွင် သစ်ခက်များဖြင့် ပုံဖော်ထားသည့် နန်းပြာသာဒ်တစ်ခု ရှိသည်။ အရောင်စုံသော ပန်းများကို သီချ် အဆိုင်းဆိုင်း တွဲချည်ထားသည်။ တပွဲဒီပနန်းတော်ထက် ဝိဇ္ဇာလှပသည်။

"ထိလိုင်... တို့ သမထီးကအပြန်မှ နားမယ်လို့ မင်းလူတွေကို ပြောပြပါ"

"ကောင်းပါပြီ... အရှင်"

ထိလိုင်ရှင်ကို လှည့်ပြောပြီး တစ်ဖက်သို့ ပြန်စာလှည့်လိုက်တွင် လူတစ်ထပ်မှ ရေသို့တိုးထွက်လာသည့် မိန်းမသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မိန်းမသူသည် ငယ်ရွယ်သော ကညာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူသည် နဖူးပြင်နှင့် လက်ဘုတ်ကို ထိထပ်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှုရှု မော်ကြည့်နေသေးသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရင်းနှီးသိကျွမ်းဖူးသည့် မျက်နှာဖြစ်သည်။ အားငယ်နေသော အလှတစ်ခုရှိနေသည်။

အားငယ်နေသော အလှတစ်ခု... ယင်းအလှကား၊

"ဟေ့... မင်း"

"အကျွန်... ဘိုးပန်ပါ အရှင်မင်းမြတ်"

"ဘိုးပန်"

"ဟုတ်ပါတယ်... အရှင်မင်းမြတ်... ချာလဲဘဲဆေးကညာတုန်းက အရှင်သနားတော်မူခဲ့တဲ့ ဘိုးပန်ပါ... မိန်းမသူသုံးဆယ့်သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်သောသူပါ"

"ဘိုး... ဟုတ်လား... ဝေး... ဝေး... ငါ့မှတ်မိပါပြီကွယ်၊ မင်းရဲ့ခင်ပွန်းကော၊ မင်းတို့ သက်ထပ်ထိမ်းမြားပွဲ စည်စည်ကားကား ချီရဲ့လားဟေ့"

မိန်းမသူငယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းများ တုန်ယင်လာပြီး ဖျက်လုံးများတွင်လည်း ဖျက်ရည်များ ဖျော့လေသည်။

"အရှင်... ရှင်မထီးက ရှင်ကြီးတို့က... အကြံချော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ထိလိုင်က အနီးသို့ကပ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် သစ်ခက်တစ်ဖက်မှတ်သိသို့ ကျွန်ုပ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မြင်းငါးစီးမှ တွေ့လိုက်ရသည်။" ထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

"ဝေး... သွားကြပယ်"

ဘိုးပန်ဟူသော မိန်းမသူငယ်ရှိရာသို့ ကျွန်ုပ်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တိုင်း အဘိတွင် ထိမိန်းမသူသည် မရှိတော့ပေ။ လူတစ်ကြားထဲသို့ တိုးဝင်သွားပစ်သူကောပြင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ မျက်နှာကိုလက်ခါးဖြင့် အညှိုးကုန်ခဲ့သည်။ စောစောကလည်း မျက်စည်များ ဖော့နေသည်။ မိန်းမနှစ်ပါး ဝိုင်းကြွေးဟန်ရှိသည်။ အကျိုးမရှိကြောင်း မသိရသော်လည်း ခုကတစ်ခဲတစ်ခဲ ရောက်ခဲ့ပေမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့တွင်မိသည်။ နုနယ်လှပသော မိန်းမလူတစ်ဦး ကြွေးသွားသည်မှာ ရှင်ကြီးတို့၏ ကာဇွန်နှင့် ဆက်စပ်နေသောဟုလည်း တွေးမိသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ရှင်ကြီးဂေါဝိဒ်မှ မခက်ကလည်းက စောင့်နေတာ" ရှင်ကြီးတို့က ကျွန်ုပ်တို့သို့ မြင်းတို့ ကပ်လာပြီးပြောနေသည်။ နိရုဏ်းမြောင်းသော သူ့မျက်လုံးများကို ကျွန်ုပ်တို့မနှစ်မြို့ပေ။

"တိုင်း... သွားကြစို့"

မြင်းကပါ သစ်ခက်နန်းပြာသာဒ်မှ ထွက်မိလွှပ်ပင် ဖုရုရု ပျံပြင်းသော နေ၏ အပူကို ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ မြင်ကွင်းသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားသည်။ မနီကုန်းပင်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဆူးခက်ပေါသည့် ဆီးပင်များကသာ အန်အန် ပေါက်နေကြသည်။ မြတ်သန်းထိုက်ခတ်လာသော လေသည်လည်း ပူ၍နေသည်။

နေပူနှင့် လေပူကို ထွင်းဖောက်လျက် သမထီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့မြင်းများကို လက်ကုန်ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

ရှင်ကြီးတို့၏ သမထီးအရပ်မှလာသော လေပူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာသို့ မြင်းမြင်းထန်ထန် တိုးဝင်လာကြသည်။

ဒါပေမယ့် ရောက်လာသော အသင်သည် ဟောစီသတ္တဖြစ်

ဟာ အုတ်တိုက်ပုခံဝ အထက်တွင်နေထိုင်ထားသော စာစာနန်း
ကား... မီးကပင် မြင်နေရသည်။ မုခ်ဝဝလာတွင် ကြီးမားသော ရုပ်တု
တွေ့ရသည်။ ရုပ်တုများများကို အစိမ်းရောက်သက်ခြယ်ထားသည်။
မြင့် ပုံဖော်များက အနီရောင်ဖြစ်သည်။ လက်များစွာရှိပြီး လက်တိုင်း၌ လက်
ကိုသိမ်း၍ ထပ်မံစိုက်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ရုပ်တုကြီးများတွေ့လည်း
သည်။ နာသာ အုတ်ခွက်တိုင်ကြီးများရှိနေသည်။ အုတ်ခွက်ထဲမှ တောငွေများ
လုံးချွန်နေသည်။

ပါ။ ရှင်ကြီးဂေါ်ပိနီသည် နီညိုရောင်ဝတ်ရုံစုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။
အုတ်ခွက်မှာ သူ့ဘေးဝန်းကျင်ရှိ ရှင်ကြီးများစွာထဲမှ ထိုးထွက်မြင့်မားနေပေ
သည်။ အစောင်းများ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် 'သမထီးစစ်သည်' များမုခ်ဝတွေ
တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုဆိုနေကြပေသည်။

ပျဉ်သောနေထဲတွင် 'သမထီး' သည်ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ တည်ရှိနေ
သည်။ အနီရောင် သုတ်ခြယ်ထားသည့် အဆောက်အအုံများကိုလည်း
စံတိုင်းအတွင်းတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ အဆောက်အအုံ အစိုးများကြားတွင်
ရုပ်တုများကိုလည်း တုလုပ်ထားသည်။ တမ္ပဒီပနန်းတော်နှင့် လုံးဝခြားနား
သောမြင်ကွင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။ အခြားတစ်ပင်သော ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်
ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသလို ထင်မိပေသည်။

"ဒီသမထီးမှာ ရှင်ကြီးသုံးဆယ်နေတယ်၊ တပည့်နောက်လိုက်တွေက
တော့ နှစ်သောင်းလောက် ရှိတယ်လို့ပြောကြတယ် သုရင်မင်းမြတ်"

ထိုလိုင်က ကျွန်ုပ်အနားသို့ ကပ်၍ပြောပေသည်။ ရှင်ကြီးဂေါ်ပိနီနှင့်
သူ၏နောက်လိုက်များ ကျွန်ုပ်ဆီသို့ မြင်တို့နှင့်လာကြသဖြင့် ထိုလိုင်ကို ကျွန်ုပ်
စကားပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။

"ဘုရင်မင်းမြတ် နောက်ကျသင်္ကေ ငါတို့ ပနက်ကတည်းက စောင့်နေ
တာ"

ထုံးစံအတိုင်း ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အသံဖြင့် ရှင်ကြီးဂေါ်ပိနီတော်

ပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ်အနီးသို့ရောက်သောအခါ သူ့မြင်းကို ကျွန်ုပ်မြင်းနှင့်
သောချင်းယှဉ်လိုက်သည်။

"ကဲ... လာ၊ သမထီးကျောင်းဆောင်ထဲ ဝင်ကြည့်"

ရုပ်တုကြီးနှစ်ခုရှိသည့် မုခ်ဝတိုမြတ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ အထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြ
သည်။ သမထီးစစ်သည်များက အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်နေကြလေသည်။
နေရာတိုင်းတွင် အမောင်းလှဲသွားများကို တွေ့နေရသည်။ တစ်နေရာရှိ ကွင်း
မြင်တွင်မူ မြင်းကိုစက်ကုန်ပွင့် ဒုန်းစိုင်းလျက် စက်တိုင်ပစ်ကွင်းဆီသို့ လှဲဝစ်
လှေကွန်နေသူများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်နေရာတွင်မူ ဖျင်ငယ်ပိုင်း မှအပ
လုံးတီးကိုယ်လုံးရှိသော လူဝများသည် နေပုကွဲကွဲအောက်တွင် လက်နက်မပါ
ဘဲ လုံးဝထွေးသတ်ပုတ်နေကြသည်။ အချို့နေရာများ၌လည်း သေရည်တိုး
တုထင်ရသော စည်းတိုးကြီးများကို လှည်းပေါ်သို့ တင်၍ နေကြသည်။

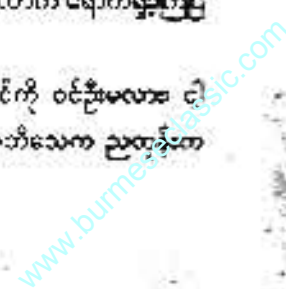
"ဘယ်နယ်လဲ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ငါတို့ သမထီးဟာ ဖော်စရာ မကောင်း
ဘူးလား"

ရှင်ကြီးဂေါ်ပိနီ၏လေသံကို ကျွန်ုပ်သဘောမကျပေ။ ကျွန်ုပ်လာရောက်
သည့်အတွက် သူ၏တပည့်နောက်လိုက်များ အင်အားကို တမင်သက်သက်
ထုတ်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်နေမိသည်။

"ဟောဟိုက အစိုးဖြူဖြူ ပန်းဥယျာဉ်ကြားက အဆောက်အအုံကတော့
ငါတို့ရဲ့ ကညာဆောင်ပေါ"

ခမ်းလှမ်းလှမ်းဆီသို့ ရှင်ကြီးဂေါ်ပိနီက လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ စိမ်းလှ
သောအဆောင်ငယ်များ ဖြစ်သည်။ ပန်းပင်များကို လှပစွာစိုက်ပျိုးထားပြီး
သာယာလှပသော နေရာဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားသည်။ ထိုကညာဆောင်
တို့ကြည့်ရင်း လမ်းတွင် ဦးဖီးပြောခဲ့သော 'တာမဦးအလှူနဲ့' ကိုကျွန်ုပ်သတိရမိ
နေသည်။ ဤကညာဆောင်အောက်မှ ရေကန်ရှိ ရေပြင်ဘက်သို့ တမ္ပဒီပ
နန်းမသူ ကညာတိုင်း မျက်စည်ပေါက်များ အဘယ်မျှလောက် ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီ
နည်း။

"ဘယ်နယ်လဲ... ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကညာဆောင်ကို ဝင်ဦးမလား ငါ
အတွက်ပေးလှူထားတဲ့ ကညာသုံးဦးရှိနေတယ်၊ ရာဇဘိသေက ညကတုံးက

ကုရင်မင်းမြတ်ရရှိခဲ့တဲ့ မိန့်မသုသုံးဆယ့်သုံးဦးကို ငါ့ဆီ မပို့လွှတ်ဝေမယ် ငါကတော့ ငါ့အလှူပစ္စည်းကိုဘုရင့်ဆီ လက်ဆောင်ပေးပါအယ်လေ၊ ယာ . . . ဟား . . . ဟား”

“ခွင်ကြီးဂေါ်ဝီနွဲ့၊ ကျွန်ုပ်လားတာ ကျွမ်းစာကိစ္စအတွက်”
သူ့ရယ်သံနှင့်စကားများကို စက်ဆုပ်ရွာဖြင့် ကျွန်ုပ်တော်ငေါက်... ခိုက်မိသည်။ ခွင်ကြီးဂေါ်ဝီနွဲ့သည် အရယ်ရပ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်ကို မျက်လုံးကြီးများဖြူလျက် ကြည့်နေသည်။

“ဩ . . . ဩ ရပါတယ်လေ၊ ကျမ်းစာကို အရင်ကြည့်မယ်ပေါ့၊ ပြီးမှ မဟာယန္တပွဲကျင်းပကြတာပေါ့၊ ကဲ . . . ဟိုအက်သွားကြရအောင် . . . ဟာ”

“မြောက်ဘက်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်မြင်းများကို လှည့်လိုက်ကြသည်။
ထဲတန်းရှည်ကြီး တစ်ခုရှိရာသို့ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့မြင်းပေါ်ရဆင်းလိုက်ကြသည်။ တဲတန်းရှည်ကြီးထဲတွင် ရှင်ကြီးများသည် ဘေးသွင်းယှဉ်ထိုင်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုလာကြိုသော ခွင်ကြီးတိက္ခလည်း ထိုအုပ်စုထဲတွင် ရောက်နေလေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ကြီးမားသော သေတကောင်းကြီးကို ဂိုင်ထားသည်။

ရှင်ကြီးဂေါ်ဝီနွဲ့သည် ကျွန်ုပ်လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ စင်မြင့်ထက်တစ်ခုခုသို့ခေါ်သွားသည်။ ထိုနေရာကား စင်မြင့်၏အလယ်ဗဟိုနေရာပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုင်း . . . ရှင်ကြီးများအားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ဒီနေ့ဟာ ငါတို့ရဲ့ ဝါးနံ့တစ်ကြိမ် မဟာယန္တပွဲကျင်းပတဲ့နေ့ပဲ။ ဒါကို အခုရရှိလိုက်တိုင်းလာပြီ၊ ဒီနေ့မြင်ချစ်တယ်။ သို့သော် ယန္တပွဲမကျင်းပခင် တစ်ခုလုပ်စရာရှိနေတယ်။ ငါကတော့ ငါတို့ရဲ့ ယန္တပွဲကျင့်စဉ်ကို သိပြီးဖြစ်တယ်။ ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါကတော့ ဝါကို မသိသေးဘူး။ မဟာယန္တပွဲ ကျင့်စဉ်အတွက် နတ်ဒေဝတာများရဲ့ ကျွမ်းစာကို ဘုရင်က သိချင်နေတယ်။ ငါတို့ယန္တပွဲဟာ နတ်ဒေဝါရဲ့ ကျမ်းစာညွှန်ကြားချက်အရ ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ရတယ်ဆိုတာ ဘုရင်မင်းမြတ်သိအောင် ငါတို့ သက်သေပြရပေလိမ့်မယ်”

ရှင်ကြီးဂေါ်ဝီနွဲ့သည် မျက်စိအနက်မှိုတ်လျက် တထွတ်ထွတ် ရေရွာနေပြန်သည်။ ထိုလှိုင်နှင့် ဦးဖီးတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်နေ

ကြသည်။ စကားကြားတွင် ခွင်ကြီးဂေါ်ဝီနွဲ့၏ အသံထွက်လာပြန်သည်။

“ရှင်ကြီးများ ဒီနေ့ယန္တပွဲအတွက် နတ်ဒေဝတာများ ဖွဲ့လိုက်တဲ့ ကျမ်းစာအညွှန်းကို ဘယ်သူအိပ်မက်ရခဲ့သလဲ၊ ယမန်နေ့ညက ဟုန်းကုန်အပြုံး အိပ်မက်သွားစဉ်မှာ ဘယ်သူအိပ်မက်ရခဲ့သလဲ”

“ငါ အိပ်မက် မက်ပါတယ်”

ခွင်ကြီးတိက္ခ၏အသံဖြစ်သည်။

“ခွင်ကြီးတိက္ခပါလား၊ ဇာင်း . . . ကောင်းတယ်၊ ဘယ်လိုမက်ခဲ့သလဲ”

“တတိယမြောက်သခွတ်ပင်ထဲမှာ ဒီနေ့ယန္တပွဲအတွက် ကျမ်းစာအညွှန်း ရှိနေတယ်လို့ နတ်ဒေဝတာဟာ ငါ့လိုအိပ်မက်ပေးတယ်”

“ဇာင်း . . . ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် ခွင်ကြီးတိက္ခ၊ တစ်ခုတော့ ခွဲတယ်နော်၊ သင်သိတဲ့အတိုင်း သင့်အိပ်မက်ထဲက လွဲချော်နေပြီး တတိယမြောက်သခွတ်ပင်ထဲမှာ ကျမ်းစာရှိမနေရင် သင်ဟာ ဒီနေ့ယန္တပွဲအတွက် ဇာင်းမြတ်ခံရလိမ့်မယ် နားလည်လား၊ နတ်ဒေဝတာရဲ့ နာမတော်နဲ့ အိပ်မက်တော်ကို လိမ်ညာသုံးစွဲတဲ့အပြစ်နဲ့ သင်အသက်ခံရမယ်သိရဲ့လား”

“တတိယမြောက် သခွတ်ပင်ကိုကြည့်ကြ၊ တတိယမြောက်သခွတ်ပင် ဆိုကြည့်ကြ”

ခွင်ကြီးတိက္ခက အသံနက်ကြီးဖြင့် တော်နေလေသည်။

“လာကြ . . . လာကြရှင်ကြီးများ၊ ငါတို့တတိယမြောက် သခွတ်ပင်ဆီ သွားကြစို့၊ နတ်ဒေဝတာများ အိပ်မက်ပေးထားတဲ့ တတိယမြောက် သခွတ်ပင် ဆီသွားစို့”

အိပ်မက်ခွင် ခွင်ကြီးတိက္ခသည် သတိလစ်မြောနေသူပမာ ခွင်ကြီးတို့ ဆိုက်တိုင်ထမ်းသည် ဝေါ်ယာဉ်ပေါ်၌ ယိမ်းယိုင်စွာပါသွားသည်။ ခွင်ကြီးဂေါ်ဝီနွဲ့နှင့် အခြားရှင်ကြီးများကား မန္တန်အဖိုးစုံကို သံပြိုင်တော်ဟစ်ရွတ်နေကြလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သူတို့ရဲ့ နတ်အိပ်မက်အရ ကျွမ်းစာတွေထာ ဒီလိုပဲ သခွတ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ ပင်စည်ထဲမှာ ရောက်ရောက်နေတတ်ကြတယ်။ သူ့ရင်ကြီးတေး၊ လက်ဆက်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ခွင်ကြီးတစ်ယောက်အသက်

အိပ်မက်ရတယ်ဆိုရင် ယိုး . . မြောက်ဘက်က သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်း နေရာကို ဝစ်အင်္ဂါလေးပါးနဲ့ညီနဲ့တွက်ပြီး သခွတ်ပင်ထဲက ကျမ်းစာထုတ်ယူလေ့ရှိတယ်။

ထီလိုင်နဲ့ ငလုံးတို့လည်း ကျွန်ုပ်အနားသို့ရောက်လာကြသည်။ ထီလိုင်သည် ရှင်ကြီးများကို အံ့သြသော အမူအရာနှင့်ကြည့်နေသည်။

“တတိယမြောက် သခွတ်ပင်” ဟု သူတို့အမည်ပေးထားသော သခွတ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရှင်ကြီးသုံးဆယ်နှင့် သူတို့တပည့်များသည် ဝတ်ပတ်အကောင်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိမည့် သခွတ်ပင်ကြီးကို ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။

“ရှင်ကြီးတို့ကွ သင့်အိပ်မက်မှားနေရင် သင်အသတ်ခံရမယ်နော် သတိထား . . နတ်ဒေဝတာများရဲ့ နာမတော်ကို အလွဲသုံးတဲ့အပြစ်နဲ့ သခေါင်းကို အပြတ်ခံရမယ်။ ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ”

ရှင်ကြီးဂေါတိန္ဒက အသံနက်ကြီးဖြင့် မေးနေသည်။ ရှင်ကြီးတိက္ခမူကား သခွတ်ပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကိုသာ လက်ညှိုးထိုးနေလေသည်။

တိုနောက် ရှင်ကြီးများ၏ အချက်ပေးသံနှင့်အတူ တပည့်နောက်လိုက်များသည် သခွတ်ပင်ကြီး၏ ပတ်ပတ်လည်ကို ပုဆိန်များနှင့် ခုတ်ဖြတ်ကြတော့သည်။ ပုဆိန်ချက်နှင့်အတူ သူတို့၏ ဂါထာရွတ်သံများသည် သောသောတူတူ အတုအညွှန်နေကြပေသည်။ အချိန်ဘာမှ မကြာလိုက်ပေ။

သခွတ်ပင်ကြီးသည် ပင်စည်အလယ်မှနေ၍ လဲကျသွားသည်။ ရှင်ကြီးတို့ကွသည် အရှေ့ပမာအော်ဟစ်ပြီး ထက်ပိုင်းကိစ္စနေသော ပင်စည်ထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

“သူ့လက်ထဲမှာ ဘာမှပါမသွားတာတော့ သေချာတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်နော်”
“အေး . . ဟုတ်တယ်။ ဝါလဲ ရှင်ကြီးတို့ကွကို သေသေချာချာ ကြည့်တာပဲ။ ဝတ်ရုံတို့လည်း ချွတ်ထားတယ်။ လက်ထဲမှာ ဘာမှကိုင်မသွားပါဘူး။ ပင်စည်ထဲသို့ နဂိုကတည်းက ယူလာသည့် ကျမ်းစာကို ပစ်သွင်းပစ်မည်လားဟူသော သံသယဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရှင်ကြီးတို့ကွကို စောင့်ကြည့်ခဲ့ရသည်။

သည်။ ရှင်ကြီးတို့ကွလက်ထဲတွင် ဘာမှ ပါမသွား။ ကိုယ်တွင် ဝတ်ရုံယူလာရန်လည်း သူ့မှာကိုယ်လုံးတီးဖျင်ငယ်ပိုင်းအမျှသာ ရှိပေသည်။

“နတ်ဒေဝတာများပေးတဲ့ ကျမ်းစာ၊ နတ်ဒေဝတာများပေးတဲ့ ကျမ်းစာ” ရှင်ကြီးတို့ကွသည် ပင်စည်ခေါင်းထဲသို့ လက်ညှိုးထိုး၍ ဟစ်အော်နေလေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဘေးမှ ထီလိုင်နှင့် ငလုံးတို့ခုန်ထွက်သွားကြပြီး ရှင်ကြီးတို့ကွဘေး ပင်စည်အခေါင်းထိပ်သို့ တက်ကြသည်။ ထီလိုင်ကိုယ်တိုင် ပင်စည်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။

သူ့လက်ကိုပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ နှစ်တောင်ခန့်ရှိမည့် ပုရပိုက်မြေချပ်ကြီးတစ်ခုပါလာသည်။

“ကျမ်းစာကိုတွေ့ပြီ . . ကျမ်းစာကိုတွေ့ပြီ” ရှင်ကြီးများ၏တော်သံမှာ နားမခံသာအောင် ရှိတော့သည်။

ထီလိုင်သည် ကျမ်းစာမြေချပ်ကြီးကို ကိုင်၍ ကျွန်ုပ်သို့ပြန်လှည့်လာသည်။ ရှင်ကြီးဂေါတိန္ဒနှင့် ငလုံးတို့လည်း ပါလာကြသည်။

ကျွန်ုပ်ရှေ့ရောက်သောအခါ မြေချပ်ကြီးကို ခေမာက်သို့ချလိုက်သည်။ ရှင်ကြီးဂေါတိန္ဒက မြေချပ်ပေါ်မှ ရှုပ်ထွေးသော အက္ခရာများကို စတင်ဖတ်ရှုလိုက်လေသည်။

“ဤအရိပ်နုပုရမည်သော ပြည်၌ထား ဤအနုရုဓမ္မာမည်သော မင်းလက်တော်၌ ဤကျမ်းကိုတွေ့ကြရအံ့။ ထို၌ပင်လျှင် သမထီးဒေသ၏ ရှင်ကြီးအစုတို့လည်း ကျမ်းစာတွေရှိရာအရပ်ပူ၌ မဟာယာနိပုံ”

“ပေးစမ်း . . အဲဒီနတ်ဒေဝါရဲ့ကျမ်းစာ . . ဆိုတဲ့ဟာ”

ရှင်ကြီးဂေါတိန္ဒ၏ ကျမ်းစာရွတ်ဖတ်သံသည် တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။ အနားမှကြည့်နေသော ငလုံးသည် ရှင်ကြီးဂေါတိန္ဒရှေ့သို့ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး မြေချပ်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်၍ ခေမာက်သို့ပစ်ပေါက်ချလိုက်သည်။ မြေချပ်ကြီးသည် အဝတ်စိတ်အမြှော့မြှော့ ကွဲကြွေသွားလေသည်။

အပြစ်အပျက်ကား ပြန်ဆန်လှသည်။ အားလုံးကြောက်ရွံ့အံ့သြလှသည်။

“ဘာ . . . နတ်ဒေဝတာရဲ့ ကျွမ်းစာလဲ၊ ဘာအိပ်မက်လဲ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟောဒီမှာကြည့်ပါ။ ဟောဒီကျွမ်းစာဆိုတဲ့ မြေချပ်ကိုပြုလုပ်ထားတဲ့မြေဟာ ဟောဒီ သမထီးအရပ်က မြေနီမျိုးနဲ့ တစ်ဖိုနာညှပ်ပဲ။ ရှင်ကြီးတွေဟာ သူတို့ဘာသာသူတို့ မြေချပ်ကို မီးဖုတ်၊ ဓားစေ့ပြီး ဒီသခွတ်ပင်ထဲ အောက်ထည့်ထားကြတာ၊ အခွံ့သားတွေအောင် ရေလောင်းပေးလို့ ဟောဒီမှာတွေ့လာမမြေချပ်အတွင်းသားတွေမှာ ရေမခြောက်သေးဘူး၊ ရေစိုနေတယ်၊ ဘယ်နတ်ဒေဝတာရဲ့ အိပ်မက်မှ မဟုတ်ဘူး လိမ်တာ သူတို့သက်သက်လိမ်တာ”

လင်း၏စကားသံသည် အောင်မြင်ခဲ့ညားပွာ ဟိန်းထွက်နေလေသည်။ ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓသည် ဝတ်ရုံနီညိုကြီးကို လွင့်ပစ်လိုက်ပြီး သူ၏ကြီးမားသော ကံမောင်းကြီးကို ကိုင်ခွဲလိုက်လေသည်။

“ဟေ့ ကလေးကြီး၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ဒါဟာ ငါတို့ရဲ့ နတ်ဒေဝတာကပေးတဲ့ အိပ်မက်အရာ ရောက်နေတဲ့ ကျမ်းစာမြတ်မြစ်တယ်၊ သင့်စကားတွေကို ငါကခွင့်လွှတ်ခိုင်ပေမယ့် နတ်ဒေဝတာတွေကတော့ သင့်ခေါင်းကို ခွဲစိတ်ခွဲပစ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်က နတ်ဒေဝတာတွေလဲ လူလိမ်ကြီး ကျွန်ုပ်ဟာ ဘုရင်အနုရုဒ္ဓါရဲ့ လက်ရုံး ကလေးနစ်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်၊ တမ္မဒီပတစ်ဝန်းလုံးတကိုင်းကျွန်း လယ်ယာတွေရဲ့ မြေအမျိုးအစားတွေကို ကျွပ်သိတယ်၊ ဘုရင့်လယ်တွေကို ကျွပ်နှိမ်ထွန်ယက်ပေးနေတာ မြေကြီးအရောင်ကို တွေ့လိုက်တာနဲ့ အနုရုဒ္ဓါရဲ့လိုက်တာနဲ့ ဒီမြေဟာ ဘယ်အရပ်ကမြေ၊ ဘယ်လောက်ကြာကြာက မြေလဲဆိုတာ ကျွပ်သိတယ်၊ ဒီမြေချပ်ဟာ သင့်တို့ကိုယ်တိုင်လိမ်ညှပ်ပြီး ဝိမုတ်ရေလောင်းထားတဲ့ ဟောဒီသမထီးအရပ်ကမြေ၊ ဘယ်နတ်ဒေဝတာမှ မရှိဘူး”

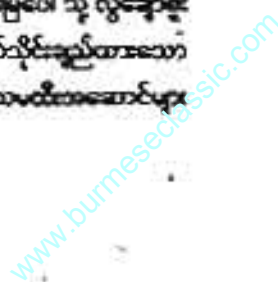
အခြေအနေသည် ဆွက်ချင်ပြောင်းလဲ ရှုပ်ထွေးသွားလေသည်။ ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ရင်း အမောင်းကို ကိုင်မြှောက်လျက် ငလျာကို စောင်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ ကျန်သော ရှင်ကြီးများလည်း လက်နက်အသီးသီးကိုင်စွဲကာ မြှုပ်မြိုင်ထကြသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ထိလိုက်ဦးမီးနှင့် ဝတွေတို့လည်း အနီးရှိ ရှင်ကြီးများကို တိုက်ခိုက်ရာတော့သည်။ ကျွန်ုပ်

ဘုံလေးယောက်သည် မိမိအနီးရှိ ရှင်ကြီးများအသီးသီး၊ ဝတ်ရာရေအောင် တိုက်ခိုက်လိုက်နိုင်ကြသော်လည်း ငလျာများကား ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓ၏ အမောင်းလုံချက်များကို လွတ်အောင်ရွှေငင်တိမ်းနေရသည်။ ထူးကဲနှိုင်းသန်စွမ်း၍ အမောင်းလုံချက်ကို ကျွမ်းကျင်လှသော ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓတို့ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဓားများသာရှိကြသဖြင့် ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓသည် ရှည်လျားသော ကံမောင်းတစ်ခုတည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ရင်ဆိုင်နိုင်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ရှင်ကြီးတို့၏တိုက်ပွဲကို ခေတ္တမျှ အံ့အားသင့်ကာ ငေးမှော်ခြည်နေကြသော ရှင်ကြီးတို့၏ နောက်လိုက်များလည်း ရုခုလက်နက်များကို စွဲတိုင်ကာ သခွတ်ပင်ကြီးလဲကျရာသို့ မြှေးလာကြသည်။ မြေပေါ်သို့လဲကျနေသော သခွတ်ပင်ကြီး၏ အကိုင်းအခက် အရွက်များကြားတွင် ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သစ်ရွက်များလည်း ဓားချက်များတွင် သဲသဲလွှပ်နေသည်။ ရှင်ကြီးတို့၏လူအင်အားသည် တဖြည်းဖြည်းနောက်သို့ ဆုတ်လာရသည်။

ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓသည် ငလျာကို တိုက်ခိုက်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ရဲ့အသို့ မြှေးလာပြီး အမောင်းလုံဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် ထိုးချလိုက်သည်။ လုံများကို ဓားဖြင့် လယ်လိုက်ရပြီ။ ကျွန်ုပ်နောက်သို့ဆုတ်ခဲ့ရသည်။ ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓသည် အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်ရင်း ကျွန်ုပ်ကိုသာ ပိတ်တိုက်ခိုက်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အမောင်းချက်များကို လွတ်အောင်ရွှေငင်ရင်း ဟစ်ပက်၍ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှောဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

“အရှင် . . . သတိထားပါ . . . သတိထားပါ”
ထိလိုက်ရှင်၏ အော်ဟစ်သံပေးသံကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရသည်။ ထိလိုက် ငလျာနှင့် ဦးဖိတ်တို့သည် အင်အားမမျှသော ရန်သူတို့ကို မနားတမ်းတိုက်ခိုက်နေကြရလေသည်။ ရှင်ကြီးဂေါ်ဝိဒ္ဓ၏ လုံချက်မြေပေါ်သို့ လွှဲချော်စင်သွားပြီး လုံကို ပြန်ရုတ်နေချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စလွယ်သိုင်းညှပ်ထားသော ဓားကို ပုတ်လိုက်ရလေသည်။ တံငါးသံအသံတွင်ကား သမထီးအမောင်းများ ဆီမှ လှဲတိုက် ခစ်သည်များမြှေးလာကြလေသည်။

တိုက်ပွဲသည် အခြေအနေပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ရှင်ကြီးများ၏ နောက်လိုက်များထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏လူယုံစစ်သည်များစွာကို အတွင်းသူလျှို့ဝှက်စေလွှတ်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် 'ဥဿာစစ်ပွဲ' မှ ဖြန့်လာကြသည့် တိုက်ခိုက်ရည်ဝနေသော စစ်သည်များဖြစ်ကြသည်။ ထိုလိုင်တို့လည်း အခြေအနေကို ခုက်ချင်း သဘောပေါက်သွားကြဟန်တူသည်။ တိုက်ပွဲသို့ရောက်လာကြသည့် ကျွန်ုပ်၏ စစ်သည်များကို ဦးဆောင်ကာ ဖုံးအားထိခိုက်နေကြသော ရှင်ကြီး၏ နောက်လိုက်စစ်သည်များကို စနစ်တကျ တိုက်ခိုက်နိုင်သွားကြသည်။

ကျွန်ုပ်အဖို့လည်း ရှင်ကြီးဂေါပိန္နဲ၏ အပိုင်ကို အဖိစမ်းနိုင်လိုက်စေသည်။ မထင်မှတ်သောနေရာမှ သူ့တပည့်များဟု ယူဆထားသည့်အထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ သူလျှို့ဝှက်စစ်သည်များ၊ ဝင်ရောက်လာခြင်းအတွက် ရှင်ကြီးဂေါပိန္နဲသည် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားပြီး နောက်ဆို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခိုက်အထန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ အမောင်းလှဲသွားကို ဘေးပြင်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပေးသည်။

ရှင်ကြီးဂေါပိန္နဲသည် အသွားမဲ့သော လှဲပြင်ပင် ကျွန်ုပ်ကိုအော်ဟစ်ကြိတ်ခါကာ တစုတ်ထိုးဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်။ သို့သော် တောင်ကုန်းငယ်၏ ဆင်ခြေလျှော့ခွံတစ်ခုသော ကျောက်တုံးပေါ်မှ သူ့ခြေချောကျသွားသည့် ကျွန်ုပ်သည် လဲကျသွားသော သူ့အားခုတ်ပိုင်းရန် ခားကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လဲကျသွားသော သူ့အားခုတ်ပိုင်းရန် ခားကိုမြှောက်လိုက်လေသည်။

"မလုပ်နဲ့ တကာတော်... မလုပ်နဲ့"

ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောဘက် တောင်ကုန်းငယ်ထိပ်ဘက်ဆီမှ ကြည့်လာအေးမြ၍ ဂုဏ်သြဇာနှင့် ပြည့်စုံသော အသံတစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအသံ၏နူးညံ့လေးနက်ခြင်း သိမ်မွေ့ကြိုနှိုင်းခြင်း၌ ကျွန်ုပ်၏အားကိုးကို မြှောက်ထားသော လက်သည် အပေါ်တွင်ရပ်တန့်သွားရသည်။ ရှင်ကြီးဂေါပိန္နဲကား ဤအခွင့်ကောင်းကိုယူ၍ လဲကျရာမှထ၍ တောင်ကုန်းဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း ဆင်းပြေးသွားလေသည်။

သခွတ်ပင်ကြီးတစ်ဝိုက်မှ တိုက်ပွဲလည်းပြီးသွားပြီဖြစ်သည်။ ထိုလိုင်နှင့် တကွသော ကျွန်ုပ်၏လူများအားလုံးသည် ရှင်ကြီးနှင့် သူ့လူများကို အနိုင်ရရှိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အသံစွဲ၍ရာ တောင်ကုန်းငယ်ထိပ်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

တိမ်ကင်းစင်၍ ပြာလုံသောကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုလျက်ထူးဆန်းသော သဏ္ဍန်တစ်ခုရပ်နေသည်။ ရှင်ကြီးဂေါပိန္နဲ၏အသက်ကို ကယ်လိုက်သော သဏ္ဍန်ကားရှင်ကြီးတို့ ကိုးကွယ်သော နတ်ဝေဝတာလားဟု ကျွန်ုပ်ထင်မိသည်။

ဝါထိန်သော ဝတ်ရုံစကို လုံခြုံစွာဝတ်ဆင်ထားသည့်ထိုသဏ္ဍန်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ဆင်းလာလေသည်။ သူ၏ ဝတ်ရုံအနားများသည် သစ်ရပ်စွာ ဝဲကျနေကြသည်။ သူ့အသားမှာ နေလောင်ထားဟန်ရှိသော်လည်း နူးညံ့စင်ကြယ်လှသည်ကို ကျွန်ုပ်သတိထားမိပေသည်။ အနီးသို့ရောက်သော အခါမှ ထိုသဏ္ဍန်သည် ရဟန်းထစ်ပါးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရတော့သည်။ သို့သော် ရှင်ကြီးဂေါပိန္နဲကဲ့သို့ မပုဂံပေ။ အစပပ်သိမ်းပင် သမထီးရှင်ကြီးများနှင့် ခြားနားနေပေသည်။

ရှင်ကြီးများလည်း ရှည်လျားသော ဆံပင်များလည်း မရှိ ဦးပြည့်စိမ်းနှင့် ဖြစ်သည်။ ရှင်ကြီးများလို သူရာဇေ့ရီဝေဒနာသော မျက်လုံးနီနီများ မဟုတ်၊ ကြည့်လင်နက်မှောင်သော မျက်လုံးများဖြစ်သည်။ လည်တွင်လည်း ရှင်ကြီးများကဲ့သို့ အရောင်မျိုးစုံလည်ဆွဲစေ့များ ဆွဲမထား၊ လက်တွင်လည်း အမောင်းကိုမကိုင်၊ တောင်ဝေးတစ်ချောင်းကိုသာ ကိုင်ထားသည်။

ဤသဏ္ဍန်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်၏ တခပ်၌ ကျွန်ုပ်ရင်တွင်းဖြန့်ကြက်ဖျံ့နဲ့ သွားသည်ကား နှစ်သက်ကြည်ညိုမှုပင် ဖြစ်သည်။

"သူတို့ အားလုံးကို အသက်ချမ်းသာစေလိုက်ပါ တကာတော်၊ တကာတော်ရဲ့ရန် သုတ္တုဖြစ်ပေမယ့် တကာတော်လက်ထဲက သူတို့အသက်ကို ကျွန်ုပ်အလျှော့ပါရစေ၊ အသက်ပီဝကို လွှတ်ငြိမ်းစေခြင်း၊ လျှာဝါန်းလိုက်ခြင်းဟာ မွန်မြတ်တဲ့ ဝါနတစ်ခုဖြစ်ပါတယ်"

ထူးဆန်းသော စကားအသုံးစနစ်များကို ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။

ကျွန်ုပ်လက်မှ ဓားကို မိမိကိုယ်တိုင် သတိမထားမိဘဲ အောက်သို့ပစ်ချ လိုက်မိသည်။

"ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမည်ဟာ ရှင်အရဟံဖြစ်တယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက လာခဲ့တယ်" ရှင်အရဟံဟု အမည်ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ကျွန်ုပ်တို့ ဘေးချမ်းစွာ ပြောကြည့်နေလေသည်။ နှလုံးညွတ်ပျောင်းဖွယ် အပြုံးဖြစ်တော့သည်။

"တကာတော်ဟာ တမ္ပဒီပတုံရင်မင်းမြတ် မဟုတ်လား၊ တကာတော်ကို တွေ့ဖို့တကွ ကျွန်ုပ်ဟောဟို ထောက်တက် ဝေးလံတဲ့ဒေသကနေပြီး ဖိကို လာခဲ့တယ်။ ဒေါ်ဝေးကလာခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓသားတော် ရဟန်းတစ်ပါးရဲ့ ပင်ပန်းမှုကို စာနာသောအားဖြင့် သူတို့ သူတို့တစ်တွေကို အသက်ချမ်းသာပေးဖို့ ကျွန်ုပ် အလှူခံပါတယ် တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်"

'ရှင်အရဟံ'၊ 'ဗုဒ္ဓသားတော်'၊ 'သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ' စသော စကားလုံးများသည် ကျွန်ုပ်တို့ အင်အားကြီးမားစွာ လွှမ်းမိုးသွားကြလေသည်။

တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလှေ့တစ်ကြောသို့ လေပြည်တစ်ချက်ခုတ်လိုက် တိုက်ခိုက်သွားသည်။ ထိုလေပြည်သည် မွန်းလွဲနေ့၏ အပူကိုပင် ယယ်ဖျက်နိုင် စွမ်းရှိပေသည်။ လေပြည်အသုတ်တွင် ရှင်အရဟံ၏ဝိဇ္ဇာသော ဝတ်ရုံများ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါနေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးတို့သည်လည်း ထူးဆန်းသော ခံစားမှုများ နှင့်အတူ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေပြီထင်သည်။

တမ္ပဒီပဘုရင်အဖြစ်သည် လုံးဝစသင့်မြည့်စုံလာပြီဟု ကျွန်ုပ်ခံစားရ ပေသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှလာသော ရှင်အရဟံသည် ကျွန်ုပ်တို့မွတ်နေသော အရာကို ဆောင်ကြဉ်းလာခဲ့ပေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်ကား ဆရာတော် မထေရ် မြတ်သည် ကျွန်ုပ်ကာလကြာမြင့်စွာ ဝတ်မှုတ်ခဲ့ရသော ထိုဝတ်မှုတ်ခြင်းသည် လည်းအံ့ဘယ်သို့သော အရာဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ပြန်မသိခဲ့ သော မြင့်မြတ်သည့် တစ်စုံတစ်ရာကို ယူဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

"အရှင်ဘုရားရဲ့ အယူဝါဒဟာ ဘယ်တာပါလဲ"
"ကျွန်ုပ်ရဲ့ အယူဝါဒဟာ ဝေရဝါဒတရားတော် မြစ်ထယ် တကာတော်"

"ဝေရဝါဒတရားတော်ဆိုတာက ဘယ်လိုပါလဲ ဆရာတော်"
"မဇ္ဈိမဒေသမှာ ပွင့်ခဲ့တဲ့ ဧကိတပ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ရဲ့ တရားတော်ဖြစ် တယ်"

"ကံပီတရားတော်မှာ ဘယ်လိုရုပ်တုမျိုး၊ ဘယ်လိုကျမ်းစာမျိုး၊ ဘယ်လို ဝါထာမန္တန်မျိုး ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကုန်ကြပါသလဲ ဆရာတော်"

ကျွန်ုပ်၏အမေး၌ ရှင်အရဟံ မထေရ်မြတ်သည် ပြုံးခဲ့ပေသည်။

"တကာတော်... ဘုရင်မင်းမြတ် မိမိဗျတ်ဖောက်ရောက်ရှိလာတဲ့ အယူ ဝါဒ တစ်စုံတစ်ရာကို ကောင်းသည် ဆိုသည်၊ မှားသည် မှန်သည်၊ ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ"

ကျွန်ုပ်အတွေးထဲတွင် နတ်နဂါးရွပ်တူများ၊ ယဇ်ဗွဲများ၊ ပန္နန်ဗွတ်ပတ် သံများကို ကြားယောင်မြင်ယောင်နေမိသဖြင့် ရှင်အရဟံ၏ စကားကို မြန်မ ဖြေမိခဲ့။ ဆရာတော်က ဆက်၍ ပြောလေသည်။

"တရားတစ်ခုဟာ ကောင်းလှပါတယ်လို့ တစ်ဆင့်စကားကြားရုံမျှနဲ့ မယုံ ကြည်အပ်။ ဧရာအစဉ်အလာ လိုက်နာခဲ့တဲ့အရာ ဆိုရုံမျှနဲ့လဲ အမှန်ကို မယုံ ကြည်အပ်။ စာပေကျမ်းဂန်လာ စကားဖြစ်တယ်ဆိုရုံမျှနှင့်လည်း မယုံကြည် အပ်။ လေးစားရမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေရဲ့ အမိန့်ဩဝါဒဖြစ်တယ်ဆိုရုံမျှနဲ့လဲ မယုံကြည်အပ်။ မိမိဆရာသခင်က မိန့်ကြားတာပဲ ဆိုရုံမျှနဲ့လဲ မယုံကြည်အပ်။ မိမိဝိတ်သဘော နဲ့ နှစ်ဦးက အကြိုက်တွေ့ရုံမျှနဲ့လဲ မယုံကြည်အပ်။ တရား တစ်ခုဟာ အကျိုးစီးပွားကို မျက်စိစေတယ်။ တရားတစ်ခုဟာ အကျိုးစီးပွား တို့ မြစ်ထွန်းစေတယ်။ မိမိကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သဘောပေါက်လိုက်နာ ကျင့်သုံးပြီး နှစ်သက်လိုလားအပ်တဲ့ အကျိုးစီးပွားကို မြစ်ထွန်းစေတဲ့ တရားကိုသာ အမှန်လို့ ယုံကြည်အပ်တယ် တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဗုဒ္ဓတို့ယ်တော်တိုင် ကလည်းလာလှည့်... မိမိတို့ ကိုယ်တိုင်ကျင့်သုံးလှည့် ဝတ်ဆေးသုံး သင်ယူဖွဲ့လို မိတ်ခေါ်ခဲ့တယ်"

ရှင်အရဟံအား တမ္ပဒီပနန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင်လာခဲ့သော ပထမဆုံး နေက နန်းတွင်းအမှုတော်ထမ်း ရုံညီ အားလုံးရွေ့ဖောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ခြံဝ ခဲ့ကြသော စကားများဖြစ်သည်။ ထိုစကားများသည် ကျွန်ုပ်နှင့်တူသော

တမ္ပဒီပသားတို့၏ နှလုံးတစ်ခဲကို ချစ်စွာပွင့်လှောင်လိုက်သော စကားများပင်တည်း။ ကျွန်ုပ်နေ့ညမချောင် မေးမြန်းချက်များကို ရှင်အရတ်မထေရ်မြတ်သည် အလုံးစုံပြီးမြောက်အောင် မြေညီချင်းလင်းပြခဲ့ပေသည်။ သို့ဖြင့် တမ္ပဒီပ၏ နန်းဆောင်အတွင်းတွင် ထေရဝါဒတရားပွဲသဘင်များဖြင့် နေ့ညမပြတ်စည် ကားခဲ့ပေသည်။

ထိုတရားပွဲသဘင်များတွင် ပညာသည့်ယင်ကောင်ကိုမှလည်း မသတ်ခဲ့ချ မည်သည့်မိန်းမသူမျှလည်း မငိုကြွေးခဲ့ချ။ ချမ်းမြေ့၍ နက်ရှိုင်းသော ဆွေးနွေး ဟောကြားမှုများဖြင့်သာ အတိပြီးခဲ့သည်။

ဆွေးနွေးတိုင်ပင်မှု၊ နားလည်သဘောတူညီမှုများနောက်တွင် လက်တွေ့ လုပ်ကိုင်ခြင်းသည် ထက်ကြပ်မကွာ စို့ခဲ့သည်။

တမ္ပဒီပနိုင်ငံတော်တစ်ဝန်းတွင် လယ်ယာဥယျာဉ်များလုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်က ပင် ဤသို့သော လေ့ကျင့်မှု ပီရိယထက်သန်မှုမျိုး ကျွန်ုပ်တို့၌ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ဆရာတော်ဟောကြားပေးသော ထေရဝါဒသာသနာတော်၌ အကြွင်း မဲ့ယုံကြည်သက်ဝင်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးသည် တက်ကြွသော ပီတိသဒ္ဓါ တို့ဖြင့် အလုပ်လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပေသည်။

ယခုအခါ တမ္ပဒီပတွင် ဝေတီပုထိုးများ၊ ခုဒ္ဒရုပ်ပွားတော်များသည် နေ့ချင်းညချင်းတင့်တယ်စွာ ပေါ်ပေါက်လာကြပေပြီ။ တရားဆွေးနွေးပွဲများနှင့် အလှူပွဲများသည် ယစ်အခမ်းအနားများနေရာကို အစားထိုးဝင်လိုက်ကြသည်။

ရှင်ကြီးတို့ကျင့်ခဲ့သည့် ဝောအုပ်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလိုက်သော အခါ အံ့ဩဖွယ်ရာများကို တွေ့ကြရသည်။ သစ်ပင်ချုံနွယ်များအောက်တွင် ကျွန်ုပ် မတိုင်မီ တမ္ပဒီပတရုတ်များတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည့် ဗောဓိသဏ္ဍ တရားလောင်းရုပ်တုများ ပေါ်လာကြလေသည်။

ဤတွင် တမ္ပဒီပသားတို့သည် ပို၍ တက်ကြွထက်သန်လာကြပြီ။ ဝေတီ ပုထိုးဥပင်ဂူများ တည်ဆောက်ပူဇော်သည့် အလုပ်ကို အဝင်းမရ လုပ်ခဲ့ကြ ပေသည်။

ဆရာတော်၏ အလှူခံမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှင်ကြီးဂေါတိဒူနှင့်တည့် သော သမဇာတိရှင်ကြီးများကို အသက်မှချမ်းသာပေးလိုက်သည်။ ဆင်မြင်း

အတတ်နှင့်အစောင်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင်သော သူသို့အား တမ္ပဒီပနန်းသော ဆင်ကျုံးများ၊ မြင်းတောင်းများတွင် ကျွန်ုပ်အဖြစ်ခိုင်းလေလိုက်သည်။

သူတို့ကမူ ကျွန်ုပ်တို့သည်သော ဘုရားပုထိုးများတွင် လောကုတ္တရာအရည် အဖြစ် အမှုလုပ်ပါရစေဟု မကောင်းမန်ကြံသေးသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့သည် ကျွန်ုပ်၏အားအောက်မှ ချမ်းသာခွင့်ခံ ခံသော 'ဟတ္ထကကျွန်များ'သာဖြစ်သည့်အလျောက် ပြိုင်မြတ်သော ဘုရားကျွန် သဖြစ်နှင့် မတန်ဟု အားလုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြပေသည်။

ဘုရားပုထိုးတည်ခြင်း ကုသိုလ်အပွင့် ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ပင်မတည်ဘဲ နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

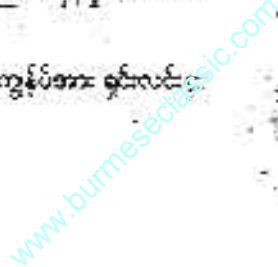
မြင်းတပ်မြောက်ချောင်းထိပ်တွင် အနောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူ ပေါင်းကူးစေ၏။ ဘုရားဝါးရက် ဝုန်း၍ အတောင်လေးဆယ် ညွတ်တော်ရ သည့်ကုသိနာနဲ့ဘုရား၊ တာမဂီအရပ်တွင် ပုသိန်ဆင့်ရှိကျောင်းတော်ခေ ဘုရားတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုင်လက်စားပြု၍ အမြတ်တည်ပူဇော်ခဲ့ပြီးပြင် ပုသိန် မှန်ဘုရားကိုသို့သော မြေပေါက်စေတီပေးပူပေါင်းကား မည်မျှရှိသဖြင့်ပင် ကျွန်ုပ်မမှတ်မိတော့ပေ။

ကျွန်ုပ်နှင့်တကွပင်ပင် တမ္ပဒီပသားတို့၏ အဏ္ဏဝေတီ၊ ပဏ္ဍပဇ္ဇယာ စေတီ အဆူပေါင်းများစွာတို့သည် တမ္ပဒီပမြေပေါ်တွင် တင့်တယ်စွာ သဗ္ဗာယ် စွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပေပြီ။

ဝေတီမြတ်များ၏ ထီးတော်ထိပ်ဖျားများကို နန်းဆောင်ပြာသာဒ်ပြတင်း မှကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် မြတ်ဘုရား၏ စူးရှမြင့်မားသော သံသရာကို ထွင်း ဖောက်တတ်သော ဒေသနာတော်တို့ နှလုံးသွင်းနေမိလေသည်။

"တကားတော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ သံသရာမှာ ဆင်းရဲခြင်းတရားတွေ အမှန်ရှိနေတယ်။ ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ အကြောင်းကရားတွေလဲ အမှန်ရှိနေတယ်။ အဲဒီဆင်းရဲခြင်းသို့ ချုပ်ငြိမ်းရာလဲ အမှန်ရှိနေတယ်။ ဒီဆင်းရဲခြင်း ချုပ်ငြိမ်း ရာကို ရောက်ရာရောက်ကြောင်း အကျင့်ပုန်တရားလည်း အမှန်ရှိနေတယ်။ အဲဒါကို သစ္စာလေးပါးတရားလို ခေါ်တယ်။"

ဆရာတော်သည် နက်ရှိုင်းသောကရားတော်ကို ကျွန်ုပ်အား ရှင်းလင်း ဘောကြားခဲ့သည်။

သဘောအရက် သက်ဝင်ပီသောအခါတွင်မူ ကြည်လင်လေးနက်သော
သံသြဖြင့် 'ဇာတ်ပို့ဒုက္ခာဝရာပိဒုက္ခာ မရက်ပိဒုက္ခံ သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခ
မေါနဿ ဥပါယာသာမိ ဒုက္ခာ' စသည်ဖြင့် ပထမသစ္စာ၏ ပါဠိဇာတ်၏
နက်ရှိုင်းသောပေါဟာရများသည် ကျွန်ုပ်၏ အဒိဇ္ဇာကို ဆီမီးတစ်တိုင်ချင်း
ဘစ်တိုင်ချင်း တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ထွန်းညှိလင်းဖြာစေတော့သည်။

"ထီလိုင်ရေ... နှစ်ပေါင်းများစွာ ငါရွာနေတဲ့အရပ်ကိုတွေ့ပြီ၊ ငါဟာ
တမ္မဒီပသုရင်ရဲ့ အပြစ်နဲ့ရော၊ အနုရုဒ္ဓါဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်အပြစ်နဲ့ရော
လုံခြုံစိတ်လာရတာ သိပ်ကျေနပ်စရာကောင်းပါတယ်။ ဆယ့်... ကော် မထေရ်မြတ်နဲ့
တကွ မင်းတို့ကလန်တွေအားလုံးသံလျှင်တွေနဲ့ တမ္မဒီပသားတွေအားလုံးကို
ငါလိုက်ဖို့ကလို့လဲ၊ ဧကန္တလေးတင် ခင်မင်မိတယ်"

ဟုထီလိုင်အား ကျွန်ုပ်ပြောမိသည်။

"အဲဒီလူတွေအားလုံးကလဲ အရှင်ကို လိုက်လို့ကလို့လဲကောန္တလေးတင်
ခုခင်နေကြပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်နှစ်သက်နိုင်တဲ့ အရှင်ကို
သွေရလို့လဲ ဝမ်းသာမိပါတယ်"

ထီလိုင်က ပြုံးရယ်လျက် ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ပြောတတ်သည်။

"လှပြစ်လာရတာ ကျေနပ်နှစ်သိပ်စရာ" ကျွန်ုပ်ကိုယ် ကျွန်ုပ်ထိုက်သို့ပင်
ယုံကြည်ခဲ့သည်။ သို့သော်...

တစ်နေ့သောအခါတွင်မူ ထိုယုံကြည်ချက်သည် အပြည့်အစုံ မမှန်သော
ကြောင်းတွေ့လာခဲ့ရလေသည်။

"ဆရာတော်မထေရ်မြတ်ရဲ့ သဝဏ်ကိုရောပေးရဲ့လား၊ ငါမှာလိုက်တဲ့
ဝကားတွေရော ပြောခဲ့ရဲ့လား၊ သဝဏ်လွှာပေးရုံတင်မက ဆရာတော်နဲ့ ငါတို့
နှုတ်က စကားတွေကိုပါ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်ကို ပြောပြပါလို့ ငါမှာလိုက်တယ်
မယုတ်လား ထီလိုင်၊ ပြောစမ်း... ပြောစမ်းပါ ဒါတွေမင်းအကုန်တဝင်ပြော
ခဲ့ရဲ့လား"

ထီလိုင်သည် ကျွန်ုပ်ဒေါသကို ရင်မဆိုင်ရဲသည့်အလား မျက်နှာကို ငုံ
ထားလေသည်။ အနားမှ ကလန် သံလျှင်များ အားလုံးလည်း တစ်စုံတစ်ရာကို
ဝင်မပြောကြချေ။ ဆရာတော်မထေရ်မြတ် အနီးတွင်းရှိနေသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ်
မငဲ့ထွက်နိုင်တော့ဘဲ ထီလိုင်ကို အော်ငေါက်နေမိတော့သည်။

ပူးထောက်ရင်း ခေါင်းဦက်ဦက်ချထားသော ဦးဖီးသည် ခေါင်းမော်သာ
ပွဲသည်၊ သူ့အသွင်မှာလည်းစိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဟန်ပေါ်နေသည်။

"အကျွန် တစ်ချိန်လုံး ထီလိုင်ရွတ်အပါမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ် သူရင်မင်း
မြတ်၊ မနုဟာထုရင်ဟာ အဲဒီလိုပြောပြီး သူ့ရဲ့အဝေရာခံဝယ် လျှောက်အပ်
တွေပေါ်ကို တက်သွားပါတယ်။ အကျွန်ုပ်တို့ ဘာမှထပ်ပြောခွင့် မရသော
ပါဘူး။"

"ဒါ... မင်းတို့ မလိုမှာလို့နေမှာပေါ့၊ သဝဏ်လွှာကို ပေးကတည်းက
ဆရာတော်နဲ့ ငါဝကားကို မင်းတို့ သံတမန်ကြီးတွေ ကျင့်ဝတ်နဲ့ညီအောင်
နေတာကို တသေးတစားလျှောက်ထားရမှာပေါ့၊ မင်းရော ထီလိုင်ပါ ကျွင်းကွပ်
လိမ္မာတဲ့ ကလန်အမတ်စစ်သည်ကြီးတွေပဲ၊ မင်းတို့ဆက်ဆံပုံ မဟုတ်လို့
မနုဟာထုရင်ဟာ ဒီလိုတုံ့ပြန်လိုက်တာပေါ့၊ ဟင်... ဘာပြောချင် သေးလို့လဲ"

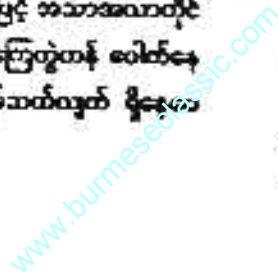
"အကျွန်... အကျွန်... အကောင်းဆုံး ဆက်ဆံလျှောက်ထားခဲ့ပါတယ်
အရှင်၊ ဒါပေမဲ့..."

ထီလိုင်၏အသံမှာ တုန်ယင်နေသည်။

"ဘာမှပြောမနေနဲ့တော့ ထီလိုင်၊ အခုတော့ အားလုံးဟာ ငါမျှော်လင့်
ထားသလို မဖြစ်တော့ဘူး၊ ဆရာတော်ရဲ့ ဆန္ဒလည်း မပြည့်ဝတော့ဘူး
ပိဋပတ်တော်နဲ့လည်းတော်ပြီ၊ ဟို... လီဂေါရစ်ဘုရင်ကလည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
တို့ အချိန်မရွေးဝင်တိုက်တော့မယ်၊ ကဲ... ငါကလုပ်ရမလဲ၊ ဘာထင်ရမလဲ"

"တကားတော်... စိတ်ကို ဆောက်တည်ပါ"

အနီးရှိ ဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်၏ပခုံးကို သက်ပြင့် အသာအလာတိုင်
လိုက်သည်။ ဆရာတော်၏အလံမှာလည်း ဆွေးမြည့်မြေတို့ဟန် ပေါက်နေ
သည်။ သို့သော်မျက်နှာတော်မှာကား တည်ကြည်ငြိမ်သက်လျက် နိုးနေလေ
သည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ အန္တရာယ်ကို ဆရာတော်က ကျွန်ုပ်တို့အားရှင်းပြခဲ့သည်။
လိဂေါရဘုရင် သူရိယဘုမ္မိ၏ စစ်ရေးလမ်း၊ မနုဿဘုရင်၏ တံမြန်ချက်၊
မနုဿဘုရင်နှင့် ဆရာတော်တို့ ဆွေးနွေးခဲ့ကြပုံ၊ ဓမ္မရက္ခိယ သာသနာမထေရ်
ပြတ်တစ်ပါးအနေနှင့် ဆရာတော်တစ်ပါးလည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကိုစွန့်ခွာလျက်
ကမ္ဘာပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပုံကို ဆရာတော်သည် ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

ဤတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကြီးမားသော အန္တရာယ်နှစ်ခုကို သွေ့ရှို့လိုက်
သည်။

တစ်ခုသော အန္တရာယ်ကား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင်ရှိသော ပိဋကတ်တော်များ
ပျက်စီးခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုပျက်စီးမှုကို အန္တရာယ်။

တစ်ခုသော အန္တရာယ်ကား ကျွန်ုပ်တို့ တမ္ဘာပေါ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သော ဓမ္မ
သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ကိုးကွယ်ကြသော ကျွန်ုပ်တို့ထက်ပင် လက်မှန်မဆွ
သာသနာတော် ဖွံ့ဖြိုးခဲ့သော ထောင်သက်စေသမျှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘေးတို့
ကဘွဲ့ကံ စစ်တေးအန္တရာယ်။

တစ်ခုတည်းသော အယူ၌ သက်ဝင်ကိုးကွယ်ကြသူအချင်းချင်းတည်း
သာသာ သံယောဇဉ်အားဖြင့်လည်းကောင်း၊ တူညီစွာ သက်ဝင်ကိုးကွယ်ထား
ကြသော သာသနာတော်၏ အနှစ်သာရ ပိဋကတ်တော်တည်းဟူသော ကြည့်
ညံ့ရေးအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် လိဂေါရဘုရင်၏ အရေး၌
တုန်လှုပ် သွားခဲ့မိလေသည်။

ပိဋကတ်တော်၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ဤအရာနှစ်ခုပေါ်၌ ကျရောက်နေသော
အန္တရာယ်ကို အပြန်အလှန်ဆက်စပ်၍ ကျွန်ုပ်နားလည် သဘောပေါက်ခဲ့
သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆရာတော်၏ အမိန့်ကိုဦးထိပ်ဆင်လျက် သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိဘုရင်ထံသို့ ကျွန်ုပ်သဝဏ်လွတ်ရောက်စေခဲ့သည်။ ယခုမှကား . .

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ရန်သူကို ငါတို့က လာတိုက်ပေးမယ်။ ဒီအတွက် အစီ
အမံအပြစ် ပိဋကတ်တော်ကို ဖေးရမယ်လို့ မနုဿဘုရင် နားလည်သဘော
ပေါက်လွှဲမှားမသွားစေရအောင် ငါသေသေချာချာမှာလိက်ကမ်း၊ ငါဟာ မ
ဟာဘုရင်ထက် အသက်အားဖြင့်လည်း ငယ်တယ်။ သာသနာတော်မှာ သဝ
ဏ်မူအရာလည်း သူ့ထက်နုနယ်တယ်။ နန်းသက်အားဖြင့်လည်း သူ့ထက်နုနယ်

တယ်။ ဝါကြောင့် သူ့ကို တလေးတစားဆက်ဆံတယ်ဆိုတဲ့ သဘောရောက်
အောင် မင်းတို့ရှင်းမပြခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လား။ ဝါကြောင့် ငါ့သဝဏ်ကို မနုဿ
ဘုရင်က ရာဇပရိယာယ်လို့ စွပ်စွဲလိုက်တာပေါ့ မဟေ့ . . ထိလိင် . . .”

ထိလိင်သည် ငုံ့ထားသော ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွင်
ပျက်ရည်များ စိမ့်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။

“မင်္ဂလာယိုးဒယားကော မနုဿဘုရင် ငါ့ကိုစွပ်စွဲလိုက်သလို ငါ့ရား
ပရိယာယ်အတွက် မင်းကိုဝေလွတ်လိုက်တယ်လို့ လင်နေသလား မင် . . .”

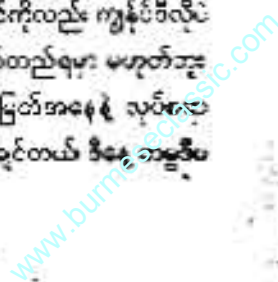
“မဟုတ်ပါဘူးအရှင် . . မဟုတ်ပါဘူး အကျွန်ုပ် အရှင်ကို လုံးဝနားလည်
သဘောပေါက်ပါတယ် အကျွန်ုပ်”

သူ့မျက်လုံးဖိမ့်အတွင်းမှ မျက်ရည်များ ကျလာသည်။ ရဲရင့်သန်ခွမ်း
သော၊ စစ်ပြုပေါင်းများစွာကို ဦးစီးခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏သာမန်သို့ချစ်ရသော
ထိလိင်စင်စစ်မျက်ရည်များကိုတွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ၌ ဆိုးနွဲ့
သွားသည်။ လိလိင်ငိုကြွေးသည်ကို ကျွန်ုပ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။

“တကတော်ထုရင်မင်းမြတ် စိတ်နှလုံးကို ဆောက်သည်ပါ ဝါတွေအား
လုံးဟာ လောကဓိတရာများ အကျင့်ဝင်နေတယ်လို့ ဆင်ခြင်ပါ”

အားအင်ကုန်ခန်းစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်သလွန်ပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်မိသည်။ မြစ်
စပ်စပ်သီမိုးကို ကျွန်ုပ်ဆင်ခြင်သုံးသပ်လိုက်သည်။

“တကတော် . . ကျွန်ုပ်ဟာ သာသနာ့ရက္ခိယ ရဟန်းတစ်ပါးသာ
ဖြစ်ပေတယ်။ ကျွန်ုပ် အခုလို ပါဝင်နေခြင်းဟာလည်း သာသနာတော်အတွက်
တလွဲလို့ အခြားဘာကိုမှ ဦးစည်ချက်မရှိခဲ့ဘူးဆိုတာလဲ တကတော် ဘုရင်
မင်းမြတ် သိမြင်ဖြစ်တယ် အခုတော့ သာသနာ့အရေးဟာ စစ်မက်ရေးရာ၊
ဘုရင်နှစ်ပါးရဲ့ ရာဇအရေးအရာတွေနဲ့ ဆက်နွယ်ရှုပ်ထွေးနေကြပြီ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့
ဆန္ဒသည် တကတော် သိရှိမြင်တယ်။ အချည်းအနှီးသော အသက်ပေး
များကို မတုန်ဆုံးဝေလိုဘူး။ တကတော် မနုဿဘုရင်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်ပီလိင်
မြှောခဲ့တယ်။ သာသနာ့ကို လူ့အသက်တွေနဲ့ ဆောက်တည်ရမှာ မဟုတ်ဘူး
ဆီဒီအချက်တွေပေါ်မှာ ထောက်ထားပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်အနေနဲ့ လုပ်စေ
ပြီးတာတွေကို လုပ်ပေးတော့ သို့သော် ကျွန်ုပ်တစ်ခု အခုခင်တယ် ဒီနေ့ အစဉ်

သားတွေဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး တကားတွေဖြစ်သလို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား
တွေဟာလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာတွေဖြစ်တယ်။ ကျွန်ုပ်တို့
အားလုံးရဲ့ ဦးတော်ထက်မှာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ရဲ့ အဆုံးအမဟာ တည်တညွတ်တည်း
တည်ရှိနေတယ်။ ဒါကိုတော့ တကားတော် ဘုရင်မင်းမြတ် ဝေးနက်စွာ
နားလည်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်ယုံကြည်ပါတယ်။"

ရှင်အရဟံဆရာတော်သည် ထိုစကားတို့ကို တစ်လုံးချင်း တည်ငြိမ်မြတ်
သားစွာ မိန့်ပြောကာ နန်းတော်တွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆရာတော် ထွက်ခွာသွားရာ နန်းတော်တံခါးမှနေ၍ အပြင်ဘက်
မိုးကောင်းကင်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့နေရသည်။ တမ္ပဒီပမိုးကောင်းကင်တွင် မိုးသား
တို့ ညိုမည်းနေကြသည်။ အထေးဆီမှ မိုးခြိမ်းသံသို့သို့ကို ကြားလိုက်ရသည်။
ဤအသံသည် လိင်ဂါရတို့၏ စစ်မောင်းသံကို သတိရစေသည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
တွင် လိင်ဂါရတို့၏ စစ်မောင်းသံများ လွှမ်းမိုးနေပြီလော မသိနိုင်။ ထိုလိုင်၏
ဂဂားအရမူ မနုဿဘုရင်သည် လိင်ဂါရစစ်ဘုရင်၏ အန္တရာယ်ကို နေ့ချင်း
ညချင်း ဖြစ်ပေါ်နိုင်သည်ဟု တွက်ချက်ထားပုံရသည်။

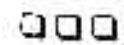
မနုဿဘုရင်၏ ကေလာသတောင်တော်ထက်တွင် 'သောဇရာတ္ထရံဖာ
ဆေ'သော ခန်းမဆောင်တော်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုခန်းမဆောင်တော်တွင်
ဘာသာတော်၏ အသင်းနည်းဖြစ်ပေသော ပိဋကတ်တော်တို့ ရှိနေသည်ဟု
ဆိုသည်။

အခြားသော သာသနာဒါယကာ ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါး၏ အထင်တို့
မှားမှု၊ သို့မဟုတ် မယုံကြည်မှုကို ဝမ်းပန်းတနည်း လက်ခံနေရချိန်တွင်
စစ်ဘုရင်တစ်ပါးကမူ သူ၏စစ်ကို ပြင်ဆင်နေပြီဖြစ်၏။ ဤအချိန်ဝယ်
တမ္ပဒီပဘုရင်ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ ကလန်စစ်သည်များကို ထိခိုက်
ကြော့ကွဲစွာ ဖော်ဝေါက်မနေသင့်တော့ဟု ကျွန်ုပ်နားလည်လာသည်။

မနုဿဘုရင်သည် ကျွန်ုပ်ထက် ရင့်ကျက်သူဖြစ်ပေသည်။ အလုံးစုံ
သော အမှုတို့ ပြီးမြောက်လျှင် ကျွန်ုပ်အား ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုရင်တစ်ပါး၏
နှလုံးသားဖြင့် ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမည်။

သလွန်တက်မှ ကျွန်ုပ်ဆရာလိုက်သည်။

ပိုးခြိမ်းသံသည် နီးကပ်ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။
ထိုလိုင်၏လက်ကို ကျွန်ုပ်ဖြင့် နာစွာ ဆွဲယူလိုက်သည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့
မိမိချီနေမှတစ်ပါး အခြားမရှိတော့ပြီ။

အိပ်ခန်း စကားအစဉ်တွင် အစ်မအိပ်ပြုသည့် အခန်းကို မဖြေဘဲ ရယ်နေ
အတတ်ပါသည်။ ရယ်လိုက်သောအခါ အစ်မအိပ်ဖြူ ပို၍ လှပါသည်။

"တုန်းမတို့ ဆိုတာကတော့ အစ်မအိပ်ဖြူ"

"တုန်းမတို့ဆိုတာ သိပ်ရှင်ဆီးပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာမျိုး
နို့ညှို့ကို ခေါ်တယ် အိပ်ခန်းရဲ့"

"ဟဲ့ . . . သမထီးက ရှင်ကြီးတွေလိုပေါ့နော်"

"ဟဲ့ . . . တိုးတိုးပြော အိပ်ခန်း တိုးတိုးပြော"

"အစ်မအိပ်ဖြူ တေးပြန်ဆိုပြပါဦးနော်။ အိပ်ခန်း နားထောင်ချင်လို့ပါ"
အစ်မအိပ်ဖြူက လွန်းကိုချထားပြီး အိပ်ခန်းကို တေးဆိုပြပါသည်။

"တို့ချစ်ခြင်းကို . . . ကွင်းအောင်တစေ

နေ့တိုင်းမွှေတဲ့ . . . မြင်သူမုန်းစရာ . . . ကုန်းမအို

ခေ့လို ခန်းခြောက်ပါစေသား"

ခေ့လိုခန်းခြောက်တယ် ဆိုတာတော့ အိပ်ခန်းသိပါသည်။ အိပ်ခန်းတို့
ခြင်းကပါဟောင်နေအခါရောက်လျှင် အိပ်ခန်းတို့တို့ရွှေက ရေတွင်းလေးမှာ ခေ့တွေ

ခန်းခြောက်သွားကြပါသည်။ ထိုအခါ အိပ်ခန်းနှင့် အစ်မအိပ်ဖြူတို့ ဂေတတ်သို့
ဆင်း၍ ရေခဲကြိုရပါသည်။ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းပါသည်ရှင်။

ယခုပူ အစ်မအိပ်ဖြူ၏ 'တို့ချစ်ခြင်းကို' စကားကို အိပ်ခန်းနားပထောင်ရ
တော့ပါ။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အိပ်ခန်းသိလာချိန်တွင် အစ်မအိပ်ဖြူသည်

အိပ်ခန်းအနီးတွင် မရှိတော့ပါ။ 'တို့ချစ်ခြင်းကို ကွင်းအောင်တစေ နေ့တိုင်းမွှေ
တဲ့' ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း အိပ်ခန်းကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ နားလည်ပါပြီ။

အကျန်နားလည်ပါပြီ။
"တုန်းမတို့" ဆိုသည်ကိုလည်း အိပ်ခန်းသိပါပြီ။

ဟဲ့ . . . ဒါပေမဲ့

"ခေ့လိုခန်းခြောက်" သွားသည်က အစ်မအိပ်ဖြူပြောသည့် ရှင်ကြီးက
တော့မဟုတ်ပါ။ ရှင်ကြီးတို့၏ သမထီးအရပ်မှ ရေတန်သည် တစ်နေ့တပြား

ပြည့်မောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုပြည့်မောက်သော ရေတန်ထဲသို့ အစ်မအိပ်ဖြူက
ခန်းဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာစုန်း (၃)

မြင်းကမာချစ်ဝံ့လွှာ

"တို့ချစ်ခြင်းကို . . . ကွင်းအောင်တစေ
နေ့တိုင်းမွှေတဲ့ . . . မြင်သူမုန်းစရာ . . . ကုန်းမအို
ရေ့လိုခန်းခြောက်ပါစေသား"

အစ်မအိပ်ဖြူ မကြာခင်က ရွတ်ဆိုသော ထိုစကားကို အိပ်ခန်း ကလေး
အရှယ်ကတည်းက ကြားနေခဲ့ရသည်ရှင်။

ရက်ကန်းစင်မှာ ရက်ကန်းရက်နေစဉ်လည်း အစ်မအိပ်ဖြူသည် ထိုစကား
ကို ဆိုနေတတ်သည်။ ခိုင်းခင်နေ့စဉ်လည်းအစ်မ အိပ်ဖြူသည် ထိုစကား
ဆိုနေတတ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို အိပ်ခန်းနားမလည်ပါရှင် အစ်မအိပ်ဖြူ၏ အ
နားထောင်ကောင်းသည်ကိုသာ အိပ်ခန်း သိပါသည်ရှင်"

"တို့ချစ်ခြင်းဆိုတာ ဘာလဲ အစ်မအိပ်ဖြူ"

"ဟဲ့ . . . အိပ်ခန်း၊ နင်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ နင်မသိပါဘူးဟယ်"

"တို့ချစ်ခြင်းကို ကွင်းတယ်ဆိုတာကတော့ အစ်မအိပ်ဖြူ"

"မြောက် . . . ကလေးစယ်၊ နင်မသိပါဘူးလို့ ဆိုနေမှ"

"နေ့တိုင်းမွှေတဲ့ဆိုတာကတော့ အိပ်ခန်းသိပါတယ်၊ အစ်မထမင်းချက်
ခေ့လိုမွှေတဲ့ ယောက်မ မဟုတ်လားဟင်"

www.burmeseclassic.com

အကျွန်ုပ်တို့အားလုံးအား အိပ်ပိုင်းအိပ်ပိုင်းအား တောင်းဆိုပေးသောအခါမှာ အိပ်ပိုင်းအိပ်ပိုင်းအား တောင်းဆိုပေးသောအခါမှာ အိပ်ပိုင်းအိပ်ပိုင်းအား တောင်းဆိုပေးသောအခါမှာ...

"တို့ချစ်ခြင်းကို... ကျွင်းတောင်တစ်ခု... နေထိုင်နေမှု... ခြင်္သေ့ပျံ... ကုန်းမအိ... ခရုလို ခန်းခြောက်ပါစေသေး... ခရုလို ခန်းခြောက်ပါစေသေး..."

ထိုနေ့က အစဉ်အဆက်အား အလှဆုံးဖြစ်ပါသည်။

အစဉ်အဆက်အား ရင်သိုင်းတံဘက်မှာ စကားဝါပွင့်အောင် ဖြစ်ပါသည်။ အစဉ်အဆက်အား မြို့ဖွဲ့သော လည်ကိုင်မှ သွယ်ကျလာသော ပုတီးများသည် ရင်သိုင်းတံဘက်ပေါ်တွင် ဖောက်ပလွှဲနေကြသည်။ အစဉ်အဆက်အား ရှည်လျားသော ဆံပင်တို့ကို အိပ်ပိုင်း အတွင်း၌ ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်ပိုင်းပင် ထိုဆံပင်တို့ကို နေထိုင်ပြီးသင်၍ အနီးဆုံးပေါင်းသွေး လိမ်းပေးနေကြ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် 'ထိုနေ့က' မူကား အစဉ်အဆက်အား အိပ်ပိုင်းပြီးသင် ခွင့် မရခဲ့ပါ။ တင်းတိမ်အောက်တွင် အိပ်ပိုင်းတို့ ဖြင်းကပါက မိန်းမသူ... ကြီး များက အစဉ်အဆက်အား ဖြင်းသင်ပေးခဲ့သည်။ တင်းတိမ်ကို လှစ်၍ အစဉ်အဆက်အား လာသောအခါ အစဉ်အဆက်အား ကြည့်၍ အိပ်ပိုင်း တုံ့ပြန်သွားခဲ့ရ ပါသည်။

ခြံတံစုံဆံသွယ်ပုံများကိုသာ အိပ်ပိုင်းပြင်ပပါသည်။ အစဉ်အဆက်အား ဆံပင်ကိုတို့မှ လှပခမ်းနားသော တိမ်တောင်ထက်သက် ဆံထုံး မျိုးဖြင့် အိပ်ပိုင်းအတွင်းပါ။ ဆံထုံးအောက်ခြေတွင် ရွှေတွင်းတစ်ခုကို စွပ်ဆင် ထားပါသေးသည်။ အိုး... အစဉ်အဆက်အား လှလှလှလှနှင့် တိမ်တောင်ထက် သက် ဆံထုံးတို့ကား သင့်မော လိုက်ဖက်လွန်းလှပါသည်။

ပြေပြေလျော့လျော့ ရစ်ရွေထားသည့် နားသယ်ဆံပင်များအောက်မှ နူးနမ်းဖက်တွက်လည်းကြီးမားသောနားအောင်းများကို ဆင်ယင်ထားပါသည်။

ပြီးတော့... လက်ကြပ်၊ လက်ကောက်၊ ခဲစည်း အိုး... အစဉ်အဆက်အား လှ လှည့် တောက်ပလို့နေပါသည်။ အစဉ်အဆက်အား အိပ်ပိုင်းအိပ်ပိုင်းအား တောင်းဆိုပေးသည် မဟုတ်ပါ။ မင်္ဂလာပွဲဆို ထာရောက်သူတိုင်းက အဖုံဖုံအကြ ခိုကျွေးပေးမောကြရပါသည်။

"အစဉ်အဆက်အား... သိပ်လှတာပဲ"

လက်စွပ်များဖြင့် ပြည့်နေသော အစဉ်အဆက်အား လက်ချောင်းလေးများကို အိပ်ပိုင်းဖွဲ့လေးကိုင်ရင်း ပြောခဲ့ပါသည်။ အနီးကပ်လိုက်ရသော အစဉ်အဆက်အား ထံမှ ပန်းပေါင်းနုသာနုတို့ ထုံမွှေးသင်းယုံနေပါသည်။

"အိပ်ပိုင်းကြီးရင် အစဉ်အဆက်အား ပိုလှမှာပါကွယ်"

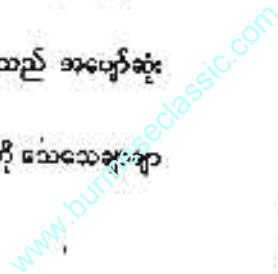
အစဉ်အဆက်အား လေသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ မျက်ရွှင်နေသော မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ပါ။ သူ့ရင်ခွင်နှင့် လက်ထက်ရမည့် ထာရုလို နေထိုင်မှုမှာ အစဉ်အဆက်အား အမှတရသည် အေးစက်ထိုင်းဖိုင်းနေသည် တူ အကျွန်ုပ်တို့ထင်ပါသည်။

"ဟေ့... အိပ်ပိုင်း သား... လား... နင့်အမနား သိပ်ကပ်မနေနဲ့ အထက်ကြာ နင်ပါ မင်္ဂလာပွဲ လုပ်ချင်စိတ်ပေါက်သွားလိမ့်မယ် လား... တို့များ သွားကစား ရအောင်"

မဏ္ဍပ်တစ်ခုခုခုခု အိပ်ပိုင်းသွယ်ချင်း ကိုရင်ငနောင်ငယ်၏ အသံနှင့် အတူ ရယ်သံများကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ ထိုရင်ငနောင်ငယ်သည် အိပ်ပိုင်းကို ထည်လိုပင် နောက်ပြောင်လေ့ရှိပါသည်။ အိပ်ပိုင်း သူ့ကျောကိုထုရန် အစဉ်အဆက်အား မှာခဲ့ပါသည်။ ကိုရင်ငနောင်ငယ်နှင့် အိပ်ပိုင်း မဏ္ဍပ်ထံမှ အပြေး အလိုက် ကစားခဲ့ကြပါသည်။ မြင်းကပါတစ်ရွာလုံးမှာ ပရိသတ်များလည်း မဏ္ဍပ်အတွင်း တဖြည်းဖြည်းများလာပါသည်။ အိပ်ပိုင်းတော့ထေ ထူးထူးခြားခြား လှနေသော အစဉ်အဆက်အား အနားသွားကြည့်လိုက်။ ကိုရင်ငနောင်ငယ်နှင့် အစားလိုက်။ အစဉ်အဆက်အား မုန့်ကိုစားလိုက်နှင့် ထိုနေ့က သိပ်မပျော်ခဲ့ပါ သည်ရှင့်။

အိပ်ပိုင်းတစ်သက်မှာ အစဉ်အဆက်အား မင်္ဂလာပွဲနေ့သည် အပျော်ဆုံး ဖြစ်သည်ရှင့်။

အိပ်ပိုင်းပျော်လွန်း၍ ထိုနေ့က မင်္ဂလာပွဲလှည့် သဘင်ကို သေသေချာချာ

မမှတ်မိတော့ပါ။ ချွေးပြောက်ဘက်ရှိ နတ်ရုပ်တုများ ပျံ့ရာသို့ အိုးပန်တို့ သွားကြရပါသည်။ ဘယ်သူတွေကခုန်၍ ဘယ်သူတွေ တီးပုတ်ပြီး လူတန်းကြီးကလှည့်မှာဘယ်သူတွေ ရှေ့ဆုံးက ဘယ်သူတွေနောက်ဆုံးက အိုးပန်မမှတ်မိတော့ပါ။ မန်ကျည်းပင်စုဘို့ရောက်ပြီး နတ်ရုပ်တုများကို ပူဇော်ခဲ့ကြသည့် သဘင်ပွဲအသေးစိတ်ကိုလည်း အိုးပန် မမှတ်မိတော့ပါ။

အိုး

တကယ်တော့ ဒါတွေကို အိုးပန် အဝေးဆုံး စိတ်ဝင်စားကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ကိုရင်ငံနောင်ငယ်နှင့် လက်ချင်းတွဲ၍ အိုးပန်တို့ နေရာတိုင်းသို့ ဘိုးကြည့်ခဲ့ပါသည်။ အိုးပန် အသေးစိတ် အတိအကျ မှတ်မိကောင်းမှတ်မိခဲ့ပါမည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုမှတ်မိ သတိရမှုများသည် တစ်ခုခုကြောင့် အိုးပန်အသိထဲ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းနဲ့သာ ပြစ်ပါလိမ့်မည်။ ပျော်စရာကောင်းသော တို့နေ့က မင်္ဂလာပွဲသဘင်ကြောင့် မျှော်စွင်ခုံရသော အိုးပန်စိတ်တို့သည် ဧကန်တစ်နေ့တွင် လှေစင်ထက်ပင် ပေါင်းများကို လေးပြင်းဝင်ဆောင်လိုက်သည်။ ပဟာ လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။

မင်္ဂလာပွဲ၏ နောက်နေ့မနက်တွင် အိုးပန်သည် သမထီးအရပ်သို့ လူကြီးများနှင့် လိုက်ခဲ့ပါသည်။ အိုးပန်ကို အဖက ပန်းပေါ် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသည်။ နတ်ရုပ်တုများကို ပူဇော်ပြီးသည့် အစိုးရိကစ၍ အစ်မအိန္ဒြာကို အိုးပန်မစေရဘဲ မှီနေပါသည်။ အဖကို ငေးကြည့်သောအခါလည်း အဖက တိတိကုတပပြေပါ။ မင်္ဂလာပွဲညတွင်ပင် အိုးပန်အေးတွင် လက်လက်နေသောအိပ်ရာကို စားမိရင်း အိုးပန်ငိုမိပါသည်။ "အစ်မအိန္ဒြာကို ပြန်ခေါ်ပေးပါစဉ်" ဟုလည်း အိပ်စောက်ဟစ်မိခဲ့ပါသည်။

အိမ်မှာ လူအားလုံးစုံညီခဲ့ကြပါသည်။ အစ်မအိန္ဒြာ၏ ခင်ပွန်းသည် ကိုရင်ငံပြည်သစ်ပင် အိမ်မှာရှိနေပါပြီ။ ညဉ့်သာ နတ်ခုံသော်လည်း အစ်မအိန္ဒြာပြန်မလာပါ။ ထိုညက အစ်မအိန္ဒြာ ပြန်မလာပါစွင့်။

"အစ်မအိန္ဒြာ တယ်သွားနေသလဲ" ဟုမေးသော်လည်း အိုးပန် အဖ၏ မည်သူကမျှ မဖြေကြပါ။ ထိုညကင်ကြွေးရင်း အိုးပန် မောပန်းပြီး အိပ်မိသွားခဲ့သည်ထင်ပါသည်။ မနက်ရောက်တော့မှ အဖက အိုးပန်ကိုခေါ်ပြီးမေးပါသည်။

"ထ. ဘိုးဖြူစိ သွားရအောင်"
"ဟင်. အစ်မအိန္ဒြာတယ်မှာလဲ"
"သမထီးမှာ"
"သမထီးမှာ. ဟုတ်လား အဖ စွင်ကြီးတွေနေတဲ့ သမထီးလား"
"အေး. ဟုတ်တယ် အိုးပန်"
"အစ်မအိန္ဒြာက ဘာကြောင့် အဲဒီသွားရတာလဲ အဖ"
အဖက မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေပါ။

ဆိုဖြင့် အိုးပန် အဖမိုးထက်မှနေ၍ သမထီးသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ပြင်းကပါမှ သမထီးသို့သွားရာ လမ်းတလျှောက်လုံး၌ အိုးပန် စေားဆိုလာမိပါသည်။ ထိုစေားမှာ အစ်မအိန္ဒြာဆိုနေကျစေား ပြစ်ပါသည်။ အိုးပန်လည်း ထိုစေားတစ်ပုဒ်တည်းသာ ဆိုတတ်ပါသည်။

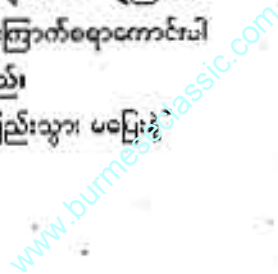
"အိန္ဒြာစွင်ကြီးကို. . . ကွမ်းအောင်စာစေ
နေတိုင်းမွှေတဲ့. . . ပြင်ဘုမုန်းစရာ. . . ကုန်းမအိ
ရေလို ခန်းခြောက်ပါစေသား.
ရေလို ခန်းခြောက်ပါစေသား."

"ဟဲ့အိုးပန် စေားမဆိုနဲ့ သမထီးကျောင်းတော်နားရောက်လာပြီ"
အဖ၏ ငေါက်ငမ်းသံကို အိုးပန်ကြောက်သွားမိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အိုးပန် ငမ်းမနည်းပါ။ အစ်မအိန္ဒြာကိုတွေ့မှ တိုင်ပြောပါမည်။

"ကိုရင်ငံနောင်ငယ်ရေ. . . လာဟေ့ တို့များ လူကြီးတွေကို မစောင့်တော့ဘူး။ အစ်မအိန္ဒြာကို တို့အရင်သွားတွေကြဆို"
"အေး. . . လာပြီ. . . လာပြီ. . . အိုးပန်ရေ"

ကိုရင်ငံနောင်ငယ်နှင့် အိုးပန်တို့ လက်ချင်းတွဲပြီး အစ်မအိန္ဒြာရှိနေသည် ဆိုသော ရေကန်အလယ်မှ အဖိုးပြုဖြူနှင့် အဆောင်ဆီသို့ပြေးလာခဲ့ကြပါသည်။ ပေါင်းတူထံတားလိပ်တွင် အိုးပန်တို့ ကြီးများသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို ဆွဲလိုက်ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာကြီးမှာ ကြောက်စရာကောင်းပါသည်။ နီညိုရောင် ဝတ်ရုံကြီးကိုလည်း မြိုထားပါသည်။

"အိုးပန်. . . စွင်ကြီးတို့ကုဆိုတာ သုပေါ့၊ ဖြည်းဖြည်းသွား မပြေးနဲ့"

ရင်ကြီးကိုကုသဖို့သာ လူကြီးဘေးမှ တိတ်ဆိတ်စွာ ပြတ်လျက် အိပ်ခန်းထဲ
ပေါင်းကူးတံတားအတိုင်း အဆောင်သက်သို့ လာခဲ့ကြပါသည်။ အစ်မအိမ်ဖြူ
ကိုတွေ့လျှင် ပထမဆုံး မနေ့ညက အိမ်ပြန်လော့သည့်အတွက် မက်ရှ် ငိုလိုက်
ရင်တောင်မလှားဟု အိပ်ခန်း စဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။ အဆောင်တံခါးသို့ အိပ်ခန်း
ရောက်ပါပြီ။ တံခါးပိတ်ထားပါသည်။ ကိုရင်ငံနောင်ငယ်က အိပ်ခန်းအနားကွင်း
ရောက်ပါသည်။ ပေါင်းကူးတံတား ဘစ်နေရာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ အိပ်ခန်းသူကို
လှမ်းခေါ် လိုက်ပါသည်။

"ကိုရင်ငံနောင်ငယ်... လာလေဟဲ့ တို့များ တံခါးဖွင့် ဝင်ရအောင်"
ကိုရင်ငံနောင်ငယ်က အိပ်ခန်းခေါ်သံကို မကြားပါ။ တံတားလက်ရန်းထို့
သော်ကိုင်ရင်း ရောက်ဆီသို့ကြည့်နေပါသည်။

"ဟဲ့ ကိုရင်ငံနောင်ငယ် လာပါဟဲ့ ဝင်ကြပါစို့"
သူသည် တံတားလက်ရန်းကိုကိုင်ခင်း ခုတ်ပူးသလို တုန်တုန်ယင်ယင်
ဖြစ်နေပါသည်။ အိပ်ခန်းကို လှည့်မကြည့်ပါ။ ရောက်ဆီသို့ ကြည့်နေပါသည်။

"တိုရင်ငံနောင်ငယ် ဒီတစ်ခါခေါ်ပြီးပင် နင့်ကို ဝါးစောင့်တော့ဟုနေတဲ့
ဤတွင် ကိုရင်ငံနောင်ငယ်ထံမှ စူးနူးသော လိတ်လန့်တကြားခေတ်သံ
လွှက်ပေါ်လာပါသည်။ ရောက်ဆီသို့လည်း လက်ညှိုးထိုးပြနေပါသည်။

"အစ်မအိမ်ဖြူ... အစ်မအိမ်ဖြူ"
အိပ်ခန်း ထိုနေရာသို့ပြန်ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ ကိုရင်ငံနောင်ငယ် လက်ညှိုး
ထိုးပြရာ ရောက်ဆီထဲသို့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

"အစ်မအိမ်ဖြူရေ အဖရေ အစ်မ အစ်မအိမ်ဖြူ ဟိုမှာ ကယ်ကြပါ...
ကယ်ကြပါ"

မနေ့ကအတိုင်း စတားဝါပွင့်ရောင် ရင်သိုင်းတံတားက နားတောင်
လက်ခကာက အပြည့်အစုံဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ အစ်မအိမ်ဖြူ၏
မျက်လုံးများ အိပ်ခန်းကို ကြောက်စရာ ပြုနေကြောင်း ကြည့်နေသည့်မျက်လုံး
များ ရေထဲတွင် ပြန်ကျနေသော ဆံပင်များသည် တိမ်တောင်တက်သက်
ပုံစံ မရှိတော့ပါ။

"အစ်မအိမ်ဖြူ အစ်မအိမ်ဖြူ"

သီဟရတနာစာပေ

'တို့ချစ်ခြင်းကို' တေးကို အိပ်ခန်းမဆိုမကတပါ။ သို့သော် နားထဲမှာ
အစဉ်အမြဲကြားရသောအခါသည် ထိုတေးနှင့် အတူ ဟန်ယာပွဲနေ့က အစ်မ
အိမ်ဖြူကိုလည်း ဖြင်နေမိပါသည်။

သို့သော်လည်း အလုံးစုံသော ရုပ်ပုံများသည် ဝိမ်လှားကံတက်သက်ဆဲ
ကို ပြောလျှာပျက်စီးနေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့်နေသော ရေကန်ထဲမှ
အစ်မ အိမ်ဖြူ၏ အလောင်းတွင် ချစ်ခြင်းကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

အစ်မအိမ်ဖြူ၏ ရက်ကန်းစင်ခုံနေရာသို့ အိပ်ခန်း ဝင်တိုင်ခဲ့ရပါပြီ။

အစ်မအိမ်ဖြူကိုင်ခဲ့သော ရစ်ဘီကို အိပ်ခန်းကိုင်တွယ် ခဲ့ရပါပြီ။

အဖ၊ အစ်မအိမ်ဖြူနှင့် အိပ်ခန်း ဤသားအဖသုံးဦးသာရှိသော တံပိပ်
ကလေးတွင် တစ်ယောက်ယောက်သူ မရှိတော့ခြင်းသည် သိသာလွန်းလှပါသည်။

အို... အခုတော့ အဖသည်ပင် ဆယ်အိမ်ရေ၏ ကလန်ငယ်ဖြစ်လာပြီ။
အိမ်မှာနေရသည် မရှိတော့ပါ။ တပွဲစီပစ္စည်းကောက်က ကလန်ကြီးများနှင့်အတူ
ခရီးထွက်နေရသည်က များပါသည်။

အိပ်ခန်း တစ်ဦးလည်းပါရင်...။

သို့သော် အိပ်ခန်းဘေးသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပါသည်။ အိပ်ခန်း၏
ရက်ကန်းစင်၊ အိပ်ခန်း၏ မီးဖို အိပ်ခန်း၏ ဝန်းခင်းသို့ သူ့အခန်းအမြဲလိုလို
လာတတ်ပါသည်။ အားပယ်ထိတ်လန့်နေသော အိပ်ခန်းကို သူနှစ်သိမ့်ပါသည်။
အိပ်ခန်းမြေ မဆည်နိုင်ပါ။

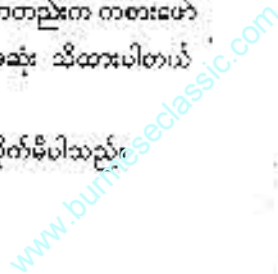
သူရင်ခွင်သို့ပြေးဝင်ပြီး သူ့ကို သိုင်းမက်ပြီ၊ အားကိုးတကြီး ငိုမိပါသည်။
ကျယ်ပြန့်သော သူရင်ခွင်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ချခိုနိုင်တွင် အိပ်ခန်း၏ ထိတ်လန့်
အားငယ်မှုများပြောလျှာရသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူက အိပ်ခန်း၏ဆံပင်များကို ဖွတ်သပ်ပေးလော့ရှိပါသည်။

"ဟိတ်ပါသော့ အိပ်ခန်း တို့များဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကစားဖော်
စာစားဖက်တွေ မဟုတ်လား၊ အိပ်ခန်းဘဝကို ငါအဝအဆုံး သိထားပါတယ်
အိပ်ခန်းဘာမှ ဘေးမငယ်ပါနဲ့ကွယ်"

သူရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ သူ့မျက်နှာကို အော်ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

သီဟရတနာစာပေ

ကိုရင်ငနောင်ငယ်သည် ငယ်ရွယ်မပြောင်းပါ။ အသားအနည်းငယ်ညှိ
ယွားပြီး ထွားကျိင်းလာသည်ကလွဲ၍ သူ့အုတ်နှာမှာ တိုးယခင်က အိပ်နီနှင့်
အပြေတလိုက် ကစားစဉ်က မျက်နှာအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။

“မငိုပါနဲ့ အိပ်နီ၊ မင်းနဲ့ငါဟာ အခုရည်းစားတွေ ဖြစ်လာကြပြီ မဟုတ်
လား။ ရည်းစားတွေဆိုတာ တွေ့ရင်ပျော်စရာစကားတွေချည်းသာ ပြောထုတ်
မှာပေါ့၊ နင်က ဗိုဇိုနေတော့ ငါဘာပြောရတော့မလဲ၊ ကဲ... ပြောစမ်း၊ နင့်တို့
ချစ်တယ်မဟုတ်လား အိပ်နီ”

“အိပ်နီ... အဲဒါတွေ မပြောချင်ပါဘူး ကိုရင်ငနောင်ငယ်”

အိပ်နီ တကယ်လည်း ထိုစကားများကို မပြောချင်ပါနှင့်။ ကိုရင်ငနောင်
ငယ်ပြောသည့် ပျော်စရာစကား ‘ချစ်တယ်’ ဟူသော စကားတို့ကို အိပ်နီ
မပြောတတ်ပါ။

အားငယ်ထိတ်လန့်ရသော အိပ်နီကို သူ့အမြဲတစေလာ၍ အားပေးတော့
မော့သည့်အတွက် သူ့ကို အိပ်နီအတိုင်းမသိ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ငယ်
သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်သည့်အတွက် သူ့ကို အိပ်နီခင်ပါသည်။

သူက ‘ချစ်တယ်’ ဟုပြောလာသော အခါတွင်လည်း အိပ်နီထူထွက်
ငြင်းခုံမရှိတော့ပါ။ အိပ်နီမှာ မည်သူမျှ မရှိပါ။ သူ့အာရုံပါသည်။

တစ်နေ့တွင်လည်း သူနှင့် အိပ်နီတို့ ရည်းစားဖြစ်လာကြမည်ဟု မထင်
ကတည်းက အိပ်နီတွက်ထားပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ မလွဲမသေဖြစ်ရမည်
ခန့်မှန်းကွေ့ဝယ် သူနှင့် အိပ်နီရည်းစားဖြစ်ကြပါသည်။ သူ့ကို အိပ်နီအားထား
မိပါသည်။

သို့သော် ‘ချစ်တယ်’ ဟူသော စကား၊ မျှော်စရာစကားတို့ကို အိပ်နီမပြော
ပေတတ်ပါ။ မပြောတတ်ပါ။ သည်စကားများပြောရန် လိုမည်လည်း မထင်
ပါရှင်။

ကိုရင်ငနောင်ငယ်၏ အချစ်ကို အိပ်နီလက်ခံပါသည်။ ကိုရင်ငနောင်
ငယ်ကို အိပ်နီအားကိုးမိပါသည်။ ဤမျှဖြင့်ပင် ပြည့်စုံလှလောက်ပါပြီ
အိပ်နီထင်ပါသည်။

အိပ်နီရက်ကန်းရက်ပါသည်။ ဇိုင်းဝင် ဝါမက်ပါသည်။ တမင်းဟင်းချ

ပါသည်။ ယစ်ပွဲများအတွက် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးပါသည်။ တစ်လတစ်ခါ
မြင်းကပါရွာထိပ်မှ နတ်နဂါးရွပ်ပုလေးပွဲသို့ တက်ပါသည်။

ဦးတော့ ကိုရင်ငနောင်ငယ်နှင့် ပန်းခင်းထဲတွင် စကားပြောပါသည်။
ထိုမှအပ ဘာကိုမှ အိပ်နီတွေးတောစဉ်းစားစရာမရှိပါ။ အိပ်နီတွေးလည်း
မတွေးချင်ပါ။ တွေးလည်းမတွေးတတ်ပါ။ အိပ်နီတွေးချင်လျှင် အစ်မအိမ်၌
အကြောင်းသာရှိပါသည်။

ထိုအခါ အိပ်နီနှင့်အားတို့ နားကျင်ရပါမည်။ အချိန်နှင့်အမျှ အိပ်နီ
ငိုကြွေးနေရုံသာ ရှိတော့မည်။ အကျွန်ုပ် မငိုပါရစေနှင့်တော့ရှင်။ အိပ်နီ မငိုပါ
ရစေနှင့်တော့။

အမက တစ်ခါတစ်ရံ တမ္ဘာပီပနန်းတော်သို့ အိပ်နီကို ခေါ်တတ်ပါသည်။
အိပ်နီမလိုက်ပါ။

တမ္ဘာပီပနန်းတော်ကြီးတွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရှင်ကြီးများနှင့်အတူ
ဗုဒ္ဓဇော်ပွဲများ ကျင်းပကြသည်ဟု ကြားဖူးပါသည်။ ရှင်ကြီးများကို အိပ်နီ
ကြောက်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုလည်း ကြောက်ပါသည်။

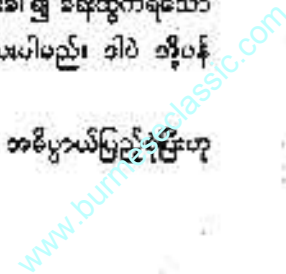
နတ်နဂါးရွပ်တုရွေ့တွင် အိပ်နီဆုတောင်းမိသည်မှာ အခါခါဖြစ်ပါ
သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ရှင်ကြီးတို့၏အမိန့်ကို အိပ်နီလိုက်နာပါမည်။

အစ်မအိမ်၌ကဲ့သို့ အိပ်နီကို တပြစ်ဒဏ်မခတ်ပါနှင့်ဟု တောင်းပန်မိပါ
သည်။ ယစ်ပွဲများကို အိပ်နီကြောက်သော်လည်း အပြစ်ရှိသမျှပျောက်စေမည့်
ဇန္တန်ရွတ်မတ်ပွဲကို အိပ်နီတက်ခဲ့ရပါသည်။

အိပ်နီဘဝသည် ပျော်စရာလား၊ စိတ်ညစ်စရာလား အိပ်နီမတွေးပါ။
မတွေးတတ်နိုင်ပါ။ ရည်းစားဖြစ်သော ကိုရင်ငနောင်ငယ်နှင့် တစ်နေ့တွင်ထိမ်း
မြားပါမည်။

အိပ်နီဝိညာဉ်တို့ မသန်စင်လျှင် ရှင်ကြီးတို့၏ မန္တန်တန်ခိုးက သန့်စင်
အောင် ပြုလုပ်ပေးနေကြပါမည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆင့်ခေါ်၍ ခန့်အပ်ရသော
အဖအတွက် အချိန်မရွေး အိပ်နီ ထမင်းထုပ်ပြင်ပေးပါမည်။ ဒါပဲ အိပ်နီ
နားလည်ပါသည်ရှင်။

မြင်းကပါသုတစ်ယောက် ဘဝသည် ဤမျှနှင့် အစိပွယ်ပြည့်ခဲ့ပြီးဟု

အိပ်နပ်တင်ပါသည်။ ရက်ကန်းစင်၊ ပန်းခင်း၊ ပီးဖိုးဆောင်၊ ဧရာဝတီမြစ်ဆိမ်း
ရွာထိပ်မှ နတ်နဂါးရွမ်တုရှေ့ယခိန်၊ ပြီးတော့ နားမတန် ပဝါသံစကားကို
ဆုံရပ်သျှင် ကိုရင်ဝေခောင်ငယ်၏ ရင်ခွင်... ဒါသည်ပင် အိပ်နပ်၏ နေရာများ
သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရင်ဝေခောင်ကလည်း တောင့်စည်းထိန်းသိမ်းပါသည်။ အိပ်နပ်တော့
ရက်လည်းရက်၊ ကြောက်သည်းကြောက်သဖြင့် ပို၍ထိန်းသိမ်းပါသည်။

အိပ်နပ်၏ကညာဘဝသည်သာ အိပ်နပ်၏အမွန်အမြတ်အရာ ဖြစ်ပါတော့
သည်။

သည်လိုဖြစ်ပင်... အကျွန်တို့ ထိမ်းမြားသည့် နေ့ကိုရောက်ခဲ့ပါသည်။
ထိုနေ့က အဖမမိပါ။ အရေးကြီးသော ကိစ္စဖြင့် နန်းတော်ကြီးထံ
ရောက်နေသည်ဟု သိရပါသည်။ အိပ်နပ်တို့ မြင်းကပ်ရွာထဲတွင် ထိုနေ့က
လူများများစားစားမရှိပါ။ ရွာသူရွာသားအတော်များစွာလည်း နန်းတော်
ကြီးသို့ သွားနေကြပါသည်။ အိပ်နပ်အစကမသိပါ။ သိရသောအခါတွင် စိတ်ထဲ
တွင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ထိမ်းမြားနေ့ကို နောက်တစ်ရက်သို့ ရွှေ့လိုက်
လျှင် ကောင်းမည်လားဟု စိတ်ကူးပီခဲ့ပါသည်။ အိပ်နပ် ထိုနေ့တွင် ထိမ်းမြား
မည်ကို စိတ်မလှပါ။

ထိုနေ့သည် တမ္ပဒီပဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရာဇဝတီသေက သဘင်နေ့ဖြစ်
သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ရာဇဝတီသေကခံယူသည့်နေ့တွင် အိပ်နပ်က မြင်းကပ်
ထိမ်းမြားပွဲ မပြုလုပ်စကောင်းဟု ထင်ပါသည်။ သို့သော် အခမ်းအနားအားရ
စိတ်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။ နတ်နဂါးရွမ်တုများကိုလည်း မနေ့ကတည်းက သွား
ရောက်ပူဇော်ပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ရက်ရွှေ့၍ မရတော့ပါ။

အိပ်နပ် 'အိမ်တောက်တက်သက်' ဆံထုံးမထုံးပါ။ စကားဝါပွင့်ရော
ဘာတက်ကိုလည်း မမြဲလွှမ်းပါ။ ပန်းခေါင်းနံ့သာမွှေးကိုမှူးကား မိန်းမသူကြီးမှာ
က လိမ်းခိုင်းကြပါသည်။ ကြေးမုံမှန်ကိုလည်း အိပ်နပ် လွှဲသာ၍သာ ကြည့်
နေရပါသည်။ အိပ်နပ်အလားကို ဝိုင်း၍ ချီးမွမ်းကြသံများကိုလည်း ပကြားချင်စိတ်
အစ်မအိမ်ပြုအံ့ ညီမ အိပ်နပ်၏မင်္ဂလာနေ့တွင် ဝာဘယ်သို့ဖြစ်လာဦးမည်နည်း
ဟု တွေးတော ကြောက်ရွံ့နေမိပါသည်။

တင်းတိမ်စစ် သည်မှာဘက်တွင် အိပ်နပ်ကပ်စီးတည်းလိုင်းနေမိပါသည်။
အပြစ်ဘက်မှ မလဲသာနှင့်ခွက်ခွင်းသံကို အချက်ပေးလိုက်လျှင် အိပ်နပ် တင်း
တိမ်မီးကိုလှစ်၍ ထွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။ အိပ်နပ် နားစွင့်နေမိပါသည်။

ပတ်သာနှင့် ခွက်ခွင်းသံ ပေါ်မလာပါ။
မြင်းခွာသံများကိုသာ ချည်းစွာကြားလိုက်ရပါသည်။

ထို့နောက် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာမကြပ်အတွင်းမှာ လူသံအုတ်အုတ်ကျက်
ကျက် ကြားလိုက်ရပါသည်။ အော်ဟစ်ကြိမ်းလှည်းများ ထွက်ပေါ်လာပါသည်။
ကိုရင်ဝေခောင်ငယ်၏ အခါသတည်း အော်ဟစ်သံကို သတိထားမိပါသည်။

အိပ်နပ်ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွားပါသည်။ တင်းတိမ်ကိုလှစ်၍ ကြည့်လိုက်
မိပါသည်။ တမ္ပဒီပနန်းတော်မှ စပ်သည်များ၏ ကိုယ်ကျစ်အစိမ်းပုပ်လောင်
များကို ပထမဆုံး သတိထားမိပါသည်။ မကြပ်အတွင်းမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်
နေပါသည်။ ကိုရင်ဝေခောင်ငယ်သည် ဝိုင်းဆွဲထားသော လူများလက်ထဲမှ
အိပ်နပ်ထိုးထွက်နေပါသည်။ လူ့အုတ်ကလည်း "ခေါ်မသွားရဟဲ့၊ ခေါ်မသွား
ရဟဲ့" အော်နေပါသည်။

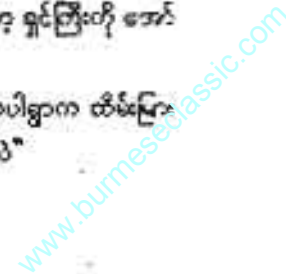
အိပ်နပ် တင်းတိမ်စစ်ကို ထိတ်လန့်တကြား ပိတ်လိုက်မိပါသည်။
ရှင်ကြီးတစ်ယောက်သည် အိပ်နပ်ရှိရာသို့ ပြေးလာနေပါသည်။

အိပ်နပ်ကို သူမြင်သွားပါပြီ။ တင်းတိမ်စစ်ကို ရှင်ကြီးသည် ဆွဲမြတ်၍
အိပ်နပ်ကို အစစ်အစာ ဆတ်ပြုပစ်လိုက်ပါသည်။ သူ့စွန့်အားဝေကြီးမားသလို သူ
အသွင်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ နားဝါသော အနံ့ကြီးတစ်ခုကို
ခံနေပါသည်။

"ကိမ်းမြားမလှ မိန်းမသူဆိုတာ နင်လား"

အိပ်နပ် ကြောက်လွန်းသဖြင့် အဆတ်ဆတ်တုန်နေပါသည်။
"ဒီနေ့ကာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ရာဇဝတီသေကနေဆိုတာ မသိဘူးလား"
ကိုရင်ဝေခောင်ငယ်သည် လူများဝိုင်းဆွဲထားသည့်ကြားမှ တတင်းရုန်း
ခွန်ထွက်ကာ အိပ်နပ်ရှေ့တို့ ရောက်လာပါသည်။ ပြီးတော့ ရှင်ကြီးကို အော်
ကြားပါသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ် ရာဇဝတီသေကခံတဲ့နေ့မှာ မြင်းကပ်ရွာက ထိမ်းမြား
အားခိုင်းလို့လဲ ရှင်ကြီး၊ အကျွန်တို့ သာအပြစ်ရှိလို့လဲ"

"ဟေ့ . . . လူဦးကံ၊ မင်းမသိဘူးလား၊ ဘုရင့်ရာဇာသေကနေခဲ့ အဲဒီညမှာ တာ့မိန်းမသူမှ ကညာဘဝ မပျက်စီးရဘူး လနပုဒ်တိုင်းက အလှူထုပိန်းမသူဟာ (ကညာစစ်စစ်ဖြစ်နေသေးရင် သူ့ရဲ့ကညာဘဝကို အဲဒီညလွန်မြောက်သည်အထိ ထိန်းသိမ်းထားရမယ် . . . နားလည်လား"

ကိုရင်ငနောင်ငယ်သည် ဘာမှ မြန်မပြောနိုင်ပါ။

ရှင်ကြီးက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြုံးလိုက်ပါသည်။

"ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ဟောဒီမြင်းကပါမှာ ဟောဒီမိန်းမသူဟာ အလှဆုံးဖြစ်နေတယ်၊ သူဟာ ဒီအချိန်မျိုးမှာ ဒီနေရာမှာ ရှိမနေရဘူး နန်းတော်ကြီးမှာ ရှိနေရမယ်၊ ရာဇာသေကသဘင် နန်းရင်ပြင်မှာ ဘုရင့်ရှင်ကြီးများကို ပန်တျာကမူရဲ့ ခစားရမယ်၊ ညဇာနည်လုံးလုံး ဘုရင်အစုစုမျိုးမှာ လုပ်ကေ့ပြုရမယ် ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . တစ်သက်မှာတစ်ခါ ဒီအစွဲအရေမျိုးရတာကလား၊ ဒီလိုမြင့်မြတ်တဲ့ ကာမဦးပုခော်မှုကို တော်တော်တော် တန် မိန်းမသူမျိုးကြုံကြုံကံမို့မည်းတယ်"

"ဘာ"

ကိုရင်ငနောင်ငယ်၏ ခက်ထန်သောအသံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။ အိုးပန် နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ရှင်ကြီးကို တွန်းမယ်၍ အိုးပန်အပြင် မြေထွက်မိပါသည်။ သို့သော် အိုးပန်မြေထွက်သည်က တမ္ပဒီပစ်သည်မှာ အလယ်သို့ မြစ်နေပါသည်။

အိုးပန်အော်ဟစ် ရွန်းကန်မိပါသည်။

ကိုရင်ငနောင်ငယ်နှင့် ရှင်ကြီးတို့ စားလွှတ်ကိုယ်စီနှင့် တိုက်ခိုက်နေသည်ကိုလည်း တွေ့နေရပါသည်။ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှာလည်း မြေးလွှားနေဟစ်နေကြသူများနှင့် စားလုံးရှုပ်ထွေးကုန်ပါပြီ။

စစ်သည်တစ်ဦးက အိုးပန်ကို ဓမ္မဇော်၍ မြင်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သလိုသာ နောက်ဆုံးလိုက်ပါတော့သည်။ မြင်းကပါမှ အိုးပန်၏ ထိမ်းမြားမဟူသည် တဖြည်းဖြည်းသေးငယ်သွားပါသည်။ အိုးပန် သူ့အမည်ကို အော်ခေါ်ပါသည်။ သူ့ခေါ်သံကိုလည်း အိုးပန်ကြားလိုက်ရပါသည်။ သို့သော် အတူတို့၏ ခေါ်သံများသည် လေထဲမှာပင် ပေါင်းဆုံနိုင်ကြတော့မည် မထင်

"ကိုရင်ငနောင်ငယ် . . . ကိုရင်ငနောင်ငယ်"
"အိုးပန်ရေ . . . အိုးပန်ရေ"

* * *

စုနယ်လှပသော မိန်းမသူ သုံးဆယ်ကျော်ကို အိုးပန်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူတို့ကလည်း နောက်ဆုံးရောက်လာသည် အိုးပန်ကို ကြည့်နေကြပါသည်။ သို့သော် လှပသော သူတို့မျက်လုံးများသည် သိသိသာသာကြီး ရိဝေယစ်သန်းနေကြသည်ကို အိုးပန်ထိထားမိပါသည်။ သူတို့သည် မြူးလည်း မပြူး၊ ရယ်လည်းမရယ်ပါ။ သူတို့ကို အလှပြင်ပေးနေသည်ကိုလည်း မသိသလို ဖြစ်နေကြပါသည်။

သူတို့ကား အိုးပန်ကဲ့သို့သော မိန်းမသူများပင် ဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့သည် အိုးပန်ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်မနေပါ။ ဘာကိုမှ သတိမရသူအလား၊ ဝီဝီပေ့နေသူအလား ငေးငိုင်းနေကြပါသည်။ သူတို့၏ ဆင်ယင်ခြယ်သထားသော အလှများက ဝင်းထိန်တောက်ပသလောက် သူတို့၏ မျက်နှာများကပိုင်းညှို့လေးကန်နေကြပါသည်။

"ကဲ . . . သုံးဆယ်သုံးယောက်ပြည့်ပြီ၊ ဟောဒါ . . . မြင်းကပါစွာက . . ."

အိုးပန်တို့ ရှင်ကြီးတစ်ယောက်က ကမ္မလာဖုံပေါ်သို့ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ အိုးပန်ထိုင်မိလိုက်သောအခါ အနီးသို့ မိန်းမသူကြီးကပ်ယောက်ရောက်လာပါသည်။

"အပအိုး . . . သူကို ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပေတော့ မြန်မြန်လုပ် . . . တုန်တဲ့

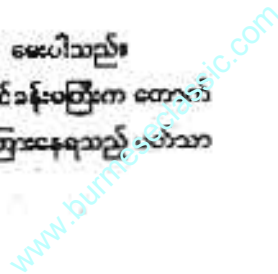
မိန်းမသူတွေအားလုံးပြီးနေပြီ၊ ရာဇာသေက သဘင်တော့မယ်"

ရှင်ကြီးသည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

"သိပ်ကြောက်နေသလား သမီးငယ်"

မိန်းမသူကြီးက အိုးပန်လက်ကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင်၍ မေးပါသည်။

အိုးပန်အားလုံးကို ကြောက်ပါသည်။ နန်းဆောင်ခန်းပကြီးက တောင်ပေါ်ပေါ် ခမ်းနားလွန်းပါသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမဆီတွင် ကြားနေရသည် သဘာ

ယု၊ ခွက်ခွင်းသံ၊ မန္တန်ရွတ်၊ ဝတ်သံများ၊ လှသံများလည်း ပြောကံလာပါသည်။ စစ်သည်တွေကလည်း အထပ်ထပ်မြစ်ပါသည်။ အစောင့်စုံတို့ဖြင့် တောက်ပြောင်လွန်းသော နန်းတော်ကြီးကို အိပ်ပျော်ကြောက်ပါသည်။ အို . . . ယုတ်စွာအဆုံး ထိုင်နေကြသည့် လှပစွာနယ်သော အိပ်ပျော်အရွယ် မိန်းမသူကလေးများ၏ နိဂုံးဝေးဝေးပင်နေသော မျက်နှာဖျားကိုပင် ကြောက်နေမိပါသည်။

"အမိအို အိပ်ပျော်ကို ကယ်ပါ။ အိပ်ပျော်ထွက်သွားပါရစေ"

"ထွက်သွားလို့ မရတော့ဘူး သမီးငယ်၊ အင်း . . . အမိအိုလဲ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့တဲ့ ဘဝပါကွယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ခဏနေရင် ရှင်ကြီး တင်ပေးလာပြီး ယစ်ပွဲကျနဲ့သာရည်ကို လာပေးလိမ့်မယ်၊ အဲဒီစာရည်ကို သောက်ခိုင်းလိမ့်မယ်၊ မသောက်နဲ့ သမီးငယ် အဲဒါကို မသောက်နဲ့၊ အဲဒီ အထဲမှာ နီနီစတိုင်းမိုင်းခင်းပိုင် သတိလစ်ဟင်းသွားစေတဲ့ ဆေးတွေခတ် ထားတယ်၊ ဝီလား"

အို . . . ကိုပန်စေ့မှ မိန်းမသူဖျား၏ အဖြစ်ကို သိရပါပြီ။

ရှင်ကြီးယုလာသည့် ယစ်ပွဲကျနဲ့သာရည်ကို အိပ်ပျော်ရုံသာ ဝဲလိုက်ပြီး သူ့အလစ်တွင် ဆွေးလိုက်ပါသည်။ အမိအိုကမူ အိပ်ပျော်ကို မြီးလိမ်းဆင်ယင် ပေးနေပါသည်။

"သမီးငယ်က လှလည်းလှပြီးသား ပြီးပေဘု မြီးလိမ်းဝတ်စားထားတာနဲ့ တူတယ်၊ ဘာမှ တွားတွေးထွေးထွေး လုပ်ပေးစရာ မရှိတော့ပါဘူးကွယ်"

"အိပ်ပျော်ကို သူတို့ ကိမ်းခြားပွဲက ဆွဲခေါ်လာကြတာပါ"

"အို . . ."

အမိအို အိပ်ပျော်ပြောလိုက်ပါသည်။ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ပတ်သက်သော ခွက်ခွင်းသံများ လေးလေးနှင့်မှန်မှန်ပင် ကြားလိုက်ရပါသည်။ ခြုံသံသည် အိပ်ပျော်ရင်ထဲကို မောက်ထွင်းလာပါသည်။

"ဟော . . . သမီးငယ်တို့ အလှည့်ရောက်ပြီး ဒီမှာ သမီးငယ် ဟန်မပျက်နေနော်၊ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး အလိုက်အထိုက်နေ၊ ပွဲကျနဲ့သာရည် ယစ်ပွဲဟန် ဆောင်နေ သိလား"

ကတ္တီပါ တင်းတိမ်များမှ အိပ်ပျော်တို့ ထွက်ခဲ့ကြရပါသည်။

လေးပင်သော ပတ်သက်သည့်အတိုင်း အိပ်ပျော်ကန်ခဲ့ရပါသည်။ နီနီဝေးဝေး ပိုင်ဟန်ဆောင်ထားရသော မျက်လုံးများဖြင့် အစောင့်ဆေးက ပလ္လင်ပေါ်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အိပ်ပျော်လှမ်းကြည့်မိပါသည်။ သူ့အနီးတွင် ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ရှိသည့် ရှင်ကြီးတင်ပေးကို တွေ့ရပါသည်။ ရှင်ကြီးသည် သေတကောင်းကြီးကို ကိုင်၍ မေးနေပါသည်။

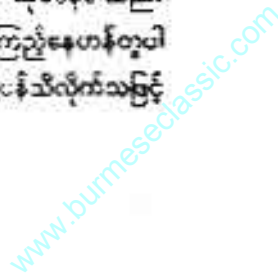
အိပ်ပျော်တို့ မည်မျှကြာကြာ ကုန်လိုက်ရသည်မသိပါ။ အစောင့်ဆေးက သဘင်ပြင်ဆင်ပြီး ကြေညာသံကြားလိုက်ပြီးနောက် နန်းတော်ဆောင်အတွင်း ဆီမီးများ ဝင်းထိန်လာပါသည်။ ညသို့ရောက်ပါပြီ။

ယစ်ပွဲကျနဲ့သာရည်ကို မသောက်ခဲ့သဖြင့် အိပ်ပျော်ယစ်ပွဲမနေပါ။ သို့သော်တစ်နေ့တာ၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွယ် အရေးများကြောင့် အိပ်ပျော်ပြော မပြုတတ်အောင် နှမ်းနယ်ရပါသည်ရှင်။ အိပ်ပျော်လည်းမငိုရပါ။ ရုံသာရည် သောက်ထားတဲ့ အခြားမိန်းမသူများလည်း မငိုကြပါ။ ဘာကိုမှ မသိသလို ဖြစ်နေကြပါသည်။ အိပ်ပျော်လည်း သူတို့လိုပင် ခေရပါသည်။ အို . . . အိပ်ပျော်ရင်ထဲ မှာတော့ ငရဲမီးလျှံများ တောက်လောင်၍ နေပါပြီ။ ကိုရင်ခနောင်ဝယ်သည် အိပ်ပျော်အတွက် အိမ်ခိုက်ကြေလွှဲနေရာတော့မည်။

သို့သော် . . . အိပ်ပျော်တွင် အလွန်ဝေးဝယ်သော မျှော်လင့်ချက်ရှိနေပါသည်ရှင်။

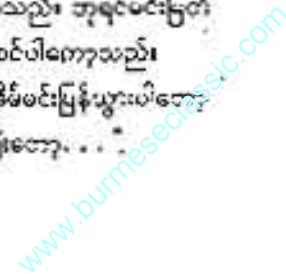
တစ်ဝယ်ကတစ်စ ညဉ့်နက်လာပြီးနောက် နန်းတော်ကြီးတစ်ခုလုံး ဆိပ်မောကျချိန်တွင် အိပ်ပျော်တို့ အားလုံးဘုရင်မင်းမြတ်၏ အိပ်ဆောင်အတွင်း သို့ ရောက်ခဲ့ရပါသည်။ မိန်းမသူတို့သည် တတ်ပတ်ထားသော ကမ္မဟောမုံများ ပေါ်သို့ နှမ်းနယ်စွာ လဲကျသွားကြပါသည်။ အိပ်ပျော်ရရှိသော ကမ္မဟောမုံဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်ပါသည်။

အိပ်ပျော်တို့ အနီးဆောင်အတွင်း ရောက်ရှိကြပြီး အချိန်အတန်ကြာထိပင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ့သလွန်ထက်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေပါသည်။ အိပ်ပျော်တို့ကိုလည်း မကြည့်ပါ။ ဟစ်နေရာမှာသို့ ငေးမျှော်ကြည့်နေဟန်တူပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သေရည်ယစ်ပွဲမနေဟု အိပ်ပျော်သိလိုက်သဖြင့် ထိတ်သက်သာရာ ရသွားမိပါသည်။

အိပ်နီတွင် အလှူနံ့သေးငယ်သော မျှော်လင့်ချက်ရှိနေပါသည်။
 ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အိပ်နီတောင်းပန်ပါမည်ရှင်၊
 အစ်မအိပ်ဖြူအကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပါမည်။ အိပ်နီတို့၏ ထိမ်းမြား
 ပွဲကိုလည်း ပြောပြပါမည်။ အကယ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က အိပ်နီ၏တောင်းပန်
 စကားကို လက်မခံလျှင်လည်း ညအင်းအသတ်မခံရအောင် အိပ်နီကြံစည်ပါ
 တော့မည်။
 ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အသနားခံတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိပ်နီ
 နန်းကြမ်းပြင်ထိတောင် ခေါင်းငိုက်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ပါသည်။
 "လုံမငယ်... မင်းမအိပ်သေးဘူးလား"
 ဘုရင်မင်းမြတ်၏အသံသည် ထုံညံ့ဖွယ် ချိသာနေပါသည်။
 "ဒီကိုလာကွယ်... တို့များ စကားပြောကြရအောင်"
 အိပ်နီကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေလျက်ပင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာသို့ လှမ်းခဲ့
 ပါသည်။ အိပ်နီ လှမ်းခဲ့ရပါပြီ။
 "မင်းအမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"
 "အိပ်နီလို့ခေါ်ပါ့ကယ် ဘုရင်မင်းမြတ်"
 "အင်း... မင်းရဲ့လိုက်ဖက်တဲ့ အမည်နာမပေပဲ"
 ဘုရင်မင်းမြတ်က အိပ်နီကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေပါသည်။
 အိပ်နီ... အိပ်နီဆောက်တည်ရာပရလောကီတောင် ကြောက်လှပါသည်ရှင်။
 "ကျုပ်ကို မကြောက်ပါနဲ့ လုံမငယ်၊ မင်းအသံတွေ တုန်နေတယ်ကွယ်"
 "အင်း... ချမ်းသာပေးတော်မူပါ ဘုရင်မင်းမြတ်"
 အိပ်နီနှုတ်မှ အယ်လိုထွက်သွားသည်ကို မသိလိုက်တော့ပါ။ အိပ်
 ကြောက်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ အလုံးစုံသောအရာတို့ကို တက္က
 ကြောက်ပါသည်။
 "မင်း... ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းမသူ အစုထဲမှာ ပါလာရသလဲ"
 "အိပ်နီနဲ့ အမဟာ ရွှင်ကြီးတို့ကွဲခဲ့ တပည့်ရှင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ရွှင်ကြ
 တို့ကွဲသင့်ခေါ်ချက်အရ... ဒီ... ဒီကဲ့..."
 "မင်း သူတို့ဟိုက်တဲ့ ယစ်သေရည်ကို မသောက်ခဲ့ဘူးလား"

"အိပ်နီ... အိပ်နီ... ငုံ့ပြီး ထွေးပင်ခဲ့ပါလား။ ဘုရင်မင်းမြတ် အိပ်နီ
 +၇၀ရည်ထဲမှာ ဆိုင်းပိုင်းဝေတဲ့ ဆေးတွေ သတ်လေးတာကို သိ... သိလို့ပါ"
 "ဪ..."
 ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အိပ်နီ၏တောင်းပန်စကားကို လက်ခံတော့မည်
 -ကုတ်ဟု ထင်လာပါသည်။ အိပ်နီ၏ ကညာစင်ဘဝ... ကို...
 "ဟင်... မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဝီရေမနက် ထိမ်းမြားမယ့်ဆဲဆဲ ရွှင်ကြီးတို့က
 အတင်းဆွဲခေါ်လို့ အိပ်နီ... ဒီ... ဒီကဲ့..."
 "ဟင်"
 "နွင့်သွတ်တော်မူပါ အရွှင်မြတ်၊ အိပ်နီကို အခွင့်သမ္မာအတော်မူပါ။
 အိပ်နီမှာ ချစ်သူလူလင် ရှိ... မှီနေပါတယ်။ အိပ်နီတို့ကို သနားတော်မူပါ။
 ဘုရင်မြတ်ထံပါးမှာ အိပ်နီတို့ ခုစ်ယောက်လုံး အနိမ့်ကျဆုံး ကျွန်အဖြစ်နဲ့
 သပ်ကျွေးပါမယ်။ အိပ်နီတို့လေ..."
 "ဟော်... တော်ပါတော့ လုံမငယ်"
 ဘုရင်မင်းမြတ် အသံမှာ အက်ရာရဒသာ သားကောင်စစ်ကောင်၏
 အသံလို ဖြစ်နေပါသည်။
 "မင်းအိမ်ကို မင်းပြန်တော့၊ မင်းချစ်သူဆီပြန်သွား... ကျုပ်"
 အိ... နန်းဆောင်အတွင်းမှာ ဆီမိတို့ ရက်တရက် အဆပေါင်းများစွာ
 ဝင်းဆိန်မတတ်ပလာသည်ဟု အိပ်နီထင်မိပါတော့သည်ရှင်။ အိပ်နီ
 ဘုရင်မင်းမြတ် ချမ်းသာပေးလိုက်ပါပြီ။ အိပ်နီ လွတ်ကင်းရပါပြီ။
 "အရွှင်မင်းမြတ်၊ ကေးလူနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်"
 အိပ်နီအတွက် မျက်ရည်သည်သာ သက်သေဖြစ်ပေါ်တော့သည်။ ဘုရင်
 မင်းမြတ်၏ ကေးလူကော်ကို ထိခိုက်စွာ ခံစားခံခြင်းနှင့် အတူ အစ်မအိပ်ဖြူကား
 ဘုရင်မင်းမြတ်လို ပြင်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် တွေ့မသွားရလေခြင်း ဟူသော်
 သနားတော်မူ၍ အိပ်နီသည်ထန်စွာ ခိုအေးမိပါတော့သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်
 ခံခြေအစုံကို အိပ်နီမျက်ရည်တို့ဖြင့် လှုပ်ကျွေးသန့်စင်ပါကော့သည်။
 "လပါ... လုံမငယ်၊ သိပ်ညှစ်မနက်စင်မှာ မင်းအိမ်မင်းပြန်သွားပါတော့
 မင်းချစ်သူဟာ ခုအိမ်ဆီ နှလုံးကြွေကွဲနေရောမယ်၊ ပြီးတော့..."

ဘုရင်မင်းမြတ်၏အသံလည်း မထိမသာဘုန်နေသည်ဟု အိပ်နီထင်ပါသည်။

အိပ်နီကို မြင့်မြတ်သော ဘုရင်အနုစွမ်းကိုယ်တော်တိုင် နန်းမုခ်ဝအထိ လိုက်ပို့ခဲ့ပါသည်။ သရပါ ဝါခါးအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ ကြင်နာတတ်သော အဖစတိုတစ်ဦးက လှည်းဖြင့် မြင်းကပါသို့ လိုက်ပို့ပါသည်။

အို . . တပွဲဝတွင် ကြင်နာတတ်သော အားထားဖွယ်သော ဘုရင်မင်းမြတ်တော်မိုးစိုနေပြီဟု မြင်းကပါ တစ်ရွာလုံးကို အိပ်နီ ဝမ်းသာအားရ ကြွေးကြော်ပြပေးမည်။

စိုးရိမ်ပူပန် ထိခိုက်နေရှာမည့် ကိုရင်ငနောင်ငယ်ကိုလည်း ဖြစ်သမျှ အားလုံးကို အိပ်နီပြောပြပါမည်။

နန်းတော်ကြီးမှ မြင်းကပါသို့ အပြန်ခန့်တွင် အိပ်နီထပ်တစ်လျှောက်လုံး တစ်ခါမှမရခဲ့ဖူးသော ကြည်ညိုမှု တစ်ခါမှ မစွန့်စားဖူးသော 'ထိတ်လန့်မှုများ' ကို ရောပြုမိခံစားလာခဲ့ရပါသည်။

ကိုရင်ငနောင်ငယ်တစ်ယောက် အံ့သြဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရှာမည်ကို မြင်ယောင်မိတိုင်း အိပ်နီ ပြုံးမိပါသည်ရှင်။

* * *

တပွဲဝဘုရင် ရာဇထိသောက ပွဲသဘင်ညမှစ၍ ရေထွက်လျှင် သုံးနှစ်ခါပြီ။

ဤသုံးနှစ်နိမိတ်ကလေးကြီးကို အိပ်နီဘဝထဲက ပယ်ထုတ်ထား၍ ရလျှင်ဘဝလောက်ကောင်းမည်လဲရှင်။ ဒါပေမဲ့ ဤကာလများကို အိပ်နီပယ်ထုတ်၍ မရခဲ့ပါ။ အိပ်နီလေ . . . အိပ်နီ အပွန်ထကယ် မြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။ အိပ်နီ ထိတ်လန့်စွာ ဘုန်လှုပ်ရွာနှင့်ပင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။

"ဘုရား . . . ဘုရား . . . ဗုဒ္ဓမြတ်စွာသခင် ကယ်တော်မူပါ ဘုရား"

အိပ်နီ အားငယ်စွာဖြင့် ဆုတောင်းမိပါသည်။

ယခုတော့ အိပ်နီ 'ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ' ကိုရည်စူး၍ ဆုတောင်းတတ်လာပါပြီ။

ရွာထိပ်က နဂါးရွပ်ဘုကို အိပ်နီမပူဇော်တော့ပါ။ နဂါးရွပ်ဘုနေရာတွင် စေတီတစ်ဆူရောက်နေပါပြီ။

စေတီအတွင်းမှာလည်း ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ စွပ်ဖွားတော်တစ်ဆူရှိနေပါပြီ။ သုံးလောကသခင် ဗုဒ္ဓအရှင် ရွှေမှောက်တွင် အိပ်နီဆုတောင်းလာတတ်ပါပြီ။

'အိပ်နီဘဝမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာတွေ၊ ကြေကွဲအားငယ်စရာတွေ မကုန်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ဘုရား သည်ကဝသည်မူသား၊ သည်ဝန်ကြီးတွေကုန်ခန်းချုပ်ငြိမ်းပါစေတော့ဘုရား။'

ရှင်ကြီးတိက္ကတို့က သမထီးအရပ်တွင် ငါးနှစ်တစ်ကြိမ်ကုန်းပေးသည့် မဟာယင်္ဂကို ကျင်းပသည်ဟု အိပ်နီသိရပါသည်။

အိပ်နီတို့ မြင်းကပါရွာတွင် ရှင်ကြီးတိက္ကတို့၏ 'အလှူခံခန်းမ' ခန့်တော့ပါ။ မြင်းကပါရွာတွင်သာမက တပွဲဝနီင်ငံတော်၏ စေတီအတော်များများတွင် ရှင်ကြီးတို့ မခန့်ကြတော့ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ရှင်ကြီးအဖေတို့ မနီပတုဖြစ်ကြသည်ဟု အိပ်နီတို့ကြားသိရပါသည်။

ရှင်ကြီးတို့သည် သူတို့၏ တပည့်နောက်လိုက်များနှင့်အတူ သမထီးအရပ်တွင်သာ တစ်ရုတစ်လေးတည်း နေထိုင်ကြတော့သည်ကို က . . . သိရပါသည်။

ယခင်က အိပ်နီတို့၏ မြင်းကပါရွာတွင် အခြားရွာပေါင်းများစွာတို့ဖြင့် တပွဲဝနေပြည်တော်၏ လမ်းပေါင်းများစွာတို့တွင် အဆိုနိမိတ်တွေ့နေရသော ရှင်ကြီးတို့နှင့် သူတို့၏ တပည့်နောက်လိုက်များကိုယခုမတွေ့ရတော့ပါ။ သူတို့အားလုံး သမထီးအရပ်တွင်သာ သီခြားသတ်သတ်နေကြသည်ဟု ကြားသိရပါသည်။

တပွဲဝနေပြည်တော်၏ လမ်းပန်းများတွင် ရှင်ကြီးများ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်ကို အိပ်နီနားလေသည်။ ဤမျှလောက် ထန်မိုးရိုက်ခတ် ထက်မြက်သော ရှင်ကြီးတို့ ဘာကြောင့် ငွပ်သွားရသည်ကို အိပ်နီမသိတတ်ပါ။

သို့သော် အိပ်နီတို့ မြင်းကပါရွာတွင် ရှင်ကြီးတို့ မကြီးမားရတော့သည်ကို နေ့ အိပ်နီ ဝမ်းသာမိပါသည်။ သာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် အိပ်နီဝမ်းသာပါသည်။ အိပ်နီအမြဲကြောက်နေသူများ မရှိတော့သည့်အတွက် အိပ်နီဝမ်းသာပါသည်။

"ဟို... မဟုတ်ပါ၊ အိပ်ခန်းဝယ်မလာပါ၊ ဝမ်းမသာပါရှင်..."

အိပ်ခန်းကြောက်သောရှင်ကြီးများ ပြင်းကပါတွင် မနံ့ကြံတော့ခြင်းသည် ဖာခြားသူများအတွက် ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အိပ်ခန်းကတက်တော့ ရဲရဲနီသော သံမီးခဲအပေါ် ရေတစ်စက်ကျသွား သည့် အလားပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဝမ်းသာမရာဖြစ်သည် ဆိုစေဦးတော့ အိပ်ခန်းဝယ် မလာနိုင်ပါ။

အိပ်ခန်း... အိပ်ခန်းတို့ကို မတွေ့ရဲပါ။ မတွေ့ချင်ပါ။

သည်လိုနှင့် သုံးနှစ်နီးပါးကာလကို ပျော်ရွှင်မှု သုခကင်းစေ အိပ်ခန်းဖြတ် သန်းခဲ့ရပါသည်။ ဤကာလများ၏ တစ်နေ့သော နေ့တစ်နေ့၌ အိပ်ခန်းမတွေ့ ရဲသော အတွေ့များ၊ မတွေ့ချင်သော အတွေ့များသည် မတွေ့ဘဲမနေနိုင် အောင် အိပ်ခန်းခတ်ထဲသို့ ပင်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ် တို့ရဲ့ မြင်းကပါကို လာမယ်တဲ့ သမီးခေ..."

"ဟင်... မြင်းကပါကို ဘုရင်မင်းမြတ်လာမယ် ဟုတ်လား အဖ"

"အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဝါပေခဲ ဒီကို လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ တို့မင်းရဲ့ မြင်းကပါကို ဖြတ်ပြီး သမီးကို သွားမလို့ပဲ"

"ခဏ... ခဏ..."

"ကဲ... သမီး၊ ပြီးလိပ်ဝတ်စားပြီးရင် ရွာလယ်လမ်းကို သွားပေတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကြိုရမယ်"

သမီးခေသေတွင် ရှင်ကြီး သုံးဆယ်နှင့် သူတို့နောက်လိုက်များစွာ အပိုင်အခံ စုဝေးနေထိုင်ကြသည်ဟု အိပ်ခန်းကြားဖူးပါသည်။ ရှင်ကြီးတို့သည် ဆင်ရေး၊ မြင်းရေးနှင့် တိုက်ခိုက်ရေးတို့မှာ ကျွမ်းကျင်ထက်မြက်ကြသည်ဟု လည်း အိပ်ခန်းကြားဖူးပါသည်။ ဤသို့သော ဒေသသို့ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရဲဘင်းစွာလာရောက်သည်ကို အိပ်ခန်းအံ့သြမိပါသည်။ ထို့အတူ ဘုရင်မင်းမြတ် ၏ရဲစွမ်းပညာတို့ကိုလည်း အိုးကျွမ်းမိပါသည်။ "ခဏ... သို့မှာ ဘုရင်ဟုတ်လား စစ်သည်တွေအများကြီးနဲ့ လာမှာပေါ့" ဟုလည်း အိပ်ခန်းတွေးမိပါသည်။

သို့သော်... တကယ်တမ်းမူ ဘုရင်မင်းမြတ်နောက်တွင် မပင်သည်အနည်း ဝက်သာ ပါခဲ့ပါသည်။ ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက်တွင် အိပ်ခန်းတို့ မြင်းကပါ စွဲသူရွာသားများဖြင့် ဆုတ်ဆုတ်ကျက်ကျက် စည်ကားနေပါသည်။ တော့ဆူ

ရှင်သခင်ပြစ်ပေးခဲ့သော ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကိုယ်ဒီးနီးနီးကပ်ကပ်တွေ့နိုင်ရန် သူ့အုပ်ရှေ့ဆုံးသို့ အိပ်ခန်းတိုးပင်ခဲ့ပါသည်။ မြစ်ပိုင်လျှင် အာရုံစူးစမ်းစူး သာ နောက်ပါစစ်သည်များနှင့် သမီးခေသို့ သွားမိမိအောင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အိပ်ခန်းတား ပါမည်ရှင်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အသားအနည်းငယ်ညိုသွားရုံသာရှိပြီး လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က အိပ်ခန်းကွဲဖူးသည်ထက်ပို၍ ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းလာသည်ဟု အိပ်ခန်းထင်မိပါသည်။ ငွေ့ငွေ့ပြုနေသော မြင်းပေါ်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏မျက်နှာ မှာ ကြည်ညိုလှစွာ ပျနေပါသည်။ ဝိယာန်သောမှာ အိပ်ခန်းတို့ ရွာသူရွာသားများကို ခယ်မောနှုတ်ဆက်ရင်းဖြင့် အိပ်ခန်းရွေ့သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

သုခသားရဲ မြင်းညိုကြီးပေါ်တွင် တားအိပ်ခန်းတို့ အားလုံးသိသည့် ကလန် စစ်သား ထိလိုင်ရှင်ပိလာပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိလိုင်ရှင်ကို တစ်စုံ တစ်ခုပြောပြီး ဤမှာဘက်သို့ပြန်လှည့်လိုက်စဉ်တွင် သူ့ကို ကြည်ညိုလေးစား ဟုကြည့်နေသည့် အိပ်ခန်းကို မြင်သွားပါသည်။ မတ်မိပါစေ... မုတ်မိပါစေ ဟု ဆုတောင်းရင်း အိပ်ခန်းဘုရင်မင်းမြတ်ကို လက်အုပ်ချီရင်းပေးကြည့်နေလိုက် ပါသည်။

အိပ်ခန်းဆုတောင်းပြည်ပါသည်ရှင်... "

"ဟေ့ မင်း..."

"အကွဲ... အိပ်ခန်းပါ... အရှင်မင်းမြတ်"

"အိပ်ခန်း"

အိပ်ခန်းအမည်ကို ဘုရင်မင်းမြတ် ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။ မုတ်မိဟန်ရှိ သာသည့် ဘုရင်မင်းမြတ် ပို၍ပို၍ မုတ်မိလာစေရန် အိပ်ခန်းကတိုက်ကရိုက် ဆက်ပြောလိုက်ပါသည်။

"ဟုတ်ပါတယ်... အရှင်မင်းမြတ်... ရာဇဝင်သေက ညတုန်းက အရှင် သနားတော်မူခဲ့တဲ့ အိပ်ခန်းပါ၊ မိန်းမသူသုံးဆယ့်သုံးဦးထံက တစ်ယောက်သော သူပဲ"

"အို... ဟုတ်လား၊ အေး... အေး... ဝါမုတ်မိပါပြီကွယ်၊ မင်းရဲ့ ခင်ပွန်း ဘေး၊ မင်းတို့ ထိမ်းမြားပွဲ ခည်စည်ကားကားရှိရဲ့လားဟေ့"

ဘုရင်မင်းမြတ်က အိပ်ခန်းကို မုတ်မိသွားသည့်အတွက် ရှင်သခင်ကို

ဝမ်းသာလို့ကံခံသော စိတ်များသည် မုတ်သုရက်ပင် ပျောက်ဆုံးသွားရပါပြီ။
"မင်းရဲ့ ဝမ်းဗျားပွန်း" "မင်းတို့ ထိမ်းမြားပွဲ" ဟု ဘုရင်မင်းမြတ်က ကောက်ကာ
ငမ်းကာ မေးပါပြီ။ ဟိုပန်ဘယ်လိုဖြေရပါမည်လဲခင်... အိုပန်ဘယ်လိုဖြေရပါ
မည်လဲ။

အိုပန် ကကြောင်းရဲ့ကို ရှင်းပြပါတော့မည်။ ဤကမကြောင်းရဲ့ကို
ပြောပြရန်အတွက် မွန်ယလိုင်ကရသော အိုပန်နတ်မိန်းကို တုန်ယင်ခနဲကြေမည်
မှာ သေချာပါသည်။ အိုပန်မျက်လုံးတို့မှာလည်း မျက်စည်တို့ရှိသေရင်ခံလာ
ကြပြီ ဆင်ပါသည်။

ယိုးဒယား ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အိုပန်မပြောလိုက်ရပါ။
ထိုသို့ခွင့်က အနားသို့မစောက်လာပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဝမ်းဗျားပြော
လိုက်ပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သစ်ခက်နန်းပြဿာဒ်၏ တစ်ဖက်မုတ်ခံ
သို့ ဝန်ကြံညှို့လိုက်လည်ကို ဆွေ့ရပါသည်။

သည့်နောက်တော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဟိုပန် မကြည့်တော့ပါ။
ပြစ်ဒဲသမျှ အကြောင်းရဲ့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံအောင် ပြောလိုက်ချင်
သည် လက္ခဏာပျံ (အိုပန်မှာ) မျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။ အစီးဘေးမှ လူမျှ
နိမ်းကြည့်နေကြသည်ကိုလည်း အိုပန်ရှက်နိမ်းတော့ပါ။

အိုပန်လေး... အိုပန်မျက်နှာကို လက်ဖဲဖြင့် အင်လျက် ဘုရင်မင်း
မြတ်ရှေ့မှ လှည့်ထွက်ပြီး လူအုပ်ကိ တိုးဝင်ပြောထွက်ခဲ့ပါတော့သည်။ နောက်
ကွယ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အိုပန်ကို စားမသည့်စွာဖြင့် သေကြည့်ရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့မည် ထင်ပါသည်။ အိုပန်လည်မကြည့်တော့ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်
သုခံကလန်စစ်သည်ကြီးများ အိုပန်တို့ မြင်းကပါမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်
မင်းစွာသံများကိုသာ အိုပန်ကြားလိုက်ရပါတော့သည်။

အို... မြင်းစွာသံများ။

မြင်းစွာသံများ...
မြင်းစွာသံများကို အိုပန်ကြောက်ပါသည်။ မြင်းစွာသံများနှင့်အတူ
အိုပန်သံသို့ရောက်လာကြလေသော အပြစ်သနစ်တိုင်းသည် အိုပန်အတွက်

သီတိလန်တန်လှုပ်စရာများကို ယူဆောင်လာကြသည်မည် ဖြစ်ပါသည်။
ထို သီတိလန်တန်လှုပ်စရာများကို အမေ့ကုသိမှ ထုတ်ပယ်ရန် ကြိုးစား
သောလေ... အခေတွက်သို့ အင်အားကြီးစွာ တွန်းတိုက်ဆောင်ရွက်လာလေလေဖြစ်
ပါသည်။

မြင်းကပါမှနေ၍သထေးသို့ ဘုရင်မင်းမြတ်အဖွဲ့ထွက်ခွာသွားကြသည်
ကို အိုပန်ခေတီရင်ပြင်ထက်မှ ဆွေ့လိုက်ရပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကြိုဆို
ကြသည့် အိုပန်တို့ စွာသုခွာသားများထည်း ပြန်လာကြပါပြီ။

ယိုးဒယား အိုပန်အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့သေးပါ။ ခေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင်
အိုပန်တစ်ဦးတည်း စားဝယ်စွာဖြင့် ထိုင်နေမိပါသည်။

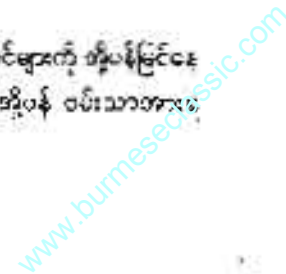
ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မပြောလိုက်ရသည့် စကားများကို အိုပန်တစ်ဦးတည်း
သုက္ကသပွယ် ခေလွတ်နေခဲ့မိသည်ထင်ပါသည်။

ပုန်တအောင်းထောင်းဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်
စစ်သည်တို့မြင်းများသည် တဖြည်းဖြည်းသေဝယ်သွားပါသည်။ အပေါ်ဘက်မှ
ခေတီဆည်းလည်းသံသည် အိုပန်ကို ခမ်းမစားကုနေပြီ တင်ပါသည်။

ယိုးဒယား အိုပန် လွှေးပိပြန်ပါပြီခင်၊ ကျွမ်းမိပြန်ပါပြီ။

ရာသီသေက သဘင်ညထဲမှ မျှမ်းမြေ့လွတ်ကင်းစွာ မြန်လာနိုင်ခဲ့သော
အိုပန်သည် နနက်လင်းအားကြီးစွာပင် မြင်းကပါ စွာစည်းရုံးစပ်သို့
ရောက်ခဲ့ပါသည်။ လင်းကြက်များပင် မတွန်တက်သေးသော ကမ္ဘီစိမ့် မြင်းက
-တွင်မည်သမျှ နိုးထကြည့်မည် ဟော့တပါ။ အို... ဘုတို့ တစ်ညလုံး
အိပ်ကြမည်လည်းမထင်ပါ။ ရှင်ကြီးတို့ကနှင့် တပုဒ်ပစစ်သားများဆွဲခေါ်
သွားသည့် အကျွန်ုပ်ကြောကို တွေးတေး... နရင်း တိတ်မိတ်ထိတ်လန်စွာ
ကပ်ညှို့လုံး ထိုင်နေကြမည်မှာ သေချာပါသည်။

အိုပန်တို့၏ ထိမ်းမြားအောင်ကနားကံဆီပ ဝီရောင်များကို အိုပန်မြင်နေ
မိပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မြင့်မြတ်စင်ကြယ်မှုကို အိုပန် ဝမ်းသာအားမ
မိပါ။ ရင်တောမြင့် စွာထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ပါသည်။

"အဖေရဲ့ . အဖေ"

အိပ်ပန်းခေါ်ခေါ်ရင်း မထောင်ထဲသို့ ပြေးလာခဲ့ပါသည်။

"ဟင် . . အိပ်ပန်းပါလား"

အားလုံးအံ့အားသင့် မကြပါသည်။ လူစုကြားထဲမှ အဖသည် ဝန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ အိပ်ပန်းအဖရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ပါသည်။

"အဖေ . . ကမ္ဘာ အိပ်ပန်းလေ . . အိပ်ပန်းမှ တစ်ခပ်ကိမှ မစွန်းဘဲ ပြန်လာခဲ့ ငြိအဖေရဲ့ အိ . . အိပ်ပန်း အားထားအေးအေးဆေးဆေး ပြောပြမယ် အဖေရယ်၊ ဘုရင်ပင် ပြတ်ဟာ သိပ်ကြင်နာတတ်တာပဲ အဖေရယ် ကိုရင်ငနောင်ငယ်ကော ဟင် ကိုရင်ငနောင်ငယ် လူစုလိုက်ပါကပေ၊ လူတွေအားလုံးစုလိုက်ပါ၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ရဲ့ ကြင်နာတတ်ပုံကို အိပ်ပန်းအဖေအဆုံးပြောပြမယ်"

အံ့အားသင့်ကြသည့် သူတို့အားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ထူးဆန်းသော အရိပ်အငွေ့များ ပုံးလွှမ်းနေပါသည်။ အပတိုက်ကို နေပိုင်နေပါသည်။

"အပတို့ သိပ်အံ့အေးနေကြပြီ မဟုတ်လား ကံကယ်လည်း အံ့အေးရာ ကောင်းလောက်အောင် အိပ်ပန်းလွတ်မြောက်ခဲ့ရတာ အဖေခေါ ကပါ . . အိပ်ပန်း အဖေအဆုံး ပြောပြပါမယ် ကိုရင်ငနောင်ငယ်ကောဟင် ကိုရင်ငနောင်ငယ် ကိုရင်ငနောင်ငယ် ဘယ်သွားနေသလဲ"

အဖကိုးကရင်း လှုပ်ခါရင်း အိပ်ပန်းအဖေလို အဖေမရ ပေးမိပါသည်။ သူတို့၏ အံ့အေးတိတ်တိတ်နေပုံကို အိပ်ပန်း သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

"အဖေ၊ အဖ ကာပြစ်နေတာလဲ အိ အစိုးတို့ ခွေးမသံတို့ကလည်း ဘာဖြစ် လို့ ဒီလိုပြီး ကြည့်နေရတာတုံးလို့ ကိုရင်ငနောင်ငယ်ကရော ဘယ်ရောက်နေ တာလဲလို့"

"သမီးရဲ့ ငနောင်ငယ် အဲဒီအထဲမှာ"

အဖက အိပ်ပန်း၏လက်ကို ဆုပ်နယ်ရင်း ပြန်ပြောပါသည်။ အဖအသံထဲ အက်ကွဲခြောက်ကပ်နေပါသည်။

ဝိုင်းအံ့နေကြသည့် လူများက အိပ်ပန်းသွားလာအောင် လမ်းဖယ်ပေးကြ ပါသည်။ သူတို့ကြားမှ မြတ်ဗျှ အိပ်ပန်းအိမ်ထဲသို့ သွားခဲ့ပါသည်။ အိပ်ပန်း၏ ခြေလှမ်းများ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်နေပါသည်။

"အဲဒီမှာ ငနောင်ငယ်လေ အိပ်ပန်းရဲ့"

"ဘုရား . . ဘုရား"

အိပ်ပန်းနားလဲသားများသည် ကိုယ်တွင်းမှ လွှင့်ခွင့်သွားကြပြီ ထင်ပါသည်။ အိပ်ပန်းနားကပ်၍ ခိုးကြီးတစ်ချင်းပြည်ဟည်းလိုက်ပြီ ထင်ပါသည်။

"ကိုရင်ငနောင်ငယ် . . ကိုရင်ငနောင်ငယ်"

အိပ်ပန်းသူ၏ကို တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလိုက်မိပါသည်။ ပြီးတော့ သူရင် တတ်ပေါ်သို့ မုက်နှာအပ်လိုက်မိပါသည်။

ပါးပြင်နှင့် မျက်နှာချင်း အင်မိပြန်ပါသည်။ သူ့လက်များက ဆုပ်နယ် ခံပြန်ပါသည်။ အိ . . ဘုရား၊ သူ့အထိအတွေ့များသည် ဆောင်းနှင်းလို အေးစက်လွန်းလှပါသည်။

"ကိုရင်ငနောင်ငယ် . . ကိုရင်ငနောင်ငယ်"

သူ့ကို အိပ်ပန်းအသပ်ထပ်ခေါ်ပါသည်။ သူမထူးပါ။

သူ့ကို အိပ်ပန်း အကြိမ်ကြိမ်ဆွဲလှုပ်ပါသည်။ သူမလှုပ်ပါ။

သူလေ . . သူ့အိပ်ပန်းကို မျက်လုံးပင်ဖွင့်မကြည့်တော့ပါ။

"အဖ အိ . . အဖရဲ့ ကိုရင်ငနောင်ငယ် တယ်လို့ဖြစ်ရတာလဲဟင် ပြောပါဦး . . ပြောပါဦး ပဲ့တစ်ပေါက်မစွန်းဘဲ ပြန်လာခဲ့တဲ့ အကျွန်ုပ်ကို ပြောကြပါဦး၊ ကိုရင်ငနောင်ငယ် ဘာကြောင့် . . "

'သေ'ဟူသော စကားလုံးကို အိပ်ပန်းနှုတ်ကမထွက်ရုံပါ။ မထွက်ရက်ပါ။ အိ . . ကိုရင်ငနောင်ငယ် သေတာမဟုတ်ဘူး၊ မသေရဘူး . . မသေရဘူး။

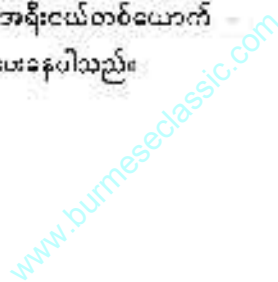
"သမီးရယ် အိမ်ရှေ့ကို သွားကြပါစို့၊ အဖအားလုံးပြောပြပါမယ် လာပါ သမီးရယ် . . ဒီမှာ မနေပါနဲ့တော့"

"အိပ်ပန်းရယ် သတိထားပါ၊ ခွေးငယ်တို့လည်းဖို့ပါတယ်၊ အိပ်ပန်းအဖ ကောင်းကို နားထောင်နော် အိမ်ရှေ့သွားကြရအောင်"

သူ့ကို အိပ်ပန်းကို ပွေ့၍ခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။ အရိုးငယ်တစ်ယောက် အိပ်ပန်းကို ပွေ့ပိုက်ထားပြီး တစ်ယောက်က ယပ်ခပ်ပေးနေပါသည်။

"အိပ်ပန်း . . အိပ်ပန်း"

"အိပ်ပန်း . . ဒိုလိုက်လေ . . ဒိုလိုက်"

သူတို့တာကြောင့် အိပ်နီကို ငိုဝိုင်းနေကြပါသည်။ အိပ်နီငိုနေသည်ကို သူတို့မမြင်ကြ။ မကြားကြဟန်တူပါသည်။ အိပ်နီဒါထက်ပို၍ ငိုနေရာ မရှိ တော့ပါ။

ခေတ်ထပ် ငိုစရာမရှိတော့ လောကီအောင် အိပ်နီငိုပြီးလိုက်ပြီ ထင်ပါသည်။ ဒါကြောင့် အိပ်နီမငိုဟု သူတို့ ထင်နေကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ကိုရင်နောင်ငယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အဖဖေ..."

အဖကို အိပ်နီဖူးစိုက်ကြည့်နေမိပါသည်။ အဖက ပြန်မဖြေဆို မျက်နှာ ကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပါသည်။

"ပြောစမ်းပါ အဖ၊ ကိုရင်နောင်ငယ် ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"

မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေကြပါ။ ဤသို့သော တိတ်ဆိတ်သောက်သောက် အိပ်နီမည်သို့မျှ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။ စီးရောင်တွင် ဆွေ့နေရသော သူတို့ မျက်နှာများပေါ်မှ ကြောက်ရွံ့မှုကို အိပ်နီ မမြင်ချင်ပါ။

"ငြောစမ်းပါ၊ တစ်ယောက်ယောက်က ငြောစမ်းပါ၊ အိပ်နီ စိတ်နှိပ်ပါ ကယ်၊ ဒီသို့ပြီး ငြိမ်းနေကြပါနဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ပြောပါ ပြောစမ်းပါ"

အဖ၏ တုန်တုန်ယင်ယင်အသံသည် ခေါ်သတိပေး၊ သောကတစ်ဝက် ပြိုင် ပေါ်လာပါသည်။

"သမီးကို တမ္ဘာပီပီ စစ်သည်တွေ ဖြင်းပေါ်မို့တင် သွားတာလဲ တွေ့ရော ငနောင်ငယ်ဟာ ရင်ကြီးပီတို့နဲ့ တိုက်ခိုက်ရာကနေပြီး မဏ္ဍပ်အပြင်ဘက်ကို တခွတ်ထိုး ဝြေးတုတ်သွားခဲ့တယ်။ မဏ္ဍပ်ထဲမှာ အဲဒီတုန်းက သိပ်ရှုပ်ထွေး နေပြီဆိုတော့ ငနောင်ငယ်ကို ဘယ်သူမှ ဆွဲမထားနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ရှင်ကြီးတို့က က ငနောင်ငယ်စောက်က ပြေးလိုက်ပြီ။ ခုတ်တယ် အဲဒီအချိန်မှာ မဏ္ဍပ်ဝမှာ ခိုနေသေးတဲ့ တမ္ဘာပီပီ စစ်သည်တွေက ငနောင်ငယ်ကို လက်နက်ဖိုးစုံနဲ့ ဆီးပြီး တိုက်ခိုက်ကြတော့တယ်။ ငနောင်ငယ်တစ်ယောက်တည်းနဲ့ စစ်သည် ဆယ် ယောက်လောက်ကို တိုက်ခိုက်နေရတာဆိုတော့ တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတော့ တယ်။ အဖကိုတော့ တချို့က ဝိုင်းပြီးချုပ်ထားကြတယ်။ ငနောင်ငယ်ဟာ တမ္ဘာပီပီ စစ်သည်နှစ်ယောက်နဲ့ ချင်ကြီးတို့ကဲ့ရဲ့နောက်လိုက်တစ်ယောက်ကို အသေခတ်နိုင်ခဲ့တယ်။ တော်တော်များများကို တော်ရာရသွားအောင် လုပ်ခဲ့

တယ်။ ပါပေမှ အင်အားက မပွပျံသွားသေးရယ်၊ အော်တဲ့သူကအော်၊ ဆွဲတဲ့သူ ကဆွဲနဲ့ ချုပ်လက်ခတ်နေတဲ့ ကြားထဲမှာပဲ ချင်ကြီးတို့ကဲ့ရဲ့ သူလူတွေနဲ့ လုံတော့ ဟာ ငနောင်ငယ်ကိုယ်ထဲကို ဖူးခင်ကုန်ကြတော့တယ်။"

အဖသည် ဆက်ပြောရန် အားအင်ကုန်ခန်းပွားသည့်အလား စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားခဲ့ပါသည်။

"အဲဒီနောက်တော့..."

အိပ်နီ၏အဖေကို ဆက်ပြောသူမှာ မြင်းကပါမှ အဖတို့ တစ်ယောက် ပြစ်ပါသည်။

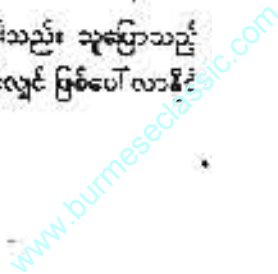
"အဲဒီနောက်တော့ ငနောင်ငယ်လဲကျသွားပြီ။ လဲကျသွားတဲ့ သူကို သူတို့အာလုံး လုံနဲ့ပိုင်းထိုးကြတယ်။ ရှင်ကြီးတို့ကွက ဒီကိစ္စကို တမ္ဘာပီပီတုရင် မင်းပြတ်နားပေါက်ကြားအောင် တိုင်ခဲ့ရင် မြင်းကပါတစ်ရွာလုံး မီးလောင် တိုက်သွင်းပစ်မယ်လို့ အော်တစ်ကြိမ်ခါးလိုက်တယ်။ အဖတို့တို့အားလုံး ကိုယ့် နေရာကိုယ်မရွေ့ခဲ့ကြပါဘူး လုံမရယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ ထွက်သွားကြတာပါ။" အားလုံးပြန်လည်၍ ပကတိ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါသည်။

အိပ်နီဘာပြောရမည်ကို မသိပါ။ ကိုရင်နောင်ငယ်ကို မည်သို့တစ် တ၍ မည်သို့ ငိုကြွေးရမည်ကိုလည်း မသိတော့ပါ။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းက အတူတကွ ကြီးမြင်းလာခဲ့ရသော အိပ်နီ၏ဘေးတွင် အစဉ်အမြဲ အိပ်နီ၏ အားငယ်မှုများကို နှစ်သိမ့်ခဲ့သော အိပ်နီကို ကမ်းခြားခွင့်တောင်းခဲ့သော အိပ်နီခေါင်းညိတ်ခဲ့သော သူ... သူ ကိုရင်နောင်ငယ် မရှိတော့ပါပြီ။

"နင်ငါ့ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လားအိပ်နီ" ဟု သူကတမ္ဘာပီပီမေးခဲ့ပါသည်။ အိပ်နီမဖြေခဲ့ပါ။ သူပြောသောအချစ်ကိုလည်း အိပ်နီမသိတတ်ပါ။ ကိုရင် ငနောင်ငယ်ကို ချစ်မချစ်လည်း အိပ်နီတစ်ခါမှ မစဉ်းစားခဲ့ပါ။ သူနှင့် ထိပ်ချွေး နှင့် အိပ်နီခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းအဖြစ် သူ့ကို အိပ်နီယုံကြည်ပါသည်။ သူပြောသည့် အချစ်ဟူသည့် အရာကိုလည်း အိပ်နီသို့ ထိမ်းမြားပြီးလျှင် ဖြစ်ပေါ်လာနိုင် မည်ဟု အိပ်နီတွေးခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော်

အချစ်ကိုလည်း ဟိုပန် သိခွင့်၊ ရင်လိုက်မကုပါ။

သိခွင့်ရရေးအတွက် တဖွဖွရေးနေတတ်သည့် ကိုရင်ငနောင်ငယ်လည်း မရှိတော့ပါ။ ဘိုးပန်နှင့် ထိမ်းမြားဖွဲ့ မပြုလုပ်ရဘဲလောက် သူ ဤလောကထဲမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါပြီ။

ဘုရင်မင်းမြတ်က "မင်းချစ်သူမီ မင်းမြန်သွား" ဟုဆိုကာ အကြင်မှာ တရားကြီးစွာဖြင့် ဘိုးပန်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ လက်ပွားနှင့်မှ မထိဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။

မြင်မြတ်သောစိတ်ထားရှိသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း အတွက် လည်းကောင်း၊ ထိမ်းမြားရမည့် သူငယ်ချင်းကိုရင်ငနောင်ငယ် သွန်တယ်မဟုတ်လာဟု တဖွဖွရေးခဲ့သော ကိုရင်ငနောင်ငယ် ရက်ရက်စက်စက် အယတ်ခံရခြင်းအတွက်လည်းကောင်း၊ ပေခူအချိန်အထိ မလွတ်မယွင်း သန်စင်နေသော ဘိုးပန်၏ ကညာအဝအတွက်လည်းကောင်း "ဟိုချစ်ခြင်းဟို ခွန်းလို့တစေ" ဟူသောစကားကို အဆိုကောင်းသည့် အစ်မတို့ပြုစာတွက် လည်းကောင်း၊ ကားလဲကုန်သော အရာကိုအတွက် သူပန်မည်ဆို ခံစားရ မည်ကို ဘိုးပန်မသိကတ်တော့ပါ။

ရွာထိပ်ခေတ်မှ ဆည်းလည်းသံကိုသာ ဟိုပန်အဖော်ပြုပါတော့သည်။ စေတီရင်ပြင်မှနေ၍ အဝေးတွင် မြင်နေ ရသည့် မြင်းကပါချောက်ကမ်း ပါး၊ ညိုပိုင်းသော ဧရာဝတီမြစ်ရေပြင်၊ ပြာလုံသော တမ္ပဒီပမိုးကောင်းကင် ဤအရာများသာလျှင် ဘိုးပန်အတွက် နားခိုရာဖြစ်နိုင်ပါ့မထော့သည်။

ကမ္ဘာပီ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ရှင်ကြီးဂေါ်ရီရှ ရှင်ကြီးတိက္ခနှင့်တူ သော ရှင်ကြီးများ သူတို့၏နောက်လိုက်များ ပုဂ္ဂလိကစေနိုင်ရာ သမထီးကို နှိမ် စင်းသိမ်းပိုက်လိုက်ပြီဟု ဘိုးပန်တို့ ကြားခဲ့ရပါသည်။ ရှင်ကြီးများအားလုံးထံ ဆင်ကုီး မြင်းစောင်းများတွင် ကျွန်အဖြစ် ဘုရင်မင်းမြတ်က မမ်းစေထား လိုက်ပြီဟုလည်း သိရပါသည်။ သမထီးဒေသမှ စေတနာအလယ်ရှိ အမိမြတ် နှင့် ကညာဆောင်လည်းမရှိတော့ပါ။ ဟို . . . မြင်းကပါတွင် သာမက တမ္ပဒီပ တစ်ဝန်းလုံးလည်း အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားပြီဟု ကမက မြေ

သည်။ ဓမ္မာသီဘွဲ့အမည်ရှိဆရာတော် မထေရ်မြတ်တစ်ပါးလည်း သေးလဲသောတောင်ဘက်သို့ သတိပဿနာစီမံမှုနေ၍ တမ္ပဒီပသို့ ရောက်ရှိလာသည် ဟုလည်း ဆိုပါသည်။

ပန်ပါသည်ရှင် . . .

အရာများစွာ ခြောင်းလဲခဲ့ပါသည်။

ဘိုးပန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း "အင်္ဂါဒေ မဂ္ဂယသဒါရာ . . သဒါရာပစ္စယ ဝိညာဏ" တစ်ခုသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်ကို ရွတ်ဖတ်နည်းသွင်း နေတတ်ပါပြီ။ မြင်းကပါ ဆရာတော်မထေရ်မြတ် ဟောကြားသွန်သင်သည့် သံသရာ လည်ပတ်မှုတရားကို နာယူတတ်ပါပြီ။

သို့သော် . . . ညများစွာတိုင် စေတီရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ဘိုးပန်တစ်ဦး စာသား နေချစ်ပါသည်။ ရင်ပြင်တော်ဆီမှ မြင်နေရသော မြင်းကပါချောက် ကမ်းပါး၊ ဧရာဝတီရေပြင် တမ္ပဒီပ၏ မိုးကောင်းကင်တို့ကို လေးမပျော်ရင်း ခုနင်းသောလေပြည်ကို ခံစားရင်း . . .

အနန်း (၅)

အခေရာ ချစ်ပုံလွှာ

ကျောက်တုံးသည် မာကျောသည်ဟု မည်သူဆိုခဲ့သနည်း၊ ကမ္ဘာလောကတွင် ကျောက်တုံးတစ်ခုလောက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့် မရှိနိုင်၊ ကမ္ဘာလောကတွင် ကျောက်တုံးတစ်ခုလောက် ချစ်ခင်နှစ်သက် ကောင်းသည့်အရာ မရှိနိုင်။

ကျောက်တုံးသည် အရာခပ်သိမ်းထက် ပို၍ နူးညံ့သော၊ လှပစိမ်းတို့ထက် ပို၍ ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော အရာဖြစ်သည်။

ကျောက်တုံး၏ အတွင်းထက်ထဲတွင် အလှအပမုန်သမျှ တည်ရှိသည်။ ကျောက်တုံးအတွင်းထဲတွင် ရှိနေသော ဝိညာဉ်၏ သန့်စင်မှုအား မွန်မြတ်ဆုံးသော သန့်စင်မှုဖြစ်သည်။

ထိုအလှအပနှင့် ထိုမွန်မြတ်သန့်စင်သော ဝိညာဉ်ကို ရှာဖွေဖော်ထုတ် မယူရသည့် အလုပ်မှာလည်း ဖျော်စရာအကောင်းဆုံး အလုပ်ဖြစ်သော အပြစ်ကင်းဆုံး အလုပ်လည်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ လက်တွင်းမှ 'ဆောက်သွား'သည် ကျောက်တုံးအပိုက်အသွယ်ကို တစ်လွှာပြီးတစ်လွှာ ဖြန့်တိုးဝင်သွားတိုင်း ချစ်စရာကောင်းသော ကျောက်တုံးထဲက အလှအပများသည် နေခြည်ကိုခံစားသည့် ပန်းပွင့်ချပ်များ တစ်ဖက်ပြီးတစ်ဖက် ပွင့်အာလာသည်။

သီဟရတနာစာပေ

'ဆောက်'၏ အဖိုးပေါ်သို့ ညာလက်ထဲကတူနှင့် ရှက်ခတ်လိုက်သည့် အသံသည် အချို့မြဲဆုံး ဝီတသံဖြစ်သည်။

ဟို . . . တကယ်တော့ ကျွန်တော်၏ လက်မှားထဲက ဆောက်နှင့်တူများ ကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းတွေကြောင့် မဟုတ်ပါ။

"သမီး . . . ငါ့သား မှတ်ထားဖို့က ကျောက်တုံးတွေမှာ သူ့အလှနှင့်သူ့အကြောနဲ့သူ တစ်ချို့စီ ရှိကြတာချည်းပဲ။ ဘယ်ငြိမ်တဲ့စိတ် ကျင်သည်တဲ့ စိတ် ပေတ္တာမို့တဲ့ အသည်းနှလုံးတွေနဲ့ ထုတတ်ရင် ကျောက်တုံးက ကိုယ့်အလိုကို လိုက်လာတာပဲ။ အဲဒါကို မြဲမြဲမှတ်ထား"

ဘိုးပန်းရည်၏ စကားများသည် ကျွန်တော့်နားထဲတွင် အမြဲတစေ ပဲ့တင်အသံလွှက်ရှိသည်။

"ကျောက်တုံးရဲ့ အတွင်းသဏ္ဍာန်ထဲမှာ တန်ခိုးသတ္တိတွေ ကိန်းအောင်းနေတယ် ငါ့သား။ အဲဒီ တန်ခိုးသတ္တိတွေကို ကိုယ်က လေးလေးစားစားနဲ့ နှုတ်ဖွဲ့တတ်ရမယ်။ မိမိပသာ ကျောက်တုံးကို မိမိစိတ်ကြိုက် ဆုလုပ်နေကုန်သလို အဘာမထားရဘူး။ ကျောက်တုံးရဲ့ ရှိပြီးအနှစ်သာရကိုရအောင် ချော့နေရမယ်လို့ သဘောထားရမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . ဘ"

"ကျောက်သားကို ကိုင်ရာမှာ ကျောက်ဆစ်သမားက အရှင်သခင်မဟုတ်ဘူး။ ကျောက်သားကသာ အရှင်သခင်ဖြစ်တယ်။ ဒါက ကျောက်ဆစ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့ အခြေခံထားရှိရမယ့် စိတ်ဓာတ်ပဲ ငါ့သား"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . နားလည်ပါပြီ အရယ်"

မာကျောသည်ဟု ဆိုကြသော ကျောက်တုံးသည် တကယ်တော့ သူ့ဘာသာသူ 'ပုံလောင်း'သွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လက်ဆောင်းတွေက ခြေဖော်ပေးရသည် မဟုတ်။

ကျွန်တော်၏ တာဝန်မှာ ဇူဆောက်နှင့် တူကို ကိုင်လျက် ကျောက်သား၏ အနှစ်သာရကို သူ့အလိုကျ ကူညီရှာဖွေပေးရန်သာဖြစ်သည်။

ကြည့်နေရင်းမှာပင် ကျောက်တုံးသည် ပြေပြစ်တင့်တယ်သည့် ဓမ္မတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။ နို့နှစ်ဒိန်ခံတစ်တုံးပမာ အလွှာလိုက် အလွှာလိုက် မျော့မျော့လာရာ ကွာကျလာသည်။

ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ဆောက်သွားသည် မာကျောသည့် သံသွားမဟုတ်
ပေဟူ။ ဝတ်ရည်ကို စားသုံးမည့် လိပ်ပြာဝယ်၏ နှာမောင်းတံများကို ခရင်မနာ
ပြေးလွှားမြှင့်ထူးနေတော့သည်။

ကျောက်သားအချပ်များသည် ငိုအာလာသော ပန်းတစ်ပွင့်နွယ်၊ ကျွန်
တော်၏ ဆောက်သွားကို သဘောရင့်ကျက် ခြည့်စွာဖြင့် အလိုလိုကနေထ
သည်။

“နှုတ်ခမ်းထောင့်နှစ်ဖက်ကာ ယောင်ယောင်လေး ပြုနေစေရမယ်နော်
အဲဒါကို သတိထား၊ နှုတ်ခမ်းတစ်ခုတည်း တွက်ကြည့်ရင်တောင်မှ အပြုအ
မဲစားသိမြင်နိုင်စေရမယ်”

ဘဝန်းရည်၏ သတိပေးသံကို ကြားယောင်လာမြန်သည်။
ဗိုလ်မာန်ပြည်တစ်သော နှုတ်ခမ်းမြှောက် ပြုကြမ်းကို ဖော်ပြီးပြုပြစ်သည်
နှုတ်ခမ်းထောင့်နှစ်ဖက်သည် အထက်သို့ မဆိုဝလောက် ကော့ပျံနေထ
မည်။ အချိန်ယူဖို့သန့်ကောစ ဝှန်၏ အတောင်ပံနှစ်ဖက်လို။

“သတိထား... သမိန် သတိထား၊ အဲဒီပြုံးနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းမြှောက်၊ အနု
အမိပွာယ်ကို မမေ့နဲ့၊ သတ္တဝါတွေကို မဟာဂရုကာတော်ထားပြီး အပြုအ
မဲလင်းရောင်ကို ညွှန်ပြခေါ်ယူနေတဲ့ အပြုမျိုး ခွင့်လွှတ်ဖိတ်ခေါ်တဲ့ အပြု
မျိုးနော်၊ တစ်ခုခု ပြုရယ်စရာတွေလို့ ပြုံးနေတဲ့ အပြုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကြည့်
စရာတွေလို့ ပြုံးနေတဲ့ အပြုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကိလေသာအပေါင်းက ကင်းဝင်း
မြင့်မြတ်နက်ရှိုင်းသော အပြုမျိုး ဝါဟာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်ရဲ့အပြု”

ဘဝန်းရည်၏ သွန်သင်မှု ကျွန်တော်အရှေ့မှ ကျောက်သား၊ ကျွန်တော်
လက်ထဲမှ တွန့်ဆောက်သွား အကျွန်နဲ့နှလုံးသား၊ ထေရဝါဒ သာသနာထေ
ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ တန်ခိုးတော် ဤအရာခပ်သိမ်းတို့သည် တစ်နေရာတည်း
စုစည်းပေါင်းဆုံကြလေပြီ ထင်သည်။ မိမိကိုယ်မိမိလည်း ‘ကျောက်ဆစ်သ
သမိန်’ဟူသော အဖြစ်ကို မေ့လျော့သွားပြီ ဖြစ်သည်။

‘ဝါဟာ ကျောက်ဆစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဝါဟာ ကျောက်သားအတွ
ထဲက ဗုဒ္ဓရှင်တော်ရဲ့ မေတ္တာတရားကို ရွာဖွေနေတာ’ဟု ခံစားလာမိသည်
ကျွန်တော် လက်ချောင်းများသည် သူ့အလိုလို လှုပ်ရှားနေကြသည်။

ဆောက်အဖို့နှင့် သုလ္လိ၏ ထိခတ်သံသည် ကျွန်တော်လက်ထွင်းမှ ထွက်ပေါ်
လာခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဝေးလံသော တစ်နေရာမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ဝိတ
သံပမာ။

ထူးခြားမွန်မြတ်သော တစ်စုံတစ်ရာသည် ကျွန်တော်လက်ထွင်းမှ
ဆောက်သွားပေါ်သို့ လွှမ်းမိုးလာသည်။ ကျောက်တုံးသည် အကျွန်နဲ့နှလုံးသား
အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသလား။ ကျွန်တော်နှလုံးသားက ကျောက်တုံးထံသို့
ဝင်ရောက်သွားသလား မဝေခွဲနိုင်။

အို... ကျောက်တုံးနှင့် သမိန်၏ နှလုံးသားတို့ အပြန်အလှန် ပူးကပ်
မိဝင်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။

ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏ နှုတ်ခမ်းတော်။
မြင့်မြတ်သောဓမ္မကို ဟောကြားတော့မည့်ဆဲဆဲ၊ ဖွင့်ဟတော့မည့်ဆဲဆဲ
နှုတ်ခမ်းတော်လား၊ ဟောကြားပြီးစ နှုတ်ခမ်းတော်လား။

သုံးလောကသတ္တဝါတို့ သံသရာဝဲဩဇာမှ ကယ်တင်မည့် အသံတော်ကို
ထုတ်လွှတ်နေသော နှုတ်ခမ်းတော်လား။

မြင့်မြတ်နက်ရှိုင်းသော အပြုမျိုး တန်ခိုးတော် အင်အားအကြီးမားဆုံး
အပြု။

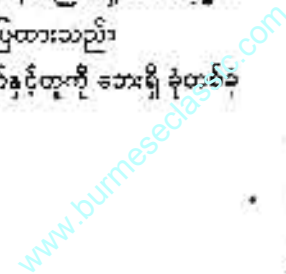
“အနုပညာ... သဒ္ဓါတရား... ကြည်ညိုမြတ်နိုးမှု... ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ...
သဒ္ဓါတရား... အနုပညာ... သဒ္ဓါတရား... အနုပညာ... သဒ္ဓါတရား”

“ဟဲ့... လူလေး... သမိန် အို... တစ်ညလုံး မတီဝဲပဲအို၊ အရှေ့ဘက်မှာ
ရောင်နီတွေတောင် ပျံလာပိပကော”

ဘဝန်းရည်၏ အသံကြောင့် သတိပြန်၍ ဝင်လာရသည်။
မိုးသောက်အလင်းရောင်တို့ ပျံ့အနံ့လာကြပေပြီ။

မှေးမှိန်သော်လည်း ဝေးချမ်းသည့် မိုးသောက်နေခြည်သည် ကျွန်တော်
အရှေ့မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ပေါ်သို့ ဖုံးဆင်းမြန်ကြွက်နေသည်။ ရှင်တော်ဗုဒ္ဓ၏
နှုတ်ခမ်းတော်ဆက်မှ အပြုမျိုးကို နေချောင်က ထိုးပြထားသည်။

မိန်းမမကြည်နူးစွာဖြင့် လက်ထဲမှ ဆောက်နှင့်တူ၍ ဘေးရှိ နံ့တစ်ခဲ
ပေါ်သို့ ချထားလိုက်သည်။

အလုံးစုံသောလုပ်ငန်း ပြီးစီးသွားပေပြီ။ ရင်ထဲ၌ ပြည့်နေသလော၊
ပုဂ္ဂိုလ်ကျန်ခဲ့သလော မသိတတ်နိုင်၊ 'အပြုံးတော်'၌ မိမိတို့ထံတိုင် ပြန်လည်
နစ်မြုပ်နေပါသည်။

ပန်းထက်သို့ ဘဝန်းရည်၏ လက်တစ်ဖက် ညင်သာစွာ ရောက်ရှိလာ
သည်ကို သတိထားလိုက်ပါသည်။

"ကို... ကုသား... ကုသား... ယိမ်းကြည့်ညှိစရာကောင်းတဲ့ မျက်နှာတော်
ပါလား၊ ငွေ့ရဲ့ သိပ်နက်ရှိုင်းတဲ့ အပြုံးတော်ကို မင်းရလိုက်ပြီ ငါ့သားနေ
မင်းဟာလေ သူပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ အတော်ဆုံး ကျောက်ဆစ်သမား ဖြစ်သွားပြီ
ငါ့သား၊ အတော်ဆုံး ကျောက်ဆစ်သမား ဖြစ်သွားပြီ"

"သူဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ အတော်ဆုံး ကျောက်ဆစ်သမား"

သူဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် ကျောက်ဆစ်သမားပေါင်း ဘယ်လောက်ရှိနေသည်ကို
ကျွန်တော့် မသိပေ။

သို့သော် ပင်လယ်ဘက်မှ တိုက်ခတ်လာသည့် နွေးထွေးသောလေကို
၅၅ မြီကီ မြေကလေးသံတောင်ခြေတစ်လျှောက်ရှိ ဆိပ်ကမ်းလမ်းများကို
လျှောက်သွားလျှင်တော့ ဖိပ်တိုင်း၏ တံခါးပေါက်များမှ ကျောက်ဆစ်ထုတ်
များကို ကြားနေရသည်။

ဆောက်သွားနှင့် ကျောက်သားတို့ ထိခတ်သံ၊ ဆောက်ခိုနှင့် တူတို့
ရိုက်နှက်သံ၊ ကျောက်တုံး၏ အလယ်ကြောသို့ ခွံဖြိုလိုက်သံများက 'အဝေရာ'၌
မင်းပူနေတတ်ကြသည်။

သူဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတိုင်း ကျောက်ဆစ်နေကြပြီဟု ဆိုနိုင်မည်ထင်သည်။
ကျယ်ပြောသော ကေလာသတောင်တော်ဒေသမှာတော့ မသိ။

ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှဝယ်ကား နေ့တိုင်းပင်
ကျောက်ဆစ်သမားများကို တွေ့နေရသည်။ သူတို့သည် ကျောက်မှုန့်များဖြင့်
ဖြူးဖွေးနေသော မျက်နှာများကို ပြုံးရယ်လျက် သက်ထဲမှ ဆောက်နှင့်တူတို့
ခြောက်ချိလျက် ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်သွားတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်၏တံကို သူတို့က 'အသီးကျန် ကျားသစ်ကလေး၏ သားရဲ
တွင်း'ဟု ရှည်လျားသော အမည်တစ်ခု ပေးထားကြသည်။ ဤအမည်ကို
နှုတ်ဆက်သလား၊ မနှုတ်ဆက်သလား ကျွန်တော် မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေ။

သို့သော် "သားရဲတွင်း"ဆိုသည့် အမည်ကတော့ မနှစ်သက်လှ။

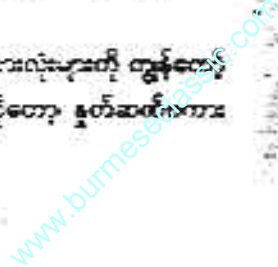
"သားရဲတွင်း"ဟူသော အမည်သည် ကျွန်တော့်ထံတွင် မလိုက်ဖက်ဟု
ထင်သည်။

ဤ ဆောက်၊ တူနှင့် ကျောက်တုံးများ၊ ပြီးတော့ ထုလက်စ အရပ်များက
သွဲပြီး အခြားဘာမှ မရှိသောတံသည် "သားရဲတွင်း"ဆိုသော အမည်နှင့်
မလိုက်ဖက်ပေ။ ကျွန်တော့်ထံထဲတွင် သားရဲတွင်းဟု ခေါ်နိုင်စရာ မည်သည့်
အရာမှ မရှိပေ။

တကယ်တော့ တံရှေ့မှ ဖြတ်သွားကြသော ကျောက်ဆစ်သမားနှင့် လေ
သမားတို့၏ နှုတ်ဆက်သံကိုလည်း ကျွန်တော် တုံ့ပြန်နှုတ်ဆက်ခြင်း မရှိသည်
က များသည်။ စကားပြောခြင်းနှင့် ဦးရယ်နှုတ်ဆက်ခြင်းတို့သည် မလိုအပ်
သော အလုပ်များဖြစ်သည်။ စကားလုံးများနှင့် အပြုံးအရယ်များကတော့
ကျွန်တော့်ကို အဆိန်က မပေးနိုင်ပေ။

ရှေ့မှာရှိနေသော ကျောက်သားနှင့် မိမိအကြား ကူးလူးယက်နှယ်နေ
သည့် "အစိန်တစ်ရာ"သည် သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းလှသည်။ ထိုတစ်ခဲတစ်ရာ၏
ခါးဆင်းလှည့်ပတ်နေမှုမှာ အညင်သာဆုံး ခမ်းရေအလျှင်ကော် ပိန္နဲ ညင်သာ
သည်။ သူ၏အလျှင် ပြတ်တောက်ပျက်စီးသွားမည်ကို ကျွန်တော် မခံနိုင်။
မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်ရယ်ပြုရန် နှုတ်ဆက်စကားပြောနေရန် ကျွန်တော်အလိုမရှိ။
"ဆောက်သွား"၏ ရွေ့လွားလည်ပတ်မှုသည်သာ ကျွန်တော့်အတွက် အသက်
ရွှေ့လိုက်မှု ဖြစ်သည်။ ကျောက်သားအလွှာများ အဖော်လိုက် အာတ်လိုက်
အပူနီလိုက် လွင့်စဉ်ကျသွားခြင်းသည်သာလျှင် ကျွန်တော်၏ ပြုံးရယ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဆောက် သွားနှင့် ကျောက်တုံးတို့ ထိခတ်မှုသည်သာလျှင် ကျွန်တော်
၏ စကားလုံးများ ဖြစ်သည်။

နက်ရှိုင်းသိမ်မွေ့သော အပြုံးအလယ်နှင့် စကားလုံးများကို ကျွန်တော့်
ဘဝင် ရရှိနေပြီ။ မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်ရယ်ပြုနေရန် မလိုတော့ နှုတ်ဆက်စကား
ပြောနေရန် မလိုတော့။

ကျွန်တော်၏ တံသည် သူတို့ခေါ်သလို 'သားရဲတွင်း'မဟုတ်။

အမည်ပေးကြစေတမ်းဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏တံကို "ကမ္ဘာလောက" ဟုသာ အမည်ပေးရမည်။ သည်အမည်သည် ဘာကြောင့် မလိုက်ဖက်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော့်တံထဲ၌ ကမ္ဘာလောက ရှိနေသည်။ လောကကြီးကပ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်တံထဲမှာ ရှိနေသည်။ ကဲ...။

လူသားတို့၏ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မှီတာ၊ ဥပေက္ခာ တရားများ။
လူသားတို့၏ လောဘ၊ မောဟ၊ ဒေါသနှင့် အင်္ဂုဏတရားများ။
လူသားတို့၏ အင်အာရပ်နှင့် ခပ်သိမ်းသော ခံစားမှုဝေဒနာများ။
ဘာလဲ၊ . . . အားလုံး . . . ကျွန်တော်၏ တံထဲမှာရှိသည်။

ပြီးတော့ . . . ရွှင်ကော်ဥဒ္ဓါ၏ ပြစ်စဉ်များလည်း ကျွန်တော်၏တံထဲမှာ ရှိနေသည်။ ရှင်တော်ဥဒ္ဓါ၏ တန်ခိုးတော်နှင့် မဟာကရုဏာတော်ကိုပြသပျက်လုံးတော်၊ နှုတ်ခမ်းတော် အစုံတို့သည်လည်း ကျွန်တော်၏တံထဲမှာ ရှိနေသည်။ အားလုံး . . . အို . . . အားလုံးသည် တံထဲမှာ ရှိနေပြီ။

ဤတံထဲတွင် ကေလာသတောင်၏ အရှေ့ဘက်ကြောမှ ခွဲစိတ်ယူသည့် အသွေးအရောင်စုံသော ကျောက်တုံးများ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး . . .

အရွယ်အစားစားသော ဆောက်နှင့်တူများ၊ စူးများ ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကမ္ဘာလောကကို ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏တံထဲမှာနေ၍ ဝိုင်ဆိုထားသည်။

အနုပညာသည် ကျွန်တော့်တံထဲတွင် တစ်ရံမလပ် လှည့်ပတ်ပေးဆင်နေသည်။ ချစ်ခင်တပ်မက်ဖွယ် ကျောက်သားပြုများ၏ အတွင်းထဲမှာလည်း အနုပညာတို့ ကိန်းဝပ်နေသည်။ ဓမ္မကံကြီးသော ပေးကြီးမြေကဲ့သို့ တံကျောက်သားများကို ကျွန်တော် ဖွဲ့ဖက်ကိုင်တွယ် ထုလုပ်သည်။ အဖွဲ့အစည်းလွှင့်စဉ်ကျခဲ့သော ကျောက်မှုန်တို့သည် ခြေမျက်စိပြုလုပ်မတတ် ရှိနေပြီး နေသည်လည်းကောင်း၊ ညသည်လည်းကောင်း ကျွန်တော့်တံထဲတွင် မရှိ။

နေရောင် ဆီးနှင်းခိုးစက်များလည်း ကျွန်တော့်တံထဲတွင် မရှိ၊ ခပ်သိမ်း

သော အချိန်ကာလတို့ကို လွန်ပြောက်လျက် ကျွန်တော့်တံထဲထဲသည် ခြင်္ခြင်္ခြင်္ခြင်္ခြင် ရှိနေသည်။ ကျွန်တော့်တံထဲသည် ဖန်ဆင်းရှင်၏ ဘုံစိမာန်၊ ကျွန်တော့်တံထဲထဲသည် အနုပညာ၊ ကရုဏာ၏ စံမြန်းရာနန်းတော်။

စိတ်ကူးနှင့် ခံစားမှုတွင် ပြစ်ပေါ်လာသော အရာတိုင်း ဤတံအတွင်း၌ ရုပ်လုံးပေါ်နေကြသည်။ ဤတံတွင်း၌ ကမ္ဘာလောကရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အမည်ပေးကြစေတမ်းဆိုလျှင် သမိန်၏ တံကို 'ကမ္ဘာလောက'ဟု အမည်ပေးရမည်။ 'သားရဲတွင်း'ဟု အမည်မပေးအပ်။

သို့သော် လူတွေပေးသည့် အမည်ထဲတွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုတော့ သဘောကျမိသည်။ 'အထီးကျန် ကျားသစ်ကလေး'တို့ . . .

ကျွန်တော်သည် အထီးကျန် ကျားသစ်ကောင်တုလား . . . တို့ . . . နေစမ်းပါဦး။ သမိန်သည် ကျားသစ်တုလား။

မဆုတ်မနစ်သောစွဲနှင့် တစ်ဟုန်ထိုး တိုက်ခိုက်တတ်သော သတ္တိတို့သည် ကျားသစ်၏ ပြယုဂ်ဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ဒါဆိုလျှင်တော့ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ကျားသစ်ဟု ခေါ်ကြခြင်းသည် တနက်ကျွန်းမြေပိုင်းလွန်းပေသည်။ 'တိုက်ခိုက်မှု'ဟုသည်ကို ကျွန်တော်နားမလည်။ ဘာကို ဘယ်အတွက် ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရမည်လဲ။ ကျောက်ဆစ် အနုပညာသမားတစ်ဦး၏ ဝိညာဉ်၌ 'တိုက် ခိုက်ခြင်း'ဟူသော အရာသည် မရှိအပ်ပေ။ သူ၌ ရှိအပ်သည်ကား မေတ္တာ တရား။ ပြီးတော့ . . . နက်ခိုင်းသော ဝင်စားမှု။

အထူးထူးအပြားပြားသော ရုပ်ပုံတို့ကို ဖော်လှစ်ပေးကြမည့် ကျောက်တုံး ကျောက်သားများ အပေါ်တွင် မေတ္တာဓာတ် ထားရှိမည်။ ထိုကျောက်တုံးများ၏ အတွင်းသားဝယ် ကိန်းဝပ်နေမည့် တန်ခိုးသတ္တိတို့အတွက် ကျောက်ဆစ် သမားတစ်ယောက်သည် ချစ်ခင်တပ်မက်ရလိမ့်မည်။ တိုက်ခိုက်လိုခြင်း မဟုတ်။ တိုက်ခိုက်မှုမဟုတ်။ မေတ္တာတရားမျှသာ။

ပြီးတော့ . . . စက်ခိုင်းသော ဝင်စားမှု။

ကနုတ်ပန်းကို ကျွန်တော်မထုလုပ်ပေ။ ခံစားမှုဝေဒနာနှင့် အသက်စီဝသဘောကို မဆောင်သည့် 'ရုပ်သေ'ပုံများကို အကျွန်ထုလုပ်ရန် စိတ်မဝင်စားပေ။ တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားမှုနှင့် စိတ်အစဉ်ကိုဆောင်နေသည့် သရုပ်များကို ထုလုပ်ခြင်း၌သာ ကျွန်တော် ဖွဲ့လျော်သည်။

အတောအခင်းနေသည့် တွားသစ်ကောင်၊ အထိတ်အလန့်ဖြင့် ရေခဲသောက် နေသည့် ထမင်းငယ်၊ ရန်သူကို နင်းချော့သွားသတ်မည်ဟန်ဖြင့် နှာမောင်းတို ခြောက်၊ စာနွယ်ကိုဖွင့်ထားသည့် တိုက်ဆင်၊ ဆည်းစားကို ဝေးမောနေသည့် မိန်းမပျို၊ ထိုမိန်းမပျို၏ တေးသံတွင် ယစ်ဖူးနေသည့် ငှက်ငယ်၊ ရွက်တိုင်ထိပ် တွင် ရွက်ကြီးကို ချည်နှောင်ရန် အားယူနေသည့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ လှေထိုးသား၊ အဝေရာဆိပ်ကမ်းတွင် အပွေးနံ့သာတုံးများ ရောင်းချရင်း ဖျော်ရွှင်နေသည့် အမိတို့၊ ကေလကသင်္ဘောဝင်စောင်းတွင် ရပ်နေရင်း တယူးပူး တိုက်ခတ်သော လေကြောင့် မိမိသက်နိုးစကို သိမ်းနေသည့် ရဟန်းတော်၊ ပြေးနေသော မြင်းပေါ်မှာ လိုက်ပါရင်း စက်တိုင်စတိုကို လှံတံမြင့် ပစ်ခတ်ရန် ချိန်ရွယ်နေသည့် ရဲမက်၊

သူတို့အားလုံး၏ စိတ်အစဉ်ကို ကျွန်တော် အမိဝမ်းသည်။ သူတို့၏ ဖျတ်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း ဖျက်နာပြင်၊ လက်၊ ခြေ၊ တိုယ်၊ အမှုဆရာအားလုံး၊

နက်ရှိုင်းသော ဝင်စားမှုဖြင့်၊ ငြိမ်သက်သော မေတ္တာတရားဖြင့် ကျောက် သားများ၊ ကျွန်တော် ဇူဆောက်မှတစ်ဆင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံလိုက်သည်။ ကျောက်တုံးသည် အံ့ဩစဖွယ် ကျွန်တော်လက်ထဲတွင် ဂုဏ်မြှောက်သော အရုပ်များ ဖြစ်လာသည်။ ကျား၊ သမင်၊ ဆင်၊ မိန်းမပျို၊ ငှက်ငယ်၊ လှေထိုး သား၊ အမိတို့၊ ရဟန်းတော်၊ ရဲမက် သူတို့အားလုံး သီးပွင့်ပေါက်ဖွားလာကြ သည်။

အဘယ်မှ ဖျော်ရွှင်ရောတောင်းသော အလုပ်ပေလဲ။

ကျွန်တော်ထံထဲတွင် ကမ္ဘာလောကသည် တာဇာယ်ပင် ရှိနေသည် မဟုတ်လား။

ယင်းသို့သော သမိန်ကို လူတွေက 'အထီးကျန်' ဟု ခေါ်ကြခြင်းမှာလည်း မှားနေပေသည်။ ကျွန်တော်ကား အထီးကျန်မဟုတ်။ ဤတံထဲတွင် ကျွန်တော် အတွက် စားလုံး ရှိနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပြည့်စုံသောသူ ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်တွင် လှိုင်းလေငြိမ်သက်၍၊ အာယာသော ညနေအချိန်များ ဆိုလျှင် အချို့သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့သည် အဝေရာဆိပ်ကမ်းတွင် လမ်း လျှောက်ရင်း တဲဝသို့လာကာ ရပ်ကြည့်လေ့ရှိကြသည်။ တစ်ယောက်တည်းသာ

ရှိနေသော တဲငယ်အပေါက်ဝတွင် ရပ်ကြည့်နေသူများကို မမြင်ချင်၍လည်း မရ၊ သို့သော်... သူတို့ကို စကားပြောရန်၊ နှုတ်ဆက်ပြောရန် မြန် အချိန် မရှိပေ။ မျက်လုံးတစ်ခုခု သို့မဟုတ် လက်ခောင်းကလေးများ၌ နက်ရှိုင်းစွာ ဝင်စားထုလုပ်နေချိန်မျိုးဆိုလျှင် သူတို့လာရောက်ခြင်းကို မနစ်သက်မိ။

သူတို့ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောရင်း တီးတိုးဝေဖန်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ရယ်သံများက တဲအတွင်းသို့ လွင့်လာတတ်သည်။ ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတတ်ကြသည်။ တဲအတွင်းသို့ကား သူတို့ မဝင်ချကြပေ။ မစင်ပါနှင့်ဟုလည်း ကျွန်တော်တားမြစ်သည့် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် သူတို့သည် တဲပေါက်ဝမှပင် ရပ်ကြည့်ပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားကြ သည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤအတွက်မူကား... သူတို့ကို ကျွန်တော် ကျော့လှောင် မိပေသည်။

ကျွန်တော်၏ 'ကမ္ဘာလောက'အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သူ၊ သို့မဟုတ် ဝင်နိုင်သူ ကား ဤမြေပေါ်ဝယ် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိသည်။ သူကား... အပန်းရည်း ကျွန်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသောလူသား... အပန်းရည်း

"ဟေ့... လူလေး၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ"

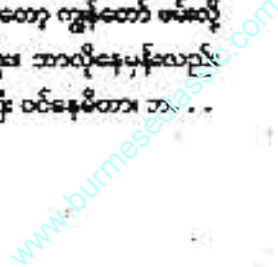
သူ့အကြောင်းကို တွေးမိချိန်တွင် သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် တုန် လှုပ်သွားမိသည်။ အသည် ကျောက်မုန်များပေါ်မှ နင်းဖြတ်ရင်း တဲထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် တဲထောင့်မှ ကျောက်ခုံပေါ်သို့ ဝင်ထိုင်ပေ သည်။

"လူလေး... ညဉ့်နက်လှပြီကွာ။ အိပ်ဦးမှပေါ့"

"ဟ... ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး"

ခုံပေါ်မှ ထုလက်စအရုပ်ကို ပြမိသည်။ အရုပ်ကား ဥဒေါင်းမစ်ရွေတွင် တေးဆိုရင်း ကနေသည့် ဥဒေါင်းဂို၏ ကဟန်ဖြစ်သည်။

"အဲဒါ... မနက်ကမှ ပုံကြမ်းဖော်ခဲ့တဲ့ အရုပ်ပဲ ဘာရဲ့၊ ဒေါင်းတို့တော့ စိတ်ကျေနပ်တယ်၊ ဒေါင်းဖို့ရဲ့ ဘယ်ခြေကြွနေတာကိုတော့ ကျွန်တော် ဖမ်းတို့ ရပြီ၊ ဒါပေမဲ့... လည်တိုင်ကို သိပ်သဘောမဟုတ်ဘူး၊ ဘာလို့နေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ ဒီအရုပ်ကိုကြည့်ရင်း အတော့တွေ တသိကြီး ဝင်နေမိတာ၊ ဘ... ရုတ်တရက် ရောက်လာတော့ လန့်သွားတယ်"

“အင်း... ဆီမီးကို အနားတိုးပြပေ။”

“ဘာနီ မျက်လုံးများမှာ ညအခါဆိုလျှင် ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့တော့ဘဲ အနစ်နနစ်ဆယ်နိုးပါပဲ။ ကျောက်ဆစ်လာခဲ့သော ဘာနီ မျက်လုံးများတွင် ကောက်ပွန်များ မည်မှစင်ချောက်ခဲ့ပြီ မသိနိုင်တော့ပေ။ သို့သော် မွဲသီသော မျက်လုံးများသည် အံ့သြစရာကောင်းအောင် ဇူးရှနေတတ်သည်။”

“အင်း... လည်တိုင်က ဥဒေါင်းမဘက်ကိုပြောပြီး ကြည့်နေတာကိုးကွယ် ပုန်းစမ်း... လူလေးမှာ ရွံ့စေးရှိသေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရှိပါတယ် ဘ...”

ဘသည် အရုပ်ကို ဆီမီးဖြင့် ထပ်ကြည့်ပြီးပြီးချင်း အရုပ်၏ အားနည်းချက်ကို တွေ့ရှိသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လှမ်းပေးလိုက်သော ရွံ့စေးထက် ဘသည် လက်နှစ်မက်ပြင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထပ်ထပ်သော လက်ချောင်းတို့ဖြင့် ဥဒေါင်းရုပ်ပုံ ဖော်လေသည်။

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်း... လူလေး”

ကျွန်တော် ကျောက်သားဖြင့် ထုထားသော ရုပ်ပုံအတိုင်း ဘသည် ရွံ့စေးဖြင့် ခေါင်းရုပ်တစ်ခု လုပ်လိုက်သည်။ ဘာနီ ကျွမ်းကျင်မှုကို အံ့သြရပေသည်။

“ဟောဒါ... လူလေး... ထုထားတဲ့ ပုံက လည်တိုင်ဟန်ပဲ။ တွေ့လား...”

ခြေထောက်တစ်ဖက်ကိုလဲ ကြွားထားတယ်။ အမြီးကိုလဲ ခပ်ခောင်းခောင်းထောင့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ကထားတယ်။ အဲဒီဟန်တွေ ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့... လည်တိုင်က ဥဒေါင်းမဘက်ကို လှည့်ထားသော ကြွယ်ကဲ့သို့ ကနေတဲ့အမြီးနဲ့ မလိုက်ဖက်တော့ဘူးပေါ့။ အမှန်တော့လဲ ခေါင်းပိုရဲ့ လည်တိုင်ဟာ ခေါင်းမဘက်ကို ငဲ့နေစရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ ခြေထောက်နဲ့ အမြီးကပဲ ခေါင်းမကို ပမ်းထားထားနေပြီ မဟုတ်လား”

ဘသည် ကျွန်တော်ထုလုပ်ထားသော ခေါင်းပုံ၏ ပုံစံရွံ့ရုပ်ကို မြောက်မြစွာ ချီးမြှင့်နေလေသည်။

“အဲဒီတော့”

ရွံ့ခေါင်းရုပ်၏ လည်တိုင်ကို ဧည့်သို့ဆွဲလှည့်ရင်း ဘသည် လက်ညှိုးလက်မနှစ်ချောင်းတည်းဖြင့် ပြင်ယူလိုက်သည်။ ခေါင်းလည်တိုင်သည်

အာဇာနည်ကလေးတို့ ဘေးသို့ ဝဲခောင်းမနေတော့။ ရှေ့ဘက်တွင် ထာလိုက်သင့်သည့်အား သည်ဟန်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

“တွေ့လား... လူလေး အဲဒီလည်တိုင်ပိုပြီးမှ သူ့ရဲ့ ခြေထောက် သူ့ရဲ့ အမြီးနဲ့ အချိုးညီသွားမှာပေါ့။ ကနေတဲ့ဟန်ဆိုတော့ ခေါင်းပုံနောက်ပိုင်းဟာ ခေါင်းမဘက်ကောင်းသွားတယ်။ လည်တိုင်ကို အရလို ရွေ့ထက်ဆန့်ထုတ်လေရင်တော့ အဲဒီအမြီးနဲ့ အားကောင်းနေတဲ့ အပိုင်းကို ပြန်ထိန်းနိုင်မယ်။ လည်တိုင်နဲ့ အမြီးရဲ့ မျှတမှုကို ကြည့်နေတဲ့ခြေထောက်က ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ပြန်ထိန်းပေးထားမယ်။ တွေ့လား... ဟောဒီလို”

ရွံ့စေးခေါင်းရုပ်ကို ဆီမီးရောင်တွင် လှည့်ပတ်ပြနေသည်။ ကျွန်တော် ဆိုချင်သည့် ချစ်ရေးဆိုသော ဥဒေါင်းပျိုဟန်ကို ရရှိပေပြီ။ အပြစ်လုံးဝ မြောစရာမရှိတော့သည့် ကြွရွယ်ဟန်ကို ရရှိပေပြီ။

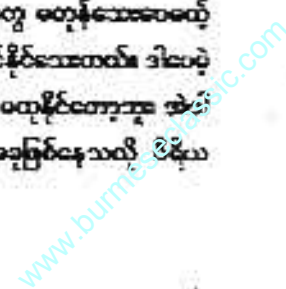
“အား... ဟုတ်ပြီ၊ ဘရေ ဟုတ်ပြီ။ ကြည့်စမ်း ကျွန်တော်အဲဒါကို မဟုတ်နေတာ”

ဆောက်နှင့်တူကို ဝမ်းသာအားရ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး ထုလက်စ ခေါင်းရုပ်အနားကို တိုးအသွားတွင် ဘကစား၍ တားသည်။

“တော်ပါတော့ လူလေးရာ... ညဉ့်နက်လာပြီ။ မနက်တော့မှ ဆက်ထုပေါ့။ ဘက လူလေးကို အိပ်ဖို့လာခေါ်တာ။ ဘယ်နှယ် ဘယ်နှယ် လူလေးခေါင်းရုပ်ကိုကြည့်ပြီး ရွံ့စောက်ကိုင်လိုက်မိသလဲ မသိဘူး။ အပါ စိတ်ပါသွားတယ်”

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ရယ်မိသွားကြသည်။ အရယ်ရပ်သွားသောအခါ ဘသည် လေးနက်သော မျက်နှာဖြင့် ဧကားတို့ ဖြည့်ပေးစွာ ပြောနေလေသည်။

“ပီရီယလွန်တော့ ဥဒ္ဒစွဖြစ်တတ်တယ် လူကလေး ဘဟာ အခု အသက် ခုနစ်ဆယ်ပြည့်ရုံပဲ ရှိသေးတယ် ဘလက်တွေ တွေ့နေသေးပေမယ့် ဘမျက်လုံးတွေက မွဲကုန်ကြပြီ ဆောက်နဲ့တူကို ဘကိုင်နိုင်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညဘက်ဆိုရင် ဆင်လောက်ကြီးတဲ့ ရုပ်ထုကိုထောင်မှ မထုနိုင်တော့ဘူး အဲဒါပဲ ငယ်ငယ်တုန်းက လူလေးအရွယ်တုန်းက လူလေးအရွယ်ဖြစ်နေသလို ပီရီယ

လွန်လွန်းလို့ အဲဒီအခါတွေ ဘာလဲဟာပဲ၊ လူလေး ဘာလဲပဲဖြစ်စေနဲ့၊ ဟောနီ အဝေရာဆိပ်ကမ်းဒေသမှာ၊ ဟောနီ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ အမရှိတော့တဲ့နေ့ကလဲ လူလေးပဲ ကျောက်ဆစ်ပညာကျော် ထာဝန်ကို ဆက်ယူရမှာ”

“အမရှိတော့တဲ့နောက်” ဟုသော စကားလုံးကို ကျွန်တော် နားမထောင်ချင်ပေ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် အမရှိတော့မှတော့ အဘယ်လူသားသည် ကျွန်တော်အတွက် ရှိနိုင်ဦးမည်လဲ၊ ဘာသည် အစီး ဘာသည် အဖေ။

“ဘ အမျှအကြီး အသက်ရှည်ဦးမှာပါဗျာ”

ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။

“အိမ်း၊ ဒါတော့ ကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရ အကြောင်းတရားလေးပင်ပဲပေါ့၊ လူလေး၊ အရေးကြီးတာက လူလေး ဘာအချွယ်ရောက်ရင် ဘာလို့ မျက်လုံး ခွဲသိမသွားဖို့ပဲ၊ ခုပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ လူလေး အသက်လေးဆယ်ကျော်လောက်နဲ့ မျက်လုံးတွေခွဲ၊ လက်တွေတွန့်နဲ့ ဖြစ်ကုန်မှာ သေချာတယ်”

ဘာအသံမှာ ရင်ထဲကထွက်လာနေသည့် အသံဟာ ကျွန်တော် နားလည်လိုက်မိသဖြင့် ဘာလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့သည်။

“တော်ပါတော့ ဘာလမ်း၊ ဘာကားကို သားနားထောင်ပါမယ်”

“သာဓုကွယ် . . . အေးအေး သာဓု ကိုင်း အိပ်ရာဝင်ကြစို့၊ မနက်ကျရင် ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းတော်ကို အသွားရလိမ့်ဦးမယ်၊ မနက် ဘနဲ့လူလေး မတွေ့ဖြစ်ရင် ခုကတည်းက မှာထားမယ်၊ တစ်နေ့ကထုတဲ့ ဓမ္မစကြာတရား ဟောနေဟန် ဗုဒ္ဓရုပ်ထုရဲ့ လက်တွေကို လူလေးအချောကိုင်လိုက်”

“ကေလာသနန်းတော်ကို ဘာက ဘာကိစ္စနဲ့ သွားမှာလဲဗျာ”

“ဘုရင်မင်းမြတ်က ခေါ်လို့ပေါ့ကွယ်၊ ဘာသွားရမှာပေါ့၊ မနုဟာဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အင်မတန် တရားဓမ္မနဲ့ ပြည့်ဝတဲ့ ဘုရင်ပါ၊ သူ့အလိုဆန္ဒမှန်သမျှကို ဘလိုက်လျော့ရမှာပေါ့”

“ဟိုတစ်ခါကလိမ္မား ဘုရင်မိသုကာဘွဲ့ကို ပေးဦးမလို့လား မသိဘူးနော်”

“တစ်ခါက ကျွန်တော်နှင့်အ ကျောက်ဆစ်နေရာ တဲဝေဠိ ကေလာသနန်းတော်မှ ဝန်ကြီးများနှင့် ရဲမက်အဆောင်ကိုင်းများ ရောက်လာကြဖူးသည်။ ဘုရင်အမိန့်ဟုဆိုပြီး ဘာကို သူတို့ ဝေါဖြင့်တင်၍ ခေါ်သွားကြသည်။ တစ်နေ့

လုံးလုံး ကျွန်တော်ဖိုးရိမ်ပူဇော်စွာ စောင့်နေခဲ့ရပြီး ညနေခင်းမှ ဘပြန်လာသည်။ ဘသည် တဲထဲသို့ရောက်သည်နှင့် ရေလစ်ခွက်ခပ်ခိုင်းပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ ရေဝတ်နေသူပမာ ရေခဲသောက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်မှ ရယ်မောလျက် ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောပြလေသည်။ “ဘုရင်မိသုကာဘွဲ့”ကို အတင်းအကျပ် အပ်နှင်းနေသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို အထပ်ထပ် ရှင်းပြခဲ့ရကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် မည်သို့မှ လက်မခံနိုင်ကြောင်း၊ ခေါင်းမာပြလိုက်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြန်လွတ်ခဲ့ကြောင်း။

“ဟုတ်မယ် မထင်တော့ဘူးကွယ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ် ပေးသနားတဲ့ဘွဲ့ဟာ တကယ်အနုပညာရှင်ရဲ့ ဂုဏ်ကျွန်သရေကို သေးငယ်ကျဉ်းပြောင်းစေတယ်ဆိုတာ တို့များ ဘုရင်မင်းမြတ် သိထားပါပြီ၊ အခုဟာကတော့ ရုပ်ထုတစ်ခုခုအတွက် အရေးကြီးလို့ ထင်ပါရဲ့၊ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်နဲ့ပဲ တူပါတယ်၊ ကံ . . . အိပ်ရာဝင်ကြစို့ လူလေးရေ”

ပြုနေကွယ်အတိုင်း ဘာမျက်လုံးများကို ဆေးကြောရန် ဆားမီးသင်စိမ်းထားသည့် ရေအေးပန်းကန်ပြားကို ကျွန်တော် သွားယူလိုက်သည်။

မျက်သားမတက်စေရန်၊ မျက်စိအေးစေရန်၊ ဘာသည် ညတိမ်ရာဝင်တိုင်း ဤဆားရေတွင် မျက်လုံးကို နှစ်ပြုတ်ဆေးကြောလေ့ ရှိပေသည်။ မျက်လုံးများကို ဆေးကြောပြီးနောက် အဝတ်ဖြင့် သုတ်နေရင်း ဘာသည် တစ်ခုခုကို ခြင်းစားနေဟန်ရှိသည်။

“လူလေး”

“ဗျာ . . . ဘ”

“စောစောက ချစ်ရေးဆိုတဲ့ ဥဒေါင်းဖို့ကို ဘာတွေးနေမိတယ်”

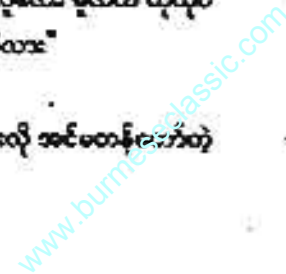
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘာ ကျွန်တော့်ဒေါင်းရှပ်ရဲ့ လည်တိုင်ဟာ ဘာလုပ်လေလိုက်လို့ သိပ်ကောင်းသွားပြီလေ”

“အေး . . . အဲဒီလည်တိုင် အကြောင်းကိုပဲပေါ့၊ လူလေး မူလထ ထုလုပ်

အားတဲ့ လည်တိုင်ဟာ ဘာကြောင့် မှားနေသလဲ သိလား”

“ကနေတဲ့အဖြိုးနဲ့ ထာချိုးမည်လို့ပေါ့၊ ဘရဲ့”

“ဒီလောက်အချိုးမည်မှ အမှားလေးတို လူလေးလို အင်မတန်လက်တဲ့

ကျောက်ဆင်သမားတစ်ယောက် ဘာကြောင့် မျက်စိမှောက်သွေးထွက်
သိလား”

“သား ညွှန်လို့ပေါ့... ဘရာ”

“မဟုတ်ဘူးကွယ်... လူလေးညွှန်လို့ မဟုတ်ဘူး၊ လူလေး အချစ်
နားမလည်လို့”

“ဗျာ”

“အချစ်ဆိုတာကို လူလေး နားမလည်လို့”

“အား... အဲဒီစကားကို ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး ဘရဲ့”

ဘဝသည် အားရမ်းရ ရယ်မောရင်း ထူးဆန်းသော စကားများကိုပြော
ညောင်စောင်းထက်သို့ လှဲချလိုက်လေသည်။ အမှောင်ထဲတွင် ကျွန်တော်
တစ်ဦးတည်း ထိုင်လျက် ကျန်ခဲ့သည်။ ဘပြောသည့် စကားများကို နားမလည်
စွာဖြင့် အမိမှာယုံရှာနေသည်။

“ဒေါင်းမီလာ သူ့ရဲ့ကတန်း၊ သူ့ရဲ့ဝေးသဲနဲ့ ဒေါင်းဖို့မလေးကို ဖမ်းစား
ထားဘယ်လေး၊ ဒေါင်းမလေးကလဲ ဒေါင်းဖို့ရဲ့ အနုပညာမှာ သက်ဝင်ညွတ်
သွားပြီလေ၊ ဝါကိုသိလိုက်တဲ့ ဒေါင်းမီလာ ဒေါင်းမလေးကို ငဲ့မကြည့်တော့ဘူး
လူလေးရဲ့ မင်း ငါ့ကို ကြိုက်နေပါပြီကွာလို့ သိလိုက်တဲ့ ဒေါင်းမီလာ ခပ်တင်
တင်းပဲ လည်တိုင်ကို တခြားဘက် ငဲ့ထားလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီလိုပဲကွ...
ယောက်ျားများဟာ သူတို့ကို မိန်းကလေးက ချစ်ပြီဆိုတာသိရင် တစ်ဖက်ကို
လှည့်လိုက်တာပဲ၊ အဲဒါ ချစ်ရေးဆိုတဲ့ ယောက်ျားစိတ်ဓာတ်ပေါ့ လူလေးရဲ့”

ကေလာသတောင်တော်မြတ်၏ ဟိုမှာဘက် တောင်ကြောသို့ ကျောက်
တုံးများသွား၍ သယ်ယူသည့် အခါများတွင် ဘသည် ကျွန်တော်အား ဆွတ်ခွဲ
ဖွယ် ပုံပြင်များကို ပြောပြတတ်လေသည်။ ထိုပုံပြင်ကို ကျွန်တော် ထပ်မံ
ထပ်ခါ မေးတိုင်း သကလည်း ပြန်ပြောပြသည်။

စွန့်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်ခန့်က အဝေရာဆိပ်ကမ်းတွင် ထော်မိုင်းနှင့်
မိလှသင်ယူ အမည်ရှိသော လှေပျံသားမောင်နှံတို့ နေထိုင်ခဲ့ကြကြောင်း၊
လှေပျံသား ထော်မိုင်းသည် အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာပင် နေထိုင်သည့် ကျောက်
သွေးသမားတစ်ယောက်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထော်မိုင်းနှင့် မိလှသင်

တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် အဝေရာတွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြရာ မိလှသင်တွင်
သားကလေးတစ်ယောက် ရသည်အထိဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့သောအခါ
ဆယ့်တိုးသား ထော်မိုင်းသည် အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှနေ၍ ပင်လယ်ဘက်သို့
ငါးဖမ်းလှေဖြင့် ထွက်ခဲ့ရာမှ အစပြု၍ ကြွေကွဲဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်များ ဝင်ရောက်
လာခဲ့ကြောင်း၊ မီးသက်မှန်တိုင်းတို့ ကျသောတစ်ညတွင် ထော်မိုင်းတစ်ဦး
သည် ဒဏ်ရာများဖြင့် အဝေရာသို့ ပြန်လာခဲ့ကြောင်း ကျန်သော လှေပျံသား
တစ်ဦးမှ ပါမလာတော့ကြောင်း။

“အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ထော်မိုင်းဟာ တကယ်ယောက်ျား
တာင်းတစ်ယောက်ပေပဲ၊ ပင်လယ်ထဲမှာ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ ငါးမန်းကြီး
တစ်ကောင်နဲ့ သူတို့ ဟိုက်ခိုက်ခဲ့ရပုံတွေကို အစအဆုံး ပြောပြနိုင်တောင့်
အဝေရာအရောက် ပြန်လာခဲ့တယ်”

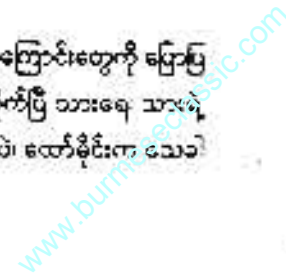
ဘင် ဆိုနစ်သော အသံကို ကြားယောင်မိပေသည်။

ထော်မိုင်းသည် လှေပေါ်မှာပင် သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု သိလေသည်။
အတွင်းမှထွက်ခါး မိလှသင်သည် ထိုအကြောင်းကို သိသောအခါ သွေးတက်
သွားခဲ့ပြီး သတိလစ်သွားရာ သတိပြန်လည်မလာခဲ့တော့ဟု ဘက ဆက်ပြော
သည်။ ထော်မိုင်းနှင့် မိလှသင်တို့ကို သူငယ်ချင်း ကျောက်သွေးသမားကပင်
ထင်္ဂါတ်မေးလိုက်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သော သူတို့၏ ရက်သားအရွယ် သားငယ်
လေးကို သူပင် မွေးဖွားခဲ့လေသည်။

ကျောက်သွေးသမားသည် ကျောက်ဆိပ်ပညာကျော် ဘဝန်းရည်ဖြစ်
တာဖြင့် ကလေးငယ်သည် သမိန်ဟု အမည်တွင်ခဲ့ပေသည်။

ကျွန်တော် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သည့် နေ့တစ်နေ့ကိုလည်း အမှတ်
မနေမိပေသည်။ ဘသည် ကျွန်တော်အား ကျောက်ဆိပ်သမားတို့တွင် ရှိအပ်
သည့် ရူး၊ ဆောက် ချွန်း၊ တူး တန်သာဂီရိယာအစုံကို ပေးအပ်၍ ကျွန်တော်
နဖူးကို တယူတယ နမ်းရှုံ့ရင်း စကားဆိုဖူးသည်။

“လူကလေး အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောပြ
ပါလို့ ထော်မိုင်းက မှာခဲ့တယ်၊ ကဲ... အခု ဘ ပြောလိုက်ပြီ သားရေ သားရဲ့
အဖေနဲ့ အမိဟာ ဘ သူငယ်ချင်း ထော်မိုင်းနဲ့ မိလှသင်ပဲ၊ ထော်မိုင်းက သေခါ

နီးမှာ မှာခဲ့တယ်လေ။ သားလေးကို သူ့လို လေ့ထိုးသား မလုပ်ပါစေခဲ့တဲ့ ပင်လယ်ထဲကို မသွားပါစေခဲ့တဲ့ ဘလိပ် ကျောက်သွေးသမား လုပ်ပါစေ ကျောက်သွေးပညာ သင်ပေးလိုက်ပါတဲ့ ဘဟာ ကျောက်သွေးသမားဘဝထဲ ခန့်ပြီး ကျောက်ဆစ်သမားဘဝ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သူ့ဝတ္ထုဘုမ္မိမှာ ခုလို ကျောက် ဆစ်အနုပညာရှင်တစ်ဦး ပြစ်လာတာနဲ့အမျှ လူလေးကိုလဲ ဘလိပ် ကျောက်ဆစ် သမားကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မွေးမြူခဲ့ပါပြီကွယ်။ ထော်မိုင်းပြောတာ ထက်တောင် ဘ ဟာဝန်ကျေခဲ့ပါတယ်။ ကဲ . . . လူလေးရေ ဘဟာ လူလေးနဲ့ အပမဟုတ်ဘူး။ ဘနဲ့လူလေး ဘာမှ မတော်စပ်ဘူးလေ။”

ဘပြောခဲ့သည့် တတ်ကြောင်းထဲမှ ကလေးငယ်သည် ကျွန်တော်မဟုတ် သလို ခံစားနေရပေသည်။ အဖနှင့် အမိကိုလည်း နည်းနည်းလေးမှ ရုပ်သွင် မှန်းဆ၍ မရနိုင်တော့ပေ။

မိမိသည် ထိုတတ်ကြောင်းကို သိရှိဖြင့်နောက် အားငယ်ဝမ်းနည်းသွား မိသလားဟူ၍ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငေးနေမိလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဘ၏ အကြောမြှင်းမြှင်းတို့ ယှက်မြွှာနေသော လက်ထဲ တနေ့၊ တထွေး ဆုပ်ကိုင်ရင်း၊ မြန်ပြောခဲ့ပေသည်။

“ဘရယ် . . . မိရင်းပရင်းနဲ့ မကြီးခြင်းရသူတွေ မိဘလုပ်သွင် မပြင်ရ လိုက်ရသူတွေ လောကကြီးမှာ အများကြီးနေမှာပါ။ ဝမ်းနည်းစရာ မဟုတ်ဘူး။ မိပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာလေ ဘရှိနေပါတယ်။ ဘဟာ ကျွန်တော့်မိ၊ ဘဟာ ကျွန်တော့်ဖ၊ ဘဟာ ကျွန်တော့်ဆရာသခင်ပါ။ ဟောဒီစူးတွေ၊ ဆောက်ထု နဲ့အတူ ဘဟာ ကျွန်တော်လက်ထဲတို နတ်နှိုင်းတဲ့ ကျောက်ဆစ်ပညာဆိုတာ ကို ထည့်ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ငြီးတော့ဈာ . . .”

ဘ၏ ခြေအစုံကိုမက်၍ ကေလာသတောင်ကြောမှ ကျောက်စွယ်ပြ များကို ပြသရင်း . . .

“ဝေဘဒီ ကျောက်တုံးကြီးတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ ရင့်ကျက်စွာ ဘရဲ့ဝေတ္တာကို သားရနေပုံပြီ။ အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့ ဒီနေ့မှာ ခါး သိရလို သား စိတ်ပျက်အားငယ်သွားလိမ့်မယ် မထင်ပါနဲ့ ဘရယ်”

ဟု လှိုက်လှဲဆိုနစ်စွာ ပြန်ပြောမိခဲ့သည်။

မမြင်ပူးလိုက်ရသည် မနှင့်မိတို့အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရန် တွန့် ကြိုး ကြံ ဘာအချိန်မရခဲ့ဟုပင် ဆိုရတော့မည်။ ဘနှင့်သော့မှ တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ရက် သုံးရက်နေ၍ တစ်ခါတကားမပြောဖြစ်လောက်အောင်လည်း အလုပ်များခဲ့ သည်။

ကျောက်တုံးပေါ်သို့ ဆောက်သွားကို တင်လိုက်မိလျှင်ပင် အရာခပ်သိမ်း သည် အတွေးထဲမှာ ပျက်ပြယ်သွားကြသည်။ ကေလာသတောင်ကြောသို့ ကျောက်တုံးများ သွားလှကြသည် အခါဖို့တွင်သာ ဘနှင့် ကြာကြာကောင်း ပြောဖြစ်သည်။

ထိုအခါများတွင်မူ ဘသည် ကျွန်တော့်အလိုကိုလိုက်၍ လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်က လေ့ထိုးသားထော်မိုင်းနှင့် ဇနီး မိလှသည်။ သူတို့သွယ်ရင်း ကျောက်သွေးသမား၏ အကြောင်းကို လှိုက်လှဲသောအသံဖြင့် ပြောပြတတ် သည်။

စင်စစ် ယနေ့သည်လည်း ထိုပုံပြင်ကို ပြောရမည်နေဖြစ်သည်။ တံထဲ တွင်လည်း ကျောက်တုံးများ ကုန်နေပေပြီ။ ဒို့နေသေးသော ဝပ်ကျောက်ညို တုံးများမှာ ဝုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ထုလုပ်ရန်အတွက် အသားပွပေသည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ ကေလာသတောင်ကြောသို့ ဘနှင့် ကျွန်တော် သွား ရမည်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မသွားဖြစ်ခဲ့ပေ။

ဓမ္မကြော တရားဦးဟောနေဟန် ဝုဒ္ဓပုံတော်၏ လက်ချောင်းများကို ကျွန်တော့်အား အချောက်ကိုင်မိုင်းပြီး ဘကမှ ကေလာသနန်းတော်သို့ ထွက်သွား ရသည်။ ဘရင်မင်းမြတ်သည် ဘကို ဤသို့ပင် ခေါ်ယူတွေ့ဆုံလေ့ရှိပေသည်။ ဘနိုင်းထားသော အလုပ်ကို လက်စသတ်ပြီးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ဝုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်မှ လက်ချောင်းများကို ထုရသည်မှာ လွယ်ကူသော အလုပ်လည်း ဖြစ်ပေသည်။ မြန်ရောက်သင့်ပြီဟု မျှော်လင့်သည့်အချိန်မှာပင် ဘ မြန်ရောက်လာသည်။

ဘမျက်နှာ မကောင်းပေ။

ခါးတိုင်းပူ ကေလာသနန်းတော်မှ မြန်လာလျှင် ဘ၌ ဘုရင်မင်းကြီး၏

အမိန့်ချလိုက်သော အလုပ်တစ်ခုခု ပါလာမိပြု။ ဘာတို့မျက်နှာသည် စစ်ထွက်ရကော့မည် စစ်သူကြီးတစ်ယောက်လို တက်ကြွထက်သန်စွာ ပြစ်သည်။

“လူလေး... ရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း”

ကျောက်ဆစ်တဲထောင့် ရေခဲအိုးစင်မှ ရေကို ဘာသည် တပြင်မှပြန်လာတိုင်း သောက်လေ့ရှိသည်။ ရေသောက်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော်မမေးရဘဲနှင့် ဘာက ပြန်ပြောပြလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်က နောက်တစ်ခါမှထပ်ပြီး အခေါ်လွှတ်လိုက်မယ်တဲ့ အမိန့်တော်ရှိလိုက်တာပဲလေ။ ဒီနေ့ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ရဘူး နန်းရံပြင်မှာ တစ်ပြည်ရပ်ခြား တိုင်းသားတွေ ရောက်နေတယ်”

ဒီးဒိုးရောင်သန်းနေသည့် မျက်လုံးများမှာ ရိဝေနေသည်။

“လိဂေါရဘုရင် လွှတ်လိုက်တဲ့ ရာဇသံအဖွဲ့တဲ့၊ အင်း... ဗုဒ္ဓရှင်ထော်ဘုရားနဲ့ ဓမ္မစားတွေ စည်ဝဝနေတဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ စစ်မောင်းသံတွေ ဝေလစဉ်းမလား မသိဘူး လူလေးရေ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကတော့ အဲဒီ လိဂေါရရာဇသံအဖွဲ့ကို ထော်ထော်လေး ပြင်းပြင်းထန်ထန် တုံ့ပြန်လိုက်တာပဲ။ ဘုရင်မင်းမြတ် ဒီလောက်ထိ ခက်ထန်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး။ အမြဲလိုက် ဖြူဝင်အေးမှန်းနေတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ မျက်နှာဟာ နီရဲနေတာပဲ။ အင်း... တကယ်တမ်းညီတော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ခက်ထန်လာကြပြီဆိုရင် တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ။ သူတစ်ယောက်လဲဘုရင် မဟုတ်လား”

ဘပြောသည်များကို ကျွန်တော် နားမလည်လှပေ။ သီဝိုက်၏၊ တဖွဲ့ဒီစအနော်ရထာ စသည့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော အမည်များသည် ဘဇကားထဲတွင် ပါလာသည်။ “စစ်မြစ်လာလျှင်လဲ စစ်တိုက်ရုံပေါ့”ဟု ဘကို ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

စစ်ဟူသောအရာမှာ တိုက်ခိုက်ခြင်းဟူသော စကားလုံးနှင့် တစ်ဆက်တည်းဝင့် မြစ်သည် မဟုတ်ပါဘူး။ “သေရဝါဒ သာသနာတော်အတွက်” “မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ”ဟူသော ရှည်လျားနက်နဲလွန်းသည့် ကိစ္စရပ်များကို ကျွန်တော် မတွေးတတ်ပေ။

သည်လို အတွေးအာရုံကို ရှုပ်ထွေးနောက်ကျဲစေတတ်သည့် ဝေါဟာရ

များနှင့် အဓိပ္ပာယ်များ ပေါ်တတ်လွန်းသည့်အတွက် လူတွေနှင့် ကျွန်တော် စကားမပြောလိုခြင်း ပြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကျောက်သားနှင့် စကားပြောရသည်လောက် နက်ရွံ့ခြင်းလည်း မရှိ။

“အဲဒီ တစ်ပြည်သားတွေလာလဲ ထတိုက်လိုက်ရုံပေါ့ ဘရာ၊ မလာလဲ ဘရုပ်တွေ ထုနေကြရုံပေါ့... ရွင်းရွင်းလေးပါ”

ကျောက်ဆစ်သားနှင့် အရုပ်ထုမည်၊ တောင်ကြောတွင် ကျောက်ထုံးများ သွားသယ်သည့် အခါများတွင် ဘအား “ထော်မိုင်း၊ မိလှသင်ပုံပြင်”ကို အပြောခိုင်းမည်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဘရှင်းပြသည့် ပန်းတမော့ပညာအကြောင်း နားထောင်မည်၊ ဒါသည်ပင်လျှင် နောက်ထပ် မည်သည့်တစ်စုံတစ်ရာမှ မလိုတော့သည့် ပြည်စုံမှုတစ်ရပ်ပင် မဟုတ်လား။

ထိုနေ့က တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက် ခြုံငုံစားနေဟန်ရှိခဲ့သည် ဘကို တစ်ဦးတည်း လွှတ်လပ်စွာ ထားခဲ့ပြီးနောက် တံထဲသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ရှိပြီးသား အသားပွမှု ဂဝံကျောက်ညှိတုံးနှင့်ပင် တစ်ညလုံးလုံး အရုပ်တစ်ရုပ် ထုနေလိုက်သည်။

နာမောင်းကို မြောက်အံ့လျက်၊ အစွယ်ကိုဖွင့်လျက်၊ ရန်သူရှိရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်တော့မည့် တိုက်ဆင်တစ်ကောင်၏ ပုံ။

လှိုင်းလုံးကြီးသည် လှေငယ်ကို ဝါးဖျိုးမည့်ဟန်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်နေသည်။

လှေငယ်ပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်းသော လူသားသာ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်တော့သည်။

ထိုသူသည် မိုန်းကိုမြောက်လျက် သူ့ကို လှိုင်းလုံးကြီးများကြားမှ ကိုယ်ခံရန် ဟန်ပြင်နေသည့် ဝါးမန်းတစ်ကောင်၏ အာခံတွင်းကို ချိန်ခွယ်ထားသည်။ ဝါးမန်း၏ ကိုက်ခဲမှုကြောင့် လှေငယ်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်၏ အပိုင်သံနှင့်မြတ်

နေသော ကိုယ်ခန္ဓာ ရှိနေသည်။ ငါးမန်းသည် လှိုင်းလုံးနှင့် သေမင်းတို့ကို အကူအညီခေါ်လျက် လှေပေါ်မှ လူသားတို့ကို ချွေနှန်းရန် ကြိုးစားနေသည်။ လှေပေါ်မှလူများ ဝက်စားနေပြီ။ သို့သော် မိုန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်လျက် ငါးမန်း၏ ဦးခေါင်းကို ထိုးစိုက်ရန် ချိန်စွယ်ထားသည်။

အခြားသော ပုံပြင်ထဲက ကျွန်တော် မပြင်ပူလို့ကံသော 'ဖထော်မိုင်း'၏ ယောက်ျားကောင်း စွန့်စားခန်းကို စိတ်ကူးပြီး ကျောက်ပြုသားနှင့် အချစ် တစ်ရပ် ထုနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

လှိုင်းလုံးနှင့် လှေငယ်ကို တစ်တုဲတည်းသော ကျောက်သားဖြင့် ထုခဲ့ ပြီးပြီ။

လှိုင်းကြားမှ ငါးမန်း၏ ဦးခေါင်းကိုလည်း မိမ်းပြာရောင် အကျက်သား ဖြင့် ထုခဲ့ပြီးပြီ။ ယခု အချောကိုင်နေသည်မှာ ဖထော်မိုင်း သို့မဟုတ် လှေပေါ်မှ မိုန်းကိုင်ထားသည့် လှေပုံဖြစ်သည်။ ယောက်ျားကောင်း၏ အမိုင်မခဲ သတ္တိကို အလေးအနက်ပြုသောအားဖြင့် မိုန်းကိုင်ထားသော လက်မောင်းလက်ဖျံမှ ကြွက်သားများ အမြှင်းမြှင်း လိပ်နေပုံကို ထင်စိတ်နေမိသည်။

အစုံပုံပြင်ကို ကျွန်တော် အသက်သွင်းချင်နေမိသည်မှာ ကြာပေပြီ။ မိုန်းကိုင်ထားသော လက်မောင်းကို ဆောက်အသေးဖြင့် အနှစ်စိတ်နေစဉ်တွင် လှိုင်း၏ ခြည်ဟည်းသံကိုပင် ကြားယောင်နေမိသည်။ လှိုင်း၏ အော်မြည်သံ အကြားတွင် လူတို့၏ အော်ဟစ်သံများကိုပင် ကြားနေရသလို ဖြစ်နေသည်။ လူသံများ ကြားယောင်နေခြင်းမှာ ကျွန်တော်အဖို့ မလိုအပ်သော အာရုံလွှင့်ပွဲ မှပင် ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်အလယ်တွင် လှေငယ်တစ်စင်းဖြင့် မိမိတစ်ဦး တည်းသာ ရှိတော့သော၊ ငါးမန်းကို ရင်ဆိုင်နေရသော လှေပုံကို ထုနေသည့် အချိန်တွင် အဘယ့်ကြောင့် လူသံများကို ကြားယောင်နေရသလဲ။ အဘယ်က လူသံများ ရောက်လာရသလဲ...။

- "ဟာ... လှေမှောက်တော့မယ်... လှေမှောက်တော့မယ်"
- "လုပ်ကြပါဦး... အားလုံး သေတုန်တော့မယ်"
- "လေသိပ်ထန်နေတယ်။ သွေးကယ်လို့ မရဘူးဟေ့"
- လူသံများ တံထဲသို့ ထိုးဝင်ရောက်လာသည်။

ဆောက်နှင့်တူကို ခုံပေါ်သို့ ချလှိုက်မိသည်။ ကျွန်တော်အာရုံကို ပြန်၍ စုစည်းမရတော့ပေ။ တကယ်ပင် အဆရာဆိပ်ကမ်းဆီမှ အော်ဟစ်သံများ ဆူညံနေကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ယခုမှပင် လေပြင်းကျသံနှင့် ဆိပ်ကမ်းကျောက်ဆောင်များ ကို လှိုင်းများ ဝင်ဆောင့်သံကို ကြားမိတော့သည်။

"ဟာ... မှောက်ပြီ... တင်တယ်"

လူအုပ်ကြီး၏ အသံမှာ တစ်သံတည်း ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် တံထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့မိလေသည်။ ဆိပ်ကမ်းဆီကို တစ်ဟုန် ထိုး ပြေးလာခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းတွင် လူအုပ်ကြီးသည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ် နေကြသည်။ ပင်လယ်ပြင်ဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ အသံဖျိုးရုံဖြင့် အော်ဟစ် နေကြသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင်...။

လှိုင်းလေထန်နေသော ပင်လယ်ပြင်တွင် သစ်ရွက်လေးတစ်ရွက်လို သေးငယ်အနုသော လှေတစ်စင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လှိုင်းလုံး၏ အပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါတွင်မူ လှေငယ်၏ ကြိမ်စွာဆိုးကို တွေ့ရတော့သည်။ လှေပေါ်တွင် လူများရှိနေသည် တကား။

သူတို့ အော်ဟစ်နေကြဟန် တူသည်။ သို့သော် တစ်ခဲနက် ခြည်ဟည်း သော လှိုင်းသံနှင့် မိုးသံကြောင့် လှေပေါ်မှ လူများ၏ အော်ဟစ်သံကို မကြား ရချေ။ သူတို့ ရောက်နေသောနေရာကား အဆရာဆိပ်ကမ်း၏ တစ်ဖက်ရှိ ကျောက်ဆောင်တူထပ်သော ပင်လယ်အော်တစ်ခုထဲတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာ ကား ဝိုးလေသည်းထန်ချိန်တွင် အန္တရာယ် အကြီးကျယ်ဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်။ လှေငယ်ပေါ်တွင် တလေးငယ်များလည်း ပါလာနေသည်။

ကလေးငယ်များ...။ အို...။ ကလေးငယ်များ။

"သူ့လို ပင်လယ်မှာ အန္တရာယ်ဆိုးခဲ့တွေ့ပြီး အသေဆိုးမသေရအောင် သားလေးကြီးလာရင် လှေထိုးသား မလုပ်ပါစေနဲ့။ ပင်လယ်နဲ့ အသက်မငွေ့ ပါစေခဲ့လို့ ထော်မိုင်းက မှာသွားတယ်တဲ့ လူလေးနဲ့"

"ဒီလိုလဲကြားရော မိလှသင်ဟာ အဲထွက်ခါစ မဟုတ်လား လှေဘတ် ပြီး သတိလစ်သွားလိုက်တာ သတိပြန်မလည်လာနိုင်တော့ပါဘူး လူလေးရယ်"

ဘ၏ ထော်မိုင်းနှင့် မိလှသင်ပုံပြင်သည် လှိုင်းသံများ၊ ဖော်ဟပ်သံများ နှင့်အတူ နားထဲတွင် ဆူညံလာသည်။

“လူလေးက ရက်သားပဲရှိသေးတာကလား။ ထော်မိုင်းနဲ့ မိလှသင်တို့ရဲ့ ခုပ်သွင်ကို လူလေးဘယ်သိမလဲ။ ဒါပေမဲ့”

မိမိကိုယ်မိမိ သတိထားမိသော အချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောက်ဆောင်အစွန်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ထဲသို့ ခုန်ချလိုက်မိ ချိန်ကလေးတွင် ဘ၏ ဖော်ဟပ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သမီးနဲ့... ဟဲ့... သမီးနဲ့ အရမ်းပသွားနဲ့ ဝဲတွေ့ရီတယ်”

လှိုင်းလုံးတစ်လုံးသည် ကျွန်တော်အား ကြမ်းကြုတ်စွာ ဆီးကြိုလိုက်သည်။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ ခုန်ချခဲ့သော အရှိန်နှင့် လှိုင်းလုံးဖြောင့်ဆောင်လိုက်သော အရှိန်တို့ကြောင့် မျက်စိတွင် ဝင်းခနဲ ပြစ်သွားရသည်။

သို့သော် လှိုင်းသည် ကျွန်တော်အောက်သို့ ရောက်သွားပေပြီ။ အနီးနှင့် ဆုံးနေရာမှနေ၍ လှေငယ်ဆီသို့ ကူးစက်ရသည်။ ဤမျှသောလှိုင်းနှင့် ဤမျှသော အကွာအဝေးကို ကျွန်တော် စဉ်းငယ်မှုပေမူ၊ သို့သော် ကြီးမားသော အခက်အခဲခပ်ရပ် ရှိနေသည်။

မိုးကလည်း သည်းသည်းဆန်ထန် ဣာနေသည်။ မိုးပေါက်ကြိုးများသည် မျက်လုံးကို ထိမှန်လာကြသည်။ သို့သော် ဤသည်မှာလည်း မပြောပလောက်။

ကူးစပ်မှုကို လေးဖင့်ခပ်သည်ကား ကျွန်တော်ခါးမှ အုန်းဆဲကြိုးဖြစ်သည်။ အဝေရာမှ ဘုရင့်ဆိပ်ကမ်းမြို့စောင့် ရဲမက်တို့ အသက်ကယ်ကြပုံကို တွေ့ဖူးနေသဖြင့် သတိတရပင် ခါးမှ အုန်းဆဲကြိုးကို ပတ်ဆူညံလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤအုန်းဆဲကြိုး၏ တစ်ဖက်စသည် ဆိပ်ကမ်းတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပေသည်။ ကုန်စည်လှေတွင် အသုံးပြုသော ကြိုးဖြစ်သဖြင့် လှေငယ်ရှိရာ အကွာအဝေးသို့ ဤအုန်းဆဲကြိုး ကောင်းစွာ ရောက်နိုင်ပေမည်။ လှေငယ်ကို ကျွန်တော် ရွဲကိုင်မိလျှင် ကမ်းမှ လူများသည် အုန်းဆဲကြိုးကို တစ်ဖက်မှ ပြန်ဆွဲယူနိုင်ကြပေမည်။

အုန်းဆဲကြိုး၏ အလေးဒဏ်ကြောင့် ကူးစပ်မှုသည် ထင်သလောက် ထာရာမရောက်လှပေ။ လှိုင်းများကား ပို၍သာ ကြမ်းတမ်းကြီးမားလာသည်။

ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သည့်ဘက်သို့ ထပ်ခါတစ်ရံ လွှင့်သွားရပြန်သည်။ ထိုနေရာသည် အန္တရာယ်အကြီးစွာ ဖြစ်သည်။ မိုးကရွာနေသဖြင့် ဝဲများလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်အတွက် အကူအညီတစ်ခု ရနေသည်။ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျောက်ဆောင်ကို ဝင်ဆောင့်သော လှိုင်းများသည် ဝင်လယ်ပြင်ဘက်သို့ ပြန်၍ ရုန်းလွှတ်ကြရသည်။ တိုလှိုင်းပြန်များ၏ အချိန်တိုယူ၍ ကူးနေရသည်။

မိုးပေါက်တို့ ထိမှန်သောကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း နာကျင်လာလေပြီ။ လှိုင်းလုံးရွက်ပုတ်သည့် အရှိန်နှင့် ကူးစပ်ရသည့် အရှိန်တို့ကြောင့် အုန်းဆဲကြိုးသည် ထားသည်ခါးမှ ပွန်းပဲ့လှန်ပြီ တင်သည်။

သို့သော် လှေငယ်ဆီသို့ နီးကပ်လာပြီ။

လှေပေါ်မှ လူများကိုပင် ကျွန်တော်မြင်နေချပြီ။ ကလေးငယ်များ၊ မိန်းမများလည်း ပါဝင်သည်။ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်ကို မြင်သွားကြသည်။ ထိတ်လန့်နေသော လူများစွာတို့သည် လှိုင်းလုံးများအကြားမှ တစ်ယောက်တည်းသော ကျွန်တော်ကို အားတိုးတကြီးနှင့် ဖော်ဟပ်ခေါ်ယူနေကြသည်။

“မိတော့မယ်... မိတော့မယ်”

“လှမ်းဆွဲပါ... လှမ်းဆွဲပါ”

သူတို့၏ ထားပေးသံများနှင့်အတူ လှေကို ဆွဲကိုင်ရန် လက်ကို မြှောက်ယူလိုက်သည်။

သို့သော် ပမော့လင့်သော အန္တရာယ်တစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။

လှေပေါ်မှ စိုးရိမ်တကြီး ဖော်ဟပ်သံများ ကြားလိုက်လျှင် လှိုင်းလုံးတစ်ခု ဝေခဲနဲ့ မြတ်ဆင်းသွားသည်။ လှေငယ်သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားပြန်လေသည်။ သို့သော် အဖြစ်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားနေချိန်မှစ၍ ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု အဝေဆီမှ တစ်ဖျိန်ထိုး ဖြောင့်လာနေလျှင် ထိုလှိုင်းလုံးကြီးကိုသာ မိလိုက်လျှင် လှေမှောက်သွားနိုင်သည်။ သူထက်ဦးစွာ ရောက်နိုင်ရန် ကျွန်တော် အစွမ်းတုန် ကူးရသည်။

နာကျင်ခြင်းနှင့် မောဝန်းခြင်းပုန်သမှုကို မေ့ပျောက်လျက် မှီသည့် အင်အားကို ထာသုံးပြုပြီး ကူးစပ်ရတော့သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးသည် အသံရှိ

သည့်ဂါထာကောင်ဘလား တတ်ပဲ တော်မြဲလျှောက် ကျွန်တော်ထက် အခြား
နဲ့နဲ့နဲ့ ပြောပစ်နေသည်။ လှိုင်းကို ရန်သူလို သဘောထားလိုက်သည်။

ငယ်ကတင်လေးပင် ဖြစ်ပေကုသည့်။ လှေနဲ့ကို ဆွဲကိုင်မိလိုက်ပြီး
သွေးနီမု မန်းတောင်တွင် ခါးမှ အုန်းဆံကြိုးကွင်းကို နှစ်ချည်လိုက်မိသည်။
ခောက် မထွေမရှောင်မပင် ကိုင်းလုံးကြီးသားသည် ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်လာ
သည်။ သို့သော် စင်းကား ခနက်ကုသွေးပေ၍ ကျွန်တော်က အင်းရဲခဲပြီး

မောဟိုက်ခြင်းသည် အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်စို့ သွားပြီဟုသာ
ကျွန်တော် သိလိုက်သည်။ လှေငမ်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုနောက်တွင်
လှေငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ လှိုင်းများကိုလည်းကောင်း ကျွန်တော် မမှပျောက်
သွားရသည်။

လှေငယ်ပေါ်မှ လူများသည် ဥဿာမှ စစ်ခေးကြောင့် မြေးလာသူများ
ဖြစ်ကြောင်း နောင်တွင် သိခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် ဘယ်ဒေသ
က လာသည်ဖြစ်ဖြစ် မထော်စိုင်းကို ပင်လယ်ထဲတွင် ငါးမနန်းနှင့်တွေ့ပြီး
သွေးသားနု ဖန်းသည်နှင့် ရက်သားအရွယ် သားငယ်ကို ထားပစ်ခဲ့ရလောက်
အောင် ကံကြမ္မာ မဆိုးကြတော့ဘဲအတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိသည်။

ထိုနေ့က ကျွန်တော်ဘဝတွင် ထူးထူးခြားခြား ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်တစ်ခု
ကား ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ လှေပေါ်တွင် ပါလာ
သော အဘိုးဘိုးတစ်ဦးက သတိရလာသော ကျွန်တော်ကို ရွှေဖက်၍ ဂေဟာ
တင်စကားများ ပြောနေချိန်တွင် အဘိုးသို့ ရောက်လာသည်။ အထ
ကျွန်တော်ကိုတွဲ၍ တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

"ကဲ... သား မင်းရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် အနေနဲ့အရာ မင်းခါးမှာ ချည်ထား
တဲ့ အုန်းဆံကြိုးကို ဝင်သွဲပေးတဲ့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ပါးအနေနဲ့အရာ၊ ဘုရင်မင်း
မြတ်ကို အစွဲအသေပေးလိုက်ပါ"

မရဟာဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော် အပေရာဆိပ်ကမ်း ခန်းမထဲသို့

ခောက်ရှုံးခြင်းကို ရုတ်တရက် ဝံ့ထြမိသွားရပါ သည်။ အဘိုး ကောင်းအဆုံး
ဘုရင် ကျွန်တော်သည် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ဝေးဝေးမြှားမီးသော စိတ်တို့ဖြင့်
... ဟောတင်ညီညွတ်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်မိသည်။ စိတ်သဘောထား နှုလှည့်သိမ်
မွေ့ပြီး ဝေးချမ်းစိုစွတ်သက်နေသော မျက်နှာကိုလည်း ခေ့ခေ့ဖြည့်နေမိသည်။
... ဘကို... ဘကို မိယုကာတော်ဘို့ မေ့လိုတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ပါလား
ဟုလည်း ကျေးနေမိသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့
ဖူးပေ။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် လက်အုပ်ချီထားသော ကျွန်တော်လက်ဖျားတို့
ငေးစိုက်စိုက် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

"အို... ထပါ... ထပါ။ ဟောင်မင်း သိပ်ပင်ပန်းခဲ့ပါတယ်။ သက်သက်
သာသာနေပါ"

ကယ်ဖွားလည်း ဘုရင်တစ်ပါးကနေနှင့် မတက်မာခက်ထန်သည့် အသံ
မျိုးမဟုတ် ညံ့သက်ဝေးမျှမ်းသည့် အသံသို့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လက်ဖျားကို
ကြည့်ရင်း ဘကို မေ့လိုက်သည်။

"ဘိုးပန်းရည်၊ ဝါ ဘိုးပန်းရည်ရဲ့ သားပျေး ဂုတ်လား"

"သားလို့ပဲ ကျွန်တော်မျိုးကြီး ခေါ်ပါတယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဝါပေမဲ့
သမိန်မှာ မိရင်းစာရင်း မရှိတော့ပါဘူး အမှန်တော့ ကျွန်တော်မျိုးကြီးရဲ့
မွေးစားသား ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ လှပဏ္ဏာဘုမ္မိမှာ ကျွန်တော်မျိုးကြီး မရှိတော့
မင်း ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် လက်ရာအမြောက်ဆုံး ပန်းကမော့ရုပ်တုတွေ
ထုလုပ်ပေးနိုင်ပမယ့် ပညာရှင်ပါ"

"ဪ... သမိန်က ပန်းကမော့ ပညာရှင်ကို"

"ပါရမီထူးကဲတဲ့ ပညာရှင်ပါ ဘုရင်မင်းမြတ်"

"အကျွန်ဟာ သက်ရှိအရုပ်တွေကိုသာထုတ် ကျောက်ဆစ်သမားပါ" ဟု
ဘုရင်မင်းကို ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ကျွန်တော်မှာ အကလွဲ၍ အခြားသူကို
ကောင်းပြောရန် ဝန်လေးလွန်းလှပေသည်။ "လူတွေကို စိတ်ဝင်စားခြင်းကင်း
သူ"ဟု သူက ကျွန်တော်ကို ပြောဖူးသော်လည်း ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပဲ ကျွန်တော်
ရင်နှိုက်လေးစားမိသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

"ကဲ... နောက်မှ အေးအေးအေးအေးအေး အေးကြည့် ပါသက်... သမိန်ငယ် မောင်မင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ နန်းတော်တေဇ်တပ်မှာ အမှုထမ်းနိုင်ပါသေး... ဒါမှ မဟုတ် ပင်လယ်ရဲ့ လှိုင်းလုံးကိုမကြောက်တဲ့ မောင်မင်းအတွက်ဆိုရင် အဝေရာဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်နဲ့ ပိုလိုက်ဖက်လိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘယ်နှယ်ထဲ ဘိုးပန်းရည်"

ဤစကားများကိုမျှ ကျွန်တော် မနှစ်ခြိုက်ပေ။ ဘ၏ လက်အောက်နှင့် ကျောက်ဆစ်ထဲမှတစ်ပါး မည်သူ့ကိုမှ မလိုလားပေ။ ထို့ကြောင့် ဘထံ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ဘက ပြန်နေလေသည်။ ထို့နောက် ဘုရင်မင်းမြတ် အား ဘသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ရှင်းပြလိုက်သည်။ "သူ့ဟာ စစ်သေနာပတိတို့ သူ့စိမ်းတစ်ရံဆဲ ဖြစ်နေပါတယ်"ဟု သတ သုံးလိုက်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က ပြုံးရယ်လျက်၊ သ၏စကားကို ခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။ "ကဲ... ကဲ ရှိပါစေတော့လေ၊ ပန်းတမော့ပညာရှင်အနေနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ကို ထမ်းပါစေတော့၊ သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဟောဒီ... အဝေရာဆိပ် ကမ်းမှာ ခံတပ်ဆောက်တဲ့ အခါကျရင်တော့ သမိန်ငယ် ကာဝန်ထမ်းရ လိမ့်မယ်၊ ပန်းတမော့ ကျောက်ဆစ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ဟာ ခိုင်ခံ့တဲ့ ခံတပ် တော့ ဆောက်ရပေမယ်"

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုစကားကိုပြောပြီး တွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်နေတဲ့ ဘ၏ အံ့ဩသောအသံ တွက်ပေါ်လာလေသည်။

"ဟင်... အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာ ဟိုနေရာမှာ ကြာပက်ဆောင်း တင်ပျဉ် ခွေ အင်္ကျီကသာခါ ဆင်းထုတော်ကြီး ထုလုပ်ရမှာ မဟုတ်လား ဘုရင် မင်းမြတ်"

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် ဘတို့၏ စကားများသည် ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ကျွန် တော် နားမလည်ပေ။ မောဟိုက်ခွမ်းနယ်မှုကလည်း မိစီးနေသည်။ သို့သော် ခံတပ်ဟူသော စကားတစ်ခွန်း ကြားလိုက်မိသည့်အတွက် စိတ်ထဲတွင် တစ်ဖို့ တစ်မည် ဖြစ်သွားရသည်။

"ပန်းတမော့ ကျောက်ဆစ်ပညာရှင် တစ်ယောက်ဟာ ခိုင်ခံ့တဲ့ ခံတပ် တော့ ဆောက်ရပေမယ်"ဟူသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်သံပါသည့် စကား

ဆို တစ်ဖို့တစ်မည် ခံတပ်လိုက်မိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ထင်သွားသည်ဟုလည်း ထင်သည်။

တကယ်လည်း စိတ်ထဲတွင် ထင်သွားခဲ့ရသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စကားတစ်ခွန်းသည် တစ်နေ့သောအခါ တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

တကယ်ပင် ဖြစ်လာခဲ့ပေသည်။

လှိုင်းလုံးထဲမှ ငါးမန်းကို မိုနိုးဖြင့် ချိန်ရွယ်နေသည့် ပထော်မိုင်း အရပ် တို့သော်မှ ကျွန်တော် အချောကိုင်ခွင့် မရတော့ပေ။

အဝေရာဆိပ်ကမ်းဝေသမှ လူများသည် ခါတိုင်းလို ကျွန်တော်ထဲသို့ လာလာမကြည့်ကြတော့။ ဧကလာသတောင်ကြောမှ ကျောက်တုံးများကို သယ်ရင်း ဘ၏ ပုံပြင်ကို နားထောင်ခွင့်လည်း မရတော့။ ဝုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်၊ ဆင်းတုတော်များကိုလည်း မထုလုပ်ရတော့။

ကျွန်တော်နှင့် ဘတို့၏ လဲတွင်လည်း ဆောက်သံ၊ တူသံတို့ ဆိတ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အဝေရာမှ အခြားကျောက်ဆစ်သမားတို့၏ တံမှာလည်း ကျောက် ဆစ်သံတွေ ညှိုးညှိုးညည် မကြားရတော့။

"လူလေးချေ... ဘတို့အရပ်တွေ ကနတ်ပန်းတွေကို အသာထားပြီး အဝေရာခံတပ် ဆောက်ကြတော့မယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက ကျောက်ဆစ်သမား တွေအားလုံး သူတို့ရဲ့ ဆောက်အငယ်စားတွေနဲ့ ဖူးခွန်တွေကို အသာချပြီး ဟောဒီလက်တစ်ပြန်လောက် ကျောက်တုံးကြီးတွေနဲ့ ခံတပ်ဆောက်ကြဖို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က အမိန့်တော် ချလိုက်ပြီ"

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး ရက်အနည်းငယ်ကြာမှပင် ဘသည် ကျွန်တော်ထံသို့ အမောတကော ဝင်လာပြီး ပြောလေသည်။

တင်ပျဉ်ခွေ ဆင်းတုတော်တစ်ခု၏ သင်္ကန်းအနားလိပ်များကို ပုံဖော် နေခဲ့သော ကျွန်တော်လက်ထဲမှ ဆောက်သွားသည် ဘ၏ တက်ကြွလျက်ရှိ သော အသံကြောင့် ရပ်တန့်သွားရလေသည်။

"ဟင်... ဘာဖြစ်တယ်... ဘ"

"လိင်ဂါရတွေ လာတော့မယ်။ စစ်ကို ပြင်ကြရတော့မယ် သား"

အခြေအနေတို့သည် တစ်မှဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ထံကို စွန့်ခွာလိုက်ရပြီး ယခင်က အချောတဝင် မနေခဲ့သော

၂၁၆ **မျိုးစိုးညို**
အခြား ကျောက်ဆစ်သမားများကြောင့် ကျွန်တော် ကိုးဝင်ခဲ့ရပြီ။ အဝေ
ရာခံတပ်" ကို ကျွန်တော် ဆေးပေးပြီ။

သူ့ဓမ္မာ ဓမ္မဗိမ္မာန်များတွင် ရှေးနန်းတော်များသည် ပုရား၌ မြောကော
ဓမ္မသဘင်များ ဆင်ယင်ကြသည့် အဝေရာခံတပ်ကြော့မှ ကျောက်တုံး
များကို လူဆင်အားများစွာဖြင့် သယ်ယူကြသည်။ ကျွန်တော်ပါဝင်သော
ကျောက်ဆစ်သမားများမှာ အဝေရာခံတပ်ပေါ်မှ ဆင်းရသည်မရှိတော့။
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ ကျောက်ဆစ်သမားအားလုံး ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာပြီဟု
သက် ပြောပြသည်။

ဘုန်း စိပ်ဆုပ်ဆုပ်ပူဇော်တော်တွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖိုးထဲလေထဲမှာ
ပစ် နေ့အဖူး ညဟရပြန် ခံတပ်ကို ဆောက်ကြရသည်။ အဝေရာခံတပ်တွင်
အဓိက ခံတပ်မှန်ဝတန်ခွဲရှိသည်။ ထိုခံတပ်ကို ကျောက်ဆောင်ကြီး နှစ်ခုအကြား
အတွင်းဘက်တွင်မြှုပ်၍ ဖာညီဆောက်ရမည် ဖြစ်သည်။ မှန်ဝထဲတွင်
ပင်သယ်မှလာမည့် ရန်သူ့လှေများကို ပစ်ဖော်နိုင်ရန် ကျောက်မောင်းလှေဘို
ကြီးများလည်း တပ်ဆင်ထားမည်။ မှန်ဝ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် နောက်
ပစ်ရာနေနိုင်မည့် သူရဲခိုနှစ်ခုကို တည်ရမည်။ ဤသူရဲခိုနှစ်ခုမှာ ဝဲယာတွင်
ခံတပ်တစ်လျှောက် ဆက်ဆံသည့် နေဒိုင်မည့် သူရဲခိုအမယ်တေးများ ဆင့်ကဲ
ဆင့်ကဲ တည်သွားရမည် ဖြစ်သည်။

အဝေရာခံတပ်သည် သားဝဲအားဖြင့် ဦးနေသော ကျောက်ဆောင်ကြီး
များ အပေါ်ပိုင်းတွင် ကျောက်ဆောင်ကြီးများ တည်နေပုံနှင့်အလိုက် ဆက်
ဆက်နေရမည် ခံတပ်ဖြစ်သည်။ ဘုန်း အစီအမံကား အံ့မခန်း ဖြစ်ပေသည်။
သွယ်ပျောင်းသော ကန်တိုများကို ကျောက်ဖြူသားနှင့် ယူနိုင်သည့် ဘုန်း
ယက်များသည် ကြီးမားနိုင်ခဲ့သော ခံတပ်ကို တည်ဆောက်ရာ၌လည်း ကျွမ်း
ကျင်လှသည်။

ဘုန်း ကျွန်တော်ကို ခံတပ် သူရဲခိုတည်ဆောက်ပေး၍ ကျောက်ဆစ်
သမားဆယ်ဦးအစွဲ၏ အကြီးအမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးခဲ့သည်။

ကျွန်တော် တာဝန်ယူရသော နေရာမှာ ကျောက်ဆောင်၏ အမြင့်ဆုံး
အပိုင်းဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ပြင်ကို အပေါ်မှနေ၍ မြင်ရသဖြင့် ဝေးကွာသော

နေရာအထိ မြင်နိုင်နေသည်။ မိုးပေါက်များ လှိုင်းလှိုင်းများအကြားတွင် ခက်ခဲ
စွာ တည်ဆောက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အားလုံး သက်စွန့်ဆဲများ ကြီး
စားကြရပေသည်။

တဲကို ကျွန်တော် ပြန်ပသွားနိုင်တော့၊ ခံတပ်သူရဲခိုပေါ်မှာပင် နေရတော့
သည်။ မှန်တိုင်းသည်းလန်သော အခါများနှင့် ဒီရေတက်တတ်သော လပြည့်
ပတ်ဝန်းကျင် ညအချိန်များတွင်သာ အနားရပေသည်။ ကြမ်းတမ်းပင်ပန်း
သော လုပ်ငန်းများ၌ အချိန်နှင့်အမျှ အလုပ်လုပ်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော်
ဝိတ်ဆင်းရဲခြင်း မမြင်မိသည့်ကတော့ အမှန်ဖြစ်သည်။ 'လီဂေါရတုရင်
သူရိယဝဗ္ဗ' ဆိုသော ရန်သူ၏အတွင်းနှင့် သူ၏ တိုက်လှေများကို မြင်ယောင်
လိုက်သောအခါ အသုတ်၌ တက်ကြွလာပေသည်။

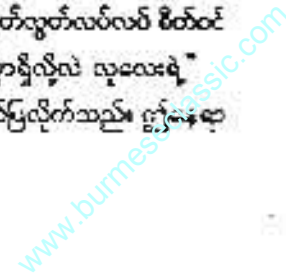
သို့သော် "သားခဲတွင်း"ကို ကျွန်တော် လွမ်းနေမိသည်။

ကျွန်တော်တို့မှ ပျောက်ကွယ်သွားသော အရပ်အားလုံး ကေလာသနန်းတော်
ဆောင်ထဲသို့ မျောက်သွားပြန်ဖြစ်သည်။ ဘဲသောင့်မှ ဆောက်နေကျရေအိုး
ခြေမျက်စိမြှုပ်လှနီးပါး ခိုနေသည့် ကျောက်မှုန်များ၊ ရွှံ့စေးရုပ်ငယ်များ
တင်သည့် ခုံတို့ကို ကျွန်တော်လှမ်းသည်။ ကြီးမားသော ကျောက်တုံးကြီးများ
ကို နေ့စဉ် ထိတွေ့နေရသည့်အတွက် ခေးထယ်သော ဆောက်သွားနှင့် တူတို့
ကို တစ်ဝင်မိလာသည်။ ခင်အတွက် ခံတပ်ကို ဆောက်ခြင်းမှ ရရှိသော
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို သိမ်မွေ့လှပသော အရပ်တစ်ခုလောက်ထု၍ အပန်း
ဖြေချင်သည့် ဆန္ဒများ ဝင်လာသည်။ သို့သော် တံသိုဥဒ်ရန်လည်း မပြစ်နိုင်
တော့။

ဘုန်း ပြောပြသောအခါ အကျင့်မှတ် ကျွန်တော်အတွက် အသားကောင်
လှသော ကျောက်ဖြူပျားတစ်ကုံးနှင့် ယိုအပ်မည် ဆောက်စုနှင့် တူတို့ထံ
ယူပေးလေသည်။

"ကိုင်း... လူလေး၊ ဒီကောက်လှေခံထုချင်လှတာ ထူပေရော၊ ဒါနဲ့
နေမညီ ဝေးဝေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ဝင်
စားရင် အစွမ်းဆုံး ဝီဇ်တပ်သူရဲခိုမှာ ဘယ်နေရာမှာရှိလို့လဲ လူလေးရဲ့"

သူရဲခို၏ အပေါ် ဆုံးထိပ်မှနေရာကို ကျွန်တော်ပြလိုက်သည်။ ဤနေရာ

ကား အဝေရာခံတပ်၏ အပြစ်ဆုံးနေရာ ကျောက်ဆောင်အစွန်းနှင့် တညီ တည်းပြစ်နေသော နေရာဖြစ်သည်။

ဤနေရာသည် ပင်လယ်ပြင်ကိုလည်း အကျယ်ပြန့်ဆုံး မြင်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်၍ ဝေးဝယ်သော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ကြည့်ရင်း အနုပညာတို့ မျိုးဖွံ့တောက်ပလာနိုင်မည့် အခြေအနေကို မန်တီးပေးနေသည်။

“အင်း . . . နေရာကောင်းပဲ။ ဒါထက်မြင့်တဲ့နေရာ၊ ဒါထက်တိတ်ဆိတ်တဲ့ နေရာ မရှိတော့ဘူး။ ကဲ . . . လူလေးက ဘာအရုပ်ထုမလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ သူ့၊ ကျောက်တုံးကို တိုင်ပင်ကြည့်ဦးမယ်။ သမိန် ဘာအရုပ်များထုရင် ကောင်းပါ့မလဲဗျာလို့ . . .”

သို့သော် ကျွန်တော် တိုင်ပင်မိသည်မှာ ကောင်းကင်ပြင်နှင့် ပင်လယ် တို့ကိုသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ဒီလို အပြီးသတ်နေကြပြီဖြစ်၍ အချိန်အာဇာ ခလာသည်။

ဘားလပ်သောအချိန်တွင် တပေးသော ကျောက်ပြုလုံးနှင့် လက်နက် များကို သူ့ရဲ့ဒီလို အပြစ်ဆုံးနေရာသို့ ယူလာခဲ့သည်။ လှိုင်းလေစင်သော နေ များတွင် ထိုနေရာမှနေ၍ ပင်လယ်နှင့် ကောင်းကင်ကို တမေ့တမော ထိုး ကြည့်နေမိတော့သည်။

ကြည်စူးအေးမြမှုကို အလုံးအရင်းနှင့် ငေးစွမ်းနိုင်သောအရာကို အစ တရား ခေါ်နိုင်မည်လားဟု တွေးမိသည်။

ကြယ်တို့စုံလင်သော ကောင်းကင်နှင့် လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့ စုံလင်သော ပင်လယ်တို့သည် တစ်ခုကိုတစ်ခု တစ်ဖက်မြတ်နိုးစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့် နေကြသပေင်ပင်။ လသည် ကောင်းကင်နှင့် ပင်လယ်တို့၏ သံယောဇဉ် ကြိုးကိုအ ခောင်သုတ်ခြယ်ပေးနေလေသည်။

“ကြယ်လေးတွေလဲ လှတာပဲ၊ လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေလဲ လှတာပဲပဲ။ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိရဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကြီးရော ခင်ဗျားလဲ ခုလိုဆိုတော့ လှပါပေတယ်။ ဒါပေ

ခင်ဗျားအပေါ်မှာ လီဂေါရိုတိုက်လှေတွေကို မြတ်လာကြဦးမှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ အခါမှာတော့ ခင်ဗျား အလှူဖျက်ရတော့မှာပဲနော် ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက ခဏ ပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ ပင်ကိုအလှူဟာ အခု ကျွန်ုပ်မြင်ရတဲ့ အလှူပဲဖြစ်မှာပဲ။ လရောင်ကကော ခင်ဗျားကတော့ ထူးဆန်းတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ အလှူကို တခြားအရာတွေကြည့်ပြီးမှ သိရတော့တယ်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးလှနေတာ လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေ လှနေတာ တွေ့ရတော့မှ အဲဒါတွေအပေါ်မှာ ခင်ဗျား ပြုပေးထားတဲ့ စင်ဗျားရဲ့အရောင်ကို သိတော့တယ်။ ဝန်းရိုင်းနေတဲ့လရော ခင်ဗျားကတော့ မိန်းမမျိုးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖျက်နား . . .”

ကျောက်သားကို လရောင်အောက်သို့ ဆွဲထုတ်လာခဲ့မိသည်။ ဆောက် နှင့်တူကိုလည်း စွဲကိုင်လိုက်သည်။ ဘာအရုပ်ထုမလဲဟု တမေးခဲ့စဉ်က မဖြေ နိုင်ခဲ့။ ယခုမူ ထုရမည့်အရုပ်ကို သိပေပြီ။ လရောင်အောက်မှ ကျောက်ပြုလုံး သည် မြာလဲ့လဲ့ ပြုနေသည်။ အေးစက်သော ကျောက်တုံးကို ကိုင်ရသည့် အထိအတွေ့၌ အထိမှ ကျောက်သားများသည် လှုပ်ရှားရင်း အလိုလို ထုလုပ် နေကြသည်ဟု တင်မိသည်။ တောင်းတင်ဇီးခလှ၊ ပင်လယ်၏အလှ၊ ကြယ် တို့၏အလှ၊ လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့၏အလှ၊ လရောင်၏အလှ၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏ အလှ . . .

ထိုအလှများ၏ ဂုဏ်ရည်များ ပေါင်းစပ်ပါဝင်နေသည့် အခြားအလှ တစ်ပါး။

လှသောမျက်နှာ၊ လှသောမျက်လုံး၊ လှသောနှုတ်၊ လှသောနှုတ်ခမ်း၊ လှသောလည်ကိုင်း၊ လှသောဆံကေသာ၊ လှသောပခုံး . . .

လှသော ညတစ်ည၏ အလှတွင် နစ်မြောနေသည့် မိန်းမလှတစ်ဦး၏ ရုပ်ပုံ။

သူသည် သူ့အလှကိုသူ ထိုအခိုက်အတန့်၌ မှေနေရမည်။ ည၏ အလှတွင် သူ့နစ်မြောနေရမည်။ သို့သော် . . . ည၏အလှသည် သူ့အလှ သောက်၌ ရှိနေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှကား . . . မသိ။

ထိုသို့သော အလှတရားနှင့် ထိုဝေဒနာကို ဖော်မည့် မိန်းမလှရွယ် ကျောက်ပြုသားတို့သည် လက်တဲမှာပင် ထသက်ဝင်နေဟု တင်သည်။

အောက်သွားနှင့် ကျောက်တို့ ထိခတ်သံကိုပင် မကြားမိဟု ထင်သည်။
ကော်ပေါင်းများစွာ ကျောက်ဆစ်မထုခဲ့ရသော ကျွန်တော်လက်တို့သည်
မှတ်သပ်စွာနှင့် လွှတ်ရှားနေကြသည်။ ဘယ်သောအခါမှ ဤအကြိမ်လောက်
ကျောက်ဆစ်ထုခြင်း၏ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် နက်ရှိုင်းသော အရသာကို မခံစားရ
ခဲ့ပေ။

ကောင်းကင်၊ ပင်လယ်၊ ကြယ်၊ လှိုင်းကြက်ခွပ်နှင့် လရောင်တို့သည်
ကျွန်တော်အရပ်ကို ကိုက်ဆိတ်အံ့ဩစွာ တောင့်ကြည်နေကြပြီ ထင်သည်။
တန်ခိုးအင်အား တစ်ခုခုကလည်း ကျွန်တော်လက်ချောင်းများပေါ်သို့
ပျက်စီးနှင်းနေပေပြီ။ လရောင်အောက်၌ မိန်းမလှသည် တစ်ထောက်တစ်
ထင်ရှားလာသည်။

အဝေရာခံတပ် ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်သည်။
ခံတပ်မှန်ဝတွင်လည်း ကျောက်မောင်းခလုတ်များ ထပ်ဆင့်ပြီးသွားပြီ။
သူရဲခိုးများအားလုံးကိုလည်း လက်ဝသတ်ပြီးကြပြီ။
ည၏ လရောင်နှင့် ပင်လယ်မှ လှိုင်းကြက်ခွပ်တို့ ခုံညီဆုံတွေ့ချိန် အထော
ဆီမှ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ ပိသစွာ မြင်တွေ့စေရချိန်များတွင်
သာ ကျွန်တော်၏ "မိန်းမလှ"ကို ထုလုပ်နေခဲ့သည်။ နေ့ခင်းအချိန်များနှင့်
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို ပိသစွာ မတွေ့ရသော ညများတွင် ဆက်၍မထုခဲ့ပေ။

သို့ဖြင့်ပင် အဝေရာခံတပ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ် လာရောက်ကြည့်ရှု
စစ်ဆေးပည့် နေ့တစ်နေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။
ထိုနေ့က အဝေရာခံတပ်၏ အောက်ခြေရပ်ပြင်နှင့် လေ့ကျားထပ်များ၌
ဘုနှင့် ကျွန်တော်အပါအဝင် ကျောက်ဆစ်သမားများ၊ ဗိသုကာအကျော်
အမော်များနှင့် ရဲမက်များ စုံစုံညီညီ စုန်းမိကြမည် ဖြစ်သည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဒုတိယအကြိမ် တွေ့ဆုံရမည် ဖြစ်သည့်အတွက်
ကျွန်တော် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ဘ၏ အစီအမံအောက်တွင် ကျွန်တော်တို့
တည်ဆောက်ထားသည့် အဝေရာခံတပ်၏ ခိုင်ခံ့ထည်ဝါပုံကို ဘုရင်မင်းမြတ်

အားဖြင့် သူ့ရင်ရေတော့မည်အတွက်လည်း ကျေနပ်အားရနေမိပေသည်။
"ဘုရင်မင်းမြတ် ရောက်လာပြီ ဘိုး... လမိန့်ကိုခေါ်ပြီး ဘုရင်နေ့
တော် ဝင်ပါလို့ အမိန့်ပေးလိုက်ပါတယ်"

ဗိသုကာမှန်တစ်ယောက်က လာခေါ်ပါသည်။
"အေး... ငါ အခုပဲလာခဲ့မယ်၊ ဟော... နားထောင်ခမ်း တံပိုးသံ မဟုတ်
လား"

သံမြက်နှင့်မှတ်လိုက်သော တံပိုးသံသည် လွန်လောက်တို့ ရှိနေရာ ခံတပ်
အပေါ်တက်ဆီသို့ သူ့သူဝင်လာသည်။

"ထူးဆန်းတဲ့ တံပိုးသံပဲ၊ လူလေးလာတော့ ဘာတို့ စောက်ဆင်းကြဒ
အောင်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တော် ဝင်ကြရအောင်"
ခံတပ်မှန် လေ့ကျားထပ်များအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ ဆင်းခဲ့ကြသည်။
အောက်ခြေ လေ့ကျားထပ်များရှိရာ ရင်ပြင်သို့ ရောက်သောအခါတွင်မူ
နားမလည်နိုင်စရာ ဖြစ်ရပ်များကို တွေ့ရတော့သည်။

ခံတပ်များ၊ ဗိသုကာကျော်များ၊ ကျောက်ဆစ်သမားများနှင့် အခြား
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများ အလယ်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် သူ၏ ဝန်များကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ချည်းသာမဟုတ် ကောက်ပြေးခံသော ကိုယ်ကျွပ်
များကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူစိမ်းများလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်အနီးတွင် တွေ့
လိုက်ရသည်။ သူတို့သည် လိဂေါရဝစ်သည်များ ဖြစ်ဟန်မတူပေ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ
ခံတပ်များ ဝတ်ဆင်သည့် ဝတ်စုံများနှင့်လည်း မတူပေ။

သူတို့ထံမှ အကြီးအကဲဖြစ်ဟန်တူသူသည် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှေ့တွင်
ဒူးထောက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် ဓမ္မစာချွန်တစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။
သူ့အုပ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ သိမ်မွေ့သော မျက်နှာ
ပေါ်၌ ဝေါသအငွေ့အသက်များ ရောက်နေသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပေ
သည်။

"တမ္ပဒီဝက သံအမ္ဘိ အရောက်လာတယ်ဆိုပဲ လာလော့လူလေး တို့အ
ခွဲဘက်သွားကြရအောင်"

ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးကို တိုးဝှေ့၍ ဘုနှင့်ကျွန်တော် အလယ်သို့
ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အစီးဆုံးနေရာသို့ ဘက ကျွန်တော်တို့

... မင်းမင်းပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စာချွန်တစ်စုံကို ဖတ်ရှုနေသည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်၏ လက်တို့ မသိမသာ တုန်ပင်နေကြကြောင်း သတိထား
လက်မိသည်။

... ခွန်ကို ဖတ်နေသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာမှာလည်း တဖြည်း
ဖြည်း ပြူရောင်သွေးဆူတ်သွားနေသည်။ ခဏကြာသောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်
... ဘုရင်မင်းမြတ် မျက်နှာကို ချွတ်လျှင် ချွတ်လျှင် ချွတ်လျှင် ချွတ်လျှင်
... မှတ်အကြီးအကဲဆိုသူကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဆရာတော်... ဆရာတော်ဟာ အခု သင်တို့ရဲ့ တမ္ပဒီပမှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဘုရင်မင်းမြတ်။ မြင့်မြတ်တဲ့ ဆရာတော် ခွင်အရပ်
... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ၊ နှစ်များခွာသွန်းနေတဲ့ လတန်းကပဲ အကျွန်တို့ရဲ့ တမ္ပဒီပ
... ရောက်ရှိလာပါတယ်။ အခု အနော်ရထာနဲ့တကွ တမ္ပဒီပသားအားလုံးဟာ
... မှားယွင်းမှုကို နန်းဦးဆရာတော်အဖြစ် အမြတ်တနိုး ကိုးကွယ်ထားကြပါ
... တယ်။ ပြဿနာတွေအားလုံး ရှင်းလင်းပြီးတာနဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံကို ပြန်ကြွ
... လာပါလို့လဲ ဗွာလိုက်ပါတယ်”

တမ္ပဒီပရဲမက်၏ ကောင်းအဆုံးတွင် လူတုန်ကြီးသည် တုတ်တုတ်ကုတ်
ကုတ် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အားမှ အသည်ပင် တုံ့ပြန်ထိတ်လန့်သော
အသံဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို ညည်းတွားလိုက်ပေသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတွင် အခြေအနေများ မည်မျှအတိ ရှုပ်ထွေးနေကြသည်ကို
ကျွန်တော် မတွေ့တတ်တော့ပေ။ တမ္ပဒီပမှာ စစ်သည်များ အာကြောင့်
ရောက်လာရသနည်း။ ဆရာတော် ရှင်အရပ်၏ အမည်ကိုတော့ ကြားဖူး
သည်။ သို့သော် ဆရာတော်ကို ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးပေ။ ဆရာတော်သည်
ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဆရာတော်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ကျွန်တော် သိထားသည်။
ဘုရင်မင်းမြတ် လိင်ဂါရုစစ်အန္တရာယ်၊ ဆရာတော် ရှင်အရပ်၊ တမ္ပဒီပ ရဲမတ်
များ... တယ်လို့ ဆက်စပ်နေသည်ကို ကျွန်တော် မတွေ့တတ်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နီရဲသော မျက်နှာ၊ ခက်ထန်သော လေသံဖြင့်
စကားပြောနေလေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် ပြောနေသော စကားများထက်

ပထမတစ်ခါ တွေ့ရစဉ်က မြင်ခဲ့ရသော နူးညံ့သောအရမ်းပူလေးသည် ဘုရင်
မင်းမြတ် မျက်နှာပေါ်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်တော် နှမြော
အသံ နေမိသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် အနော်ရထာ၊ လိင်ဂါရု ဆရာတော်ဟူသော စကား
လုံးများစွာပါဝင်သည့် စကားတို့ကို ရှည်လျားစွာ ပြောဆိုနေသည်။ မည်သူ
ကိုမျှ စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ကျွန်တော် ခံစားလာမိသည်။ စစ်တိုက်စရာရှိလျှင်
စစ်တိုက်လိုက်ပြီးနောက် လက်စမသတ်သေးသော အရပ်များကို တုရန်သာ
စိတ်စောနေမိသည်။ ကျွန်တော်တံဆိပ်သို့ ပြန်သွားရန်ပူကား ဤကာလအတွင်း
ငယ် စစ်ဟူသော အရာကို မြတ်သန်းပြီးမှ တံဆိပ်သို့ ရောက်နိုင်မည်ဟု အလိုလို
သိနေသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုလည်း စကားတွေ အများကြီး မပြောပါနှင့်တော့
ဘုရား။ စစ်တိုက်လိုက်ကြပါစို့ ဘုရား... ဟု အသံနားခံချင်သည်။ သို့သော်
ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော အသည်ပင်လျှင် အခြားလူများ
နှင့်အတူ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စကားများကို နားထောင်နေ
ပေသည်။

“ကဲ... သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဝေရာခံတစ်ကို လှည့်
ကြည့်ကြစို့၊ ဘိုးဝန်းရည်၊ ဘိုးဝန်းရည်ရဲ့ သမိန်ကိုပါခေါ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပြ
စမ်းပါ လာကြ... လာကြ”

ဘုရင်မင်းမြတ်၏စကား ဆုံးသွားသည့်အတွက် ငါးသာသွားမိသည်။
အသည် ကျွန်တော်ကို သတိပေးသလို လှမ်းကြည့်ရင်း ဘုရင်မင်းမြတ်တို့
လိုက်ပြရန် လှေကားထစ်များပေါ်သို့ စတက်လိုက်သည်။

အ အနီးကပ်၍ ကျွန်တော် တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“အ... ကျွန်တော် တာဝန်ယူထားတဲ့ ဝဲဘက် သူရဲဦးအပေါ် ဆုံး အဆင့်
တို့တော့ ခေါ် မသွားဘူးနော်။ ကျွန်တော်မိန်းမလှ မပြီးသေးဘူး”

www.burmeseclassic.com

အဝေရာခံတပ်ကို ဘုရင်မင်းမြတ် လှည့်လည်ကြည့်ရှုပြီးသည့်နောက်
 မှန်အတန်ကြာအထိပင် အခြေအနေသည် ခြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ခံထံ
 လုပ်ငန်း ဦးဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကျောက်ဆစ်သမားများသည် ကိုယ့်အိမ်ကို
 ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ ရဲမက်အဆို ခံတပ်သို့ စတင်တပ်စွဲနေထိုင်လာကြ
 သည်။ အမှုတား ခံတပ်တည်ဆောက်ရာ၌ အသက်နှင့်ပစ္စည်းအား အလုပ်ထူ
 ခဲ့ရပေသောကြောင့် မကျန်းမမာဖြစ်ကာ ဆေးဝါးကုသမှုကို ခံယူခဲ့ရပေသည်။
 အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှ တဲသို့ သပြန်သွားသော်လည်း ကွန်တော် ရေရစ်ခဲ့သည့်
 ခံတပ်တွင် ကျောက်ဆစ်သမားဆို၍ ကွန်တော်တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်
 သည်။ နေ့ခင်းအချိန်များတွင် အကို သွားရောက်မြဲရ ညဘက်တွင် ခံတပ်
 ပြန်လာခဲ့ပြီး သူ့ရဲခိုအပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အချိန်ကုန်ရသည်။

ယနေ့ညဆိုလျှင် ကွန်တော်၏ "လရောင်အောက်မှ မိန်းမလှ"သည်
 ပြီးပါတော့မည်။ ရီဝေသော မျက်လုံးနှင့် ဖားသွားကျနေသော ဆံနွယ်တို့
 အချောကိုင်ပြီးလျှင် မိန်းမလှသည် အလုံးစုံ ပြီးပြောက်တော့မည်။

သူ့ရဲခိုအပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ကွန်တော် တက်လာသော အချိန်တွင် ရဲမက်
 များ အိပ်ဝက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ မှစ်ဝေအားကင်းစွာ လင်းစောင့်သော
 ရဲမက်တစ်ဦးသာလျှင် မီးတိုင်တစ်တိုင်ကို ကိုင်လျှက် သွယ်ကပ်နေလေသည်။

လသည် ခံတပ်ပေါ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။
 မိန်းမလှအတွက် အကောင်းဆုံးသော အဆိန်အခါ ဖြစ်သည်။

မိန်းမလှကို တုလုပ်သည့် ပထမဆုံးညကကဲ့သို့ပင် ကောင်းကင်မှ
 ပင်လယ်သည် ထိတ်ဆိတ်စွာ လှပနေကြသည်။ မိုးနုပါသောလေသည် သူ့ရဲ
 အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တိုးဝင်ရောက်နေသည်။ ဤလေကို ကွန်တော် နှစ်သက်
 သည်။ မဆိုလောကံပြင်းသော လေထဲတွင် သွင့်ပျံနေသည့် မိန်းမလှ
 ဆံနွယ်တို့ကို တုလုပ်ရမည်မှာ အလွန်ကောင်းသော သဘာဝအချိန်ပင်
 ဖြစ်သည်။

"ကိုင်း . . . မိန်းမလှရေ . . . မင်းဆံပင်တွေ အခု လေထဲမှာ လွင့်နေတော့
 မယ်နော် မင်း ဘယ်လောက်လှတယ်ဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း တွေ့ရတော့မှာပေါ့
 ဆောက်အသေးနှင့် တုလုံးကို ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ဦးတမ်းမြင်ရသော

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၊ သနားသတ်သိသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း၏
 မြောင့်တန်းသော အရေးအကြောင်းသည် ကွန်တော်လက်တို့ကို တည်ငြိမ်စွာ
 ရေစေတောင် နှိုးဆော်ပေးနိုင်ပေသည်။

"ဟင်"

မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် သေးငယ်သော အလင်းရောင်များကို တစ်စု
 တစ်ဝေတည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ အလင်းရောင်များသည် တည်ငြိမ်၍မနေ၊
 တစ်စုတစ်ဝေတည်း လှုပ်ရှားနေကြသည်။ လရောင်ပက်ဆင်းထားသည့် လှိုင်း
 ကြက်ခွပ်များတို့၏ အရောင်လည်းမဟုတ်၊ ပြာလဲ့သော အလင်းရောင်လည်း
 မဟုတ်၊ နီကြန့်သော အလင်းရောင်ဖြစ်သည်။ ခြိမ်သက်သော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း
 အရေးအကြောင်းကို နောက်ခံပြုလျက် လှုပ်ရှားနေသည့် နီကြန့်သော အလင်း
 ရောင်စုတို့ကို ကျောက်ဆစ်သမား၏ မျက်လုံးများသည် ကောင်းစွာ မှိမ်းမီနေ
 သည်။

ယခုလို အချိန်မျိုးတွင် ကွန်တော်၏ မျက်လုံးများသည် အားကောင်း၍
 နှစ်ကန်တိုကုန်တတ်ကြသည်။ ယခုမြင်နေရသော အလင်းရောင်များသည်
 ခင်လယ်ပီးစုန်းများ ခောက်နေခြင်းမဟုတ်၊ ကွန်တော်မျက်လုံးများသည်
 မှားယွင်း၍ မြင်နေခြင်းမဟုတ်။

အလင်းရောင်စုသည် တဖြည်းဖြည်း ဝိသလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်း
 ငြည်း ကြီးလာသည်။ ရေ့နောက်စဉ်ဆက်မီလာသည့် မီးရောင်များဖြစ်သည်။
 ကျောက်ဆစ်သုသော မျက်လုံးများကို အစွမ်းကုန် အားပြု၍ ကွန်တော်
 ကြည့်လိုက်သည်။ လရောင်အောက်တွင် ထိုမီးရောင်များကြားမှ ထပေါ်သို့
 ဆီးထွက်နေသည့် မည်းမည်းအနိပ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မည်းမည်းအနိပ်
 များထက်တွင် တပုပ်ဖျပ် လှုပ်ခါမနေသည့် အရာများကိုပါ တွေ့ရသည်။

မီးရောင်များ၏ အောက်ခြေဘက်တွင် တည်တညာတည်း လှုပ်ရှားနေ
 သည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များ တဖြည်းဖြည်း ကြီးမားထင်ရှားလာသည့်
 သဏ္ဍာန်များ။

"လေ့ . . . လေ့တွေ၊ တိုက်လေ့တွေ"

ပုန်ကန်တိုကုန်သော အမြေကို ချက်ချင်းရလိုက်သည်။
 မည်းမည်းအနိပ်များသည် ရွက်တိုင်များ။

တဖန်ပျပ် လှင်ခါနေသည် အရာများသည် ရွက်တိုင်ထိပ်မှ အလံများ၊
တညီတညာတည်း လှုပ်ရှားနေသည် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်များသည်
လျော်တက်များ။

“လိဂေါရတွေ... ရန်သူတွေရဲ့ ဘိုက်လေ့တွေ”
လရောင်သည် ကွန်တော်အမြေကို အတည်ပြုပေးလိုက်သည်။
သူတို့လာကြပြီ။ သူတို့ စင်ကို ယူလာကြပြီ။
သူ့စုံဖိုမှ အောက်သို့ တစ်ဖုန်ထိုး ပြေးဆင်းခဲ့သည်။
ခံတပ်မှခံအထက်တွင် ရှိနေသည့် အခန်းငယ်ဆီသို့။

ထိုနေရာတွင် ရန်သူရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အသွက်ပေးသည့် စစ်တို့
လှန့်နှိုးလိုက်သည့် “အဝေရာတ်ပိုးခရာကြီး” ရှိသည်။

အထိမ်းအမှတ်အတိုင်း ထံပိုးခရာကို အဆက်မပြတ် ကျွန်တော် မှတ်
လိုက်သည်။ စစ်တပ်ပိုးသည် အဝေရာခံတပ်၊ အဘယာခံတပ်၊ ဆိပ်ကမ်းမှ
သည် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာ ကေလာသနန်းတော်ကို လွမ်းခြုံလှောက် သုဝဏ္ဏဘူမိ
တစ်ဝန်းသို့ ပျံ့နှံ့သွားမည်။

အစန်း (၅)

ဝဗ္ဗရုပ်ပုံသွာ

ညာလက်ထဲက ဓားစည်သည် ခုတ်ပိုင်းဖျက်ဆီးခြင်းသဘော၊
အခြားညာလက်ထဲက ဝိပေဏ္ဍာမျိုးခုခံနေသည် ဖန်ဆင်းခြင်းသဘော၊
အပေါ်ပိုင်း ဘယ်လက်သည် အဘယမှပြော အေးမဲ့ပေးခြင်းသဘော၊
အောက်ချထားသည့် ဘယ်လက်သည် စိတ်မာတ်ကြံ့ခိုင်ကြီးမားခြင်း
သဘော။

လည်တွင် ပတ်ဆွဲထားသော လှေခါဝါးပုံများသည် ယစ်ကို ဓမ္မလျော်
ခြင်းသဘော။

နဖူးထက်က ကျောက်ဖျက်ခွဲတို့မှာ ဝန်ဥစ္စာ ကြယ်ဝခြင်းသဘော၊
ဦးကောက်ကျွေးအထိ ဖားလျားကျသော ဆံဝင်တို့သည် အကြွင်းမဲ့
ရှင်သန်ခြင်းသဘော။

“ဟား... ဟား... ဟား”

လက်လေးဖက်၌ ကိုယ်လုံးတီး “ဘေရီနတ်သမီး”ပုံတော်တို့ ဘုရင်
တိုက်လေ့မဲ့ ရွက်တိုင်ထိပ်မှာ စစ်သားတွေ ပတ်ချည်နေကြပြီ။

ဘေရီနတ်သမီးပုံတော်ဟာ ငါ့ရဲ့လှေပေါ်မှာ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား တည်
နေပြီ။ ဒီပုံတော်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာတဲ့ ငါ့ရဲ့တိုက်လှေ ရာပေါင်းများစွာကို
ဒီကမ္ဘာပေါ်က ဘယ်ဘုရင် ဘယ်တိုင်းပြည်က ခံပုံမလဲ။

သီဟရတနာစာပေ

အင်အားကြီးမားလှပါသည်ဆိုတဲ့ အယူဝါဒ "ကျွမ်းစစ်သည်"တွေ သော်လည်း ငါ့ခြေဖဝါးအောက် ပြားပြားချောက်ချေ မဟုတ်လား၊ ငါ့ရဲ့ တိုက်လှေ တွေပေါ်မှာ "ကျွမ်းစစ်သည်"တွေဟာ လှေကွန်၊ ဝယ်ကွန်အဖြစ် လိုက်ပါလာ ကြပြီ မဟုတ်လား။

ထေရဝါဒဆိုတဲ့ လွှဲမှားတဲ့ အယူဝါဒမှာ သက်ဝင်တဲ့ ဟိုး . . . အနောက် အက် ပင်လယ်ရဲ့ တစ်ဖက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်က ငါ့ကို မခံပညား ပြုသတဲ့ လား။ ဧကရာဇ်တို့တွေနဲ့ အခိုင်အခံ ဆောက်ထားသေးတယ်ဆိုတဲ့ သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိ တိုင်းပြည် မလောက်လေးမလောက်စားက ငါ့ရာဇသံကို အန်တုသတဲ့ လား။

"ညီတော် ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗ . . . တိုက်လှေတွေအားလုံးကို အမိန့်ပေး လိုက်၊ အနောက်ဘက်အရပ်ကို ရွက်ဖွင့်၊ ပင်လယ်ပြင်ထဲကို ရွက်ဖွင့်၊ မိုက်မဲ တဲ့ မနုဿာဘုရင်မိရာကို တိုက်လှေတွေ အကုန်ချီတက်ကြ . . ."

မြိုင်မြိုင်တဲ့ တန္တရဝါဒကို ဒင်းက ခော်ခော်ကားကား တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။ ဒင်းတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘားတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ရာပေါင်းများစွာက ငါတို့ လီဂေါရတွေနဲ့အတူ တန္တရဝါဒနဲ့ သီဝနတ်ရုပ်ရှေ့မှောက်မှာ အတူတူ ရွတ်ဖတ်နေကျ၊ ယဇ်ပူဇော်နေကျ။

အသောကဆိုတဲ့ မဇ္ဈိမဒေသက မိုက်မဲတဲ့ ဘုရင်တစ်ပါးကြောင့် ဒင်းတို့ ဆီကို ထေရဝါဒမှားနားတွေ ချောက်သွားတယ်။ ဒင်းတို့က တန္တရဝါဒကို စွန့်ပယ်လိုက်ပြီး ပျော့ညိုတဲ့ ထေရဝါဒနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားတယ်။ ယဇ်ပူဇော်တာကိုပဲ အကြောင်းမဲ့ သတ်ဖြတ်မှုတဲ့၊ မန္တန်ရွယ် ခတ်တာကိုပဲ လွှဲမှားတဲ့အယူတဲ့၊ ဒါတင်မက ဝဗ္ဗဘုရင်မင်းဆက်ရဲ့ ရာဇ အာဏာကို ဒင်းတို့က မျက်ကွယ်ပြုတယ်။

ဟား . . . ဟား . . . ဟား။ ဘိုးတော်၊ တေးတော်တွေဖြစ်တဲ့ ဇယဝဗ္ဗ သေ ဝဗ္ဗ၊ ရန်ဝဗ္ဗ ဘုရင်တွေကိုသာ ဒင်းတို့ ဒီလိုဆက်ဆံလို့ရမယ် မှတ်လိုက်

ငါ့လက်ထက်မှာတော့ တန္တရဝါဒရဲ့ အရှိန်အဝါကို မလေးမခန့်လုပ်လို့ မရ တဲ့မှတ်လိုက်၊ "သူရိယဝဗ္ဗ"ဆိုတဲ့ တွဲကို ဒင်းတို့ နားလည်ကြရဲ့လား၊ ငါ့ဥသျှောင်မကိုးထက်က ရွှေသားနဲ့တိုးထားတဲ့ သက္ကဝေဒကားလုံးအမိဗ္ဗာယ်ကို နားလည်ကြရဲ့လား။

"သူရိယဝဗ္ဗ" နေအဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းထိန်သော သံကိုယ်ကွပ်ကို ဆင်ပြန်း သူ ဘုန်းကြီးသော ဘုရင်ခေကရာဇ် . . .

လီဂေါရဘုရင် ဧကရာဇ် သူရိယဝဗ္ဗရဲ့ ဘုန်းအာဏာခက်နဲ့ သီဝဂိုဏ်းကို မခံပညားပြုတဲ့ ရာမညဘုရင်၊ ဒင်းရဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ဥသျှောင်မကိုးနဲ့တကွ သော ဒင်းရဲ့ ဦးခေါင်းကို မြေသို့ကျစေမယ်။ ငါ့ရဲ့ ယဇ်ကျောင်းပရိဝုဏ်ထဲက ဘေရီနတ်သမိရုပ်ထုငွေ ယဇ်တိုင်မှာ ဒင်းရဲ့ ဦးခေါင်း ချိတ်ဆွဲထားရမယ်။ ရာမညဟာ ငါ့ရဲ့ လက်အောက်ခံသာ မြစ်တယ်ဆိုတာကို သီဝနတ်မင်းကြီး လက်ခံကျနပ်အောင် သက်သေပြရလိမ့်မယ်။

"ရာမညဘားတို့၏ လည်ချောင်းသွေးဖြင့် အရှင်မင်း ခြေတံစုံကို ဆေး ကြောပူဇော်ပါမည်" လို့ ဘေရီနတ်သမီးရုပ်ထုငွေမှောက်မှာ ငါသစ္စာဆိုခဲ့ ပြီးပြီး ဘေရီအရှင်မဟာ အယူဝါဒအတွက်တော့ ငါ့အပေါ် ကျေနပ်ပြီဖြစ် ပေမယ့် အယူဝါဒကို လိုက်နိုက်အောင်မြင်ခဲ့ခြင်းဟာ သူရိယဝဗ္ဗရဲ့ ဘုန်း အာဏာခက်နဲ့ သီဝဂိုဏ်းသားတွေရဲ့ တန်ဖိုးသတ္တိကို အထင်အမှား တံခွန် လှိုင်ထု ပြလိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ဒီအချိန်မှာ ပင်လယ်ရဲ့ တိုက်ခတ် ဖက်က မနုဿာဆိုတဲ့ဘုရင် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက ငါ့ဘုန်းအာဏာနဲ့ သီဝဂိုဏ်းကို မသိကျိုးကျွန် ပြုနေတယ်။

ဘေရီအရှင်မ အမိန့်အရ ယဇ်ဂိုဏ်းချုပ်က နတ်ဒေဝတာအသံထော် ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့တယ်။ "သူရိယဝဗ္ဗ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထေရဝါဒအယူတို့ ခွံဖြူအောင် ပြုလုပ်နေသည့် ရာမညတိုင်းကိုလည်း ပြိုဖျက်ပစ်ရမည် . . . တို့"

ညီတော် ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်မိရာ လွှတ်ခဲ့တယ် ဒင်းတို့နဲ့ ထိုက်တန်မယ့် ရာဇသံကို ညီတော်နဲ့အတူ လွှဲတစ်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ထေရဝါဒမိုင်းမိနေတဲ့ ဒင်းတို့က လူပုံတလယ်မှာ သူရိယဝဗ္ဗတို့ ခပ်ကြော့ သတဲ့ "ပုံရင်လာခဲ့ . . . ထေရဝါဒ သာသနာတော်အတွက် ခပ်တို ခြင်ဆင် မယ်" လို့ အကြောင်းပြန်သတဲ့လေ ဟား . . . ဟား . . .

“ပထမမြေလှမ်းအနေနဲ့ အကောင်းဆုံး လုပ်သင့်တာကတော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ မြောက်ဘက်အရပ်က ဥယျာကို အရင်ဝင်တိုက်ရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် နောင်တော်”

“အဲဒီ ဥယျာဆိုတဲ့ ခေမဟာ ရာမညတိုင်းရဲ့ ဒေသတစ်ခုပဲလား”

“ဟုတ်ပါတယ်. . . နောင်တော်၊ ဥယျာဘုရင်ဟာလဲ ရာမညနွယ်ဖွား တစ်ဦးပါပဲ”

“ဟေး. . . ကောင်းတယ်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို အနီးကပ်ပိတ်ဆို့နိုင်ရင်လဲ ရောက် လီဂေါရဘုရင်ရဲ့ ဘုန်းလက်ဖွဲ့ကို ပြသခြင်းခြောက်ရလဲ ရောက်တာ ပေါ့၊ ကိုင်း. . . ငါတို့ ဥယျာကို စစ်ချီကြမယ်”

ဥယျာစစ်မြေပြင်ကို တွေးမိရင်း အေးသတို့ ဆုဝေလာရသည့်။

ဥယျာကို ငါ့ညီတော်ဦးစီးတဲ့ စစ်သည်တပ်မတွေဟာ အလွယ်တကူ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့တာပဲ။ ရာမညတိုင်းထဲက ဘုရင်အချင်းချင်း မြစ်ကြွပေမယ့် ဒင်းတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနဲ့ ဥယျာဟာ အဆက်အသွယ် မရှိကြဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ်။ ဒါဟာ ငါ့အတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ခုပဲလဲ မြစ်တစ်ဖျား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ စင်စစ်တော့ ဘယ်တိုင်းပြည်၊ ဘယ်ဘုရင်နဲ့မှ အဆက်အသွယ် မရှိဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရပြီ။ မနုဟာဘုရင်ဟာ သူ့နေပြည်တော်နဲ့ အင်မတန်ကွာဝေးတဲ့ မြောက်ဘက်အရပ်ဆီက တမ္ပဒီပဘုရင် အနော်ရထာ ကိုသာ အထင်ကြီး ယုံစားနေတာပဲ။

တမ္ပဒီပဘုရင်ကလဲ ထင်ကောင်းထင်မယ်၊ ဥယျာကို သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ညီတော်နဲ့ ကျွမ်းစစ်သည် တပ်မတွေကို ဒင်းတို့က တိုက်ခိုက်အောင်မြင် လိုက်တဲ့အတွက် မဟာအောင်ပွဲဆိုပြီး လက်ခံခောင်းခတ်ချင် ခတ်နေမယ်။

ဥယျာကို ရောက်ရှိလာကြတဲ့ လီဂေါရစစ်ဟာ လီဂေါရနေပြည်တော် မှာ ကျန်ခဲ့နေသေးတဲ့ စစ်အင်အား အလုံးအရင်းရဲ့ တစ်စိတ်မျှသာ ခိုတယ် ဆိုတာကို ဒင်းတို့ မသိပေဘူး။ စစ်တို့ရဲ့သတောက်ကို ဒင်းနားမလည်ပါဘူး ညီတော် ဥဒယဒီသာယဝဗုဒ္ဓံ ရဲ့ ကျွမ်းစစ်သည် တပ်တွေဟာ ဥယျာရဲ့ ရာမညနယ်မြေကို အကျွမ်းမဝင်ကြဘူး သို့တော်တို့ဟာ ဥယျာစစ်မြေပြင် အတွက် သူစိမ်းတစ်ခုသုံးလုံး မြစ်ကြွတယ်။ ဒီအားနည်းချက်ကြောင့် တမ္ပဒီပ စစ်သည်တွေဟာ အမှတ်မထင် အနိုင်ရသွားတာပါ။ ဒါကို တမ္ပဒီပဘုရင်

ကလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး ဂုဏ်ပေးကံ၊ ဒီအောင်ပွဲကို အကြောင်း ပြုပြီး မနုဟာဘုရင်ကလဲ တမ္ပဒီပဘုရင်ကို အထင်ကြီးယုံစားနေတယ်။

ဟေး. . . ဟေး. . . ဟေး. . . နေ့အဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းထိန်သော ဝံ့ကိုယ်ကျွန် ကို ဆင်မြန်းသူ လီဂေါရဘုရင် ဧကရာဇ်ဆိုတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဒင်းတို့ မသိကြဘူးလေ။ အဲဒီ သူရိယဝဗုဒ္ဓဘုရင်ဟာ ဆောရီအရှင်မ တန်ခိုးတော်နဲ့ ဆင်းသက်ပေါက်ပွားလာတဲ့ “သူရိယရာဇာနွယ်” ဆိုတာ ဒင်းတို့ မသိကြ ခေဘူး။

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်. . . သင်အထင်ကြီး ယုံစားနေတဲ့ တမ္ပဒီပဘုရင်ဟာ ကုန်းခေါင်ခေါင် လွင်ပြင်ခေသက ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ သူရဲ့ တမ္ပဒီပခေသဟာ လွင်ပြင်ခေသ၊ မြစ်ချောင်းကလွဲလို့ ပင်လယ်ဆိုတာကို သိတဲ့လူတွေ မဟုတ် ဘူး။ ဒါကြောင့် ပင်လယ်မှာ ဘယ်လိုတိုက်ခိုက်ရမယ်ဆိုတာကိုလဲ ဒင်းမသိ ပေဘူး။ ဒင်းနားလည်တဲ့ ပင်လယ်ရဲ့ သေနက်လှူဟာနဲ့ စစ်ချီလာမယ့် လီဂေါရ ဘုရင်ကို သင်အထင်ကြီး ယုံစားနေတဲ့ တမ္ပဒီပဘုရင်က ကူညီခဝံ့နိုင်ပါဦး မလား။ အေးလေ. . . လီဂေါရဘုရင်ရဲ့ ဘုန်းစွမ်းအာဏာကို အစကတည်းက သဘောပေါက် ခဲ့ညှာခဲ့ရင်လဲ သင့်ရဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ဒီလောက် ကံကြမ္မာ ဆိုးမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဟူး. . . ဟူး. . . အခုတော့ သင့်ရဲ့ နာမည်ကြီးလှတဲ့ ဧကလာသတောင်ခြေက အဝေရာဆိပ်ကမ်းဟာ မှန်မှန်ညက်ညက် ဆင်ကြ ခတာမယ်။ ဘယ်က တမ္ပဒီပဘုရင်မှလဲ မကယ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သင်သိရဲ့ လား မနုဟာဘုရင်”

တိုက်လှေတွေက စစ်မောင်းသံတွေ မြည်ဟည်းလာပြီ။
ဆောရီအရှင်မ ရုပ်ထူတော်ဟာ တိုက်လှေရဲ့ ရွှေဆင်းတ ငါ့ရဲ့သဘာ
နကရွက်တိုင်ထိပ်မှာ လှုပ်ယမ်းလို့နေပြီ။ ဒါဟာ လီဂေါရစစ်သည်ရဲ့ တွန်တော်
သည်တွေကို တပ်လှန့်နှိုးလိုက်တဲ့ တွပ်ရှားမှုပေပဲ။
ဆောရီအရှင်မ အသံတော်တကွက်. . .
သီဝင်္ဂါးကြီးရဲ့ကန်နိန်း ကျယ်ပြန့်နေအတွက်. . .
ငါ့ရဲ့ ဘုန်းအာဏာခက် ကြီးမားနေအတွက် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဆိုသို့. . .

ဝင်လှဆဲ နေလုံရဲ့ အရောင်က တိမ်တိုက်တွေကို အနီရောင်ခြယ်သုတ်
ပေးနေသည့်။

တိမ်တိုက်တွေက ပင်လယ်ပြင်ကို အရောင်တစ်ခုပြီ...။

ပင်လယ်ပြင်က ညီတော် ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗရဲ့ မျက်နှာကို အရောင်တစ်
ပြန်တဲ့အခါမှာ ညီတော်ရဲ့ မျက်နှာဟာ မီးတောက်တစ်ခုလို နှိမ့်နေတယ်။

"သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ စစ်အင်အားကို ကုန်စည်လှေခွဲ အတူလိုက်ပါသွားတဲ့
အထောက်အော်ဆီက အဖိုအကွရဲ့အဖိုပါတယ်... နောင်တော်"

"အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး"

ညီတော်မြန်လိုက်တဲ့ သားရေချပ်ဟာ ပင်လယ်လေထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ်
လှုပ်ခါနေတယ်။ သားရေချပ်ပေါ်မှာ ပန်းနီမလွှဲတဲ့ အကွရာတွေ၊

"ကေလာသ ကမ်းခြေစောင့်တပ်မှာ တိုက်လှေ လေးများ ဆိပ်ကမ်းတစ်
ငါးခု၊ စုစုပေါင်း စစ်သည်အင်အား ငါးထောင်၊ ကေလာသထောင်စော်
မြို့စောင့်တပ်က အင်အားနှစ်ထောင်၊ မနုဟာဘုရင်ရဲ့ ကိုယ်ရံတော်တပ်မှာ
အင်အား သုံးရာ"

"ဟား... ဟား... ဟား၊ စစ်ပွဲအစွဲစားနိုင်ဟာ ညီတော်လက်ထဲက သား
ရေချပ်ပေါ်မှာ အခြေထွက်နေပြီပဲ"

ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗကလည်း နားလည်သဘောပေါက်ဟန်နဲ့ ပြန်နေ
တယ်။ သူ့အပြုံးဟာ မှက်စက်တဲ့ မြေခွေးတစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာမျိုး၊ ဝါ
စစ်ဘုရင်ရဲ့ညီတော် ဝိသပေတာပဲ။

"ညီတော်တို့ အခု တိုက်လှေနှစ်ရာပါလာတယ်။ တိုက်လှေတစ်စင်းမှာ
ရဲမှက် သုံးရာ၊ စစ်ပြင်ဆယ်ကောင်ပီ တင်ထားတဲ့ လှေတစ်စော့ အစင်းနှစ်
ဆယ်ရှိပါတယ်"

"တုတ်ပါတယ်လေ... ဒီလောက် အင်အားနဲ့ပဲ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအတွက်
လိုအပ်တာထက် ပိုနေပါပြီ။ အင်း... ညီတော်သားရေချပ်ထဲက မနုဟာရဲ့
စစ်အင်အား အကွရာတွေကော တုန်သွားပြီလား"

"တစ်ခုပဲ တုန်တော့တယ်... နောင်တော်"

"ဘာတဲ့လဲ"

"တိုက်ဆင်ပေါင်း နှစ်ရာ"

"ဘာ... တိုက်ဆင်နှစ်ရာ၊ ဟုတ်လား"

အယုဒ္ဓယ စစ်မြေပြင်မှာကတည်းက တိုက်ဆင်တို့ရဲ့ အစွမ်းကို ငါ့ထိ
ခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ဆင်ကို အသုံးပြုတဲ့ဘက်က စစ်မြေပြင်မှာ တစ်ပန်းသာ
ထက်တယ် မဟုတ်လား။

"ညီတော်... အဲဒီ တိုက်ဆင်နှစ်ရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မင်းရဲ့
အထောက်အော်ဆီက ဘာထပ်သိရသေးသလဲ"

"ဘာနဲ့ပတ်သက်လို့လဲ... နောင်တော်"

"ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗ... မင်း ဟော့ဟိုလှေဦးကိုသွားပြီး စင်ပေါ်ကနေ
ပင်လယ်ထဲ ခုန်ချလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ တိုက်ဆင်တွေရဲ့ အစွမ်းကို မင်း
မမှတ်မိဘူးလား၊ အယုဒ္ဓယမှာတုန်းက ငါတို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တိုက်ခဲ့ရတယ်
ဟေ့တ်လား"

"သိ... သိပါတယ် နောင်တော်၊ အဲဒီ တိုက်ဆင်နှစ်ရာကို ကေလာသ
တောင်ကြားတစ်နေရာက မစုရဆိုတဲ့ လွင်ပြင်မှာထားတယ်လို့ သိရပါတယ်။
အဲဒီမစုရရင်ပြင်ဆိုတာ တာယာဆိပ်ကမ်းအနီးက ရေလက်ကြားအဆုံးမှာ
နို့တယ်လို့လဲ သိရပါတယ်"

"ဒီလိုပင်ပေါ့... ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗရဲ့ ကံ... ခိုင်မင်းတွေအားလုံး ခေါ်
လိုက်စမ်း၊ သေနင်္ဂဥစ္စာဟာ အသစ်အတွက် အမိန့်ပေးစရာရှိတယ်"

မှောင်မိုက်တဲ့ ညအလယ်၊ ပင်လယ်ပြင်ထက်က တုရင့်လှေတော်ရဲ့
ခန်းမဆောင်ထဲမှာ သေနင်္ဂဥစ္စာဟာ အမိန့်တိုပေးရတာဟာလဲ ပျော်ရွှင်စရာ
တောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုပေမဲ့။ အင်း... ငါ့ရဲ့ လီဂျီရိုဗိုလ်မင်းတွေဟာ
စိတ်ချရတဲ့ သူရဲကောင်းတွေပါ။

"နားလည်ကြပြီလား တို့ရဲ့ လှေနှစ်ရာအနက် တစ်ရာက သူတို့ခံတပ်ဝ
ကိုတိုက်၊ ကုန်တဲ့တစ်ရာက သူတို့ဆင်တွေထားတဲ့ မစုရရင်ပြင်ရှိရာ အာယာ
ဆိပ်ကမ်း ရေလက်ကြားဆီသွား အဲဒီလှေတွေ အစေ့ကြီးတယ်နော်၊ ဆင်တွေ
သားတဲ့ ကံနှုတ်အရောက် မိလ္လာတွေနဲ့ ပစ်ရမယ်။ စစ်ပြင်ဆင်ဖူးတဲ့ကောင်
သူတို့ရဲ့ ဆိပ်ကမ်းတပ်မကို ဖိတိုက်၊ အစေ့ကြီးဆုံးက ဆင်ကံကို မိလ္လာနဲ့ပစ်

ရမယ်။ တိုက်လှေအစုက ဆင်တပ်ဖရုံဖွဲ့ဖြစ်အောင် မင်းတို့ သုပ်ကြရမယ် ကြားလား”

“ညီတော် တစ်ခုမေးပါရစေ”

“ဘာလဲ... ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗ”

“ဟပ်ပုဒ်နဲ့ ဆိပ်တမ်းတွေက တွက်ချော့၊ သူတို့ ဆင်ကျွေးရင်မြင်ကို ဖျတ်ဆီးဖို့ အစီအစဉ်ရော ညီတော်တို့အတွက် ပြည့်စုံနေပါပြီ။ ကုန်းပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်ဖို့ အရေအတွက် ဘယ်လို သေနှင်လို့တာ ချမှတ်မလဲ”

“အေး... မေးတိုက်တဲ့ မေးခွန်းပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ အဝေရာခံတပ် ကနီပေါက်ပြီး ဆင်ကျွေးပျက်စီးသွားပြီဆိုရင်ပဲ ဒင်းတို့ ဖရုံဖွဲ့ဖြစ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးနဲ့ပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်ဖို့ တိုက်ဖို့ မပေါ်နိုင်တော့ဘူး။ တကယ်လို့ ရှိလာရင်မိတို့မှာ စခါမြင်းနှစ်ရာ ပါသေးတယ် မဟုတ်လား ဥဒယဒိဿယဝဗ္ဗ”

တိုက်လှေပေါ်က ဆွေးနွေးပွဲဟာ ချောချောမောမောပဲ ပြီးဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ဝင်း... သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေဟာ ကျောက်ဆစ်အတတ်မှာ တစ်ဖက်ကမ်းခေါ်ကြတယ်လို့ခေါ်တာ နာမည်ကြီးပေတာပဲ။ အဝေရာခံတပ်ဆိုတာပဲ ဒင်းတို့ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ပဲ တည်ဆောက်မှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာမြေပြင်တစ်ခုလုံး မှီခိုသမျှ ကျောက်တုံးတွေအားလုံးနဲ့ပဲ ဒင်းတို့ တည်ဆောက်ထားသည်ဖြစ်စေ လိဂေါရစ်သည်တွေရဲ့ ထိုးနှက်မှုကို ဒင်းတို့ ခံနိုင်ရိုးလား။

မိုးရာသီ ကုန်ဆုံးလုဆဲဆဲအခါမို့ ပင်လယ်မှာ မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေ အချိန်မရွေး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခါကာလကိုပဲ တမင်ရွေးချယ်ပြီး စစ်ထွက်ခဲ့တယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေဟာ မိုးသက်မုန်တိုင်းနဲ့အတူ ရောက်လာမယ့် ငါ့စစ်သည်တွေကို ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ လှိုင်းလေထန်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို သူတို့ ကျားမလားနိုင်ပါဘူးလို့ ဒင်းတို့က တွက်ထားကောင်း တွက်ထားပေမယ်။ ဒီလို မထင်မှတ်တဲ့ ကာလမျိုးမှာ မထင်မှတ်တဲ့ စစ်မှုက်နှာက ဝင်တိုက်လိုက်ခြင်းဟာ သူရိယဝဗ္ဗရဲ့ မဟာသေနှင်ကျွေးဆို့တာ ဒင်းတို့ မသိကြဘူး။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကနေတစ်ဆင့် ဥဿာကို ပြန်သိမ်းယူ၊ ရာမညဒေသကို အပြေးအပိုင် ချေမှုန်းပြီးရင် တမ္ဘာပေါ်တွဲ လွှင်ပြင်ဒေသကိုပါ စီးနင်းရမယ်။

ပြီးတော့... သုနာပရန္တတိုင်း ဒီဝေဒယတွေကို ငါ့ရဲ့ အာဏာဝက်အာဏာ သိမ်းသွင်းနိုင်ခဲ့ပြီးရင် မေတ္တိမေတ္တသတစ်ခွင်ကိုပါ တိုးခဲ့၊ သိမ်းပိုက်ရမယ်။

သူရိယဝဗ္ဗဒေသရာဇ်ရဲ့ လက်နက်နိုင်ငံတော်ကြီးဟာ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ အကြီးမားဆုံး၊ အကျယ်ပြန့်ဆုံး လက်နက်နိုင်ငံတော် ဖြစ်စေရမယ်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ဘုရင်တွေရဲ့ လည်ချောင်းသွေးနဲ့ ဘောရီအရှင်မ ခြေအစုံကို ဆေးကြောယာဇ်ပူဇော်ရလိမ့်မယ်။

မိုးကဲတဲ့ မုန့်ဟာဘုရင် သင့်ကို ကျေးဇူးတင်ရမလို ဖြစ်နေပြီ။ သင့်ကို အကြောင်းပြုပြီး လိဂေါရစ်လက်နက်နိုင်ငံတော် ချဲ့ထွင်ဖို့လမ်းကြောင်း ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။ ယဇ်ကောင်များက ဝိုင်းဝန်းကျိန်ဆဲကြမယ်ဆိုရင် သူရိယဝဗ္ဗလို့ ဘုရင်အကရာခံတစ်ပါးကို မထီမဲ့မြင်ပြုခဲ့တဲ့ သင့်ကိုပဲ ကျိန်ဆဲသင့်တယ်။ စင်စစ်တော့ သင်ဟာ ငါ့ဘုန်းမီးနေလလို ပိုမိုတောက်ပအောင် မီးရှို့လိုက်သူပဲ...။

လှိုင်းလေထန်တဲ့ မိုးသက်မုန်တိုင်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြပြီး ပင်လယ်ပြင်ဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ကျယ်ပြောနေရသလဲ၊ လိဂေါရနေပြည်တော်နဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ဘာကြောင့် ဒီလောက်ဝေးကွာနေရသလဲ ရက်ပေါင်း ခြောက်ဆယ်နီးပါး ပင်လယ်ထဲမှာ ရွက်လွှင့်နေရတာဟာ သည်းမခံနိုင်စရာပဲ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ဝေဒကတို့ပင်လယ်ရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ မဟုတ်ဘဲ ငါ့ရဲ့တိုက်လှေတွေ ဝေဒမှောက်က ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်မှာရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလို့ကဲမလဲ။

ဘောရီအရှင်ရဲ့ ညာလက်ထဲက ဒီဇပတ္တ မျိုးနေခွက်ဟာလဲ မနှုဟာရဲ့ ယည်ချောင်းသွေးကို ဆာလောင်မွတ်သိပ်လှချော့မယ်။

“စစ်ပွဲနှင့် အသက်ပီဝကို အစိုးရတော်မူသော အရှင်မ...။ အရှင်မ၏ မျိုးနေခွက်၌ လူသွေးနှင့် ရောစပ်သော ယဇ်ကို ဆောလျှင်စွာ ပူဇော်နိုင်ရန် ရန်သူများရှိရာဒေသသို့ ကျွန်ုပ်၏လှေများ အပြန်ဆုံး ရောက်ရှိသောအခါ အောင်လမ်းညွှန်တော်မူပါ...။”

ရွက်တိုင်ထိပ်ဖျားမှာ ရှိနေတဲ့ ဘောရပီနတ်သမီး ရုပ်ပုံတော်ဟာ ဘယ်
 သန်းကပဲ ခုတစ်ခါလောက် အသက်မဝင်ဖူးဘူး။ ဟင်္သာပြုခါး သုတံလိမ်းထား
 တဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ စစ်စိတ်စစ်သွေးတွေ ပုံးလွှမ်းနေတယ်။ ညာလက်ထဲက
 ဘေးရွည်ရဲ့ ဦးခွန်ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရှိရာကို ညွှန်ပြပေးနေသလိုပဲ။ “ဟောဒီ
 ဘေးရွည်ရဲ့ ဦးခွန်ထိပ်က ညွှန်ပြတဲ့ အချပ်ဒေသမှာ ရွှေ၊ ငွေ၊ ဆင်ခွယ်၊
 ကျောက်သလင်း၊ ပရစဆေးမျိုးနဲ့တဲ့ ခန့်ဥစ္စာတွေနဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့ မင်းနေ
 ပြည်တော်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်ပြောင်မပြောက်တဲ့
 ပန်းတမော့လက်ရာတွေနဲ့ အင်မတန်ခမ်းနားတဲ့ ကျောက်ဆစ်ယဉ်ကျေးမှုကြီး
 တစ်ခုကို တည်ဆောက်ထားကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ မိစ္ဆာရန်သူတွေ ပြစ်ကြတယ်။ ငါ့ရဲ့ဂိုဏ်းကို တန်
 တုမို့ ကြီးစားနေကြတယ်။ ဦးပြည်စိမ်းစိမ်းရဲ့တဲ့ အဝါခရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်တဲ့
 သူတွေရဲ့ အဆီးအမက်ကို ခံယူပြီး ယစ်ပူဇော်မှုကို ကျင့်နေသူတွေလဲ ဖြစ်တယ်။
 ဝါယာပန္နန်ရွတ်ဖတ်မှုကို အထင်သေးပြီး သီလဆောက်တည်မှုဆိုတာကိုသာ
 ယုံကြည်သူတွေ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ တန္တရဂိုဏ်းသားတွေအတွက် အကြီးမား
 ဆုံး ရန်သူ၊ စန္ဒရားအပေးနိုင်ဆုံး ရန်သူ...။

ဘယ်နေရာကပဲ ကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် တွေ့မြင်ရသမျှ အရာဝတ်သိမ်း
 မှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အသံတွေချည်း ကြားနေရသလိုပဲ။ ဒါဟာ
 အင်မတန်ခက်ခဲတဲ့ အချက်ပဲဖြစ်တယ်။ ငါ့ရဲ့သွေးကြောထဲမှာ လှည့်ပတ်
 မီးမျောနေတဲ့ သွေးအလျှင်တို့ကို စစ်စိတ်စိတ် ပြည့်နှက်နေအောင် နှိုးဆော်
 တိုက်တွန်းကြတဲ့ သဘောပဲ...။

“နောင်တော်... သူရိယဝဗ္ဗ...”

ကြက်သွေးရောင် တင်းတိမ်တော် ဖယ်ရှားပြီး ဝင်လာတဲ့ ညီတော်ရဲ့အသံ
 ဟာလဲ လှုပ်ရှားတက်ကြွနေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။

“အေး... ငါတခုပဲ လာခဲ့မယ်”

ညွှန့် ယစ်ပူဇော်မှုအတွက် လာခေါ်တယ်ဆိုတာ သိထားတာပဲ။ ကြေး
 ခဲရည်ကို ခဲမှာချည်နှောင် ဝတ်ရုံကို ပန်းထက်မှာတင်ပြီး လှေဝမ်းအဆောင်
 ခန်းတံ တွက်လိုက်မိရင်ပဲ...။

နီရဲနေတဲ့ ကောင်းတင်ပြင်ကြီးကို ခေ့လိက်ရတော့တယ်...။

တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး အနီရောင်တွေ ဒီဘဲအန်ကျနေတဲ့ ကောင်းကင်ကို
 ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မကြာခင်မှာပဲ လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျတော့မယ်ဆိုတာ
 သိလိုက်ပြီ။ ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်နီးပါး ပင်လယ်ထဲမှာ ရွက်လွင့်လာခဲ့ရာမှာ
 အခုညကျလာမယ့် မုန်တိုင်းဟာ အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။

လေတွေအားလုံး ရွက်ဖြုတ်ချဖို့ တော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေတဲ့ ညီတော်
 ဥဝယဒီဿယဝဗ္ဗကိုကြည့်ရင် ရယ်သွင်လာတယ်။ လော့အဘီးသီးက ပဲ့ဒင်းတွေ
 ဟာလဲ အမိန့်အမျိုးမျိုးကိုပေးရင် အလုပ်ရှုပ်နေကြတယ်။ လူမိုက်တွေပဲ။

မုန်တိုင်းကျလာတော့မယ်ဆိုရင် ရွက်တိုင်က ရွက်တွေမြုတ်ဖို့ ကြိုးတွေ
 ဘင်းထင်သည့်နှောင်ဖို့ဆိုတဲ့ အလုပ်တွေဟာ သာမန်လေ့သမားတစ်ယောက်
 သော်မှ သိဘားသင့်တဲ့ အသေးအစ့ လုပ်ငန်းတွေပဲ။ တာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ဖို့
 လုပ်စဉ်တွေနဲ့ အချိန်ကုန်ရမှာလဲ လူမိုက်တွေ။

“ဟေ့ ဥဝယဒီဿယဝဗ္ဗ... အဲဒီအလုပ်တွေဟာ လီဂေါရဥပရာဇာ
 တစ်ယောက် လုပ်ရမယ့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး။ မင်း ဒီကုံလာခဲ့ခမ်း”

ရှေ့မှာ ကျွဲကျွဲလေး ဒူးထောက်နေတဲ့ ဥဝယဒီဿယဝဗ္ဗဟာ ဒီလိုဆို
 တော့လဲ ယစ်ပူဇော်မယ့် သိုးငယ်တစ်ကောင်အတိုင်းပဲ။

“မုန်တိုင်း ဘယ်အချိန်ကျမယ်လို့ ပဲ့ဒင်းဖုဖုတွေက ပြောသလဲ”

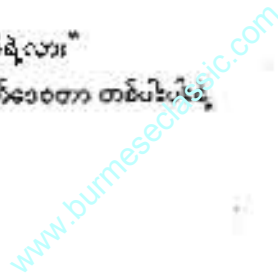
“လမထွက်ခင်မှာပဲ ကျလာမယ်လို့ ပြောပါတယ်... နောင်တော်”

“အေး... ကောင်းပြီ ယစ်ဆရာကို ခေါ်စမ်း”

အခွေလိုက် ဇာလိပ်လိက်ကုနေတဲ့ ယစ်ဆရာရဲ့ ဆံပင်တွေဟာ ဖြေစိမ်း
 တွေ ဆစ်ဂိုင်းပေါ်မှာ လူးလွန်နေပုံနဲ့ တူနေသေးတယ်။ မည်းနက်တဲ့ သူ
 မျက်နှာဟာ နီးလောင်ထားတဲ့ သစ်ငုတ်တိုအတိုင်းပဲ။ သူ့ဥပမီရုပ်ဟာ သူ
 ဂါထာ သူ့ဖော်ပညာနဲ့ လိုက်ဖက်ပါပေတယ်။ အင်မတန် ဂုဏ်ပြောက်တဲ့
 ယစ်ဆရာပေပဲ။

“ယစ်ဆရာ... မုန်တိုင်းကျတော့မယ်... ဆီရဲ့လား”

“မုန်တိုင်း... လှုပ်စိမ်းမှု မုန်တိုင်းကို အစိုးရတဲ့ ဇော်ဝေဝတာ တစ်ပါးလို့
 ခေါ်သလဲ”

“ဟုတ်ပြီလေ... ဝါကို အယ်လိုလွတ်မလဲ”

“လေမုန်တိုင်းကို အစိုးရတဲ့ နတ်ဒေဝတာအတွက် အသားဖြူတဲ့ ကျွန်
... ကားဟစ်ယောက်၊ ပင်လယ်ကို အစိုးရတဲ့ နတ်ဒေဝတာအတွက် အသား
... မည်းတဲ့ ကျွန်ယောက်ကားဟစ်ယောက်ကို ယစ်ပူဇော်ရလိမ့်မယ် အရှင်”

“ဒီအခါမှာ မုန်တိုင်းမကျတော့ဘူးလား”

“နတ်ဒေဝတာများဟာ ခေါသလွှာကလာကြရင် ပြန်လည်သိမ်းဆည်းခို
... ခဲ့ပါသွား သို့သော် မုန်တိုင်း ယစ်ပူဇော်မှုကို ရရင်တော့ သူတို့ ခေါသကို
... သေချာပစ်လိုက်ကြပါစေ”

“မုန်တိုင်းကတော့ ကုမယ်... ဝါပေမဲ့ သိပ်မပြင်းထန်ဘူး ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်... အရှင်”

“ကောင်းပြီ... ညီတော် ဥပယဒိဿယဝဓမ္မ ကြွေးရဲ့လားဟေ့၊ ယစ်
... ပူဇော်ဖို့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ဝမ်း”

အသားဖြူတဲ့ ကျွန်အတွက် ဟရိဂ္ဂုဿက ပမ်းလာတဲ့ လှေသမားတစ်
... ယောက် အသားမည်းတဲ့ ကျွန်အတွက် အယုတ္တယက ပမ်းလာတဲ့ သွဲပန်းလှေ
... သမားတစ်ယောက်၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပါပဲ၊ ယစ်ကောင်တွေဟာ လှေဦး
... ကုန်းပတ်ပေါ်မှာ တော်ဟစ်ငိုယိုပြီး အသနားခံကြသေးတယ်၊ တိရစ္ဆာန်ယစ်
... ကောင်တွေတောင်မှ ဒီလောက်မကြောက်တတ်ဘူး။

“မန္တန်ရွတ်ပြီးပါပြီ... ယစ်ပူဇော်နိုင်ပါပြီ”

ယစ်ဆရာရဲ့ စကားဟစ်ဆုံးနဲ့ ကျွန်နှစ်ယောက်ကို ကြိုချည်ပြီး ပင်လယ်
... ထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သလိုဟာ မရွေးမနှောင်းပဲ၊ အင်မတန်သပ်ရပ်တဲ့ ယစ်ပွဲ
... ပေပဲ။

ကျွန်နှစ်ယောက် ပင်လယ်ရေအောက် နှစ်မြှုပ်သွားချိန်နဲ့ မုန်တိုင်းဝတင်
... ကျရောက်လာချိန်တို့ဟာလဲ မရွေးမနှောင်းပဲ။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက လိုက်ဆင်တွေများ ကောင်းကင်ကနေပြီး တစ်စုတစ်ဝေး
... ကြီး တော်ဟစ်ပုံသန်းလာကြသလား တောက်ပစရာတယ်၊ အတော်ပြင်းထန်တဲ့
... မုန်တိုင်း။

အဝေးဆီက ပြေးလာတဲ့ လှိုင်းလုံးတွေဟာ တောင်ကုန်းတွေ မှောက်လာတဲ့
... အတိုင်း။

ပထမဆုံးလှိုင်းလုံးနဲ့ ပထမဆုံးလေပြင်းမှာပဲ စစ်မြင်းတွေ တင်လာတဲ့
... သူတစ်စုနင်း နှစ်မြှုပ်သွားပြီလို့ ညီတော်က သတင်းပေးတာသည်။

ပဲ့နင်းမျှနေကျနဲ့ လှေသမားတွေဟာ တော်ဟစ်ပြီး ခြူးလွှားနေကြတယ်။
... အယုတ္တယကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရုံက ဆယ်ရက်လုံးလုံး မြို့ကို ဝိုင်းဝန်း
... ဝိုက်ဆိုခဲ့ရတယ်။ မြို့ထဲဝင်ရေမှာ ပြစ်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲတွေအားလုံးရဲ့ တော်ဟစ်
... သံထက် ယခုမုန်တိုင်းရဲ့ တော်ဟစ်သံက ပိုပြီး ကျယ်လောင်ပယ်လို့ ထင်
... တယ်။ ရွက်တိုင်တွေ ဖြောင်းဖြောင်းကျနေကျသံ၊ ရေပုခင်းရဲ့ လှိုင်းလုံးခိုက်ပုတ်
... သံ၊ တိုက်လှေအချင်းချင်း တိုးဆောင့်ရာက မြည်ဟည်းလာတဲ့ အသံ။

ဘယာနက တိုက်လှေရွက်တိုင်တစ်ခုမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးနဲ့ပတ်
... ချည်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ယစ်ဆရာကို တွေ့လိုက်ရတော့...။

“ဟေ့... ယစ်ဆရာ ကျွန်ဖြူတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်မည်းတစ်ယောက်
... ကို ယစ်ပူဇော်လိုက်ရင် နတ်ဒေဝတာရဲ့ ခေါသလှေပစ်သွားမယ်ဆို...။ ကြား
... ရဲ့လား မုန်တိုင်းသံတွေ...။ မင်းကြားရဲ့လား မင်းရဲ့ ယစ်ပူဇော်မှုဟာ တာများ
... ထိရောက်လို့လဲ၊ မင်းဟာ နတ်ဒေဝတာ အမည်နာမတော်ကို အသုံးပြုပြီး
... မဟုတ်တာတွေပြောတဲ့ လူလိမ်လူညာ”

“... မဟုတ်ပါဘူး... ဘုရင်မင်းမြတ်၊ နတ်ဒေဝတာများရဲ့ ခေါသ...။”

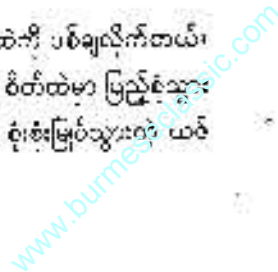
“တိတ်... သူရိယဝဓမ္မဘုရင်ရဲ့ ခေါသကို မင်းအရင်နားလည်သွားရ
... နေမယ်”

မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်နှင့် တူနေတဲ့ ယစ်ဆရာကိုယ်ဟာ လက်ထဲ
... မှာ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခု ကိုင်မြှောက်ထားရသလောက်ပဲ ချီတယ်။

“သနား... တေ့... မူပါ... အရှင်... ဘုရင်မင်းမြတ်”

“တိတ်စမ်း... လူလိမ်လူညာ...။ နတ်ဒေဝတာများဟာ ကျွန်ဖြူနဲ့
... ကျွန်မည်းတို့ရဲ့ စာသွေးအသားထက် နှစ်လို မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ရဲ့ အသွေး
... အသားကို...။”

ကိုင်မြှောက်ပြီး လှိုင်းလေထန်နေတဲ့ ပင်လယ်ထဲကို ပစ်ချလိုက်တယ်။
... ဘာကယ်မုန်တိုင်းနဲ့ ယစ်ပူဇော်မှုကို ပြုလုပ်လိုက်ရလို့ စိတ်ထဲမှာ ပြည့်စုံသွား
... တယ်။ လှိုင်းတွေကြားက ဝဲကတော့ကြီးတစ်ခုထဲမှာ စုံစမ်းမြှုပ်သွားတဲ့ ယစ်

အရာသူခိုက် ပင်လယ်ရဲ့ နတ်ခေတောရွှေမှောက် သင်္ကေတတိုင် ရောက် သွားပေတော့။

တစ်ခွင်တစ်ပြင်လုံး မည်းမှောင်နေတဲ့ ကောင်းကင်၊ ပီလောက် လေပြင်း မှန်တိုင်း ကူးနေပုံတော့ လဟာ ဘယ်မှာထွက်လာနိုင်တော့မှာလဲ။ ညဟာ တစ်ညလုံး မှန်တိုင်းနဲ့ပဲ အတိတ်ပြီးနေတော့တယ်။ အယာနက တိုက်လေထာ လှိုင်းလှဲပေါင်း ဘယ်လောက်ကို ဖြတ်တော်ခွဲရပြီလဲဆိုတာ မေးရတယ်နော် တော့ဘူး။ မှန်တိုင်းက ကြောငှာတစ်ခုလုံးမှာ တိုက်ခတ်နေပြီလို့ကောင် ဆိုနိုင်မယ်။

နံနက်လင်းအားကြီးမှာ ပင်လယ်ပြင်နဲ့ မိုးကောင်းကင်တို့ရဲ့ နတ် ခေတောများဟာ သူတို့ရဲ့ဒေါသကို ပြန်ပြီး ရှုပ်သိမ်းသွားခဲ့တယ်။

ရေပြင်မှာ ရွက်တိုင်အကိစ္စအပုံသွေး လှေတွေရဲ့ အပိုင်းအစတွေ...။

"ညီတော် ဥဒယဒိဿ၊ အားလုံးကို စစ်ဆေးပြီးပြီလား"

ပြီးပါပြီ နောင်တော် တိုက်လှေသုံးစင်းပဲ လုံးဝနစ်မြုပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ရဲမက်ငါးရာလောက်ဟာ အခြားလှေတွေဆီကို ကူးသွားနိုင်ကြလို့ အသက် သုံးသာရာ ရခဲ့ပါတယ်။ ကျန်တဲ့ တိုက်လှေတွေကတော့ ပြောပလောက် တောင် မပျက်မီးခဲ့ပါဘူး။ ပဲခင်းပုနေတော့ဟာ တာဝန်ကျေကြပေတယ်။

ယစ်ဆရာမိုက်ကို ငါကိုယ်တိုင် ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချခဲ့လို့ နတ်ခေတော ဟာ အမျက်ဒေါသကို ဖျံသိပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ပြောပလောက်တောင် မပျက်မီးပါဘူး။

"အင်း...။ ရဲမက် သုံးရာကျော်လောက်တော့ ဓရဓအာက်ရောက်သွား ပြီပေါ့ ဟုတ်လား ဥဒယဒိဿယဝမှ"

"ဝေးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက် ရွိပါတယ် နောင်တော်"

"ကိုယ့်အသက်ကိုယ်တောင် မကယ်နိုင်တဲ့ လူခိုက်တွေပဲ"

"သူတို့ဆုံးရှုံးသွားရတာက အရေးမကြီးဘူး နောင်တော်"

"ဘာက အရေးကြီးနေသလဲ"

"စစ်မြင်းတွေတင်တဲ့ လှေရွှစ်စင်း နှစ်မြှုပ်သွားပါတယ်၊ စစ်မြင်းရွှစ်သယ် ဆုံးရှုံးသွားပါတယ်"

"အင်း... မြင်းအကောင် တစ်ရာရှစ်ဆယ် ကျန်ပါသေးတယ်လေ။ ဟေ့... ဟိုမှာဘာလဲ"

ပင်လယ်ရေပြင်မှာ ဖုဝေးမှောပါလာတဲ့ အပြာရောင်ရှိတဲ့ အရာတွေဟာ နေဦးထက်ဆီက လာနေကြတယ်။ ဒါဟာ လီဂေါရိုက်လှေတွေရဲ့ အပိုင်း အစ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လီဂေါရိုက်လှေတွေမှာ အပြာရောင်မြယ်ထားတဲ့ အရာ တွေမရှိဘူး။

"ဆယ်ကြစမ်းဟေ့..."

ရနိုင်သမျှ ဆယ်လာကြတဲ့ အရာတွေဟာ အပြာရောင်သစ်ပျဉ်စတွေ၊ စာချို ပျဉ်စတွေအပေါ်မှာ ထွင်းထားတဲ့ စာလုံးတွေ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဝီဇာလုံး တွေအရ ဒီပျဉ်စတွေ ဘယ်ကမှောလာသလဲဆိုတာ သိလိုက်ရပြီ။

"ဟေ့... ဒါ ရာမညသားတွေသုံးတဲ့ အက္ခရာတွေ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် အရှင်၊ ဒါဟာ ရာမညအက္ခရာတွေပေါ့"

"အရှင်... ဒီပျဉ်စအပိုင်းအစတွေဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဆီက လှေပျက်တွေရဲ့ အပိုင်းအစတွေပဲ"

"ဟာ... ဒါဟာ အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှာ ဆိုက်ကပ်ထားတဲ့ လှေဆီက မှောလာတာ ဖြစ်ရမယ်"

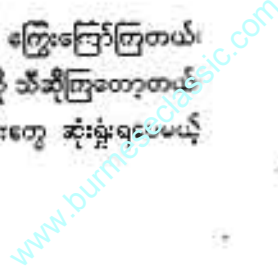
ဝိုင်းဝန်းပြောဆိုသံတွေ အဆုံးမှာ အင်မတန် သေချာတဲ့ အချက် ဆစ်ချက် ရလိုက်တယ်။

နတ်ခေတောများရဲ့ တန်ခိုးတော်ပေပဲ။

"ဟေ့... ငါတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနဲ့ မတေးတော့ဘူး။ ရန်သူတိုင်းပြည်ကို ရောက်တော့မယ်၊ ငါတို့ရဲ့ ရဲရင့်တဲ့ စစ်သည်များ၊ ဘေရစ်အရှင်မရဲ့ သား ဆက်များ၊ သင်တို့ ရန်သူရှိရာကို မကြာခင် ချောက်တော့မယ် ငါလူများ"

ငါ့ရဲ့ ဟစ်ကြွေးသံဟာ မှန်တိုင်းကြောင့် အားငယ်တုန်လှုပ်နေကြတဲ့ ရဲမက်အားလုံးကို လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ။

လက်နက်တွေကို ကိုင်မြှောက်ပြီး တစ်ခဲနက် ကြွေးကြော်ကြတယ်။ ဘေရစ်အရှင်မရဲ့ စာမတော်ကို ခွတ်ချိုပြီး စစ်တေးကို သီဆိုကြတော့တယ်။ မှန်တိုင်းကြောင့် လှေတချို့နဲ့ စစ်သည်၊ ရဲမက် မြင်းတွေ ဆုံးရှုံးရပေမယ့်

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနဲ့ နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း မူလို သိလိုက်ရတာဟာ နတ်ဘုရားများရဲ့ စောင့်မူပေးပေး အင်း . . . ငါ့ကိုယ်တိုင် သိခဲ့ဆရာကို ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချလိုက်ခဲ့တဲ့အတွက် အရှင်မိခင်အဖေက ကျညီလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။

“ပဲနင်းပုစုကြီး လာခမ်း”

“အသင့်ရှိနေပါတယ် အရှင်”

“ခန့်မှန်းကြည့်လိုက်ခင်း၊ ရန်သူရဲ့ အဝေခာဆိပ်ကမ်းဆိုတဲ့ နေရာထိုင်းတို့ ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်နိုင်မလဲ”

“ညက တိုက်ခတ်တဲ့မုန်တိုင်းဟာ သူတို့ဆီကိုလဲ ရောက်သွားခဲ့တယ် အရှင်၊ အဲဒီ လေပြင်းဝက်ကြောင့် သူတို့လေ့တွေဟာချို့ ပျက်စီးပြီး ပျဉ်စေ့တွေ ဖိမနက် ဖိနေရာကို ရောက်လာတယ်ဆိုတော့ လေတိုက်ကားအရ အကွာအဝေးရယ်၊ မုန်တိုင်းရဲ့ အရှိန်ရယ်ကို ခန့်မှန်းကြည့်ရင်း အင်း . . . မူလို ဆင်ကြိမ်သွားတဲ့အခါမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်မျိုးတို့ ဒီည သန်းခေါင်မတိုင်မီ ရန်သူဆိပ်ကမ်းဆီ ရောက်နိုင်ပါမယ်အရှင်”

“ဒါထက် မစောဘူးလား . . . ဟေ့ . . .”

“မစောနိုင်ပါဘူးအရှင်၊ လေက ကြိမ်လွန်းလှပါတယ်”

“အင်း . . . ဒီအချိန် ရောက်နိုင်ရင်လဲ ကောင်းပါမယ်လား၊ ညသန်းခေါင်အချိန် ဒင်းတို့ အိပ်မောကျနေချိန်မှာ ဒင်းတို့ဆိပ်ကမ်းကို ဝင်စီးရတာ အဆင်ပြေတာပေါ့လေ၊ ကံပေ့ . . . ရဲမက်များ ဒီညသန်းခေါင်အချိန်မှာ ရန်သူ့ဆိပ်ကမ်းဆီ အားလုံး အသင့်ရှိကြတော့”

“ပဲနင်းပုစုကြီးရဲ့ ညသန်းခေါင်အချိန် ခန့်မှန်းချက်ဟာ အတိအကျ ရှိပေတယ်။

လရောင်အောက်မှာ ဒင်းတို့ အဝေခာဆိပ်ကမ်းက မည်းနက်နေတဲ့ ခံတပ်လို အဆောက်အအုံကို ကျောက်ဆောင်တွေနဲ့အတူ တွေ့လိုက်ရပြီ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ဆိပ်ကမ်းကို မြင်ရပြီ။

မိုက်ခဲတဲ့ မနုဟာဘုရင် . . . သင့်ရဲ့ မိုက်မမှပန်းကို မကြာခင် သင်ခံတော့မယ်၊ ထေရဝါဒကို ပြန့်ပွားစေတဲ့ ငါ့ရဲ့ကိုးကွယ် ထိပါးတဲ့ သင့်ရဲ့ပိန္နဲပိဋိအဖြစ်ကို သင်ပေးဆပ်ရတော့မယ်။ “နေ” အဆင်းကဲ့သို့ ဝင်းဆိန်သစ်

သံကွယ်ကျပ်ကို ဆင်မြန်းသူဆိုတဲ့ ယုဒီယဝဋ်တို့ကို ခံယူအပ်သော ငါ့ရဲ့ ဘုန်းလက်ရုံးအောက်မှာ သင်ပြားပြားမှောက် ရောက်ရတော့မယ်။

“ဟေ့ . . . တိုက်လေ့မြောက်အယ်က ဆင်တွေထားတဲ့ ရင်ပြင်ရှိရာ ဆိပ်ကမ်းဘက်ကိုသွား။ ငါ့ဆီက အယာနကတံပိုးသံ ကြားလိုက်တာနဲ့ မင်းတို့ရဲ့ ဖိုးလွဲတွေကို စပြီး ပစ်ခတ်ပေးတော့၊ ရွတ်တွေထားလဲသိမ်း၊ လေ့သမားတွေ အားလုံး လေ့ထက်ကိုကိုင်၊ ပဲနင်းတွေက လေ့ထက်သံ ညင်သာသဖြည့် ညင်သာစေရအောင် အုပ်ချုပ်ကြ။ ကံ . . . ညီမကံ . . . စစ်ပြင်းလေ့အစုကို ဦးဆောင်ပြီး ဆိပ်ကမ်းတပ်မက တစ်ချိန်ထိုး စီးနှင်းဖို့ နေရာယူပေးတော့ဟေ့၊ မီးလွှဲပစ်မယ်၊ ရဲမက်တွေ ငါတို့ဒီးသံတို့ နားစွင့်ကြ၊ ငါတို့ လောက်လာတာကို ရန်သူမသိဘူး”

စူးရှတဲ့ တံပိုးသံတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။

အယာနက တံပိုးဆရာဟာ ငါ့ရဲ့ ဒါးစည်းကြိုးမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ဘယ်လို တံပိုးသံလဲ။

“ငြော့ . . . ဒင်းတို့ ခံတပ်ဆီကကွီး”

သူရိယဝဋ်သုရင် စကရာစ် ရောက်လာတာကို ဒင်းတို့ သိဘူးပြီကွီး။

“ဘောရစ်အရှင်မရဲ့ မျိုးစေ့ကကို ရန်သူ့အဖွဲ့နဲ့ မြည့်တင်းဖို့အတွက် အစွမ်းရှိသဖြင့် တိုက်ကြ . . . ရဲမက်အပေါင်းတို့ . . .”

မှောက်မှာ တပည့်တော် အပ်နှံထားပါရစေ ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ လက်တွေ့ဟာ လက်နက်တွေကို စွဲကိုင်ရပါတော့မယ်ဘုရား”

လက်ကောက်ဝတ်မှ နိပ်ပုတီးထီ ချွတ်လျက် ပခုံးထက်မှ တဘက်ပဝါကိုနှာလျက် မနှုဟာသည် နှုတ်မှလည်း တထွတ်ထွတ် ရေရွတ်နေလေသည်။ ထို့နောက် အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရ မထေရ်တို့၏ ခုပ်တုရွေ့မှ “ပိဋကတ်အစုံ သုံးဆယ်”ကို မမှိတ်မသန် ကြည့်နေသည်။

တံပိုးသံကား ခန်းမဆောင်အတွင်းသို့ ထိုးဖောက်လာ၏။

မနှုဟာ၏ မျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း တင်းမာသွားပြီးနောက် ရုပ်တုများ ရှေ့မှောက် ပိဋကတ်တော်များ ရှေ့မှောက်မှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ အဝေရာခံတပ် မုခ်ဆီသို့ ခြေလှမ်းများကို ဦးတည်လိုက်သည်။ သောဏက္ခတ္တရခန်းမဆောင် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်လျှင်ပင် ဗိုလ်မင်းကြီးနှင့် နန်းရင်းဝန်တို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ နန်းတော်စောင့်တပ်မှ စစ်သည်အချို့လည်း ပါလာကြသည်။

“လိခါရတိုက်လှေတွေ အဝေရာကို ဦးတည်ပြီး ဒိုတက်လာနေပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်... အားလုံး တစ်ရာကျော်နဲ့မယ်လို့ ယူဆရပါကယ်”

ဗိုလ်မင်းကြီးဝင်၏ ရင်ကျက်သော မျက်နှာပေါ်၌ ငိုကြွေးသော အသွင်ပျား ပေါ်နေသည်။ တိုမင်းသော နန်းရင်းဝန်ကြီးကား ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ တေးကြည့်နေလေသည်။

“နန်းတော်စောင့်တပ်မမှာ ချောက်နှစ်ရာလောက်ပဲ ချန်ထားခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ ချောက်တွေအားလုံး ခံတပ်မုခ်ဆီကို သွားကြ” ကျောက်မောင်းခလုတ်တွေတိုင်းမှာ အဆင်သင့်လုပ်ထား ဆိပ်ကမ်းတပ်မက ဗိုလ်မှူးတွေအားလုံး ကိုယ့်တပ်မမှာ ကိုယ်ရှိနေကြပေစေ၊ ပင်လယ်အော်အလုံးကို ရန်သူ့လှေတွေ ရောက်လာပြီဆိုတာနဲ့ ကျောက်မောင်းခလုတ်တွေကို ဖြုတ်ကြပေတော့။ နန်းရင်းဝန်ကြီးသင်က အသက်အရွယ် ကြီးလှပါပြီ။ ကေလာသ နန်းတော်စောင့်တပ်ဆီကို ပြန်သွားပါ။ ကျန်တဲ့ ဗိုလ်မင်းတွေအားလုံး ကျွန်ုပ်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ”

တိုးတောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာ မနှုဟာသည် စစ်ဗျာဟာကို အငိုနဲ့ ချေးလိုက်ပြီး အဝေရာခံတပ်အလယ် မုခ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သီဂေါရ

အခန်း (၆)

စန္ဒာမြ

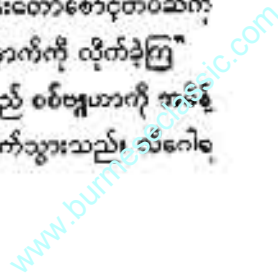
အဝေရာခံတပ် တံပိုးခရာသံသည် ကေလာသတောင်တော်၏ ညွှန်တိုက်ပုတ်လှုပ်နှိုးလိုက်လေသည်။ တောင်စောင်းတပ်မတွင် မှီနေသော ရဲမက်များသည် ခံတပ်ဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ အဝေရာနှင့် အဘယာဆိပ်ကမ်းစောင့်တပ်မများကား ရက်ပေါင်းများစွာ အသင့်ပြင်ထားခဲ့သော လက်နက်တို့ကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

တံပိုးခရာသံ ပေါ်လာသောအချိန်၌ သောဏက္ခတ္တရခန်းမဆောင်အတွင်း မှီနေသော မနှုဟာဘုရင်သည် မြိတ်ထားသော မျက်စိအစုံကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ အဆက်မပြတ် စူးစူးသည့် တံပိုးသံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်းပင် သိလိုက်ပေပြီ။

“ရန်သူတွေ လာပါပကော... ”

တံပိုးခရာသံသည် ကေလာသနန်းတော်မှ အသောင်ဆောင် အခန်းခန်းကို ဖြတ်ကျော်လျက် သောဏက္ခတ္တရခန်းမဆောင်ရှိရာသို့သာ ရုပြိုင်လာနေသည်ဟု မနှုဟာဘုရင်က တင်မိနေပေသည်။

“အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရ မထေရ်မြတ်တို့ ဘုရား... ၊ သာသနာတော်ရဲ့ရန်သူ မိစ္ဆာတွေ ရောက်လာကြပါပြီ။ တပည့်တော်ရဲ့ ဟောဒီ နိဗ္ဗာန်ပုတီးနဲ့ ဟောဒီ ရှားရောင်တဘက်ပဝါကို အရှင်ဘုရားတို့ရဲ့ ခုပ်တုရွေ့

တိုက်ပွဲများသည် ခံတပ်မှန်အတွင်းရှိ ကျောက်မောင်းခလုတ်များ ပစ်လွှတ်
ရောက်ရှိနိုင်မည့် ပင်လယ်အော်ထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မင်း
ဌေးကသည် ဆိပ်ကမ်းတစ်ဖက်အားလုံးကို အချက်ပေးနိုင်မည့် အဝေရာတံငါ
များရှေ့တွင် နေရာယူလိုက်သည်။ သူ့ဘေးမှ မနုဟာ၏ အမိန့်သံကိုတောင့်
ရင်း သူ့ဘုရင်ကို စေတနာကြည့်နေလေသည်။

အမြဲတစေ အမြဲရောက်ကိုသာ ဝတ်ဆင်တတ်သော မနုဟာ၏ ကိုယ်
ပေါ်၌ ကြက်သွေးရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ ရောက်ရှိနေပြီ။ ရှားရှပ်ရောင်
တသက်ဝတ်တို့ကိုသာ လွှမ်းမိုးခဲ့သော ပန်းပေါ်၌လည်း ကြေးဝါရောင် ဝတ်ဆင်
တိုင်းက နေရာယူထားပြီ။ ဗိုလ်မင်းမြတ်စသည် သူ့ဘုရင်၏ ထည်ဝါနိုင်န
သော စစ်သူရဲကောင်းပုံစံကို ကွေ့မြင်ရသည့်အတွက် ယုံကြည်ကိုးကွယ်စိတ်
များ ကမ္ဘာဖွား ပေါ်လာနေသည်။

မနုဟာဘုရင် ဘေးတွင်လည်း ကျောက်ဆစ်ပညာရှင် သမိန်သည် တစ်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အလား မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ ရန်သူ့တိုက်လှေများထို့
ဝတင်တွေ့ရှိပြီး အဝေရာတံငါးခုခုကို မူတိုက်၍ အချက်ပေးခဲ့သူကား ထိုထံ
ရွယ်သော ကျောက်ဆစ်သမားလေး ဖြစ်နေသည့်အတွက် ဗိုလ်မင်းမြတ်စ
အံ့အားသင့်နေသည်။

လရောင်အောက်မှ လီဂေါရတိုက်လှေတို့၏ ရွက်တိုင်မည်းမည်းများ ပြို
ထင်ရှားလာနေကြသည်။ အကြီးဆုံးသော တိုက်လှေတစ်စင်းကို ရှေ့ဆုံးတွင်
တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ဓမ္မဆုံးမှ လှေအစုစည်း ပင်လယ်အော်ထဲသို့ ချီဝင်
လာကြပြီ။

မနုဟာသည် ရှေ့ဆုံးကလေးကြီးကို နူးဖူးဝါးဝါးကြည့်ရင်း ခေါင်းကို
ညှိတ်လိုက်သည်။ မနုဟာ၏ အမိန့်ကို ရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်မင်း
မြတ်စသည် ကျောက်မောင်းခလုတ်များကို အချက်ပေးသည့် တံပိုးကို မူထိ
လိုက်လေသည်။

ညသည် ရုတ်ခြည်း ပြောင်းလဲသွားလေသည်။
ခံတပ်မှန်ထဲတွင် ဝတ်ဆင်ထားသော ကျောက်မောင်းခလုတ်များကို
မောင်းတံများ လွှဲဖိုက်သံနှင့်အတူ ကြိမ်းမားမသော ကျောက်တုံးကြီးများနှင့် မီးလွှဲ

များတောက်နေသည့် မီးလုံးကြီးများသည် ကျောက်ဆောင်များကိုမြတ်၍
ပုံသန်းသွားကြသည်။ ပင်လယ်အော်ရေပြင်တွင် တဝန်းဝန်းအသံများ မြည်
ဟည်းလာသည်။ လီဂေါရလှေများမှ တစ်ခဲနက် အော်ဟစ်ကြွေးဝါးသံများလည်း
ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဤအသံများသည် အဝေရာဆိပ်ကမ်းနှင့် ကေလာသကောင်းကင်ပေါ်
တွင် လပေါင်းများစွာကတည်းက ရစ်သိုင်းလွှမ်းမိုးနေခဲ့သည့် စစ်ပွဲကို
ဒွင်လှမ်းပေးလိုက်သော ဝစ်၏ ပထမအသံများပေတည်း။

“ရန်သူ လီဂေါရတွေကို ချေမှုန်းကြ”
“ရာမညရဲ့ ရန်စွယ်တွေကို ဖယ်ရှားပစ်ကြ”

ခံတပ်ဆီမှ အော်ဟစ်သံများနှင့် လှေများမှ ကြုံးဝါးသံများသည် အဝေ
ရာ၏ ကျောက်ဆောင်များအကြားတွင် ပေါင်းစုံရောယှက်သွားကြသည်။
ခံတပ်ထိပ်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်သော မီးလုံးများနှင့် လှေများမှ ပစ်လွှတ်သော
မီးလွှဲများသည်လည်း ရက်ကန်းယှက်သလို လူးလာခေါက်တို့ နေကြသည်။
ကျောက်ဆောင်များ၊ ခံတပ်နံရံများကို ထိမှန်ပြီး ပျက်စဉ်ကျသွားသော မီးပွား
များသည် အေးမြသော ပင်လယ်ရေထဲသို့ ကမ္ဘာဖွား ထိုးဆင်းနေလေသည်။
မီးရှုထွန်းညှိခြင်း မရှိဘဲလျက် အဝေရာသံတစ်ဦးနှင့် ဆိပ်ကမ်းတစ်ဦးကို
တွင် အလင်းရောင်တို့ ဝင်းမြာနေသည်။ ဤမီးရောင်တွင် ခံတပ်နှင့် လီဂေါရ
လှေများ၏ ရုပ်လုံးကို နေ့အခါနှင့်မမြွား ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့နေကြရသည်။
လှုပ်ရှားပြေးလွှားနေသော စစ်သည်ရဲမက်များ၏ ရုပ်ပုံကိုပါ နှစ်ဖက်စလုံးက
မြင်နေရလေသည်။

လှေများဆီမှ ပစ်လွှတ်သော အချို့မီးလွှဲများသည် ခံတပ်ပုခံဝများထဲ
သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဝင်ရောက်သွားကြသလို ခံတပ်ထိပ်မှ ပစ်လွှတ်လိုက်
သော မီးလုံးနှင့် ကျောက်တုံးများသည်လည်း လှေများပေါ်သို့ တည့်တည့်
မတ်မတ် ကျရောက်နေကြသည်။ လေးညီမှ ထွက်ပျံလာသော မြားတို့သည်
ဤအဖိုနီတွင် နှစ်ဖက်စလုံးမှ မည်သည့်စစ်သည်ကိုမျှ ထိမှန်ခြင်း မရှိကြ
သေး။ လေးမြားတို့၏ အရာမဟုတ်သေး။

လီဂေါရတိုက်လှေများသည် ယခုအခါ ဘေးချင်းယှဉ်၍ အဝေရာဆိပ်

ကမ်းရိုးအတိုင်း နေရာယူလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ အဝေရာ၏ ကျောက်ဆောင်များအတွင်းတွင် မြှုပ်နှံထားသော သူ့ရဲခိုများနှင့် လီဂေါရလေ့များသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူမိကြပေပြီ။

အပေါ်ဦးမှ ရထားသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သူ့ရဲခိုတပ်များသည် ကျောက်ဆောင်းလှုပ်များကို အဆက်မပြတ် အသုံးပြုနိုင်နေကြသည်။ အချို့သော လီဂေါရလေ့များမှာ ပင်လယ်ဘက်မှ အတွင်းဘက်သို့ တစ်ချိန်တည်း ဝင်ရောက်လာချိန်တွင် ရေအောက်မှ ရှိနေသော ကျောက်စွန်းများနှင့် တိုက်မိကြသည်။ သို့သော် နိုင်ခဲ့သော လီဂေါရလေ့များမှာ ကွဲအက်တိမ်းပျောက်ခြင်း မရှိကြ။ လှေဦးဝမ်းပြင်တွင် ဖာကျောသော သံလွှာများ၊ တပ်ဆင်ထားကြသည့်အတွက် မကျောက်စွန်းများသာလျှင် ကျိန်းပဲ့သွားကြလေသည်။

သို့သော်... သို့ကျောက်အစွန်းများနှင့် တိုးဝှေ့တိုက်ခိုက်နေရသည့် အတွက် လီဂေါရတိုက်လေ့များမှာ ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေကြလေသည်။ အဝေရာ၏ အနီးအနားသို့ မြားတပစ် အက္ခရာအဖေထံ ရောက်အောင် မချဉ်းကပ်နိုင်ခဲ့ကြ။ ဤအခြေအနေတွင် ခံတပ်မှ ကျောက်တုံးများနှင့် မီးလုံးများလည်း အထက်မပြတ် ကျနေသည်။ လီဂေါရတို့သည် လေ့ကို ခံတပ်အောက်နားအနီး တိုးဝင်နိုင်ရန် အားထုတ်သော်လည်း လေ့သမားများကို သူ့စားထိုး၍ မရနိုင်လောက်အောင် ခြစ်ခဲ့ကြရသည်။ လေ့ကို လှော်ခတ်ရေးထက် လှေပေါ်မှ မီးလွှဲများတွင်သာ စစ်သည်တို့ကို မိ၍ အသုံးပြုနေရသည်။

တိုက်ပွဲ၏ အဦးပိုင်းအချိန်များသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအတွက် ဖြစ်သည်။ ကျောက်ဆောင်း ကျောက်စွန်းများနှင့် ည၏အမှောင်က သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘက်မှ အတူအညီပေးနေကြသည်။ လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဗ္ဗ၏ တိုက်လေ့ကြီးမှာမူ ကျောက်ဆောင်အစွန်းသုံးခုကို အကာအကွယ် ယူထားသဖြင့် ခံတပ်မှလာသော ကျောက်တုံးနှင့် မီးများသည် လှေပေါ်သို့ ထိမှန်ခွင့် မရကြသောကြောင့် ကျောက်ဆောင်များကိုသာ ထိမှန်ပြီး ရေထဲသို့သာ ကုသွားနေကြသည်။

အချို့သော ခံတပ်သူရဲခိုများ မှန်များထဲမှ မီးလွှဲများ ထွက်အန်လာသည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဲမက်များသည် မီးလောင်ကျွမ်းနေသော ကိုယ်ဖြင့်

ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးကျလာကြသည်။ သို့သော် ဝဟိုခံတပ်မှန်ရှိ ကျောက်ဆောင်းလှုပ်များမှမူ အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်ဆဲပင်။

လ၏ အလင်းရောင်သည် ချုပ်ငြိမ်းသွားပြီး ကေလာသတောင်၏ တစ်ဖက်သကွယ်ဆီမှ နေရောင်တို့ သန်းပြာလာသည်။ အချက်ဦး၏ ရောင်ခြည်ကို အရတမိယူ၍ နှစ်ဖက်စစ်သည်များသည် အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ည၏ ချုပ်ငြိမ်းမှုနှင့် နေ၏ ဖွေးဖွားမှု အကူးအပြောင်းကာလတွင် စစ်ပွဲသည် အပြင်းထန်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အဝေရာစိပ်ကမ်းရှိ ကျောက်ဆောင်း၊ ခံတပ်မှန်၊ သူ့ရဲခိုများ၊ ရေပြင်ထဲမှ လီဂေါရလေ့များပေါ်တွင် နေ၏အရောင် လွှမ်းသွားသည်။

မီးလောင်ကျွမ်းထားသည့် သူ့ရဲခိုများ၊ ကျီးပဲ့သွားသည့် မှန်ပေါက်များ အပိုင်ပိုင်ဖြစ်နေသည့် လှေများ၊ ကျောက်ဆောင်များအကြား ကျောက်ဆောင်များအပေါ်မှ စစ်သည်အလောင်းများကို တင်စားစွာ တွေ့လာရသည်။

လီဂေါရလေ့များသည် ခံတပ်အနီး မြားတပစ်အထိပင် မချဉ်းကပ်နိုင်သေး။ တစ်ဖက်စီ အသာရမှုကို သိလာကြသည့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဲမက်များမှာ တက်ကြွနေကြလေသည်။

ဘော်ဟစ်ကြိုးဝါးသံများ ပို၍ ကွယ်လောင်လာသည်။ အချက်ကျပေါ်ထွက်နေသော ဝိုလ်မင်းကြတ်ဝမ်း တံပိုးသံသည် အခြားသူရဲခိုရှိ တပ်များ၏ တံပိုးသံနှင့် ချောထွေးနေသည်။

လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဗ္ဗသည် သူ၏ ဘယာနက တိုက်လေ့ကုန်းပတ်ထိပ်တွင် လက်ပိုက်ရင်း ခံတပ်ဆီသို့ စိန်းစိန်းဝါးဝါး ကြည့်နေလေသည်။ ကျောက်ဆောင်ကို ထိမှန်၍ ကျလာသော မီးပွားစများသည် သူ့ဘေးမှ ပျံသန်းနေကြသည်။ လီဂေါရဥပရာဇာသည် သူ့အနားတွင် ရပ်နေသည်။ သူတို့ မျက်နှာများသည် မီးပွားစများထက်ပို၍ နီနေကြသည်။

"ဥဝယ... အဘယာစိပ်ကမ်းဘက်သွားတဲ့ လှေတွေကော"

"သူတို့ ပင်လယ်ဘက်ထဲကို ဝင်နေကြပါပြီ နောင်တော် အိဒီဘက်မှာ ကျောက်ဆောင်တွေ ထုထပ်လွန်းလို့ ညမောက်ထဲမှာ မတိုးနိုင်ခဲ့ကြပါဘူး။ တစ်ညလုံးလုံး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ တခုတော့ သူတို့ တစ္ဆေဝှေ့ တိုးသွားနေကြပါပြီ"

"သူတို့လေ့တွေမှာ မီးလွှဲတွေ အလုံအလောက် ပါသွားခဲ့လား"
"ပါသွားပါတယ် နောင်တော်"

"ဟေ့ . . . ပွဲနင်းမှု လာစမ်း၊ အဘယကတကို အဲဒီတိုက်လေ့ ပြောက်ဆယ် ရှိရာ လှော်စမ်း၊ ဒီခံတပ်ရွှေ ကျောက်ဆောင်ကြားထဲမှာ အလကား အချိန် ကုန်နေတယ်။ အဲဒီအဘယကတဆိပ်ကမ်းဘက်က ပင်လယ်ဘေးဘက် သွား မယ်"

ပွဲနင်းမှုသည် ဘုရင့်လေ့ကို ကွမ်းကွင်းစွာ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီး ကျောက်ဆောင် တစ်ဖက်အစွန်းဆီသို့ ဦးတည်လိုက်လေသည်။

"ဥဒယ . . . ဒီနေရာက တိုက်လေ့တွေကို အင်နိုဗေးဖွဲ့ မင်းဒီမှာ ကျန်နေ ရစ်ခဲ့၊ ဟောဟိုဘက်က အဘယကတဆိပ်ကမ်း ပင်လယ်ဘေးဘက်ကနေ ငါ့အချစ် မေးသံရမှ လေ့တွေကို ခံတပ်နားရောက်အောင် ရွေ့တို၊ ကြားလား"

လီဂေါရ ဥပရာဇာသည် အဘယကတ ဘုရင့်တိုက်လေ့ပေါ်မှ အခြားလေ့ ပေါ်သို့ ခုန်ကူးလိုက်သည်။ သူရိယဝဗ္ဗ၏ တိုက်လေ့ကြီးသည် တစ်ဖက်ဆီသို့ ကွေ့ပတ်သွားခဲ့သည်။

တိုက်လေ့ ခြောက်ဆယ်တို့သည် ပင်လယ်ဘေးဘက်တွင်းသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်ရောက်နေကြသည်ကို သူရိယဝဗ္ဗ တွေ့လိုက်ရသည်။ ဥပရာဇာ ပြောသတဲ့ သို့ပင် ကျောက်ဆောင်များ ထူထပ်လွန်းလှသည်။ ထို့ပြင် ပင်လယ်ပြင်ထဲသို့ ရွည်လျားစွာ တိုးထွက်နေပေသည်။ အဝေရာဆိပ်ကမ်းဆီမှ တိုက်ပွဲသံများ ကိုပင် သဲသဲမျှသာ ကြားရတော့သည်။

ပင်လယ်ဘေးတွင်းသို့ ဝင်နေသော လီဂေါရလေ့များသည် သူတို့ဘုရင် ၏ တိုက်လေ့ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ အားတက်သွားကြသည်။ အချို့စစ်သည်များသည် လှေငယ်များကို ရေသို့ချကာ ထုထပ်သော ကျောက် ဆောင်များအကြား လှော်ခတ်သွားကြသည်။

"ဇလ္လတစ်စင်းချစမ်း၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဲဒီအဘယကတဆိပ်ကမ်းရဲ့ ကျောက် တုံးချိရာကို အရောက်သွားမယ်"

သူရိယဝဗ္ဗ၏ လှေငယ်သည် ကျောက်ဆောင်များကြားမှ တိုးဝင်လွှတ် ဆိပ်ကမ်းရှိရာသို့ ဝင်သွားခဲ့သည်။ အဘယကတဆိပ်ကမ်းခံတပ်ကို ဝိသစွာ

တွေမြင်ရသည့် နေရာတွင် သူရိယဝဗ္ဗသည် လှေပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး အနီးရှိ ကျောက်ဆောင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်လေသည်။ မီးလွှဲများပါသည့် တိုက်လေ့ များသည် တဖြည်းဖြည်း နီးထပ်လာကြပေပြီ။

အဘယကတဆိပ်ကမ်းခံတပ်မှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ခုံမက်များနှင့် ခိုလှုံမင်းများက အဝေးဆီမှ လီဂေါရလေ့များကို ကြည့်နေရုံမှအပ မည်သို့မျှ မတိုက်ခိုက်နိုင် ကြ၊ ကျောက်ဆောင်လှေတို့များကို ပစ်လွှတ်ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်သေး၊ အလွန် ကွာဝေးလွန်းလှသည်။

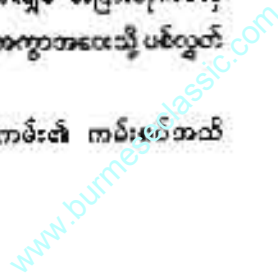
သူရိယဝဗ္ဗသည် တိုက်လေ့များမှ ငိုလှဲမှုများအားလုံးကို စုန်လိုက်သည်။ "မင်းတို့အားလုံး . . . လှေအစင်းခြောက်ဆယ် မဟုတ်လား . . . အဲဒါကို ထက်ဝက်ခွဲလိုက်စမ်း . . . လှေအစင်းသုံးဆယ်က ခုံမက်တွေက မင်းတို့ရဲ့ မီးလွှဲ တွေကို ခုပစ်လွှတ်နိုင်တာထက် နောက်ထပ် နှစ်ဆဝေးဝေးရောက်နိုင်အောင် အခု မစီမံနိုင်ကြဘူးလား"

"နေ့တစ်ဝက်ထောက် အချိန်ရရင် ချက်ချင်းစီမံနိုင်ပါတယ် အဖွင့်"
"ကောင်းပြီ၊ အမြန်ဆုံးပြု၊ တောင် လုပ်ကြစမ်း၊ ကျန်တဲ့ လှေသုံးဆယ်က ဟောဟိုမှာ မြင်နေရတဲ့ အဘယကတဆိပ်ကမ်းကို မှန်းမလွဲခင်မှာ အနိုင်တိုက် ကြရမယ် . . . ကြားလား"

သူရိယဝဗ္ဗ၏ အစီအစဉ် တောင်မြင်သွားသည်။ အဘယကတဆိပ်ကမ်းတပ်၏ ပုလဲခုံမက်အင်အားမှာ တစ်ထောင်ဖြစ် သည်။ သို့သော် အဝေရာခံတပ်သို့ အင်အားပြည့်ထားရသည့်အတွက် ခုံမက် ငါးရာခန့်မျှသာ ရှိသည်။ သူရိယဝဗ္ဗ၏ တိုက်လေ့သုံးဆယ်တွင် တစ်စင်းလျှင် ခုံမက်သုံးရာပါရှိလေရာ အဘယကတဆိပ်ကမ်း တပ်မအင်အားထက် တစ်ဆ နီးပါးသာနေသည်။

လီဂေါရတိုက်လေ့ အစင်းသုံးရာက အဘယကတဆိပ်ကမ်းတပ်မကို မှန်းမ လွှဲမိမှာပင် တိုက်ခိုက်နိုင်ကြသည်။ ဤအချိန်မှာပင်လျှင် အခြားတိုက်လေ့ သုံးဆယ်မှ မီးလွှဲများသည်လည်း နောက်ထပ်နှစ်ဆ အကွာအဝေးသို့ ပစ်လွှတ် နိုင်အောင် ပြင်ဆင်ထားပြီး ဖြစ်သွားသည်။

အခုအခံကမ်းမဲ့သွားသော အဘယကတဆိပ်ကမ်း၏ ကမ်းပုခံအသိ

လဲင်ဂါရတိုက်လေ့တို့ ဆွမ်းကပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် မိလ္လာ
ပါသော လေ့အစင်းသုံးဆယ်ကို ပြန်၍ ရပ်နားလိုက်ကြသည်။

သုနိယဝဗ္ဗသည် သူ၏ ခါးစည်းကြီးမှ ဘာသာနတ်တို့ကို ဖြတ်ယူလိုက်
သည်။

“ဟောစီ အဘယာဆိပ်ကမ်းရဲ့ အတွင်းဘက် တောင်ကြားတစ်ခုထဲမှာ
မဇုရရင်ပြင်ဆိုတဲ့ ရင်ပြင်တစ်ခုရှိတယ်လို့ ညီတော်ဥဒယဆီက သိရတာ
ဘယ် သံဒီ မဇုရရင်ပြင်မှာ မန္တလာရဲ့ တိုက်ဆင်နှစ်ရာ ရှိနေတယ်။ သူတို့ရဲ့
တိုက်ဆင်တစ်ကောင်ဟာ ရဲပက်လေးရာရဲ့ ညီမျှတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်။
ဒါပေမဲ့ ငါ့လေ့တွေဆီက မီးလွှဲတွေ ဆင်ကုန်ထဲရောက်ချိန်မှာတော့ ဒဲဒီတိုက်
ဆင်တွေဟာ အသိတ်တလနဲ့နဲ့ ဦးတည်ရာ ပြေးကြရစေမယ်။ သူတို့တပ်ကို
သူတို့ ပြန်နင်းလိမ့်မယ်။ မန္တလာရဲ့ အားအထားဆုံး သိုက်ဆင်တွေဟာ သူရိသ
ဝဗ္ဗရဲ့ တံပိုးသံအောက်မှာ ယုန်သုငယ်တွေလို ဖြစ်စေရမယ်”

ခါးစည်းကြီးမှ တံပိုးကို ဆွဲ၍ ဖြတ်လိုက်သည်။

တိုက်လေ့အစင်းသုံးဆယ်မှ မီးလွှဲများ စတင်လှုပ်ရှားကြသည်။ မီးလွှဲ
များစွာသည် အဘယာဆိပ်ကမ်းမှ ကျောက်တုံးအဖိုးများကို ကျော်ဖြတ်လျက်
တစ်ဖက်တောင်စောင်းရှိရာသို့ ပြန်သန်းသွားကြလေသည်။

တရုန်းဝန်းမြည်သံများ ပေါ်လာသည်။

ထိုနောက် တောင်ကြားရှိ မဇုရရင်ပြင် ဆင်ကုန်းများအိမ်မှ စူးစူးနစ်နစ်
အော်မြည်သံများ။

ထိတ်လန့်ချောက်ချားသော စူးနစ်သံသည် အော်သံမြည်သံများသည်
အဘယာဆိပ်ကမ်း အလယ်ပုခံတွင် ရှိနေသော မန္တလာထံ လှင့်ဝဲလာလေသည်။
ကျောက်ဆစ်သမား သမိန်သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် ထိုအသံများကို နားစွင့်
နေသည်။

“ခါ... ဆင်အော်သံတွေပဲ”

မန္တလာ၏ မျက်နှာမှာ တင်းမာသွားလေသည်။

“ဝင်းတို့ မဇုရရင်ပြင်ကို စီးလိုက်ကြပြီလား”

မန္တလာနှင့် အခြားဗိုလ်မှူးများ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေကြစဉ်မှာပင်
ကျောက်ဆစ်သမား သမိန်သည် အပေါ်ဆုံး သူရဲခိုအထပ်သို့ ပြေးတက်သွား
လေသည်။ မကြာမီမှာပင် အယောတကော ပြန်ဆင်းလာသည်။

“အဘယာဆိပ်ကမ်း တစ်ဖက်မှာ မီးလောင်နေတယ်။ ဆိပ်ကမ်းဖို့တစ်
လျှောက်မှာ လီဂေါရလေ့ သုံးဆယ်လောက် ဆိုက်ထားတယ်။ အကြီးဆုံးလေ့
ကြီးကလဲ အဲဒီနေရာကို ရောက်နေပြီ။ လေ့တွေဆီကနေပြီး မီးလွှဲတွေနဲ့ မဇုရ
ရင်ပြင်ဆီကို ပစ်လွှတ်နေတယ်”

သမိန်၏ စကားများမှာ စစ်ချွဟာအသုံးအနှုန်း မဆန်သော်လည်း
အခြေအနေအားလုံးကို ဖော်ပြနေသည်။

“ဆင်ကုန်းကို မီးလွှဲနဲ့ပစ်တာပဲ” တိုက်ဆင်တွေ လန့်ကုန်ပြီ”

ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်တကြား ရေရွက်သံ ပေါ်လာသည်။
မန္တလာသည် ခံတပ်အလယ်ပုခံအတွင်းမှ တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ခွာသွား
သည်။ သူ့နောက်မှ ဗိုလ်မှူးအချို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။

အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မရှိတော့။ ငယ်ရွယ်သော ကျောက်
ဆစ်သမား သမိန်လည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။ လက်နက်
သေးခြားအပြည့် ဆင်မြန်းကိုင်စွဲထားသော သူရဲနှင့် သူ၏ တပ်မှူးများ
နောက်မှ သမိန်၏ လက်ထဲတွင်ကား ကျောက်ဆစ်ထူသည့် ဆောက်တစ်ခု
သာ။

အဝေရာခံတပ်ရင်ပြင်၏ လှေကားထစ်များတွင်လည်း မဇုရရင်ပြင်ရှိ
ရာဘက်သို့ ပြေးသွားနေကြသည့် ရဲမက်များကို တွေ့ရသည်။ အချို့ ရဲမက်
များသည် ခံတပ်သူရဲခိုများအပေါ်မှ ဆင်းလာကြသံ ဖြစ်သည်။ ခံတပ်ပေါ်တွင်
နေရန်၊ သူရဲခိုတွင်နေရန် အမိန့်ငေးမည့်သူ မရှိ။ ဆင်ကုန်းရှိရာသို့ မဇုရရင်ပြင်
ဆီသို့ ပြေးထွားကြရန် တိုက်တွန်းပေးပေ အော်ဟစ်သည်။ အသံများသာ
ဆူညံနေသည်။

တိုက်ဆင်တို့၏ အော်သံများ ပို၍ စူးရှလာသည်။ မီးတောက်ကြီးများ

www.burmeseclassic.com

လည်း ထိုထွက်လာသည်။ ဆင်ကျုံး၏ သစ်လုံးအဆောက်အအုံများကို မီးရှို့လောင်ပြို ပြစ်သည်။ ကျုံး၏ သစ်လုံးအရံအတားများ မီးလောင်ပြိုပျက်ပါက နှစ်ရာသော တိုက်ဆင်တို့သည် ကျုံးမှလွတ်မြောက်လာကြပြီး မရေရင်ပြင်မှ လစ်ဆင့်...။

မီးတောက်များကို လန့်နေသော၊ နဂိုကလည်း ခက်ထန်သော တိုက်ဆင်ကြီးများ လွတ်ထွက်လာမည့်အရောက် လူ့အုပ်စုများကြားထဲတွင် အခြားရဲမက်များနှင့် ရောထွေးသွားလေသည်။ ယခုအချိန်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်ကို မိမိတို့အကြားတွင် တွေ့လိုက်ခြင်းအတွက် မည်သူမျှ မသုံးသြကြတော့ပေ။ လူ့တုန်းခြားနှင့်အတူ မရေရင်ပြင်ရှိရာသို့ တိုးဝေ့ဝင်ပြေးသွားသည့် မနုဿာနောက်သို့ မျက်ခြည်အပြတ်မခံဘဲ လိုက်နေသူကား ကျောက်ဆစ်သမား သမိန်ဖြစ်သည်။ မရေရင်ပြင်ဆီမှ ဆင်အော်သံများ၊ မီးလောင်ကျွမ်းသံများ ထက် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဘေးအန္တရာယ်ကိုသာ သမိန်က တွေးပူနေလေသည်။ မနုဿာကို သူလေးစားမြတ်နိုးမိနေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ဦးတည်း အနေနှင့် မဟုတ်ဘဲ လူဝူဂိုလ်တစ်ဦးအနေနှင့် မနုဿာအပေါ်တွင် လေးစားနေမိသည်။ သို့ဖြင့် မနုဿာနောက်မှနေ၍ ထက်ကြပ်မကျာ လိုက်နေလေသည်။

မွန်းတည့်နေ၏ ပုလောင်သော နေရောင်အောက်ဝယ် ဆင်ကျုံးဆီမှ မီးတောက်ကြီးများကို စာတိုင်းသား တွေ့လိုက်ကြရသည်။ ရဲမက်တိုင်းသည် မရေရင်ပြင်၏ ဆင်ကျုံးတံခါးမရှိရာသို့သာ ဦးတည်ပြေးသွားကြသည်။ သစ်လုံးအထပ်ထပ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ဆင်ကျုံးအတွင်းပိုင်းမှာ တိုက်ဆင်တို့၏ အတိတ်တလန့် တိုးဝေ့မှုကြောင့် ပျက်စီးကျိုးပဲ့ကုန်ကြပေပြီ။ ယစ်လုံးများ ပြတ်ကျသွား တိုက်ဆင်တို့ တိုးဝေ့အော်ဟစ်သံ၊ ကျုံး၏ တံတိုင်း အထပ်ထပ်ကို မီးရှို့လောင်သလိုဖြင့် မရေရင်ပြင်တစ်ဝိုက် ကမ္ဘာမြေကြီးသည် သိပ်သိမ်တုန်နေသည်။ ငလျင်တော်လဲသံနှင့်မခြား။

- “ကျုံးတံခါးကို မပွင့်စေနဲ့... မပွင့်စေနဲ့”
- “တိုက်ဆင်တွေကို အပြင်မရောက်စေနဲ့”
- “မီးကို အရှင်သတ်ကြပါ... အရှင်သတ်ကြပါ”

ရဲမက်များသည် မိမိနှင့်နီးစပ်ရာ အမိန့်သံများကို ကမ်းရှုထိုး လိုက်နာနေကြသည်။ အမိန့်ပေးသံများလည်း တစ်ခုတည်း မဟုတ်တော့။ အဝေရာ

ခံတပ်နှင့် ကေလာသနန်းတော်စောင့် တင်မမှ စစ်သည်များ ရှိရှိသမျှ မရေရင်ပြင်တွင်သာ စုန်းရောက်ရှိနေကြပြီဟု ထင်ရတော့သည်။

အဘယျာဆိပ်ကမ်းရှိ လိဂေါရသေ့များဆီမှ ပစ်လွှတ်၍ နေသော မီးလွှဲများကလည်း အဆက်မပြတ် ကျရောက်နေသည်။ တိုက်ဆင်များ၏ ထိတ်လန့်မှုသည် ဒေါသသို့ ပြောင်းသွားဟန်ရှိသည်။ မီးလောင်နေသော သစ်လုံးများကို နှာမောင်းဖြင့် သွေ့ယူလျက် ဖစ်ခတ်ကြလေသည်။ တိုက်ဆင်အချင်းချင်း တိုးဝေ့နေကြရာမှ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ထိုက်ခိုက်ကြသည်။ သူတို့ကို တစ်ကောင်ချင်း ကျုံးသွင်း၍ ခြားထားသော်လည်း အကာအရံများ ပျက်စီးကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

ဆင်ကျုံး၏ အဓိကတံခါးကြီးကို ပွင့်မလာစေရန် ဝိုင်းတိုက်ဆို့နေကြသည့် လူ့အုပ်ကြီးဆီသို့ မနုဿာသည် ပြေးသွားလေသည်။ သူ့နောက်မှ ကျောက်ဆစ်သမား သမိန်သည် ဘုရင်ကို အော်ဟစ်တားဆီးနေသည်။ သို့သော် မီးတောက်မီးလွှဲများ၏ အသံ၊ ဆင်အော်သံနှင့် ရဲမက်တို့၏ အော်ဟစ်သံများအကြားတွင် သူ့အသံ နစ်မြုပ်သွားသည်။

သူ့အော်ဟစ်သံတပေးသံ မဆိုထားနှင့်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တိုင် လူ့အုပ်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်ကိုသော်မှ သတိထားမိသူ မရှိကြ။ နှစ်ရာသော တိုက်ဆင်တို့သည် သူတို့၏ အထက်မြက်ဆုံးသော စစ်တပ်အား မရေရင်ပြင်မှ ဆင်ကျုံးသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ သေခန့်ကျွဲဟာ၏ အသွယ်နှင့်လုံး၊ ထိုနေရာတွင် မှ ကမ္ဘာပျက်ရမည့် အရောက် မည်အည့်သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားမှ လက်မခံနိုင်ကြ။

လူ့အုပ်ကြားထဲတွင် မိမိ၏ ဘုရင်မင်းမြတ် ပျောက်သွားသဖြင့် ကျောက်ဆစ်သမား သမိန်သည် ဘေးဘက်၌ ကျောက်တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားခဲ့သည်။ ကျောက်တောင်ဘေးမှနေ၍ စွာလျှင် သူ့ဘုရင်မင်းမြတ်ကို တွေ့နိုင်မည်။

အပေါ်စီးမှ စီးမြင်နေရသော မြင်ကွင်းကား နှလုံးသွေးပျက်ဖွယ်ပင်။ ဆင်ကျုံးမှ မီးရှို့လောင်ထားသော သစ်လုံးအပိုင်းအစများ အပြတ်များသည် တိုက်ဆင်တို့နှာမောင်းဖြင့် ရစ်ပတ်ပစ်ပေါက်မှုကြောင့် လေတွင် ပျံနေကြသည်။ ရဲမက်များစွာတို့သည် သစ်လုံးများထိမှန်၍ လဲကျသွားကြသည်။ အချို့ ရဲမက်များကား သွေးဓူးသွေးတန်ဖြင့် ဆင်ကျုံးထဲသို့ ပြေးဝင်နေကြ

သည်။ ဆင်းစီရဲမက်များ ဖြစ်ဟန်ထူသည်။ သူတို့၏ တိုက်ဆင်များအတွက် စီးရိပ်တကြီး ဖြစ်နေခြင်းမှတစ်ပါး တေးအန္တရာယ်ကို သူတို့ မတွက်မိကြ။ သူတို့ကိုလည်း မည်သူကမှလည်း မထားဆီးကြ။ ကျွေးအာတွင်းသို့ ရောက်သွားကြသည့် ရဲမက်များ၏ ကကြမှာကား...

သမိန်သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် မျက်လုံးများကို ပိတ်လိုက်သည်။ ဒေါသထွက်နေသော တိုက်ဆင်များအလယ်မှ ရဲမက်တို့ကို သူ မကြည့်ရဲ။ ကျောက်ဆစ်ထူသော ဆောက်သွားကို ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။

အသံကြီးတစ်သံ ဟိန်း၍ ထွက်လာသည်။

သမိန်၏ မျက်လုံးများ အလန့်တကြား ပွင့်လာသည်။

ရဲမက်တို့ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ရန် ကြိုးစားနေသည့် ဆင်ကျုံးတံခါးပကြီး လဲပြိုပျက်စီးသွားသည် အသံ။

ထွက်ပေါက်ရသွားသော တိုက်ဆင်တို့သည် တံခါးဆီသို့ ချပြုတိုးရေ၍ ထွက်လာကြသည်။ ရဲမက်တို့ကို နင်းမြတ်ကျော်လွှား သွားကြသည်။ အန္တရာယ်၏ အကြီးမားဆုံးအဆင့်ကို သိသွားကြသော ရဲမက်တို့သည် ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်သွားကြလေသည်။ တိုက်ဆင်နှစ်ရာတို့၏ ခြေသံသည် တောင်ကြားတွင် ဝဲတင်ထပ်နေသည်။

ကောင်းစွာ စေ့ကျင့်သင်ကြားထားအပ်သော တိုက်ဆင်အလိမ္မာတို့၏ အသိတရားသည်လည်း ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ သူတို့၏ ဦးစီး သူတို့၏ သခင် ဖြစ်သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဲမက်တို့ကို "ရန်သူ" ဟု မှတ်ထင်သွားကြပေပြီ။ သူတို့ ကော့ကုန်းပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ကျရောက်နေသော မီးလွှဲများသည် အတယာဆိပ်ကမ်းမှ လာနေကြသည်ကို သူတို့ မသိကြ။ သူတို့ကို အစဉ်တစိုက် ကျွေးမွေးဖြူစု လှေကျင့်ပေးခဲ့သည့် ဤသုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဲမက်များသည်ပင် သူတို့ကို ရက်စက်စွာ မီးလောင်တိုက် သွင်းနေကြသည်ဟု သူတို့ ထင်မှတ်မှားကြပြီ ဖြစ်သည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ တိုက်ဆင်အရှင် သူ့ရဲကောင်းများလည်း သူတို့ဆင်များကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေး၍ မရနိုင်တော့။ ဆင်တို့သည် မိမိအမည်ကိုပင် မိမိပျောက်ဆုံးသွားကြပေပြီ။ ဆင်ဖုန်းများ၊ ဆင်ဦးဖီးများ ကုန်းလယ်စီးများ နောက်

သိုင်းများ၊ လှဲကိုင်များ၊ ချွန်းဆွဲများ... တိုက်ဆင်နှင့် ပတ်သက်သမျှသော ဆင်စီးရဲမက်များသည်ပင် ခြေဦးတည့်ရာသို့ ပြေးလွှားကြပေပြီ။

စူးနစ်သော ဆင်အော်သံများသည် ကမ္ဘာပျက်သည့် အသံတလား။

ရဲမက်များစွာတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာများသည် တိုက်ဆင်တို့၏ ခြေအောက်တွင် ကျိုးပဲ့ကြေစွာနေကြသည်။ ဆင်တို့၏ခြေ၌ သွေးအလိမ်လိမ် ကပ်နေကြသည်။ သွေးကိုမြင်ရသောအခါ တိုက်ဆင်တို့ ပို၍ ကြမ်းကြုတ်လာကြသည်။ တိုက်ဆင်အချင်းချင်း ထိုးနှက်ကြသည်။ ကစဉ့်ကလျား ပြေးနေကြသည့် ရဲမက်များနေသက်သို့ တစ်ရှူးထိုး လိုက်ကြသည်။ တိုက်ဆင်တို့၏ အစွယ်တို့သည် ငွေးမွေးဖြူသော အဆင်းကို မဆောင်တော့။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဲမက်တို့ သွေးများဖြင့် ခြင်းခြင်းနိုင်နေသည်။

မစုရရင်မြင်သည်... . .

လှပခုံညားသော မစုရရင်မြင်သည် ချက်ချင်းပင် အရုပ်ဆိုးသွားလေသည်။

ရှုပ်ထွေးနေသော မြင်ကွင်းထဲ၌ ကြက်သွေးရောင် ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံကို သမိန်တွေ့လိုက်ရသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ်"

သမိန်၏ အော်ခေါ်သံ ပေါ်လာသည်။

မနုဟာသည် ကျောက်တောင်ကမ်းပါးယဇ်လျက် လဲကျနေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ရဲမက်များ၊ တိုက်ဆင်များသည် ဒီရေအလျဉ်တစ်ခုလို တဝေါဝေါ ခြိတ်သွားနေကြသည်။ ကျောက်တောင် ကမ်းပါးယဇ်မှာ လဲကျနေသည့် တုရင်မင်းမြတ်ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြ။

တောင်ဆီတစ်ကောင်၏ လျှင်မြန်ကွမ်းကျင်စွာမျိုးဖြင့် သမိန်သည် ကျောက်တောင်ပေါ်က ဖြော့ဆင်းခဲ့သည်။ တောင်ကြားတစ်လျှောက် ခြေထွက်လာသည့် လူအုပ်ကြီးကို ဆန့်ကျင်လျက် သူ့ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာသို့ တိုးရေ့သွားနေသည်။ မနုဟာသည် သတိမေ့မြော၍ နေပေပြီ။

"ဘုရား... . . ဘုရား... . . ဘုရင်မင်းမြတ် အသက်မှ ရှိသေးရဲ့လား"

သမိန်သည် မနုဟာအပေါ်သို့ သူ့ကိုယ်ဖြင့် တုလိမီးထားလိုက်သည်။ သစ်လုံး အပိုင်းအစတစ်ခုထိပြီး သတိမေ့မြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

"အရှင်မင်းမြတ်... အရှင်... အကျွန်... ပါ... သမိန်ပါ"

သမိန်သည် သွေးရွာသွေးထန်းဖြင့် မနုဟာ၏ လက်အစွဲကို ဆုပ်ကိုင် ခါယမ်းနေမိသည်။ သူ့ဘုရင်မင်းမြတ်ကား လှုပ်ရှားလာခြင်း မရှိ။

"ဘိုး... ဘုရား... ဘုရား"

သွင်သွင်ကျိုးလျက်ရှိသော ဘုရင်မြေတစ်ဖက်မှ သွေးပျားကို သမိန် ဝမ်းမိသွားသည်။

တိုက်ဆင်တို့သည် တောင်ကြားဆီသို့ ပြေးထွက်လာကြပေပြီ။

ထိုခြေသံကြောင့် ကျောက်တောင်များသည်ပင် လှုပ်ခါနေကြပြီဟု သမိန်ထင်မိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သူ့ပခုံးပေါ် ဓမ္မတင်လိုက်သည်။

ထိုနောက် တောင်ကြားလမ်းမှ ဖဲ့ထွက်လျက် အနီးရှိ ကျောက်တောင် တစ်ခုပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကျောက်တောင်၏ အနိမ့်ဆုံးအစွန်းပေါ်သို့ သူ့ရောက်သည့်အချိန်မှာပင် မနုဟာ လဲကျသည့်နေရာသို့ တိုက်ဆင်တစ် ကောင် နင်းမြတ်သွားသည်။

သူ့ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ပခုံးပေါ်တွင် ဓမ္မတင်ထားနိုင်လျက်ကပင် သမိန် သည် ထိတ်လန့်ထုန်လှုပ်သွားလေသည်။

"ဘုရား... လက်မတင်လေးပါလား"

သတိမေ့မြောနေသော မနုဟာကို ထမ်းပိုးလျက် ကျောက်ဆစ်သဖွယ် သမိန်သည် ကျောက်တောင်၏ ပို၍ပို၍ မြင့်မားသော အထက်ဘက်ဆီသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ တက်သွားလေသည်။

မုရုရုရင်ပြင် တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်မှာကား တိုက်ဆင်တို့သည် ဒေါသပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလွှားကြဆဲ...။

ဤတောင်ကြားလမ်း၏ အဆုံးဝယ် ကေလာသနန်းတော်မှခံဝ လှေအား ထစ်များ ရှိနေပေသည်။

အဝေရာဆိပ်ကမ်းဆီမှ တိုက်ပွဲသံများကို ကေလာသနန်းတော်ဆီမှ အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ တော်ဟစ်ကြွေးဝါးသံများ ဖီးလွှဲမှာပင် ကျောက် တုံးများ ထိမှန်သံများကို ကြားနေရသည့် ဖိစုရားကြီး သီးဖာသည် ဘုမရာသ နန်းတော်ထဲတွင် ထိုင်နေခြင်းမှာ မရွေးသာတော့ ပင်လယ်ကမ်းခြေတစ်ခုလုံး ကို မြင်နိုင်သည် သောကျဏ္ဍရခန်းမဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီး နှင့် နန်းတော်စောင့် တပ်မဟာတို့လည်း သီဒီလာ ဖိစုရားကြီးနောက်မှ လိုက်ပါ လာခဲ့ကြသည်။

သောကျဏ္ဍရခန်းမဆောင်၏ လေသာပြတင်းပု ဂြုဏ်လျှင် စစ်ပွဲတစ်ခု လုံးကို မြင်နိုင်သည်။ အစဉ်အပြု ဖြူရော်ဖျော့တော့နေခဲ့သည့် သီဒီလာ၏ မျက်နှာပြင်၌ သွေးရောင်တို့ လွှမ်းမနေသည်။ အရှင်မ၏ ထေးသွယ်ပါးလျှား သော ခုပ်သွင်သည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်တောင် အညံ့ငြိမ်နေသည်ကို နန်းရင်းဝန်ကြီးက သတိထားမိနေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် တစ်ယောက် ယောက်ကို ပြောသည့်အလား နှုတ်မှ တတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေလေသည်။ ဓမ္မကြော့ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဘုရားကုတ်စတော်ကိုသော်လည်းကောင်း ရွတ် မတ်နေခြင်း မြစ်မည်ဟု နန်းရင်းဝန်ကြီးက ထင်နေသည်။ သို့သော် သူ့အထင် မှား မှားသွားသည်။ အရှင်မ ရပ်နေသော လေသာပြတင်းဆီသို့သွားပြီး အရှင် မအနီးသို့ သိုးသွားလိုက်သောအခါမှ အရှင်မ ရေရွတ်သံကို သံသံကွဲကွဲ ကြား လိုက်ရလေသည်။

"လီဂေါရဗဲ့ လေ့တွေဟာ အဝေရာခံတပ်ရဲ့ မြားတပစ်အတွဲလောက် သီတောင်မှ မကပ်နိုင်ကြဘူး။ သူတို့ ဖီးလွှဲတွေကိုပဲ အသုံးပြုနေကြတယ်။ ဟော... ကြည့်ဝမ်း၊ တစ်ဖို့ ဖီးလွှဲတွေဟာ ခံတပ် သူခံခိုပေါက်တွေထဲကို ဆိုက် ဆိုက်ဖြိုက်ဖြိုက် ဝင်သွားကြပါလား။ ဝါပေစ ခံတပ်အလယ်စဟို မှင်ပေါက်ကို တော့ သူတို့ ထိမှန်တောင် မပပ်နိုင်ကြပါဘူး။ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သတိမှန်ပေါက်မှာ ရှိနေမှာ သေသာတယ်။ မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် ဘေး အန္တရာယ်က ကင်းဝေးရာမှာ ရှိနေပါစေ... ရှိနေပါစေ"

ဘေးတိုက်ပြင်နေရသော အရှင်မ၏ မျက်နှာကို နန်းရင်းဝန်ကြီးက ရော့ ကြည့်စေမိသည်။ အရှင်မလည်တိုင်သည် သောကျဏ္ဍရခန်းမထဲက မပွဲကင်း

www.burmeseclassic.com

တိုင်ထဲသို့ဝင် ခြွေထွေးသောလှုပ်လှသည်။ သို့သော် ထိုလှည့်တိုင်၏ လှုပ်ရှား
ဟန်မှာ ကြုံနိုင်စွတ် ခောင်းနေကြောင်း အထင်အရှား တွေ့နေရလေသည်။

“ဟော... မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ ချမ်းသာတဲ့ ပစ်လွတ်လိုက်တဲ့
ခံယူနေတာ လိင်ဆိုင်ရာတစ်ဝင်ပေါ် တည့်တည့်ကြီး ထိမှန်လွှာချို့ သူတို့
တွေ သိလောက်ပြီ... ဒါဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေရဲ့ တွေးခေါ်မှုပဲ”

စစ်ပွဲ၏ အခြေအနေကို အခွင့်မသည် အသေးစိတ် ရေရှောက်နေခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း နန်းရင်းဝန်ကြီး သိလိုက်သည်။ အခွင့်မသည် မည်သူ့တို့မျှ ခြေ
ပြနေခြင်းမဟုတ်၊ ဟက်ကြွသော ရာဇသွေးတို့ဖြင့် စစ်ပွဲကိုကြည့်ရင်း စစ်ပွဲ၏
လှုပ်ရှားခြင်းပေါ်နေမှုများကို လက်ရွတ်သလို ရွတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ
အချိန်ထဲ အခွင့်မသိရှိမှာသည် နန်းတော်လောလာပြုတင်၍ ဦးနေသော်လည်း
သူ့စိတ်ထဲသည် အဝေရာခဲတပ်တွင် ရောက်နေမည်ဖြစ်ကြောင်းကို နန်းရင်း
ဝန်ကြီး သံသယမရှိတော့ပေ။

“နစ်နစ်စစ်သည်တွေ ပစ်လွတ်လိုက်တဲ့ မီးလုံးနဲ့ ကျောက်တုံးတွေအား
တွေ့ကပ်ဆောင်ကြောင့်ပဲ ချဲ့နေကြတယ်။ စစ်ပွဲဟာ အပြင်းထန်ခဲလုံးအသွင်
ရောက်နေပြီ။ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ စိစာနေခြင်းရရင် ဘယ်လောက်
အောင်မလဲ ကြွက်သွေးရောင်ဝတ်နဲ့ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ရဲခမ်း
တွေ့ကြားမှာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း စစ်မိန့်တွေ ပေးနေမှာပဲ။ ဟော... လိင်ဆိုင်
ရာတစ်ဝင်ပေါ် ပျက်စီးသွားပြန်ပြီ”

သေးသွယ်သော အခွင့်မ ထပ်ဆောင်းတို့သည် လက်သီးဆုပ်လှည်းအား
ချိန်နေကြောင်းကို နန်းရင်းဝန်ကြီး တွေ့လိုက်ပြန်သည်။ ထိုလက်ထဲတွင် အစွဲ
ဖြစ်တွေ့ခဲ့ရသော ပမာဏစိတ်ပုထိုးတုံးသည် ဝါဒအခါတွင် ချိန်နေပေ။

“သာသနာတော်ရဲ့ ရန်သူမိစ္ဆာတွေဟာ အဝေရာအနီးတို့ မတပ်နိုင်
ကြဘူး အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင်ဟာ သယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ချို့၏
ဆီအာ လူတို့ သိနေကြတော့မယ်။ အင်း... သာသနာ့ရက္ခိတ ဘုရင်တစ်ပါး
ဖြစ်တဲ့ မောင်တော်ဟာ တာဝန်ပေးအနီးမှာ ခေါင်းဆောင်လဲ ဖြစ်တယ်ဆို
တာကို ငါသိထားတယ်။ ဘုရား... ဘုရား... မောင်တော် ဘေးအန္တရာယ် တင်
ပါစေ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဇွတ်တို့ ဘေးအန္တရာယ်က ကင်းပါစေဘုရား”

မိစ္ဆာများသည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်လိုက်ပြန်လေသည်။ တစ်ခုခုကို ဆု
တောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ခဏအကြာတွင် မျက်လုံးများ ပြန်၍ပွင့်လာသည်။
နန်းရင်းဝန်ကြီး အနီးတွင် ဦးနေသည်ကို သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအထံ ခေါ်သော စာမတ်
ငှက်ပတစ်ကောင်လို ရဲရင့်ကြုံနိုင်နေသည့် မိမိ၏ အရှင်မဟာမိတ်ကြီး
နှောင်းယုတ်ချွတ်ဆီရန် မသင့်ဟု နန်းရင်းဝန်ကြီး နားလည်နေမိသည်။

“အဝေရာတစ်ဝိုက်က မိုးကောင်းကင်မှာ မီးခိုးလုံးတွေ ထူထပ်နေပြီ
ဟော... ထိုဟာက ဘာလဲ၊ လိင်ဆိုင်ရာတို့တစ်ဝင်က အဓမ္မဘက်ကို ထွက်
သွားပါလား၊ အပြီးအင်းလှေကြီးပဲ။ ဒါ... လိင်ဆိုင်ရာဘုရင်ရဲ့တွေ ဖြစ်နိုင်တယ်။
သူတို့ ထွက်ပြေးကုန်ကြပြီလား၊ တေ့တ်သေးဘူး... မပုတ်သေးဘူး၊ ကျန်တဲ့
လှေတွေဟာ နေရာမှာပဲ တွန်ရပ်တာပဲ။ ဒီလှေကြီးက ဘယ်သွားတာလဲ
ဟင်... ဒါ... ဒါ... အဘယကဆိပ်တပ်ဘက်ကို သွားတာပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဇာတ်
တယ်... လှေတစ်စီးပဲ ပါသွားကြပြီ။ ဒါ... အဘယကဆိပ်တပ်ဘက်ကို သွားတာပဲ”

မိစ္ဆာများ သိရှိမှာသည် လေသာပြုတင်ခေါင်းတို့ တင်းတုန်စွာ ဆုတ်လိုက်
ပြီး အဝေဆီသို့ စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေသည်။ သူ၏ မျက်လုံးများကို အစွမ်းထန်
အသုံးပြုနေသည်။ နှုတ်မှလည်း တာတွတ်တွတ် ရေရွတ်နေသည်။ တစ်ခုခုကို
လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေသည့် အသွင်များသည် စူးရှသော မျက်လုံးအစုံတွင်
တင်တပ်နေလေသည်။

နန်းတော်စောင့် တပ်မဟုန်သည် လေသာပြုတင်အနီးသို့ ရောက်လာ
သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးလည်း ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ သူတို့သုံးဦးစလုံး ဟေ
သာပြုတင်မှနေ၍ ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ကြည့်လိုက်
ကြသည်။

“ထုတ်တယ်... တွေ့လား၊ လိင်ဆိုင်ရာဘုရင်ရဲ့ လှေဟာ အဘယကဆိပ်
တပ်ဘက်ကို သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ လှေအစင်း ငါးဆယ်လောက်လဲ လိုက်
သွားတယ်။ ဒါကို အဝေရာခဲတပ်က မောင်တော် မတွေ့လိုက်ဖူးနဲ့ တူတယ်”

မိစ္ဆာများသည် သူ့သောမှ နန်းရင်းဝန်ကြီး နန်းတော်စောင့် တပ်မဟုန်ကို
ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောနေသည်။ အခြားတစ်စက်သို့ တွေ့သွားသည့်
လိင်ဆိုင်ရာလှေကြီးနှင့် နောက်ကလိုက်သွားသည့် လှေများကို မမြင်ဘူးဟော။

ခဏကတော့အောင်များ ကွယ်သွားပြီ ပြစ်သည်။ လေ့များသည် ကျောက်ဆောင်၏ အခြားတစ်ဖက်ကို မြင်ရသည့် နေရာသို့ ရောက်ခဲ့သွားကြသည်။ မိဖုရား သိရှိလာသည် ဘေးတွင် ရပ်နေသည့် နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် တပ်မှူးတို့၏ မျက်နှာကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်လား"

"အများကြီး ပြစ်နိုင်ပါတယ် အရှင်မ"

ကောင်းအပြည့်အစုံ မပါသော်လည်း ဤမေးခွန်းနှင့် ဤအဖြေကို သင့်တော်စွာ သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။ လီဂေါရလေ့များ လှည့်ဝင်သွားသည့် ဘက်တွင် အဘယာဆိပ်ကမ်းရှိပေသည်။ အဘယာဆိပ်ကမ်းသည် မရမရင်ပြင်တောင်ကြားနှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည်။

အဘယာဆိပ်ကမ်းတွင် ရဲမက်တောင့်တောင့်တင်းတင်း မရှိ။ အဝေရာခံတပ်သို့ခွင့်ရ အားပြည့်ထားရသည်။ အင်အားနည်းသော အဘယာကို ရန်သူတို့ စိုးမိသွားလျှင် မရမရတောင်ကြားသည်။ . . .

အားလုံးပင် တူညီသော အတွေးများကို တွေးမိလိုက်ကြသည်။ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာများဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေကြသည်။

"နန်းတော်စောင့်တပ်ကို မရမရင်ပြင်ဘက် လွှတ်လိုက်ရင် ကောင်းလား"

သိရှိလာမိဖုရားကြီးက နန်းတော်စောင့် တပ်မှူးဘက်သို့ လှည့်မေးလိုက်သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးကား လေးလေးနက်နက် ဝဉ်းစားနေရာမှ ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

"အဲဒါဆိုရင်လဲ နန်းတော်မှာ အစောင့်တပ် လျော့သွားလိမ့်မယ် အရှင်မ . . . နန်းတော်စောင့်တပ်ကို ဒီဇာတ်ထားပြီး အဝေရာခံတပ်ကို ဒီက ဆက်သွားရဲမက်တပ်ယောက်လွှတ်ရင် ခံကောင်းမယ်ထင်တယ်။ လီဂေါရလေ့တွေ အဘယာဘက် သွားကြတာကို ခံတပ်မှာခိုနေတဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် သိဟန်မတူဘူး။ အဘယာဆိပ်ကမ်းတပ်ကို စစ်ကူပြည့်စုံနဲ့ မရမရင်ပြင်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ဆက်သွားလွှတ်ရင် ကောင်းမယ်"

"တပ်မမှူ . . . ဘယ်လိုသဘောရသလဲ"

"နန်းရင်းဝန်ကြီးရဲ့ အစီအမံ သင့်လျော်ပါတယ်။ အရှင်မ နန်းတော်စောင့် တပ်ကိုတော့ ဒီဇာတ် နှိုနေပါစေ၊ ဒါပေမဲ့ . . . မြင်းစီးရဲမက်အရာကိုတော့ - မရမရင်ပြင်ဆီကို ပို့လိုက်မယ်။ အဝေရာခံတပ်မှာ ရှိနေမယ့် ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကို ဆက်သွားလွှတ်ပြီးမှ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီက အမိန့်တောင်းခံရပါမယ်"

"ကောင်းပြီ . . . အဲဒီအတိုင်း အခုချက်ခင်း လုပ်ကြပေတော့"

နန်းတော်စောင့် တပ်မမှူးသည် သိရှိလာအား ဦးညွှတ်ခဏလက်ရှိသော သောဏတ္ထရခန်းမဆောင်တော်မှ ထွက်သွားသည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးကား မိမိအရှင်မဘေးတွင် တည်ငြိမ်စွာရပ်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

"အခု . . . သိရှိမှာတို့ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့် အလုပ်ကတော့ နန်းတော်စောင့်တပ်ကို အသင့်ပြင်ဆင်ဖို့ ပြီးတော့ . . ."

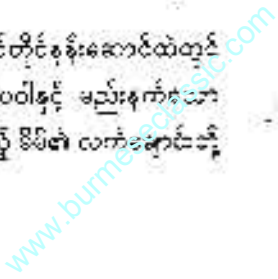
သိရှိလာသည် ခန်းမဆောင်တော်အတွင်း အတွင်းဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အရှင်သောဏနှင့် အရှင်ဥတ္တရ မထေရ်မြတ်နှစ်ပါး၏ ရပ်တော်များနှင့် ရပ်တုများရှေ့မှ အစုံသုံးဆယ်သော ပိဋကတ်တော်တို့ကား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ဝစ်ပွဲကို လျစ်လျူရှုထားဟန်ဖြင့် ဖင်မြင့်ပေး တွင် ရှိနေကြလေသည်။

"ဟောဒီ . . . ပိဋကတ်တော်တွေကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ကိုယ်ရဲတော်တပ်ဖွဲ့ကို ဒီသောဏုတ္တရ အဆောင်ကော်ရံရာ ဆင့်ခေါ် ရမယ် နန်းရင်းဝန်ကြီး . . ."

"ကောင်းပါပြီ . . . အရှင်မ"

နန်းရင်းဝန်ကြီး ထွက်သွားသည်။ မိဖုရား သိရှိလာသည် လေသာပြတင်းတွင် ရပ်မနေတော့ဘဲ ခန်းမဆောင်ထဲ၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေသည်။ မနုဿ ဘုရင်မင်းမြတ် နန်းတက်ပွဲမတိုင်မီကာလ မိမိ၏ ပင်တိုင်စံဘဝအချိန်များက မိမိသင်ကြားခဲ့ဖူးသော စားရေးလုံရေးများကို ပြန်၍ ဝဉ်းစားနေမိသည်။

နစ်ပေါင်းများစွာ မျက်နှာလွှဲထားခဲ့သော ပင်တိုင်ခန်းဆောင်ထဲတွင် ခင်းလှဲများကို မြင်ယောင်လာသည်။ ရှားနှစ်စောင်ပင်နှင့် မည်းနက်သော မနုဏ္ဍသား စိပ်ပုတီးကုံးများကိုသာ ကိုင်စွဲလာခဲ့သည့် မိမိ၏ လက်ခံခြင်းသို့

သည် အားရှိကိုလည်းကောင်း လှိုင်းကိုလည်းကောင်း ထိတွေ့ဆွမ်းတိုင်စဉ်
မည်ဟု တက်ကြွစွာ တွေးနေမိသည်။

"အရှင်မထေရ်မြတ်နှစ်ပါး ချစ်တူနဲ့ ပိဋကတ်တော်တွေရဲ့ ဓမ္မဗျာဏ်
မှာ အားနည်းတဲ့ ငါလိုမိန်းမသားတစ်ယောက်တော့ အာရုံစိုက်ဆုတ်တိုင်းခွဲခွဲမခမ်း
အတော်တော့ စောင့်တယ်တဲ့ ကိစ္စပဲ ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီအတိုင်းပဲ ထွက်ရမယ်
ငါဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသူ တစ်ဦးလေးဖြစ်တယ် မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့
မိခင်ရားပဲ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား"

သီရိမာသည် တစ်ဦးတည်း ဓမ္မဗျာဏ်နေပြန်သည်။

"ငါ့ကျန်းမာရေးကလဲ သိပ်ညံ့တာပဲ ငါ့လက်ချောင်းတွေကလဲ ကြည့်ရင်
တာ ဒါပေမဲ့ ငါ့လက်ချောင်းတွေကတော့ အားရှိတဲ့ တောင်ထောင်း ဆုတ်တိုင်း
နိုင်ပါလိမ့်မယ် လှိုင်းကိုတော့ ငါမနိုင်ဘူးနဲ့တယ်"

အသွေးရောင်တို့ဖြင့် မန်းနုရောင်ခွံနေရမည့်အစား တော့ကံသလင်္ကာတို့
ဖြူနေသည့် မိမိ၏ လက်ဝဲဘက်ကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း ထက်ချောင်းဘာတို့ ဆုတ်
ချည်ဖြန့်ချည် လုပ်ကြည့်နေမိသည်။

သီတင်းသီလဥပုသ်ကို ဆက်နာထားရဦးမယ် ဒါမလဲ အစားပြန်စား
နိုင်မှာ အစားစားနိုင်မှပဲ ငါ့တာခွဲလာတော့မှာ အားရှိတဲ့တိုင်ရင်း ဗုဒ္ဓဝေနေရင်
မဟုတ်သေးဘူး ဟို... တစ်ခါကလို မစုရရင်ပြင် ဆင်တူမှာ ဆင်မီးချင်း
တိုက်ပွဲကြည့်ရင်း မောင်တော်ရင်ခွင်ထဲ လဲကျသွားသလိုတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ဘူး"

"ကိုယ်ရဲတော်တပ်ဖွဲ့ ရောက်လာပြီ အရှင်မ အတိတ်သားတစ်ယောက်
ကိုလဲ ဘုရင်မင်းမြတ်သိ လွှတ်လိုက်ပြီ နန်းတော်စောင့်တပ်ထဲ အသင်သင့်
ပြင်ပြန်ပြီ"

နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် တပ်မဏ္ဍတို့ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီး
က ခေါက်တုံခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည့် သီရိမာဓမ္မသို့ ဝင်စားပြီး အငြိ
အနေကို တင်ပြလိုက်သည်။

"အင်း... ကောင်းတယ် ဒါနဲ့... တပ်မဏ္ဍ အရှင်မ ဖင်တိုင်ခံသာ
ထွန်းက တိုင်ခဲ့တဲ့ အားတွေကို သွားယူစမ်းပါ"

တပ်မဏ္ဍသည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မှက်နာကို ဖော်လိုက်သည်။ နန်းရင်း

ဝန်ကြီး၏ အိမ်ထောင်မှာ မှတ်နားပေါ်မှ လှတ်ပြာနေသော အရေအကြောင်း
ခုတ်သည် လှုပ်ရှားသွားသည်။

"အနှစ်နှစ်သက်လောက်တောင် ချိသွားပြီ ဒါပေမဲ့ သီရိမာ အားရရတို့
မပေးသေးဘူး ထင်ပါသလား အားရှိတဲ့ တိုင်မိလိုက်ရင် အားကွက်တွေ ပြန်ပေါ်
လာမှာပေါ့"

"အရှင်မ"

"အရှင်မ"

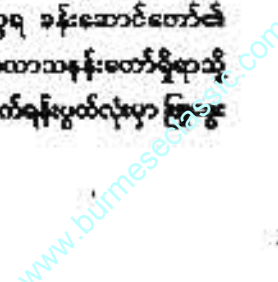
အသံနှစ်သံသည် တစ်မြိုင်တည်း ထွက်လာသည်။

"နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် တပ်မဏ္ဍ ဘာတွေမှ ပြောမနေနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ
ဘာသဘောတော်ရဲ့ ဘာသဘောတွေအားလုံး အားတိုင်နေကြတယ် စေတလာသရဲ့
ထောင့်တစ်ခုနဲ့ ကိုသော်မှ ရန်သူ့လက်ထဲ ဝေါစတမ်း စိတ်ဓာတ်တွေနဲ့
အားလုံးဟာ ထက်နက်စွဲတိုင်းနေကြတယ် သင်တို့ရဲ့ သာသနာ့ဘုရင် တိုက်
တိုင်တောင်မှ အခု အစေရာမှာ ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား သီရိမာ အားလုံးတို့
နားလည်တယ် သင်တို့ပြောနေလဲ အလတာပဲ ဆရာတော် ရှင်းအရပ်တောင်
မှ တစ်ခါတုန်းက တောနီ သောကျတ္တရ ခန်းမတောင်ထဲမှာ သီရိမာတို့ကို
ဘုံအနားချွေးသေးတာပဲ ဒါပေမဲ့ စစ်တာစစ်ပဲ"

မိမိ၏ လှပသော အသွေးအတောင် တစ်ဖွင့်ကိုသော်မှ ရန်သူ့လက်ထဲ
အဝါခဲခိုင်းသည့် တထာလုံစာမရီ ဘာအောင်ကို တွေ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း
နန်းရင်းဝန်ကြီး နားလည်လိုက်သည်။ ထိုမှ တွေ့နေရသော မိခင်အားဖြင့် အရှင်
သီရိမာထံး မိမိလခင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသည့် အရှင်မ ဖြစ်နေခြင်း
အတွက်မူ ကြီးစွာ အံ့ကြဲနေမိလေသည်။

"အချိန်တွေ အလတား အတုန်မခံနိုင်ဘူး သီရိမာတို့ သွားကြစို့"

လေတွင် လှိုင်းသွားသည့် ပဝါလေးတစ်စလို့ သီရိမာသည် သောကျတ္တရ
ခန်းမတောင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် တပ်မဏ္ဍတို့ကား ထိတ်
သိတ်စွာ နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြရသည်။ သောကျတ္တရ ခန်းမတောင်တော်၏
တော့ဟယ်သလင်း တော့ဟားထစ်များအရပ်ထဲ စောလာသနန်းမတော်မို့ရာသို့
ထူးခြစ်သည့် စံတားတစ်ခု မှီသည်။ တံတား၏ လက်ရန်းပွတ်လုံးမှာ ကြီးစွာ
သော တော့ဟယ်သလင်းဖြင့် ထုလုပ်ထားပေသည်။

တံတား၏ လက်ရန်းပေါ်သို့ အရှင်မဆီရိမှာ လက်ထောင်ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ချိန်တွင် တောင်ကြားဘက်ဆီမှ ဆူညံသော အသံများကို တစ်ခဲခက် ကြား
လိုက်ကြရသည်။

မုရရရင်ပြင် တောင်ကြားဆီမှ အသံများ။

ရဲမက်တို့၏ ဇောဘိသံ၊ မီးလောင်ပြီပျက်သည့် သစ်လုံးများကူသံ . . .

ထို့နောက် . . .

တိုက်ဆင်များ၏ ဝှူးဝှူးနစ်နစ်အော်သံ . . .

မုရရရင်ပြင် တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက်အတိုင်း ပြေးလာကြသော
ရဲမက်များသည် ကေလာသနန်းတော်ဆီသို့သာ ဦးတည်ပြေးနေကြသည်။
လက်ဝဲဘက်တွင် ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းများ ရှိသည်။ ဆိပ်ကမ်းဆီတွင် လီဂေါရီ
တိုက်လှေများ ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့နေကြရသည်။ လက်ယာဘက်
တွင်ကား မြင့်မားသော ကျောက်တောင်များ ရှိသည်။ ဝေါသပေါက်ကွဲနေသည့်
တိုက်ဆင်များနောက်က လိုက်လာချိန်တွင် ထိုကျောက်တောင်များပေါ်သို့
ပြေးတက်ရန် မည်သူမျှ မစဉ်းစားနိုင်ကြ။

ကေလာသနန်းတော်ဆီသို့သာ ဦးတည်၍ ပြေးလာကြသည်။ တိုက်ဆင်
တို့ကား တောင်ကြားလမ်းတစ်လျှောက် တစ်စုစုထိုး ပြေးလိုက်ရင်းဖြင့် လင်္ဘေ
တွေ့သမျှသော အစားတို့ကို ဆွဲယိုကိုင်ပေါက် ဖျတ်ဆီးနေကြသည်။ ဘော်
သံများသည် ဝေါသကိုပို၍ နှိုးဆွလေသည်။

တောင်ကြားလမ်း၏ အဆုံးသို့ ရောက်သောအခါ ကေလာသနန်းတော်
ဆီမှ ထွက်ခွာလာသည့် မြင်းစီးရဲမက်အစုတို့နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့သွားကြသည်။
ရဲမက်တို့၏ မြင်းများမှာ ဝေါသပေါက်ကွဲနေသည့် တိုက်ဆင်ကြီးများကို တွေ့
သောအခါ ရွေ့သို့ တိုးပသွားကြတော့ပေ။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော ရဲမက်
အစုတပ်မှူးသည် အန္တရာယ်ကို ချက်ချင်းနှားလည်လိုက်သည်။ ငိမိတ်၊ မြင်းစီး
ရဲမက်များကို ကေလာသနန်းတော်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်စွဲ အမိန့်ပေးလိုက်

သည်။ တိုက်ဆင်များကို တွေ့မြင်ရပြီး သွေးပျက်တိတ်လန့်သွားသော အချို့
မြင်းစီးရဲမက်တို့၏ ငယ်မတစ်ပါး မြင်းစီးရဲမက်အစုအားလုံး နန်းတော်ဆီသို့ ပြန်၍
ဝှန်းစိုင်းခဲ့ကြသည်။

မုရရရင်ပြင် ဆင်ကျွေးကျွေးပေါက် ပျက်စီးသွားခြင်းကို တစ်ယောက်တ
ဘခြားတစ်ယောက်သို့ သတင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ယခုအခါ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား
အားလုံး သိသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ သိသွားကြသော အချိန်တွင်ကား
တိုက်ဆင်များသည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနေပြည်တော်၏ လမ်းမများတွင် ကေလာသ
နန်းတော်အောက် ကျောက်ပြားခင်းထားသော ရင်ပြင်ပေါ်တွင် အနံ့အငြား
ရောက်နေကြပေပြီ။

မြင်းစီးရဲမက်တို့သည် ကေလာသနန်းတော်စောင့်တပ်နှင့် မြန်၍
ပူးပေါင်းလိုက်ရသည်။ မုရရရင်ပြင်ဆီသို့ သွားရန် မလိုတော့။ သွားရန်လည်း
မပြုမိတော့ ကိုယ်ရဲတော်တစ်စွဲကား သောကုတ္တရ ခန်းဆောင်တော်ကို
ဝန်းရံ၍ တပ်စွဲလိုက်သည်။ အဝေရာခံတပ်မှ ကျောက်မောင်းခလုတ်များတွင်
ရဲမက်အင်အား လျော့သွားသည်။ သူရဲခိုပေါက်မှ လွင့်ပျံလာသည့် ကျောက်
လုံးနှင့် စီးလုံးများသည် အစေ့အတွက် နည်းသွားသည်။ အဆက်မပြတ် ပစ်
လွှတ်နေသည့် အကြိမ်လည်း တစ်ကြိမ်နှင့်တစ်ကြိမ် ကွဲသွားသည်။ ဗိုလ်မင်း
မြတ်ဝင်း တံငါးရာ အမိန့်သည် အဝေရာခံတပ် ဗဟိုမစ်ပေါက်တွင် ဆိတ်
သုန်းနေသည်။ ဗိုလ်မင်းမြတ်ဝင်းမရှိ။

ကျောက်မောင်းခလုတ်များမှ ရဲမက်များ စိတ်အားငယ်လာကြသည်။
ဗိုလ်မင်းမြတ်ဝင်းလည်း ဘယ်ရောက်နေသည်မသိ၊ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း မုရရ
ရင်ပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်ဟုသာ သိရသည်။ ပြန်မရောက်လာသေး
ထို့အပြင် မုရရရင်ပြင်မှ တိုက်ဆင်တို့သည် ဆင်ကျွေးကျွေးပေါက်ပျက်စီး၍
နေပြည်တော်အတွင်းသို့ နန်းတော်တစ်ဝိုက်သို့ ရောက်ချီနေပြီဟုလည်း ကြား
သိနေရသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် အဘယ်မှာနည်း။ အမိန့်ပေးမည့် ဗိုလ်မင်း
မြတ်ဝင်း အဘယ်မှာနည်း။

မိမိတို့ အဝေရာခံတပ် ဗဟိုမစ်ပေါက်တွင် ဘုရင်မင်းမြတ် မရှိသည့်
အတွက် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကေလာသနန်းတော်တွင် ရောက်နေပြီဟု

ရဲမက်တို့က ထင်ကြသည်။ သို့သော် မိပုရားကြီး အရှင်မသိရဲမတ်မှ ဆက် သားရောက်လာသောအခါမှ တုရင်မင်းမြတ်သည် ကေလာသနန်းတော်မှာ လည်း မရှိကြောင်း သိသွားကြသည်။ သို့ဆိုလျှင်...။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကံကြမ္မာကို တွေးမိလိုက်ကြသည်။

“မဇရရင်ပြင် ဆင်ကျွေးတွင် ကုန်ရစ်ခဲ့ပြီလား”

မည်သည့်ရဲမက်ကိုမှလည်း မေးလို့မရကြ။ မနုဟာ၏ သတင်းသည် အဝစာနပင် ပေါ်မလာ။ ပျောက်ဆုံးနစ်မြုပ်နေသည်။ သို့သော် ဘုရင်မင်း မြတ်ကို ရွာဖွဲ့ရန်နှင့် ဒေါသထွက်ပြီး မြင်မြင်သမျှကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းနေသည့် တိုက်ဆင်ကြီးများကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရန် ကိစ္စနှစ်ရပ်အနက် မည်သည်တို့ ဦးစွာလုပ်ဆောင်ရမည်မသိ မြစ်နေကြသည်။ ကေလာသနန်းတော်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ် မြတ်နေကြသည်။ အခြားသော သူရဲခိုများမှ စိုလ်များ သည်လည်း ခံတပ်တဟိုမှန်မှ တံပိုးခရာသံကို စောင့်မျှော်နေကြသည်။ ဤသို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့ဘက်တွင် အခြေအနေများ ရွပ်ထွေးနေချိန်ဝယ် လိဂေါရ တိုက်လေ့များမှ လှေငယ်များချလျက် ကျောက်ဆောင်များအကြား မြတ်သန် လာနေကြသည်။ ရာပေါင်းများစွာသော လိဂေါရလေ့များကို တွေ့နေချိန်မှာပင် သတင်းဆိုးတစ်ခု ရောက်လာသည်။

“အဘယာဆိပ်ကမ်း ကျသွားပြီ... ရန်သူတွေ မဇရရင်ပြင်ကို ရောက် လာကြပြီ”

ပင်လယ်ပြင် စစ်မျက်နှာတစ်ခုတည်းမှာပင် မျှော်လင့်ထားသည့် ရန်သူ များသည် အဘယာဆိပ်ကမ်းကို သိမ်းပြီး ကုန်းပေါ် ရောက်လာကြောင်း သိရ သောအခါ ရဲမက်တို့ တုန်လှုပ်သွားကြသည်။ အဝေရာမှနေ၍ ကျောက်မောင်း ခလုတ်များကို ဆက်လက်အသုံးပြုရမည်လား၊ ကုန်းပေါ်က လာမည်ရန်သူ အခြားတစ်စုံတစ်ခု ရင်ဆိုင်ရန် ကေလာသနန်းတော်ကို ပြန်သွားရမည်လား မဝေ ခွဲနိုင်အောင် မြစ်သွားသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဘယ်မှာလဲ... ဘုရင်မင်းမြတ် ဘယ်မှာလဲ”

လူတိုင်း ဤမေးခွန်းကို မိမိအနီးမှလူကို မေးနေကြသည်။ မည်သူ့ထံ ကမှ အပြေထွက်မလာချေ။

“နန်းတော်ကို ပြန်သွားကြမယ်... အဝေရာကို ထားခဲ့တော့ နန်းတော် ကို ပြန်သွားကြမယ်...”

ဤစကားသည် အမိန့်ပေးသံမဟုတ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က စလိုက် သည့် အကြံပေးချက်၊ သို့မဟုတ် တိုင်ပင်ချက် ဖြစ်နိုင်သည်။

သို့သော် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ကူးပြောင်းသွားပြီး ဗိုလ်မင်းတစ်ယောက် ယောက်က အမိန့်ပေးသည်ဟု ထင်သွားကြစာန် ရှိသည်။ သူရဲခိုအားလုံးမှ ရဲမက်များသည် ကျောက်မောင်းခလုတ်တို့ကို စွန့်ခွာကာ ခံတပ်မှ ပြေးထွက် ကြသည်။ အချို့ကလည်း ကေလာသနန်းတော်မှနေ၍ ရဲမက်အားလုံး ပြန် လာကြရန် တစ်နှံထုတ်လိုက်ပြီဟု ဆိုကြသည်။

အဝေရာခံတပ်၊ ဗဟိုမုခ်ဝနှင့် အခြားသူရဲခိုမုခ်ပေါက်များ၌ ဖြိုင်ဖြိုင် ပစ်လွှတ်နေသော ကျောက်တုံးများ၊ မီးလုံးများသည် ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်ပျောက် တွယ်သွားလေသည်။ လိဂေါရလေ့ပေါ်မှ လိဂေါရစစ်သည်များသည်ပင် ရုတ် ခြည်း အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ သို့သော် အဘယာဆိပ်ကမ်းတပ်ကို မိမိတို့၏ လေ့အစုများက တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပြီဟု သိရသောအခါ လိဂေါရ စစ်သည်များသည် အားတက်သွားကြပြီး အဝေရာခံတပ်ကို မိမိ တိုက်ကြ တော့သည်။

အဝေရာခံတပ်၏ဘောက် ကျောက်ဆောင်မှ ကျောက်တုံးများပေါ်သို့ လိဂေါရစစ်သည်များ ခြေချသွားမိသည်။ သူတို့ မျှော်လင့်ထားသလို ခံတပ် မုခ်သူရဲခိုများမှ မြားတံများ ကွဲမလာ။ မည်သည့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား စစ်သည် များမှလည်း ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိ။ တံပိုးခရာသံသည်လည်း ထွက်ပေါ် မလာ။

အဝေရာခံတပ်ပေါ်သို့ လိဂေါရစစ်သည်များ ကြိုးလှေကားဖြင့် တက်ကြ သည်။ သူတို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ကြိုးလှေကားဖြင့် တက်နေချိန်တွင် ရန်သူ၏ ခံတပ်ပေါ်သို့ တက်နေရသည်နှင့် မတူတော့။ ကြိုးလှေကားကို မြတ်မိုင်းမည့် ပုဆိန်၊ ဓားတစ်စင်းတလေမှ ထွက်ပေါ်မလာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လိဂေါရ ဥပရာဇာ ဥပယဒိဿယဝဗ္ဗကိုယ်တိုင် အဝေရာခံတပ်၏ ငဏ်

မှစ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ စောစောက မိမိတို့ တိုက်လှေပေါင်းများစွာကို မီးလှီးဖျား ကျောက်တုံးများဖြင့် အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်နေခဲ့သော ကျောက်မောင်းခလုတ်များ၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲမက် တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပေ။ ဝက်ဖျားရထားသော ရဲမက်အချို့နှင့် မီးလောင်နေသော ကျောက်မောင်းခလုတ် အပိုင်းအစများကိုသာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဤအချိန်၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဲမက်အားလုံးသည် ကေလာသနန်းတော် ရင်ပြင်များ၌ စုဝေးစီသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ နန်းတော်စောင့်တပ်သည် အဝေရာခံတပ်မှ တစ်များရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ရုတ်ခြည်း အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထို့နောက် အဝေရာခံတပ်ကို မိမိတို့ ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟုလည်း ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။ နန်းတော်စောင့်တပ်နှင့် ခံတပ်မှတပ်များ၊ ကေလာသနန်းတော်ရင်ပြင်၌ ပူးပေါင်းစီချီနီတွင် အဝေးဆီမှ ဇုန်းစိုင်းလာသော မြင်းစီးစစ်သည်များကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။

မြင်းစီးစစ်သည်များ၏ နောက်တွင်ကား တိုက်ဆင်များ ပြေးလိုက်လာကြသည်။ တိုက်ဆင်များ၏ နောက်မှ မြင်လိုက်ရသည်ကား နိဗ္ဗိရောင်တံခွန်များကို လွင့်လာသည့် လိဂေါရစစ်သည်များ ဖြစ်လေသည်။

ခုခံသူ တစ်ယောက်မှမရှိသော အဝေရာခံတပ်ဆီမှ မီးခိုးလုံးများ အလိပ်လိုက် ထက်လာသည်။ ဤမီးခိုးလုံးတို့သည် လိဂေါရတို့ ဖျက်ဆီးမီးရှို့လိုက်သည့် မီးခိုးလုံးမှတစ်ပါး အခြားမဖြစ်နိုင်ဟု သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဲမက်များအားလုံးနားလည်လိုက်ကြသည်။

မနုဏာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ကေလာသနန်းတော်တွင်လည်း မရှိ၊ ပည်သည်တပ်ဖွဲ့ ရှေ့ဦးတွင်မှလည်း မရှိ။

ဘုရင်မင်းမြတ်မရှိသော ကေလာသနန်းတော်၏ အထက်စိုးကောင်းကင်၌ အဝေရာမှ လွင့်လာသော မီးခိုးလုံးတို့ ပိတ်စိုးညိုမည်းလာနေသည်။

ကျောက်ဖြူသား ဗုဒ္ဓဆင်းထတော်များသည် တိုက်ဆင်တို့၏ တိုးရေ့နင်းဖြတ်မှုကြောင့် အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ခြတ် ကျိုးပဲ့သွားကြသည်။ ဝေတီရင်ပြင်များပေါ်၌ လိဂေါရစစ်သည်တို့၏ စစ်ခြင်းခွာသံများ တစ်ဖြောင်းပြောင်း သူ့ညီနေသည်။ ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်မှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့သည် ခြေဦးတည်ရာ

ပြေးလွှားနေကြသည်။ မီးတောက်မီးလှံများနှင့် မီးခိုးလုံးများသည် နေရာအနှံ့ အပြားတွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ ကောင်းစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားအပ်သော တိုက်ဆင်တို့မှာလည်း ကောဇိတ်ဝင်ကာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနေပြည်တော်၏ လမ်းပများပေါ်တွင် ဦးတည်ရာသို့ ပြေးလွှက် ဖြစ်မြင်ရာကို ဖျက်ဆီးနေကြသည်။

မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် ပြုနေသော ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်၏ ဦးခေါင်းတော်မှာလည်း လည်မှပြတ်ကာ ပင်လယ်ထဲသို့ လိမ့်ဆင်းသွားနေချိန်၌ သူမိယဗူ၏ မျက်နှာပေါ်၌ကား အောင်နိုင်သူ၏ ရက်စက်သော အပြုအတု ပေါ်လာသည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတိုင်းသည် အခြေမရှိသော မေးခွန်းတစ်ခုတည်းကိုပင် ဘဝဦးကိုတစ်ဦး အပြန်အလှန် အထပ်ထပ် မေးနေကြလေသည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ် ဘယ်မှာလဲ... ဘုရင်မင်းမြတ် ဘယ်မှာလဲ”

“အခြေအနေအားလုံးကို အထိအကျပြောဝမ်း”

“လိဂေါရဘုရင်နဲ့ သူ့ညီတော် ဥပရာဇာတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပါလာတဲ့ လိဂေါရတိုက်လှေတပ်ကြီး ချီလာပါတယ်။ ညာဘက်မှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘစ်ညနဲ့ တစ်နိနက်လုံးလုံး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေက အပေါ်ဖီး ရခုကြပါတယ်။ အဝေရာခံတပ်အနားကို လိဂေါရလှေတွေ မကပ်နိုင်ကြပါဘူး။ ဝါပေမဲ့ နောက်ဘစ်နေ့ မှုန်းတည့်လောက်မှာ အဘယာခံတပ်ဆိုတဲ့ အခြားခံတပ်ကို လိဂေါရဘုရင် ဦးဆောင်တဲ့ တိုက်လှေတစ်စုက စီးလိုက်နိုင်ကြပါတယ်။ အဘယာခံတပ် ဝင်ရောက်ပြီးနောက်မှာ မမှရရင်ပြင်မဟာဝင်ကြားဆိုတဲ့ ဒေသက သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေရဲ့ ဆင်ကျုံးကို လိဂေါရတွေက မီးလောင်တိုက် သွင်းကြပါတယ်။ အဲဒီဆင်ကျုံးက သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့ရဲ့ အဓိကအင်အားဖြစ်တဲ့ တိုက်ဆင်နှစ်ခုရထားတဲ့ ဆင်ကျုံးပါ။ ဆင်ကျုံးပျက်ဖီးသွားပြီး တိုက်ဆင်တွေ လန့်ကုန်တာနဲ့ အခြေအနေက အဆိုးရွားဆုံးကို ရောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်ဆုံး

ကြားသိရတာကတော့ လီဂေါရတွေဟာ အဝေရာခံတယ်။ အသယာခံတယ်။ တကွသော အခြားပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းတပ်များကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပါပြီ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဒေဝီက တပ်မတွေအားလုံးဟာ ကောလာသတောင်ပေါ်က နန်းတော်ထဲမှာပဲ ဝံ့ပြီး အပိတ်ဆို့ ခံနေရပါတယ်။ လီဂေါရတွေဟာ အဝေရာခံတပ်မှာ အနိုင်အမာတပ်စွဲရင်း ကောလာသနန်းတော်ကို တိုက်ကြပါတယ်။ ဝါပေမဲ့ ကောလာသနန်းတော် မကျသေးပါဘူး။

“ကောလာသနန်းတော်ကို အပိုင်ခံရတာ ဘယ်နရက် ချို့လဲ”

“ဒီနေ့ပါဆိုရင် သုံးရက်နဲ့နှစ်ည ရှိသွားပါပြီ”

“မနုဟာဘုရင်ကော...”

“မနုဟာဘုရင် ပျောက်ဆုံးနေပါလား”

“ဘာ”

“မခုရရင်ပြင် ဆင်ကျွန်းကို လီဂေါရတွေ မီးလောင်တိုက်သွင်းတဲ့ အချိန်ကစပြီး မနုဟာဘုရင်ကို ရွာမတွေ တော့ပါဘူး။ မနုဟာရဲ့ သတင်းကို ဘယ်သူမှလဲ ထာဝီအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး”

“ဝါမြင့် ကောလာသနန်းတော်မှာ ဘယ်သူဆင်းသော်လဲ၊ ခုခံနေသလဲ”

“မနုဟာဘုရင်ရဲ့ မိဖုရားကြီး သိနိယာနဲ့ သူ့ရဲ့တပ်မှူးကြီးများပါ”

“ပြော”

“ဝါပေမဲ့ စစ်ကို ကြာကြာခံနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဒီကနေ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို အမြန်ဆုံး ချောက်နိုင်မယ့်ခရီးက...”

“နှစ်ညအိပ်ခန်း ဝိုက်ပါတယ်။ တောထောင်ကို ဖြတ်သွားရပါမယ်။ ခဲချိုကြမ်းပါတယ်”

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ဘယ်ထက်ပိုင်းကို ရောက်နိုင်မလဲ”

“ကောလာသတောင်တန်းရဲ့ အရှေ့ဘက် တောင်ကြောအဆုံးကို ရောက်နိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ၊ ခြေလျှင်၊ မြင်းစီး၊ သင်စီးတပ်တွေအားလုံး အခု အဆင်သင့်ပြင်ဖို့ အစီနဲ့ဖေလိုက် ထိလိုင်း အခုပဲ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို စစ်ချီမယ်။ ဥဿာဘုရင် တီတိကျကျ ခံဆင်နိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သင့်ကို ချီးကျူးပါတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ တမ္ပဒီပတပ်မနဲ့အတူ လိုက်ပါရစေ အနော်ရထာဘုရင်မင်းမြတ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဥဿာကိုလာပြီး စော်ကားခဲ့တဲ့ ကျွမ်းစစ်သည်တွေနဲ့ သူတို့ရဲ့ ခေါင်းဆောင် စစ်ဘီလူးတွေကို လက်စားချေချင်လို့ပါ”

“ကောင်းပြီ... အချိန်မရှိဘူး၊ ခုပဲ စစ်ထွက်မယ်”

လီဂေါရတပ်များ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ တိုက်ခိုက်သည့် ဒုတိယနေ့မှာပင် တမ္ပဒီပနန်းတော်၌ အနော်ရထာထံသို့ ဥဿာမှ သတင်းရောက်လာခဲ့သည်။ သတင်းရလျှင်ရချင်းပင် အနော်ရထာသည် ဆရာတော် ရွှင်အရဟံနှင့် တိုင်ပင်၍ တမ္ပဒီပ၏ အကောင်းဆုံး တပ်မများကို စုနွှဲပြီး ဥဿာသို့ ချီခဲ့သည်။ ဥဿာဘုရင်သည် မိမိနိုင်ငံ၏ မထေ့ကလေးသော တောင်ဘက်အရပ်မှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ အရေးအရာအားလုံးကို အတိအကျ စုံစမ်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် တမ္ပဒီပ၏ ဆင်စီး၊ မြင်းစီးနှင့် ခြေလျှင်ရဲမက်တပ်များသည် နက်ရှိုင်းသော တောနှင့်ထောင်တန်းများကို ဖြတ်၍ တောင်ဘက်ဆီသို့ စစ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အနော်ရထာ၏ ဘေးတွင်မူ အစဉ်တစိုက် အားထားယုံကြည်ခဲ့ရသော ထီလိုင်ရွှင်နှင့် အခြားကလန်ကြီးများ ပါလာခဲ့သည်။ “တောင်ဘက်အရပ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက တို့ရဲ့သားချင်းတွေဖို့တွေအတွက်၊ ပြီးတော့ ထေရဝါဒသာသနာတော်အတွက်၊ ပြီးတော့ ပိဋကတ်တော်များအတွက် တို့အခု အငြိမ်းအားခံစစ်ပွဲတစ်ခုကို တိုက်ရလိမ့်မယ်”ဟု အနော်ရထာသည် သူ့တပ်မှူးကြီးများကို တဖွဖွ နှိုးဆော်လာခဲ့လေသည်။

ဒုတိယည၏ မိုးသောက်ယံအချိန်သို့ ရောက်သောအခါတွင် တမ္ပဒီပတပ်မသည် လွှတ်ပြင်ဝေးသည့် ချောက်ခဲမြို့ဖြစ်သည်။ သူတို့ရွေ့တွင် ကြီးမားရှည်လျားသော တောင်တန်းကြီးတစ်ခုကို မိုင်းညိုစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“အဲဒါ ကောလာသတောင်တန်းပါပဲ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်လို့ အခု

သွားကြရမှာက ဟောဟို... နိမ့်ဆင်းသွားတဲ့ တောင်တန်းအစွန်းကို သွားကြရမှာပါ။

“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ အဲဒီကေလာသတောင်တန်းရဲ့ တစ်ဖက်မှာ နှိမ့်လေး ဥဿာဘုရင်”

“တစ်ဖက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဘုရင်မင်းမြတ်၊ တောင်ပေါ်မှာ”

“ကေလာသတောင်ပေါ်မှာ ဟုတ်လား”

အနော်ရထာသာမက ဘေးမှ ကလန်ကြီး တွေနှင့် ဦးဖိုးတို့သည် တုံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဥဿာဘုရင်က ပြုံးရယ်၍ ရှင်းပြလေသည်။

“ဟောဟိုနေရာမှာ ကေလာသတောင်ရဲ့ အမြင့်ဆုံးနေရာကို ဘုရင်မင်းမြတ် တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒီနေရာရဲ့ ဟိုဘက်တောင်စောင်းမှာ သဘာဝအလျောက် အင်မတန်လှပတဲ့ ကျောက်စွန်းကျောက်ဆောင်တွေဟာ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ချီနေပါတယ်။ အဲဒီတောင်ကြောပေါ်မှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို စည်ထားတာပါ။ ကေလာသနန်းတော်ဟာ တောင်ပေါ်မှာ ရှိနေတယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ နေပြည်တော်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း အများကြီးဟာ ထောင်ပေါ်မှာပဲ ချီနေတယ်”

“သိပ်လှပြီး သိပ်ခဲလားတဲ့ နေပြည်တော်ကြီးပဲ”

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ချောက်ဖူးသော ထိလိုင်ရှင်က အဝေးသီတွင် ဖွဲ့ငြိနေလော တောင်တန်းသို့ ပျော်ကြည်ရမ်း ခပ်တိုးတိုး ခရုရွက်နေလေသည်။ ဥဿာဘုရင်၏ ရှင်းပြမှုတွင် သူတို့အားလုံး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရုပ်သွင်ကို မှန်းဆကြဟန် ရှိသည်။

“သိပ်လှပြီး သိပ်ခဲလားတဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိပါပဲ ကလန်စစ်တာကြီး၊ ပြီးတော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေဟာ ကျောက်တောင်ပေါ်မှာ မြို့တည်နေသူတွေ ဖြစ်လေတော့ ကျောက်တုံးတွေနဲ့ သိပ်ပြီး ရင်းနှီးကြပါတယ်”

“အနော်ရထာသည် တက်ကြွသောအသံဖြင့် ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်ရှင်အရဟံ ပြောဖူးတယ်။ ကျောက်ဆစ် ပန်းတော့ပညာဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ အဆန်းကျယ်ဆုံး အလှအပပညာပဲတဲ့။ သူတို့ဟာ ကျောက်တုံးတွေကို ကြိုက်ရာ အလုံးအရောင်ပစ္စည်းတွေ

ဖြစ်လာတောင် ထုလုပ်နိုင်ကြတယ်။ ကေလာသနန်းတော်ကိုလဲ ကျောက်မြို့သားအတော်များများနဲ့ ဆောက်လုပ်ထားတယ်လို့ ဆိုတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်... ကေလာသနန်းတော်ကို ကျောက်မြို့သားတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပါပဲ။ အင်မတန် ခမ်းနားဆန်းကြယ်ကြတဲ့ ပန်းတော့ပညာပါ။ ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကျောက်ဆစ်ပညာကြောင့် ရုပ်လုံးကြူပြီး အသက်ဝင်နေကြတယ်”

“အင်း... အဲဒီ ဆင်းတုတော် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုတွေဟာ ဟိုလီဂေါရစ်ဘီလူးတွေကြောင့်၊ ဗုဒ္ဓ... အကောင်းပကတိမှ ချီပါဦးတော့မလား မသိဘူး၊ ကိုင်း... ထိလိုင်ရေ... မင်းလူတွေကို မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ချီတက်ကြဖို့ အမိန့်ပေးပေတော့... အချိန်ဟာ ငါတို့အတွက် သိပ်အရေးကြီးနေပြီ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ခမ်းနားကြွယ်ဝသလောက် သူ့အန္တရာယ်ကလဲ သိပ်ကြီးနေပြီ မဟုတ်လား”

ဗုဒ္ဓဆင်းတုတော်များ အကြောင်းကို ပြောမိကြသောအခါ အနော်ရထာ စိတ်ထဲတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ အန္တရာယ်ကို ပို၍ စိုးရိမ်လာသည်။ မနုဿာဘုရင် ပျောက်ဆုံးနေသည်ဟုသော သတင်းမှားလည်း သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ကံကြမ္မာအတွက် မကောင်းသတင်းဟု ထင်မိသည်။ မနုဿာဘုရင်သည် လီဂေါရစ်ကို လက်တွင်း အကျဉ်းသားအဖြစ် ချောက်နေမည်ကား မဟုတ်ဟုလည်း တွေးမိသည်။ အကယ်၍ လီဂေါရစ်သည် မနုဿာဘုရင်ထံ မင်းသိမ်းပါက ကေလာသနန်းတော်မှ ခုခံနေသူများကို အလွယ်တကူ အညံ့ခံစေနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

“အရှင်... ဥဿာဘုရင်ပြောတဲ့ ကေလာသတောင်ကြောအစွန်းကို ချောက်ပါစေတာမယ် သေနင်ဗျာဟာအတွက် အရှင်အဖိန့်ကို ထပ်ပူနေမှားစောင့်နေပါတယ်”

“ချောက်တော့မလား၊ အင်း... အဲဒီတောင်ကြောအစွန်းက တောအုပ်မှာ ခဏနားမယ်။ အိုးစားတပ်တွေကို ပြောလိုက်၊ မှန်းတည့်ချိန်မှာ စစ်ချီမယ် စစ်ပြန်ချိန်ရင် အချီလာတဲ့ ပါသာဒိကဏ္ဍဟာကို ဖျက်လိုက်တော့ ထိလိုင်တို့ဟာ တောအုပ်ကနေ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအရောက် ဝဠုန်တောင် စစ်တိုဟန်နဲ့

ပြန်ဦးတက်ရမယ်။ ဒီမှာကတည်းက စစ်ထိုးဟန်အတိုင်း တင်ပို့ကြမယ်ကြားထား”

“ကောင်းပါပြီ. . . အရှင်”

ရင့်ကျက်သော မဟာသေနာပတိ ထိလိုင်ရှင်၏ ရုပ်သွင်ကိုကြည့်ရင်း အနော်ရထာသည် အားရစေတုနပ်နေမိသည်။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းသော တောတောင်ခရိုင်ကို နှစ်ညဖြင့် အပြင်ချီတက်ခဲ့ရာ၌ ပါသာဒီကဗျာဟာခေါ် ပြဿာန် သတ္တာန် စစ်ချီမှုကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ ယခု ထိုဗျာဟာကို မလိုအပ်တော့ပေ။ ကေလာသတောင်ကြောဒေသနဲ့ တောအုပ်တွင် ခေတ္တရပ်နားပြီး ဆက်လက် ချီရမည့် ခရီးသည် သာမန်စစ်ချီခြင်း မဟုတ်တော့။ စစ်ထိုးခြင်း၊ စစ်တိုက်ခြင်း အပြစ် ကူးပြောင်းသွားမည့် ဗျာဟာပြစ်သည်။ သို့ကြောင့် စစ်ထိုးဟန်အတိုင်း တစ်ပါတည်း ချီကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒါပဲလေ. . . ထိလိုင်. . . အာပြောချင်သေးသလဲ”

ထိလိုင်ရှင်သည် အနော်ရထာနားမှ မခွာသေးဘဲ မြစ်စုံစုံနေသည်။

“အရှင်ကို မေးစရာရှိလို့ပါ”

“အင်း. . . ဘာလဲ”

“တပ်မတော်က ဆင်ဖြူတော် ဆယ်စီးကို ကကြိုအစွဲနဲ့ တွေ့လိုက်ရလို့ပါ”

အနော်ရထာသည် ထိလိုင်ရှင်၏ပခုံးကို ပုတ်လိုက်လေသည်။

“ဪ. . . ဒါဟာ. . . စစ်ပြီးသွားလို့ မနုဟာဘုရင်ဆီက ခွင့်ပြုမှုရရင် ပိဋကတ်တော်တွေကို မင့်ဆောင်သွားဖို့လေ. . . ပိဋကတ်တော်ကင်းမဲ့တဲ့ ဝုဒ္ဓသာသနာ့ မင်းနေပြည်တော်ဟာ အသီးမသီးတဲ့ သရက်ပင်လို အရှည်သဖြင့် မျိုးစေ့ကို မပေးနိုင်ဘူးလို့ ငါ့ကို ဆရာတော် ရှင်အရဟံက ပြောဖူးတယ်လေ အဲဒါအတွက်ပါ ထိလိုင်”

ထိလိုင်ရှင်သည် ပြုံးနေလေသည်။ သူတစ်ခါက သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသို့ ရောက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးနေမိသည်။ တမ္ပဒီပအပေါ်တွင် ထားရှိသော မနုဟာဘုရင်၏ သဘောထားကိုလည်း ပြန်၍ သတိရမိသည်။ အနော်ရထာက ဒီဒီးစေလိုက်သည့်ကိစ္စ မအောင်မြင်သည့်အတွက် သူ့ကို ကြိမ်းမောင်းဆွဲခဲ့သည်ကိုလည်း အမှတ်ရနေမိသည်။

“ရန်သူ လီဂေါရတွေကို တိုက်ဖုတ်ဖို့အစောဆုံး ကျွန်ုပ်ဟာ ဘယ်ဘုရင်ရဲ့ အထူးအညီကိုမှ ရယူခရာမလိုဘူး။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအတွက် ကျွန်ုပ်နဲ့တကွသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားများကိုယ်တိုင် ဒီစစ်ကိုတိုက်မယ်” ဟူသော မနုဟာဘုရင်၏ စကားများကို ပြန်၍ ကြားယောင်နေသည်။ မနုဟာဘုရင်လည်း ယခုအခါ ပျောက်ဆုံးနေသည်ဟု ဆိုသည်။ “ဘုရင်မင်းမြတ် ကင်းမဲ့သော ကေလာသခန်းတော်သည် လီဂေါရဘို့၏ စစ်ကို ကြိုကြိုခံနိုင်ပါဦးမည်လား” ထိလိုင်ရှင်၏ အတွေးတို့ကို စိုးရိမ်ထူထပ်မှုများ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

“တမ္ပဒီပရဲမက်တို့ အမြန်ဆုံး အရှိန်အဟုန်နဲ့ ချီတက်ကြ”

မွန်းမတည့်မီမှာပင် တမ္ပဒီပတပ်မသည် ကေလာသတောင်ကြောအစွန်၏ တောအုပ်အဝင်သို့ စစ်ဦးကင်းချမိလေသည်။

“အိုးစားတပ်ဖွဲ့တွေ ခဏနားမယ်။ အဟာအားပြီးတာနဲ့ သူ့ကချင်းပြန်ထွက်မယ်။ စစ်ပြန်ထွက်ရင် ဂဠုန်တောင်စစ်ထိုးဟန်”

“ဂဠုန်တောင်. . .”

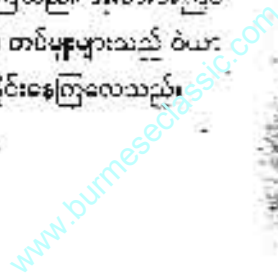
“ဂဠုန်တောင်. . .”

“ဂဠုန်တောင်. . .”

တပ်များအသီးသီးတို့၏ အမိန့်ပေးသံများသည် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် တပ်မတပ်ခလုံးသို့ ကူးစက်သွားသည်။ ဤအမည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တမ္ပဒီပရဲမက်အားလုံး အတိုင်းမသိ တက်ကြွသွားကြသည်။ နဂါးကို ထိုးသတ်တိုက်ခိုက်သော ဂဠုန်ကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ထိုးတပ်သော ဤသေနင်္ဂဗျာဟာမှာ သူတို့ရင်းနှီးကျွမ်းကျင်သော သေနင်္ဂဗျာဟာဖြစ်သည်။ ဥသားကို ဝင်စီးခဲ့သော လီဂေါရနှင့် ကျွမ်းစစ်သည်တို့ကို တမ္ပဒီပရဲမက်တို့သည် မကြာမီ နှစ်ပိုင်းတပင် ဤ“ဂဠုန်တောင်”ပြင် အနိုင်ရရှိပြီး ဖြစ်သည်။

တောအုပ်အတွင်းရှိ သစ်ပင်များအောက်တွင် အိုးစားတပ်ဖွဲ့ကို အနားယူလိုက်ကြသည်။ သက်နက်များကို မြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။ အိုးစားအကြပ်များသည် တပ်သားများကို စစ်ဆေးနေကြသည်။ တပ်များသည် ဝံ့ဟာအတောင်ဖြန့်တပ်များအတွက် ရဲမက်ဦးရေကို ညှိနှိုင်းနေကြလေသည်။

“နဂါးဆန်စွန့်. . . ဆတ်ဆတ်တုန်ကို. . .”

ငှက်ဂဠုန်မင်း... တောင်ချိန်ပြင်းက...

လက်တွင်းရောက်ဝင်... တို့အသွင်သို့...

ဆယ်ယောက်အိုးစား တစ်ဖွဲ့ဆီမှ ရဲမက်တစ်ယောက်၏ တက်ကြွသော စစ်ဆေးသံတစ်သံ လွှက်ပေါ်လာသည်။ ထိုလှိုင်းရှင်သည် ထိုစေးကို ကြားလိုက်ရသောအခါ အနော်ရထာကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ အနော်ရထာက "ဆိုပါစေ" ဟူသော အမှုအရာဖြင့် ပြုံးနေလေသည်။

"ငွေ့ရဲ့တစ်က ရဲမက်တွေမဟုတ်လား ထိုလှိုင်း"

'သူတို့အပြင် အခြားဘယ်သူ စိုဦးမှာလဲ... ထရှင် ဒီလိုပျော်ပျော် ပါပေး နောက်တတိယပြောင်တတိယဟာ ငွေ့ရဲ့ လူတွေပဲပေါ့'

'ဘေး... ဒါကြောင့်လဲ ငွေ့ရဲ့လို့ သူ့ကိုခေါ်ကြတာ'

အနော်ရထာနှင့် ထိုလှိုင်းတို့ ထိုင်နေသည့် သစ်ပင်အုပ်ဆီသို့ အသံများ လွင့်ပဲလာပြန်သည်။

'ဟ... လူရ... ဆက်လုပ်ခမ်းပါဦးဗေ... စေးကတစ်ပိုင်းတစ်ကြီး နဲ့'

'ရော... သွေးသောက်စွယ် ဟိုမှာကျုပ်တို့ တပ်မှူးကလန်ကြီး ဦးငွေ့က ခိုက်ကြည့်နေတယ်ဗျာ။ ကျုပ်တေးဆိုတာ မကြိုက်တဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့ ထိုအခိုက်တွင် တပ်မှူးငွေ့၏ အသံကြီး ထွက်လာသည်။

'ဟကောင်... ဆိုမှာဆက်ဆို ငါကမကြိုက်လို့ ကြည့်နေတာမဟုတ်ဘူးနင့်တေးကို ငါအဆုံးသတ်ဆက်ဆိုရကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာ'

ရယ်သံများ တောအုပ်အတွင်း၌ လှိုင်သွားသည်။ ငွေ့နှင့် သူလူများသည် စစ်ချီချီဆိုလျှင် ဤသို့ပင် ပြုနေလေ့ရှိကြသည်။

'ကိုင်း... ဆိုလဟ တော်ကြာ ကလန်ကြီးက ဆိုသွားလိမ့်မယ်'

'အဲ... ဘယ်တောင် ရောက်သွားပါလိမ့်... အင်း ဟုတ်ပြီ-

လက်တွင်းရောက်ဝင်... တို့အသွင်သို့

'သူတ်သင်ရန်မျိုး၊ ပယ်ခိုမိချီး...'

စစ်ထိုးစစ်အောင်၊ ဂဠုန်တောင်တည့်...'

စစ်ထိုးစစ်အောင်၊ ဂဠုန်တောင်တည့်...'

စစ်ထိုးစစ်အောင်'

'ဟလူရ... ဆက်ဆိုဦးလေကွာ'

'တေးက ဆုံးနေပြီဗျ'

တဝါးဝါးရယ်ကြပြန်သည်။

ရယ်သံများမဆုံးမီမှာပင် တောစပ်တစ်ခုဆီမှ သစ်ကိုင်း တို့ပွဲသံ၊ အော်ဟစ်သံများ တစုနီးတစုကြားလိုက်ကြရသည်။ အိုးစားတပ်များသည် ထိုနေရာဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ အနော်ရထာနှင့် ထိုလှိုင်းတို့ နေရာမှ ထရပ်လိုက်ကြသည်။ ဥဿာဘုရင်သည်လည်း သစ်ပင်အုပ်နောက်ကွယ်ဆီမှ ပြေးထွက်လာလေသည်။

ခဏအကြာတွင် တမ္ပဒီပရဲမက်များသည် အဝတ်များစုတ်ပြတ်ပေရေနေသော လူတစ်ယောက်ကို ချုပ်နှောင်၍ ခေါ်လာကြသည်။ ထိုသူသည် အဖွဲ့တစ်ယောက်သဖွယ် ရဲမက်များလက်ထဲတွင် အော်ဟစ်ချွန်းကန်၍ လိုက်ပါလာသည်။ သူ့ကို အနော်ရထာနှင့် ထိုလှိုင်းရှင်ရှေ့သို့ ရဲမက်များက တွန်း၍ ပို့လိုက်သည်။ ထိုသူသည်ထိုလှိုင်းရှင်၏ ခြေအနီးတွင် လဲကျသွားလေသည်။ ရဲမက်တစ်ဦးရှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည်။ ရဲမက်သည် ထိုလှိုင်းရှင်အား တစ်စုံတစ်ခုကို လှမ်းပေးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

'သေနာပတိ... ဟောဒါ သူ့လက်ထဲက ရလာတဲ့ လက်နက်ပေါ'

ထိုလှိုင်းရှင်က ထိုထူးဆန်းသော လက်နက်ကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်နေသည်။ ထိုအခိုက် ဥဿာဘုရင်က ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

'ဒါ... သုဝဏ္ဏတုမ္မိသားတွေကိုင့်တဲ့... ကျောက်ထုတဲ့ဆောက်သွားပဲ' ထိုလှိုင်းရှင်၏ ကြင်နာသောအသံပေါ်လာသည်။

'မင်းဘယ်သူလဲ'

လဲကျနေသူက အားနည်းဖျော့တော့သော လေသံဖြင့် အဖြေပေးသည်။ 'ကွန်... တော်... သ... မိန်'

သမိန်သည် စကားအနည်းငယ်မျှသာ ပြောနိုင်ပြီး ပြန်၍သတိပေးပြော
သွားခဲ့သည်။ သူဤတောအုပ်အတွင်း ရောက်နေသည်မှာ ငါးရက်ရှိပြီ ဖြစ်
ကြောင်း အစောင့်အရှောက် လုပ်ငန်းခွင်ကြောင်း သူ့ဆောက်သွားကို ပြန်ပေးပါ
မည်အကြောင်း ကမ္ဘာဝင်ကတစ် ညည်းတွင် နေသည်။

"သတိရလာအောင် လုပ်စမ်း။ သူ့တို့ ဘာမှ မမေးရသေးဘူး"
သေရည်အနည်းငယ်နှင့် ခါးသက်သော ဆေးရည်ရောစပ်၍ တိုက်လိုက်
ကြသည်။ သမိန်၏မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြန်သည်။

"မင်း . . . ဘယ်သူလဲ"

"သမိန် . . ."

"ဘယ်ကလေး ဘာလုပ်သလဲ"

"ကျွန်တော် ကျောက်ဆစ်သမား အဝေရာက"

"မင်းဘာကြောင့် ဒီတောအုပ်ထဲ ရောက်နေသလဲ"

"ကျောက်တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတော့ ဒီတောအုပ်ကို ရောက်တာပါ"

"ဘာကြောင့် ကျောက်တောင်ပေါ်က ဆင်းလာတာလဲ"

ဤတွင် သတိပြောပြောလေးသာ ဒီသော သမိန်သည် မယုနိုင်စရာပင်
လဲကျနေရာမှ ဝန်းခနဲ ထလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် တော်ဟစ်ရင်း သူ့တို့
ဖမ်းမိလာသော တောအုပ်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးလျက် ပြေးသွားသည်။

"ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ဘုရင်မင်းမြတ် . . . ဖယ် . . . အားလုံးဖယ်ကြာ တို့မှာ
မနုဟာဘုရင်"

လမ်းခလတ်မှာပင် သတိပေးပြီး လဲကျသွားပြန်သည်။

"ဘာ . . ."

အနော်ရထာသည် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ခင်း ပိုင်းဖုန်နေသောရဲမက်
များကို တွန်းဖယ်လျက် သမိန်လက်ညှိုးထိုးပြသည်ထက်သို့ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။
ထိလိုင်ရှင်နှင့် ဥဿာဘုရင်၊ အခြားတပ်ဖွဲ့များ၊ ရဲမက်များလည်း နောက်မှ
လိုက်သွားကြသည်။

နားချဲများ ဝန်းရံနေသော မြတ်ခင်းကွက်လပ်အလယ်တွင် သစ်ကိုင်း
သစ်ခက်များဖြင့် လူတစ်စုလွတ်နု တဲဝယ်တစ်ခု ထိုးထားသည်။ တဲ၏

အမိုးမှာ အင်ပက်ရွက်ခြောက်များ မြစ်သည်။ အင်ရွက်အမိုးများအောက်
တွင်ပူ-

မနုဟာဘုရင်သည် လဲကျနေလေသည်။ ကြက်သွေးရောင် ဝတ်စုံကို
သူ့အပေါ်၌ မြွှဲထားသည်။ သွေးစများသည် ခါးစည်းကြီးအကြားမှ ဖားမြှောင်
ဦးပေါ်တွင် ပြေလျော့လျော့တင်လျက်သာ ဒွိနေသည်။ ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်း
မရှိ။

အနော်ရထာသည် မနုဟာဘုရင်၏ ဘေးတွင် ဒူးထောက်လိုက်
လေသည်။

ကျယ်ပြန့်သော မဟာနန်းအောက်မှ ညိုမှောင်တုတ်ခိုင်သော မျက်ခဲ
များတွင်လည်း သွေးစများ မြှောက်နေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ ကွဲအက်နေကြ
သည်။ သို့သော် . . . ရေကိုလည်းကောင်း၊ အစားကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းခံရန်
အတွက် ပွင့်ဟနေသည့် နှုတ်ခမ်းများမဟုတ်။ တင်းတင်းရေထားသည့် နှုတ်ခမ်း
များသာ မြစ်သည်။

မနုဟာဘုရင်၏ ပန်းကို အနော်ရထာ ပွေ့ယုလိုက်သည့် အချိန်တွင်ထိ
လိုင်ရှင်နှင့် ဥဿာဘုရင်တို့၏ အသံနှစ်ခုတစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

"အဲဒါ မနုဟာဘုရင်ပါပဲ"

အဝေရာခံတပ်ရှေ့ ပင်လယ်ပြင် ကျောက်ဆောင်များ အကြားသို့
လီဂေါရတိုက်လေ့များ ဆိုက်ကပ်လာသည့် ညမှစ၍ ရေတွက်လျှင် သတ္တမ
ပြောက်ငှာ။ အထာယာဆိပ်ကမ်း ခံတပ်ကို လီဂေါရဘုရင် သူမိယဝမှ စီးနင်း
ထိုက်သည့် နေ့မှစ၍ ရေတွက်လျှင် ဆဋ္ဌမမြောက်နေ့။

သူဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ကြွင်းကျန်သမျှသော စစ်အင်အား စုစုပေါင်းမှာ
သောကုတ္တရ ခန်းဆောင်တော် ပတ်ပတ်လည်ကျောက်တောင်နှင့် ကျောက်ဂူ
များတွင်သာ ဒွိတော့သည်။

လီဂေါရ တပ်များသည် အဝေရာကို လည်းကောင်း၊ အထာယာနှင့်
အခြားဆိပ်ကမ်းများကိုလည်းကောင်း၊ ကုန်စည်လှေများကိုလည်းကောင်း
သူဝဏ္ဏဘုမ္မိနေပြည်တော်မှ စေတီပုထိုးများကိုလည်းကောင်း၊ ထို့အပြင်
ကျောက်မြို့သားနှင့်အတိပြီးသော ကောလာသ နန်းတော်ကို လည်းကောင်း

သိမ်းပိုက်တပ်စွဲလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ နေရာများစွာကို သိမ်းပိုက်ပြီးခဲ့သော်လည်း လိဂေါရတို့သည် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို အောင်မြင်ခြင်း မရှိသေးပေ။

မိဖုရားကြီးသိရိမာ၊ နန်းရင်းဝန်ကြီး၊ ဗိုလ်မင်းပြတ်နှင့်တကွသော ခေါင်းဆောင်များသည် ကြွင်းကျန်သမျှ ချောက်တို့ကို စုန်းကာစနစ်တကျ ဆုတ်ခွာရင်း သောဏုတ္တရ ခန်းဆောင်၌ စုခံတပ်စွဲလိုက်ကြသည်။

တစ်နေ့နှင့်တစ်ညပတ် ကာလပတ်လုံး ပြင်းထန်စွာဖြစ်ပွားခဲ့သော ကေလာသနန်းတော်တိုက်ပွဲတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲမက်များစွာ ကျဆုံးခဲ့သည်။ သို့သော် လိဂေါရရဲမက် ရာပေါင်းများစွာတို့လည်း ကေလာသနန်းတော် ကျောက်ပြားများပေါ်၌ သေဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။ မဂ္ဂရရင်ပြင်ဆင်ကံ့မှာ ထွက်လာကြသော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ တိုက်ဆင်များသည် ဆင်ဦးစီးနှင့် ချွန်းစွဲဆင်ဘဲလျက် ရန်သူလိဂေါရတို့ကို နင်းခြေသတ်ပြတ်ခဲ့ကြသည်။

ကေလာသတောင်နှင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတစ်ဝိုက်တွင် အနံ့အပြားသွားနေကြသော တိုက်ဆင်များသည် ကေလာသနန်းတော် တိုက်ပွဲရှိရာသို့ သွေးဖူးသော တန်း ပြေးလာခဲ့ကြသည်။ ဤအချိန်ထယ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ချောက်တို့မှာ ကေလာသတောင်ပေါ်ရှိ ကျောက်ဆောင်များပေါ် နေရာယူတိုက်ခိုက်နေချိန်ဖြစ်သည်။

လိဂေါရစစ်သည်တို့မှာ တောင်ခြေနှင့် နန်းတော်ရင်ပြင်တို့မှ ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တိုက်ဆင်တို့သည် လိဂေါရစစ်သည်တို့အကြားသို့ တစ်ဖွဲ့ထိုး တိုးဝှေ့ဝင်လာကြသည်။ လိဂေါရတို့သည် တိုက်ဆင်များ၏ ကြောက်လန့်တကြား တိုက်ခိုက်ရပြန်သည်။

သို့သော် ထိုကလန်မှုဖြင့် ဝေါသတို့ အဆုံးစွန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သော တိုက်ဆင်များသည် လိဂေါရတပ်များ တလယ်သို့ ဝင်ရောက်၍ ကြမ်းတမ်းစွာ ထိုးသတ်ကြလေသည်။

တိုက်ဆင်များနှင့် လိဂေါရတို့၏ ကြောက်မမန်းလိလိ တိုက်ပွဲမှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲမက်တို့သည် ကေလာသတောင်ပေါ်မှ အတိုင်းသား ကြည့်နေရလေသည်။ မဂ္ဂရရင်ပြင် ဆင်ကံ့တိုင်းလွှဲပြင် ပစ်ခတ်ခဲ့သော လိဂေါရတို့ တိုက်ဆင်တို့၏ ကလဲစားချေခြင်းကို မရှုမလှ ခံလိုက်ကြရသည်။ မိမိတို့ ကျောက်နန်းထက်မိမိတို့၏ ဆင်ကံ့ထဲသို့ ပါးလွှဲများနှင့် ပစ်ခတ်သူများမှာ ဤ

များပင် ဖြစ်သည်ဟုသော အသိသည် တိုက်ဆင်များတွင် မရှိခဲ့သေး။ သူတို့ ဒေါသတကြီး နင်းခြေသတ်ပြတ်လိုက်သည့် လိဂေါရတို့မှာ သူတို့ကံ့တို့ ဖျက်သီးသူများ ဖြစ်နေကြသည်ကိုလည်း မသိကြ။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ တိုက်ဆင်တို့သည် မသိတဲလျက် ခဲပြဲလှပသော တိုက်ပွဲတစ်ရပ်ကို ဆင်နွဲခဲ့ကြလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်ကား ကေလာသနန်းတော်၏ ကျောက်မြူသားရင်ပြင် ကျောက်မြူသား လှေကားထစ်များနှင့် ဗုဒ္ဓဝင် ဖြစ်တော်မော်များ ထုသစ်ထားသည့် ပန်းတမောတိုင်လုံးများ၌ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတို့၏သွေး၊ လိဂေါရတို့၏ သွေး၊ တိုက်ဆင်တို့၏ သွေးများသည် အထပ်ထပ် လိမ်းကံ့စွန်းပေသွားခဲ့လေသည်။

သတ္တမမြောက်နေ့၏ ညဦးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

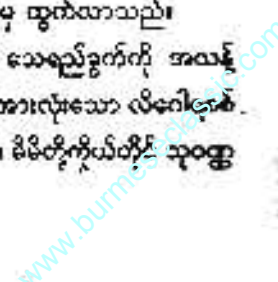
သောဏုတ္တရ ခန်းမဆောင်တော်မှ မိဖုရား သိရိမာခေါင်းဆောင်သော တပ်မှာရဲမက်တစ်ထောင်ပင် မပြည့်တော့ချေ။ သို့သော် ခံတပ်များ၊ ဆိပ်ကမ်းများနှင့် ကေလာသနန်းတော်ကို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် စုနစ်ရက်ပတ်လုံး တိုက်ခဲ့ရသော လိဂေါရတပ်များမှာလည်း စစ်ပန်းသွားကြပြီ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကေလာသနန်းတော် တိုက်ပွဲတွင် တိုက်ဆင်တို့၏ ဒဏ်ကို မခွမလှ ခံလိုက်ရသဖြင့် လိဂေါရတပ်၌ ဒဏ်ရာမရသူဟူ၍ အနည်းအပါးသာ ကျန်တော့သည်။ ကေလာသတောင်၏ အမြင့်ဆုံးအပိုင်းရှိ သောဏုတ္တရခန်းဆောင်ကို တိုက်ခိုက်ပြီးလျှင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသည် ပြီးဆုံးနိုင်မည်ကို သိလျက်နှင့် ပင်စစ်ကို ရပ်တန့်ထားကြရသည်။

နှစ်ဖက်စစ်သည်များ စစ်ပင်ပန်းစွာဖြင့် ညဦးကို ကျော်ဖြတ်နေခိုက်မရရင်ပြင် တောင်ကြားဆီမှ . . .

ထောင်ပေါင်းများစွာသော မြင်းခွာသံများ တစ်ခဲနက်မြည်တည်းလာသည်။

လိဂေါရတရင် သူရိယဝဗ္ဗသည် သူ၏တံထဲမှ ထွက်လာသည်။

ဥပရာဇာ ဥဒယဒီဿယသည် လက်ထဲမှ သေရည်ခွက်ကို အသန့်တကြား ချထားလိုက်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးနှင့် တက္ကအားလုံးသော လိဂေါရစစ်သည်တို့ မစဦးစားတတ်နိုင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် သုဝဏ္ဏ

ဘုမ္မိထဲသို့ ဝင်လာခဲ့စဉ်က အသုံးပြုခဲ့သော ဤပုစုရရင်ပြင် တောင်ကြားမှပင် မြင်းခွာသံများကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် . . မိမိဝင်ရောက်ခဲ့စဉ်ကထက် ပို၍ အင်အားများပြားနေသည်။ မြေပြင် သိမ့်သိမ့်တုန်မျှ ဖြစ်သည်။

ကေလာသင်္ဘောတံထိပ် သောဏုတ္တရခန်းဆောင် ပတ်ပတ်လည်မှ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိတပ်များလည်း တောင်ကြားဆီမှ လွင့်ယုံလာသော မြင်းခွာသံများကို ကြားလိုက်ကြသည်။ ရာပေါင်းများစွာသော မီးရောင်တို့ကိုလည်း မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

မရရရင်ပြင်တောင်ကြားမှ မြင်းခွာသံများ တစ်စတစ်စကျယ်လောင်လာဆဲမှာပင် အဝေရာခံတပ်ဆိပ်ကမ်းရှိ လီဂေါရတိုက်လှေများဆီမှ မီးတောက်ကြီးများလည်းပေါ်လာသည်။

တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ကေလာသင်္ဘောတံ တည်ထားရာတောင်ထိပ်၏ အခြားတစ်ဖက်ဆီမှ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မြားတံများသည် ကေလာသင်္ဘောရင်ပြင်တွင် တပ်စွဲထားသည့် လီဂေါရ စစ်သည်များပေါ်သို့ ဖြိုင့်ဖြိုင့်ကျလာကြသည်။

မိဖုရား သီရိမာသည် မာလွတ်တို့ စွဲကိုင်လျက် သောဏုတ္တရခန်းဆောင်တော် လေသာပြတင်းဝတွင် ရပ်လိုက်သည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ညဦးတွင် အမှောင်မရှိတော့ပေ။ ဖာမည်မသိ မြင်းခွာသံများနှင့်ထာဝှ ပါလာသော မီးတိုင်းများ၊ အဝေရာရှိ လီဂေါရမှ လေ့များဆီမှ မီးတောက်များဖြင့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသည် ထိန်ထိန်လင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံများသည်သောဏုတ္တရခန်းဆောင်တော်ဆီသို့ သဲ့သဲ့လွင့်ယုံလာသည်။ သို့သော် မြင်းခွာသံများနှင့် မီးတောက်သံများကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲမရှိလှပေ။ အဝေရာရှိ လီဂေါရလှေများဆီမှ မီးတောက်ကြီးများကို တွေ့ရသောအခါတွင်မူ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှ စစ်ကူတပ်များ ရောက်လာပြီး လီဂေါရတို့ကို တိုက်ခိုက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း မိဖုရားကြီး သီရိမာနှင့် ရဲပက်များအားလုံး နားလည်သွားကြသည်။

“ဘယ်ကတပ်တွေလဲ မသိဘူး”

“မြင်းစီးရဲမက်တွေ အများကြီးပါလား”

ရွတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာသော မြင်းဆန်သည့် စစ်ပွဲကို တောင်ပေါ်မှ ကြည့်ရင်း အချင်းချင်း ငေးနေကြသည်။ စစ်ကူရောက်လာသော တပ်တို့သည် လီဂေါရတို့ကို ရွတ်တရက် ဝင်တိုက်နေသော်လည်း မိမိတို့ရှိရာ သောဏုတ္တရခန်းဆောင် ကိုပါ ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လာဦးမည်လားဟုလည်း တွေးနေကြသည်။

“တမ္ဘာပက တပ်တွေပဲဖြစ်ရမယ်”

မိဖုရားသီရိမာဘေးမှ အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုစကားကို ပြောလိုက်သူကား ဘုရင့်သီသုကာဘွဲ့ကို ငြင်းဆိုခဲ့သည့် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၏ ကျောက်ဆစ်အကော့အမော်ပန်းတမော့ ပညာရှင်ကြီး ဘိုးပန်းရည် ဖြစ်လေသည်။ လာသက်စာရွယ် ကြီးရင့်ဘိုးမင်းလှပြီဖြစ်သော ဘိုးပန်းရည်သည် နာမကျန်းဖြစ်ပြီး လဲနေခဲ့သည်မှာ လနှင့်ချီ၍ ကြာခဲ့ပေပြီ။ အဝေရာခံတပ်ကို တည်ဆောက်ပြီးကတည်းက ပင်ပန်းလွန်းသော ဒဏ်ဖြင့် ဘိပ်ရာထဲလဲခဲ့သည်။

မနုဿာဘုရင်၏ အမိန့်ဖြင့် သူ့အား ကေလာသင်္ဘောတံသို့ ခေါ်ယူခဲ့ပြီး သမားတော်များ၏ ကုသမှုကို ခံယူစေခဲ့သည်။ အသက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်သော ဘိုးပန်းရည်၏ ဘဝတွင် အနှစ်ငါးဆယ်ကျော် ကာလတို့မှာ ကျောက်ဆစ် ပန်းတမော့ သမားတဝပြိုင် ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ယခုအခါ ဘိုးပန်းရည်၏ မျက်လုံးများမှာ ခွဲသီကုန်ကြပေပြီ။

အလုပ်ပင်ပန်းသောဒဏ်၊ အသက်စာရွယ် ကြီးရင့်ဘိုးမင်းမှ ချောက်တို့အပြင် ဘိုးပန်းရည်သည် သူ၏ သားအရင်းနှင့် မမြားသော ကျောက်ဆစ်သမား သမိန်စစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ပြီဟု သိလိုက်ရသဖြင့် စိတ်ထိခိုက်သော ဒဏ်ရာဖြင့် လဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘိုးပန်းရည် ဘာကြောင့် ဒီလို ပြောနိုင်သလဲ”

“ဒီလောက် အင်အားကြီးတဲ့ မြင်းစီးတပ်မျိုးဟာ ဥဿာမှာလဲ မရှိဘူး အရှင်ဗ၊ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်ဒေသတွေမှာလဲ မရှိနိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီကိုလဲ တမ္ဘာပက သူဝင်လာ ရောက်လာဖူးတယ်မဟုတ် ထအတူပဲဒီပတုရင်ဟာ လီဂေါရတွေအကြောင်း တစ်နည်းနည်းနဲ့ ကြားသွားလို့ သူ့မြင်းတပ်နဲ့ ဒီလာတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

"အခုတစ်တွေ့လာ တမ္ပဒီပကဆိုရင် သူတို့တယ်လို့နည်းနဲ့ သိသွားကြတာပါလိမ့်အင်း၊ မြင်းစီးရဲမက်တွေကတော့ ထောင်နဲ့ချီနည်းနဲ့ ထင်တာပဲ"

"တမ္ပဒီပက ဥဿာနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတယ် အရှင်မ၊ ဥဿာဘုရင်ကို သူတို့ တစ်ခါက အကူအညီပေးဖူးတယ်"

"ဪ... ဪ... ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ကဲ... ဘိုးပန်းရည်လဲ မဟာဘူမဟုတ်လား၊ ဒီလေသာပြတင်းဝမှာ မနေပါနဲ့၊ ဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲသံတွေလဲ ကြားနေရတယ်၊ အတွင်းဆောင် အကဲကိုသွားပြီး အနားယူချေပါ"

"သူဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ တိုက်ပွဲသံကြားရတဲ့ နေရာရယ်လို့ ရှိပါသေးသလား အရှင်မရယ်"

ဘိုးပန်းရည်သည် ကြေကွဲဆိုးနစ်သော အသံဖြင့် ပြောဆိုပြီးနောက် သောက္ခတ္ထရအောင်၏ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်သွားလေသည်။

အဝေရာဆိပ်ကမ်းပွဲ ဖိတောက်များ ချုပ်ငြိမ်းပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပေပြီ။ လီဂေါရတိုက်လှေများ အားလုံး ဖိလောင်သွားခဲ့ပေပြီ ဖြစ်သည်။ အဝေရာခံတပ်တွင် အခိုင်အမာတပ်စွဲထားသော လီဂေါရများလည်း တမ္ပဒီပဝစ်သည်များ၏ လှံများတွင် သေဆုံးသွားကြသည်။ လီဂေါရတပ်မှူးများလည်း ရှိခိုင်သမျှသော ရဲမက်များကို စုန်၍ ကေလာသနန်းတော်မှ မိမိတို့ဘုရင်ရှိရာသို့ ဆုတ်ခွာ သွားကြသည်။

အနောက်ဘက်ဘုရင်၏ 'ဂဠုန်တောင်'တွင် အလယ်မင်းတပ်မကို သူကိုယ်တိုင်ဦးစီးခဲ့သည်။ အလယ်မင်းတပ်မသည် မြင်းစီးရဲမက်ကို အဓိက အာရုံပြုကာ မစုရရင်မြင် တောင်ကြားလမ်းပုတစ်ဆင့် ကေလာသတောင်ခြေလွင်မြင် ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး စစ်တိုးခဲ့သည်။ ထိုစစ်လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် တွေ့ရသမျှသော လီဂေါရတပ်တို့ကိုလည်း သုတ်သင်ချေမှုန်း ပစ်ခိုက်ခဲ့လေသည်။

ဝဲဘက်စစ်ကဲကို ထိလှိုင်ရှင်နှင့် ဥဿာဘုရင်တို့ ဦးစီး၍ လှံနှင့် ဓားလွက်ကိုင် ခြေလျှင်စစ်သည်များက အဝေရာဆိပ်ကမ်းရှိ ကျောက်ဆောင်များဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး တက်ရောက်ကာ အဝေရာခံတပ်နှင့် လီဂေါရတိုက်လှေများကို တိုက်ခိုက်မီးရှို့လိုက်သည်။

ယာဘက်စစ်ကဲတွင် ဦးစီးနှင့် ကလန်ကြီးဝလုံးဝထွေတို့ ဦးစီးပြီး ကေလာ

သနန်းတော်၏ အနောက်ဘက် မှောင်မည်းနေသော တောင်တောင်တွင် အသင့် ပုန်းဖောင်းတပ်စွဲနေခဲ့ကြသည်။ အနောက်ဘက် အလယ်မင်းတပ်မ မစုရရင်မြင် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်းစစ်ထိုးလာချိန်၊ ထိလှိုင်ရှင်တို့၏ ဝဲဘက်စစ်ကဲက အဝေရာနှင့် လီဂေါရလှေများကို မီးရှို့လိုက်ကြချိန်တွင် ကေလာသနန်းတော်ရင်ပြင်တွင် တပ်စွဲထားသည့် လီဂေါရတပ်အတွင်းသို့ မြားဖိုးခွာသွန်းပေးခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဏ္ဏနှင့် ဥပရာဇာ ဥဒယ ဒိဿယတို့၏ တပ်မများသည် တမ္ပဒီပတပ်မ၏ ဂဠုန်တောင်စစ်ထိုးဟန် သေနက်တူဟာအောက်တွင် မရွံ့မလှ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ ဝဲဘက်စစ်ကဲနှင့် ယာဘက်စစ်ကဲတို့က ဂဠုန်ငှက်၏ ဝဲယာတောင်ပံများကဲ့သို့ တစ်ဟုန်ထိုး မိုက်ပုတ်နေစဉ်မှာပင် အလယ်မင်းတပ်မသည် သန့်မာသော ဓမ္မရည်၊ ခွန်မြဲသော နှုတ်သီးတို့ဖြင့် ကုတ်ဆွဲထိုးဆိတ်သော ဂဠုန်ငှက်၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း မျိုးဖြင့် ထိုးဖောက်ဝင် ရောက်လိုက်သည်။

ဥပရာဇာ ဥဒယဒိဿယသည် ကေလာသနန်းတော်ရှိ တပ်ဖွဲ့မှ မြို့တွက်ကြည့်လိုက်သောအခါ အဝေရာဆိပ်ကမ်းရှိ လှေများ ဖိလောင်နေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ မိမိ၏ တိုက်လှေများကို တပ်မက်သော ဥပရာဇာသည် အဝေရာခံတပ်ဆီသို့ ပြောလာခဲ့သည်။ သူလက်ထဲတွင် လီဂေါရစစ်သည်များ အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည့် လှံရွယ်ကို ကိုင်စွဲလာခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့ခြေတောက်များသည် အဝေရာခံတပ်၏ လှေကားထပ်များကိုပင် ထားလှံကုန်စင်အောင် မတက်လှမ်းလိုက်ရပေ။ အဝေရာခံတပ်ပေါ်တွင် အသိန်ပေးနေသော ထိလှိုင်ရှင်က သူတို့တောင်းခွာ မှတ်မိသွားပါသည်။ ဥဿာသို့ စစ်ကူသွားခဲ့စဉ်က ရန်သူကျွမ်းစစ်သည်များကို ဦးဆောင်လာသူသည် သူပင်ဖြစ်ကြောင်း ထိလှိုင်ရှင် သိလိုက်သည်။ သူ့လှံရွယ်ကိုင်လက်ကို အပေါ်သို့မပြောက်နိုင်မီ မှာပင် ထိလှိုင်ရှင်၏ တမ္ပဒီပစစ်သည်တို့ ကိုင်ဆောင်သော လှံတို့သည် သူပုန်းကိုဝင်စွဲလေသည်။ ဥဒယဒိဿာဝဏ္ဏသည် သွေးဓားသွေးတန်းဖြင့် လှေကားထပ်အပေါ်များသို့ တက်လာခဲ့သော်လည်း ဦးဆောင်စစ်ခင်းသည် လေထဲတွင်ပျံဝဲလာပြီး သူရင်ဘက်ကို ထိုးဖောက်သွားပြန်သည်။

“ထိုလိုက်ရင် . . . ကျွန်ုပ်တို့ကောင်းပါပြီ ဥဿာဏာတွက် ဒင်္ဂါလက်တား
လိုက်ပြီ”

ဥဿာဘုရင်သည် အဝေရာခံတပ်၏ သူရဲခိုတစ်နေရာမှအောက်ပြန်
နေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် နောက်ထပ်ပြားတစ်စင်းတင်ထားသည့် လေ့
ကိုင်ထားသည်။

လောကားထစ်ပေါ်တွင် လူ့လွန်အောက်ဟစ်နေသည့် ဥဿာဝိဿယ
သိသို့ ထိုပြားတံကို ထပ်၍ ဝစ်လွတ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တား ပင်လယ်ပြင်
ထဲမှသူရိယဝဗ္ဗဘုရင်၏ ဘောရိပ်အရှင်မဂ္ဂပ်တူပါသော ဘဿာနုတ တိုက်
ကြီး မီးလောင်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ထိုလျှောက် လီဂေါရတိုက်လေ့ယူတအနစ်
နောက်ဆုံး ကျန်နေသည့် တိုက်လေ့ဖြစ်ပေသည်။

တဗ္ဗဒီပတပ်၏ ယာဘက်စစ်ကဲ ဂဠုန်တောင်သေနတ်ပျံဟာဖြင့်
တောလာသနန်းတော်မှ လီဂေါရတပ်တို့သည် အသောင်းသောင်းသော ပြား
များအောက်တွင် အလွှာအလဲဖြစ်နေကြသည်။ လီဂေါရဘုရင် သူရိယဝဗ္ဗ
သည် သူ့စစ်သည်များအား မည်သို့ပျံစုစုစားပိန်လေ၍ မရနိုင်ဖြစ်နေသည်။
သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ပိုင်းလွှားများကိုသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သည်းပြနေရသည်။
သူ့ကိုယ်တိုင် မည်သည့်လက်နက်ကိုမှ မစွဲကိုင်နိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည့်
လီဂေါရစစ်သည်များမှာ တောင်စောင်းမှလှာသော ပြားတံများကြောင့်
တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ကျဆုံးကုန်သော်လည်း သူရိယဝဗ္ဗမှာ အနည်းငယ်
ဒဏ်ရာမရသေးပေ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့ကျလာသည့် ပြားတံများသည်လည်း
သူ့အသားကို ထိုးဖောက်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ အကြောင်းမူ သူရိယဝဗ္ဗသည် သူ၏
‘နေအဆင်း’ကို သို့ဝင်းထိန်သော သံကိုယ်ကျွပ်’ ကို ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့်
ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ ဘွဲ့အမည်နှင့် လိုက်ဖက်သော သေနာပတိဝတ်စုံ
ဆင်ပြုန်းထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် . . . ကေလာသနန်းတော်၏ ရှည်လျားကျယ်ပြန့်သည့် လောကား
ထစ်များပေါ်သို့ အနော်ရထာ၏ မြင်းစီးရဲမက်များ တစ်ဟုန်ပိုး တက်လာသော
အခါတွင်မူ သူရိယဝဗ္ဗသည် ဒိုင်းလွှားကို စွန့်ပစ်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာချင်း
ဆိုင်မှ လာနေသည့် ရန်သူကို မီးရောင်အောက်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရ

ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ထိုမြင်းစီးစစ်သည် များသည် တစ်ခါက သူ၏ ဥပရာဇာ
သေဦးအောင်သော ကျွမ်းစစ်တပ်ကို ဥဿာမှ မောင်းထုတ်ခဲ့သော ‘တဗ္ဗဒီပ
ပျံကဲများ’ ဖြစ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

သို့သော် . . . သူရိယဝဗ္ဗ၏ အသိသည် နောက်ကျသွားခဲ့ပေပြီ။

‘တဗ္ဗဒီပ’ဟူသော ကြွေးကြော်သံများသည် သူမီးလောင်တိုက်သွင်း
ခဲ့သည့် မရရရင်မြင်ဆင်ကျုံးမှ တိုက်ဆင်တို့၏ အောက်ထက်ပို၍ မြည်ဟည်း
ကျယ်လောင်နေသည်။

အဝေရာခံတပ်ကို သိမ်းပိုက်တပ်စွဲထားခဲ့သော သူ၏လီဂေါရတပ်များ
အဝေရာဆိပ်ကမ်းမှ သူ၏ဘဿာနုကတိုက်လေ့တပ်အပင် တိုက်လေ့အားလုံး
ဖွန်ပိပျက်စီးသွားချေပြီကိုလည်း သူ့အားလည်လိုက်သည်။ သူ၏ ဥပရာဇာ
ဥဿာ ဝိဿာကိုယ်တိုင် ခံတပ် လေ့ထားပေါ်တွင် ကျဆုံးသွားပြီဟုလည်း
သတင်းရ သွားသည်။

သောကုတ္တရာခန်းစောင်ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် အစီအစဉ်များလည်း
ထုတ်ပြားသွားခဲ့ပေပြီ။ သောကုတ္တရာကို သိမ်းပိုက်ပြီးလျှင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို
အလုံးစုံအောင်မြင်ပြီဟု သိထားခဲ့သော သူရိယဝဗ္ဗသည် နောက်ဆုံးစစ်ပွဲပြီး
ခါနီးမှ တဗ္ဗဒီပ တပ်မင်း ထိုးဖောက်မှုကို ခံလိုက်ရသည့်အတွက် ဒေါသပြင်း
စွာ ထွက်နေသည်။

သို့သော် . . . သူဒေါသတို့သည် ပေါက်ကွဲခွင့် မရခဲ့ချေ။

“ဘုရင်တစ်ဦးလော့ပြီဟေ့ . . .”

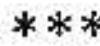
“သာသနာတော်ကို ဖောင့်ရွှေ့ကံမယ့် တဗ္ဗဒီပသားတွေ လာပြီဟေ့”

မြင်းနွားသံများ၊ ဟိန်းထွက်လာသော တစ်ကြွေသံများနှင့်အတူ ရင်ဆိုင်
ဆိုးခတ်ကြသည့်အား ဝုဆိန်များ၊ ဒိုင်းလွှားသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်
လာသည်။ လီဂေါရတပ်တွင် အယုဒ္ဓယမှ ကျွမ်းစစ်သည်များသည်လည်း
ခံဝင်သည်။ မဇ္ဈိမနိုင်ငံမှ ခေါ်လာကြသည့် ကြွေးတားရဲမက်များလည်း ပါဝင်
သည်။ လူမျိုးအချင်းချင်း မတူသည့် စစ်သည်များ၏ ဝုပေါင်းထားအပ်သော
တပ်ဖြစ်သည်။ စစ်တွင် လက်ဦးမှုရရုံစစ်နိုင်ခဲ့စဉ်က စစ်နိုင်သူပိတ်စားပုံ
ဖြင့် ဝက်ကြွစနစ်ဆော်လည်း တဗ္ဗဒီပ၏ ထိုးဖောက်မှုကို ကစဉ့်ကန်သွားမ

လိုက်ရသော အခါတွင်ပင် လိင်ဂေါရုမက်တို့သည် စစ်သည်စိတ်ဓာတ် မရှိသော
ပေး နီးရာလူကို ရန်သူအမှတ်ဖြင့် သွေးဇွေးသွေးစားနား တိုက်ခိုက်ထိုးခုတ်
တော့သည်။

“ဘေရစ်အရှင်မ စောင့်ရှောက်တော်မူပါ။ ငါတို့ယံလွတ်ရုန်းထွက်ခြေ
ရင် ငါအသက်ချမ်းသာနိုင်မယ်။ ပိုက်မဲတဲ့ ကြေးစား ကျွမ်းစစ်သည်တွေနဲ့အတူ
ပီမှာဆက်နေရင် ငါပါပိုက်မဲတဲ့သူဖြစ်မယ်။ တမ္ပဒီပ စစ်သည်တွေဟာ လူတွေ
မဟုတ်ဘူး။ မကောင်းဆိုးဝါး စီးနေတဲ့ သားရဲကောင်တွေပဲ”

လိင်ဂေါရုဘုရင် သူရိယဝဗ္ဗသည် ကေလာသနန်းတော်၏ လှေကား
ထပ်များ သေးဘက်မှ ရုနိုင်းသမျှသော မှောင်ရိပ်ကိုခိုလှောက် ဖြေပြန်သို့ ဆင်း
သည်။ ဝေ ပုဆိန်နှင့် ဇိုင်းလွှားများ ယုတ်စွယ်သော စစ်တလင်းတွင် မည်သူ
သူကိုမမြင်ကြ။ လှေကားထပ်များ အဆုံးသို့ ရောက်သို့အခါ အနီးတွင် တွေ့
သော မြင်းတစ်စီးပေါ်သို့ ခုန်တက်၍ အမှောင်ထဲသို့ ကဆုန်ပိုင်း သွားစေ
သည်။

ဦးသောက် အရှက်၏ နေရာဝယ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသည် ရက်သတ္တပတ်
အတွင်း မြတ်သန်းခဲ့ရသော မိမိ၏ ဝိုက်ကျွမ်းခြင်းဖြင့် ခင်းပြန်နေလေသည်။

လိင်ဂေါရု နှိုးနှိုးလှက်မီးသွားခြင်းပုတစ်ဝါး အရာခပ်သိမ်းသည်။ သုဝဏ္ဏ
ဘုမ္မိ၏ နိဂုံးကာလကို ပေးပြန်နေသည်။ ကေလာသနန်းတော်လည်
လုံးဝပျက်စီး သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဝေရာခံတပ်ရှိ ကျောက်တုံးများမှာ နံနက်
ထိ မီးအရှိန်ဖြင့် ပူလောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကုန်သည်တွေတို့ဖြင့် အမြဲဖြေ
စည်ကာ လှပခဲ့သော အဝေရာဆိပ်ကမ်း အဘယာဆိပ်ကမ်းတို့တွင် လိင်
ဂေါရုတို့၏ မီးလောင်ကျွမ်းထားသော အပိုင်းအစများ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ကုန်တွေ
လှေတို့မှ အကျိုးအပွဲများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် အလောင်းများဖောနေပြီး ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက်
သုတ်ဖြူလိုက်သောလေတွင် သွေးညှိနံ့များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ နေပြည်ထော်

လမ်းမများ၏ နေရာအနှံ့အပြား၌ လိင်ဂေါရုစစ်သည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိစစ်သည်
တမ္ပဒီပစစ်သည် အချို့အလောင်းများ ပြန်ကျနေသည်။

ဂင်ကျောက်မြင့် ထုလုပ်ထားသော ဆင်ရုပ်၊ နဂါးရုပ်များသည်လည်း
အပိုင်းပိုင်း ပြတ်ကျ ကျိုးပဲ့နေကြသည်။ ကျောက်ပြုထား ဝုဇ္ဇာဆင်းတုတော်များ
မှ အပိုင်းအစများသည် ဆင်သေကောင်၊ မြင်းသေကောင်များအကြားတွင်
ခပ်မြုပ်နေသည်။

ခေတီရင်ပြင်များထက်တွင် သွေးအိုင်များ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက်
ပေါ်နေပြီး ခေတီပုထိုးမှ ထီးတော်များသည် ထိုသွေးအိုင်ထဲတွင် နစ်မြုပ်နေ
သည်။ ကျောက်ဆစ် ပန်းတမော့တံများမှ မီးတောက်မီးလှုံ့များသည် နံနက်၏
နေရောင်အောက်၌ လူးလွန်ဆဲဖြစ်သည်။

နေရာအနှံ့အပြားမှ အလိပ်လိုက်တက်လာသော မီးခိုးလုံးများသည်
ကေလာသကောင်းကင်တွင် နီးယုတ်နေကြသဖြင့် နံနက်ခင်းသည် ညိုမှောင်
၍ နေလေသည်။

အနော်ရထာနှင့်သူ၏ တမ္ပဒီပတပ်များသည် သောဏုတ္တရခန်း
ဆောင်၏ လေသာပြတင်းမှ နေ၍ ကေလာသတောင်ခြေနှင့် ဆိပ်ကမ်းများ
ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ နေရာတိုင်းတွင် ပျက်စီးချုပ်ငြိမ်ခြင်း၏
အငွေ့အသက်ကို အသီးသီး ထိတွေ့ခံစားနေမိကြသည်။

“ဘင်း . . စစ်က ဒီလိုပါပဲ . . သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ တိုင်းပြည်သူ့နုက တပ်မ
တွေရဲ့ စစ်တလင်းဖြစ်ရတော့ ပိုပြီး အထိနာရတာပေါ့လေ . . ဒါပေမဲ့
လိင်ဂေါရုတွေ လုံးဝနှိုးနှိမ်သွားပါပြီ”

အနော်ရထာသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြောနေသလို ရေရွတ်နေလေသည်။
သူ့ဘေးမှ ရှိုက်သံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။

“ရန်သူတွေ နှိုးနှိမ်သွားပြီ . . ဒါပေမဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ မြင်ပကောင်း
တော့ပါလား။ တမ္ပဒီပဘုရင် ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

မိဖုရား သီရိမာသည် ကိုယ်စိတ်နှလုံးသုံးပါးသော စက်တို့ဖြင့် အားအင်
ဆုတ်ယုတ်လျက် ရှိလေသည်။ နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် တိုးပန်းရည်တို့က သူ့ကို
ပွေ့ယူထားရသည်။ ထိုလိုက်စဉ်နှင့် ဥဿာဘုရင်တို့သည်လည်း မိဖုရားသီရိမာ
အား ကရုဏာကြီးစွာသော မျက်လုံးများဖြင့် မေးကြည့်နေကြလေသည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး တမ္ပဒီပဘုရင် . . ဒါဟာ ရာမညတို့၏ရဲ့အကြီးကျယ် အခန်းနားဆုံး သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ ရွှေခင်းတွဲလား . . ဒါဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ နိဂုံးချုပ်ပဲလားဟင် . . ရဟန်းတော်တွေ၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေ၊ ယောက္ခား တွေ၊ မိန်းမတွေ၊ ကလေးငယ်တွေ ဘယ်လောက်ထိ အသက်ဆုံးရှုံးကုန်ပြီလဲ ဟင် . . ဘယ်လောက်ထိ ဖျက်စီးကုန်ကြပြီလဲ”

သီရိမာ၏ ပြုစုပေးသော ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ကျလာ သည်။

“တမ္ပဒီပဘုရင် ပြောစမ်းပါ . . သင့်ရဲ့ စစ်တုကို လက်ခံလိုက်ပါဆိုတဲ့ ဆရာတော်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကို မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ရော၊ ကျွန်ုပ်ကပါ ငြင်းပယ်ခဲ့ကြတယ်လေ . . အဲဒါဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ဖျက်စီးစေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရင် မိဖုရားရာဇမာန်လား၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို ဖျက်စီးစေတာဟာ ကျွန်ုပ် တို့ရဲ့ အတွေးလွန်မှုကြောင့်များ ပြစ်နေမလားဟင် . . ”

အနော်ရထာသည် သီရိမာ၏ ပန်းကို တရိုတသေ ဆုပ်ကိုင်၍ အားပေး လိုက်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မတော် . . မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မတော်နဲ့ နောင်တော် ဘုရားတို့ဟာ အကောင်အင်းဆုံး ဆုံးမြတ်ချက်နဲ့ အကောင်အင်းဆုံးစစ်ပွဲကို တိုက်ခိုက် ခဲ့ကြပါတယ်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ အကောင်အင်းဆုံး ကမ္မည်းကို တင်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အခုလို ဖြစ်ရတာကတော့ . . ”

သောတာပတ္တရာခန်းဆောင် လေသာပြတင်းမှ မီးခိုးလုံးများတိုးဝင်လာ သည်။ အနော်ရထာသည် ချီဝေသော မျက်လုံးများဖြင့် ခန်းဆောင်အတွင်း ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အရှင်သောကနှင့်အရှင်ဥတ္တရ မထေရ်နှစ်ပါး၏ ရုပ်တုများမထုန်မလှုပ် ရှိနေလေသည်။

“အခု ဖြစ်ရတာကတော့ အစ်မတော်တို့က ပြီးပြီး နှလုံးသွင်းတတ်ပါတယ် လေ . . သစ္စသင်္ခါရာ ကနိစ္စာဆိုတဲ့ တရား”

“မပြောပါနဲ့တော့ တမ္ပဒီပဘုရင် မပြောနဲ့တော့ ဒါတွေမပြောကြပါနဲ့နဲ့ အခုမောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်အီကိုပဲ သွားကြပါနဲ့ . . ”

မနုဟာဘုရင်ကို ကေလာသုတောင်ကြော အစွန်တောအုပ်တွင်

ကျောက်ဆစ်သမားသမိန်နှင့်အတူ တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ တနာသည်၍ ပြင်းထန် စွာ မကျန်းမာဖြစ်နေကြောင်း၊ ထိုတောအုပ်မှာပင် အစောင့်အရှောက်များနှင့် ဆေးဝါးကုသရန် ထားခဲ့ရကြောင်းကို သိရိမာအား အနော်ရထာက ပြောပြခဲ့ သည်။ အရာခပ်သိမ်းကို ဆုံးရှုံးလက်လွတ်လိုက်ချပြီဟု နားလည်နေသော မိဖုရား သီရိမာသည် မနုဟာဘုရင် အသက်ထင်ရှား ရှိနေသေးကြောင်း သိရသောအခါမှ ဖြေသိမ့်စရာ ရခဲ့လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် တမ္ပဒီပ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်တော်ဖို့လဲ၊ သပိန်ကို တွေ့ဆုံရလှပါပြီ”

တုန့်ယင်သောအသံဖြင့် ဘိုးပန်းချည်က ဝင်ပြောလေသည်။

အနော်ရထာသည် ထိလိုင်ရှင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အရွှင်သောက နှင့် အရှင်ဥတ္တရ ရုပ်တုရွေ့၌ ရွှေကလပ်၊ ငှက်ပျော့၊ ပိဋကတ် အစုံများကို ငေးကြည့်နေသည်။ အနော်ရထာ၏ မျက်လုံးများသည် တက်ကြွမှုဖြင့် တောက်ပြောင်နေကြလေသည်။

“ကောင်းပြီအစ်မတော်၊ သွားကြတာပေါ့၊ ဟောဟိုတောင်အောက်မှာ အစ်မတော်အတွက် ဝေါယာဉ်ရှိနေပါတယ်၊ ကဲ . . မနုဟာဘုရင်ဆီသွားမို့ ပြင်ဆင်ကြပေတော့၊ ထိလိုင် . . မင်းခဏနေခဲ့ဦး”

အားလုံး သောတာပတ္တရာ ခန်းဆောင်ထဲက ထွက်သွားကြသည်။ ထိလိုင် ရှင်နှင့် အနော်ရထာ နှစ်ဦးတည်း ကျန်ခဲ့သည်။ အနော်ရထာသည် ပိဋကတ် အစုံများထားသည့် စင်ဖြင့်ရွှေသို့ တိုးလျှောက်သွားလေသည်။

“ထိလိုင် . . ဟောဒါတွေဟာ ဆရာတော် ရှင်အရဟံ ပြောတဲ့ ထေရဝါဒ သာသနာတော်ရဲ့ အသည်းနှလုံးတွေပေါ့၊ လမ်းမှာတုန်းက မင်းမေးခဲ့တာ မှတ်မိသေးမို့လား၊ ကကြိုးအစုံနဲ့ ဆင်ဖြူတော်တွေက ဘာလုပ်ဖို့တုန်း ဆိုတာလေ၊ ဇနာဒါတွေ အတွက်ပဲပေါ့၊ ထိလိုင်၊ ဟောဒီ . . ပိဋကတ်တော် တွေကို သယ်သွားဖို့ပဲပေါ့”

- “တမ္ပဒီပကို ယူသွားဖို့လားနဲ့ အရှင်”
- “ဒါပေါ့ . . ထိလိုင်၊ တို့ယူသွားရမှာပေါ့”
- “သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ အတွက်ကကော အရှင်”

အနော်ရထာသည် ထိလိုင်ရှင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရုပ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ ထိလိုင်၊ သီရိမာဓိပုရားကြီး ပိုပြီး စိတ်ကုသုတေသနဆိုင်ရာနဲ့ပဲ ငါ့ပြောခဲ့တာ၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ နီရုံးဟာ အခုခီလေသားပြုတင်းကနေ ပြင်ရတာထက် ပိုပြီးဆိုးတယ်ဆိုတာ မင်းလဲ သိတယ်မဟုတ်လား၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ အတိုဆုံးနဲ့ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ပျက်စီးသွားပြီထိလိုင် ပျက်စီးသွားပြီ၊ လူတွေ အဆောက်အအုံတွေ၊ သူ့ရဲ့ကုန်ကုသုန်းပူ စီးပွားကိစ္စဟာ ဒီစစ်နဲ့အတူ ပျက်စီးသွားပြီ၊ ဒါကို ပြန်လုပ်လို့မရတော့ဘူး ထိလိုင်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား များစွာဟာလဲ သေကြေပျက်စီးသွားကြပြီ၊ မနုဿာဘုရင်ရယ် သူ့မိဖုရားသီရိမာရယ်၊ ပြီးတော့ ငါတို့ ဟောဒီ သောဏုတ္တရ အဆောင်ထဲမှာ တွေ့နေရတဲ့ အဖျားအမတ်နဲ့ ခဲမက် တစ်ထောင်လောက်ရယ် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ ဒါပဲ ကျန်တော့တယ် ထိလိုင်၊ ဒီတော့ ထေရဝါဒသားသနာတော်ရဲ့ အသည့်နည်းကို တို့တမ္မဒီပ ယူသွားရုံပဲ မှီတော့တာပေါ့”

“အင်း . . ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရတော့မှာပေါ့လေ”

ထိလိုင်ရှင်၏ အသံမှာ အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ပါနေသည်ဟု အနော်ရထာ ထင်မိသည်။

“ထိလိုင် . . ဒီလောကမှာ မင်းနဲ့ငါဟာ အပွင့်သင်းဆိုး ဆက်ဆံကြတာ မဟုတ်လား၊ ဒီပိဋကတ်တော်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ့အပေါ် တစ်ခုခု ပြောစရာ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် . . အရှင်၊ အခုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေ အားလုံးဟာ ဟိုတစ်ခါတုန်းက မနုဿာဘုရင် တွက်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်၊ ပိဋကတ်တော်တွေဟာ ထေရဝါဒအသည့်နည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အကျွန်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အရှင်က ဆင်ဖြူတော်တွေကို အဆင်သင့်ယူလာတယ်၊ ပြီးတော့ . . ခုချိန်မှာ ပိဋကတ်တော်တွေကို တမ္မဒီပအထိ ယူသွားမယ်ဆိုရင် မနုဿာ ဘုရင်ကအရှင်ကို တမင်ဒီလိုဖြစ်လာအောင် စစ်တူ မတောင်းဘဲ စစ်ဝင်တိုက်တယ်လို့ ပိုပြီး ယုံကြည်သွားတော့မယ်”

အနော်ရထာသည် ထိလိုင်ရှင်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်လိုက်လေသည်။ နေရောင်သည် သောဏုတ္တရခရီးဆောင်ထံသို့ ဝင်ရောက်လာပြီ

ပြစ်၍ အနော်ရထာ၏ မကိုက်ညီသည် ကျောက်ပြားမှ ဟပ်သောနေရာထဲတွင် အရောင်များ ဖြာနေသည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ . . ထိလိုင်၊ မင်းစိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း ငါ့လဲဒါကို စိုးရိမ်နေခဲ့တာပဲ၊ အရှင်တုန်းကတော့ ငါ့စိတ်ကူးဟာ တစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့တယ်ထိလိုင်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ဒီလောက်ထိ လုံးဝညီညီ ချုပ်ငြိမ်းပျက်စီးသွားလိမ့်မလို့ မထင်ဘူး၊ လီဂေါရတွေကို တို့က မောင်းထုတ်ပြီးရင် မနုဿာ ဘုရင်က ကောဇာတင်တဲ့အနေနဲ့ ပိဋကတ်တော်တွေကို ခွဲဝေပေးကောင်းပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် တမ္မဒီပမှာ တစ်ရပ်ညီထားဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်မယ်လို့ ငါတွက်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ . .

ထိလိုင်ရှင်၏ မျက်လုံးများထဲသို့ စူးရှစွာ ဂိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ထိလိုင် . . ငါ့ကို နားလည်ခမ်းပါ၊ ငါဟာ တမ္မဒီပဘုရင် အဖြစ်နဲ့ ရာဇအာဏာကို အကြောင်းမဲ့ တိုးချဲ့ချင်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မနုဿာဘုရင် သူ့ရဲ့ မိဖုရားနဲ့တကွ ဟောဒီမှာ ကုန်စုံခြံနေတဲ့ ခုဟနီးတော်တွေ အဖျားအမတ် ခဲမက်တွေနဲ့ ပန်းဝါမော့ ပညာရှင်တွေ အားလုံးကိုငါ တမ္မဒီပကို ခေါ်သွားတော့မယ်၊ ပိဋကတ်တော်တွေကိုလဲ ဆင်ဖြူတင်သွားမယ်၊ သူတို့တွေနဲ့ ပိဋကတ်တော်ဟာ တမ္မဒီပမှာပဲ တင်တယ်မြင့်မြတ်စွာ ခံကြစေတော့၊ ဟောဒီပျက်စီးသွားတဲ့ ကေလာသကောင်တစ်စုံကို နေသမှာတော့ ရာမညသားတွေရော ပိဋကတ်တော်တွေရောပါ ငါ့ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မထားခဲ့နိုင်ဘူး မင်းနားလည်ခဲ့လား ထိလိုင်”

ထိလိုင်ရှင်သည် လေးနက်စွာ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ အနော်ရထာကိုလည်း ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့် လက်ကိုတင်းကွပ်စွာ ဆုပ်ကယ်လိုက်သည်။

“နားလည်ပါတယ် အရှင်၊ အရှင်ဟာ ရာဇအာဏာကို တိုးချဲ့နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်ပါတယ်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ လုံးဝနိဗ္ဗာန်ချုပ်သွားခဲ့ပြီ ဆိုတာလဲ နားလည်ပါတယ်၊ သူတို့အားလုံးကို တမ္မဒီပကို ခေါ်သွားမယ်ဆိုတာလဲ နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ အကြံပေးပါရစေ အရှင်၊ ဒီအခြေအနေအားလုံးကို မနုဿာဘုရင် အကြံပေးမဲ့ နားလည်အောင်၊ လက်ခံအောင် အရှင်အစွမ်းကုန် ကြိုးစားရပါလိမ့်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မနုဿာဘုရင်ဟာလဲ အရှင်လိုပဲ ကြီးကျယ်ခန်းနားတဲ့ နေပြည်တော်ကြီးတစ်ခုကို အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်တစ်ပါး ဖြစ်နေလို့ပဲ”

"ဟုတ်တယ်... ထိလို့ငါ့ မနုဟာဘုရင်က ငါ့ထက်ပဲ အသက်ကြီးတယ်၊ ငါ့ထက် ထေရဝါဒသာသနာတော်မှာ ရင့်ကျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ်အဖြစ်ကိုလဲ ငါလေးစား နဲ့ညားရပေလိမ့်မယ်။ သူဟာ ငါ့နဲ့ သုံးပန်းမဟုတ်ဘူး ထိလို့ငါ"

သောက္ခတ္ထရ ခန်းဆောင်တော်သည် ပြန်လည်၍ တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ အနော်ရထာနှင့် ထိလိုင်စွင်တို့သည် အတွေ့ကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြသည်။ အနော်ရထာ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် တက်ကြွသော အသွင်များ ဖုံးလွှမ်းနေ သော်လည်း ထိလိုင်စွင်မှာမူ အနော်ရထာထက်ပို၍ လေးနက်သောအသွင် များကို ဆောင်နေသည်။

ထိုအခိုက် ဥဿာဘုရင်နှင့် ကလန်ကြီးဦးဖီးတို့ သောက္ခတ္ထရခန်းဆောင် တွင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။

"အားလုံး စာဆင်သင့်ဖြစ်ကြပြီလား၊ မနုဟာ ဘုရင်ဆီ သွားကြမယ်။"
"ကေလာသ တောအုပ်အစွန်ကို သွားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး ဘုရင်မင်းမြတ် မနုဟာဘုရင် စီကိုရောက်လာပြီ၊ မနုဟာဘုရင်ဟာ သူ့ရဲ့သားကောင်ကိုပဲ ယူလာပါတယ်။"

ရဲမက်များသည် မနုဟာဘုရင်ကိုဝေါဟာ၌ဖြင့် ထမ်း၍ ခန်းဆောင် တွင်းသို့ ယူလာသည်။ ဝေါဟာဥရဲ နောက်တွင်ကား ရဲမက်လေးယောက်သည် လူတစ်ယောက်ကို ပွေ့၍ ခေါ်လာကြသည်။ ထိုသူတို့က အနော်ရထာဘုရင်၏ ရေ့သို့ ပစ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုသူ၏ လည်ချိုတွင် မြားတစ်စင်း ထုတ်ချင်းပေါက် ခွဲဝင်နေပြီး သွေးများထွက်ကျနေသည်။ ထိုနေရာသည်သာလျှင် လစ်လပ်သောနေရာဖြစ် သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အခြားနေရာများတွင် မြားတစ်စွဲဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်။ အကြောင်းမူ... ဝင်းထိန်သော သံကိုယ်ကျပ်ကို တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့် ဝတ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဥဿာဘုရင်က ထိုသူ့ကို ညွှန်ပြလျက် ရှင်းပြလိုက်လေသည်။
"အဲဒါ... လိဂေါရဘုရင် သူ့ရဲ့ယဝဗ္ဗပဲ ဘုရင်မင်းမြတ် သူ့လည်ချိုမှာ စွဲဝင်နေတဲ့ မြားတံဟာ မနုဟာဘုရင်ရဲ့ လေးညှို့ကထွက်လာတဲ့ မြားတံပဲ"

"ဟင်..."

သူ့ရဲ့ယဝဗ္ဗသည် အသက်မရှိတော့ပေ။
အနော်ရထာသည် ဝေါဟာဥရဲပေါ်မှ မနုဟာဘုရင်အား လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာရခဲ့သော မနုဟာဘုရင်သည် ဝေါဟာဥ ရဲပေါ်မှ ဆင်းမလာနိုင်ပေ။ သို့သော်... သူ၏မျက်လုံးများကား တောက်မြောက် စူးရှလွန်းလှပေသည်။

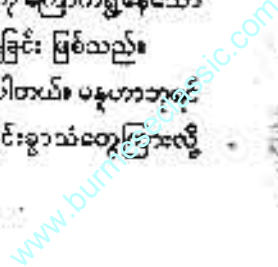
* * *

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ နောင်တော်ဘုရင်"
အနော်ရထာသည် မနုဟာ၏ ဝေါဟာဥကနုတ်ပန်းပေါ်သို့ လက်ကို တင်ပြီး မေးလိုက်သည်။ မနုဟာကား... စူးရှရဲရဲကြည့်နေသည်မှစ၍ ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။ စေတ္တမူ ငြိမ်သက်နေပြီးနောက် ကလန်ကြီးဦးဖီးက ဝင်၍ ရှင်းပြလေသည်။

"အကောင်းဆုံး ဆေးဝါးတွေနဲ့ ကုသပေးတဲ့ အတွက် မနုဟာ ဘုရင်မင်း မြတ်ဟာ သတိပြန်ရလာခဲ့တယ်။ ခြေထောက်က ဒဏ်ရာသက်သာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစာရေစာ မသုံးသောင့်ခဲ့ပါဘူး။ တစ်ညလုံးလုံး ဘုရားရှိခိုးနေခဲ့ ပါတယ်။ နံနက်မိုးသောက်ချိန်မှာ အစောင့် စစ်သည်တွေ ဒိပ်ပျော်နေတုန်း တောင်ကြားလမ်းဆီက မြင်းခွာသံတွေကြားလိုက်ရတယ်လို့ ဆိုပါတယ် ထဲ... တပ်မှူး... ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဆက်ပြောပေတော့၊ ဘာမှ ကြောက်နေ ရော မလိုဘူး"

တမ္ပဒီပ ထပ်မှူးတစ်ယောက် ရေ့သို့ ထွက်လာသည်။ သူကား ကေလာ သတောင်ကြောအစွန် တောအုပ်တွင် မနုဟာဘုရင်ကို စောင့်ရှောက်ရန် ထားခဲ့သောတပ်မှ တပ်မှူးဖြစ်လေသည်။ အနော်ရထာကို ကြောက်ရွံ့နေသော ကြောင့် ကလန်ကြီး ဦးဖီးက ကားလမ်းခင်းပေးနေချိန်း ဖြစ်သည်။

"အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်မျိုးဟာ တဲထဲမှာ ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ မနုဟာဘုရင် အစိုးမှာ အစောင့်ရဲမက်နှစ်ဦး ထားခဲ့ပါတယ်။ မြင်းခွာသံတွေကြားလို့

ကျွန်တော်မျိုး လဲကပြိုင်ကံ့လွှဲကံ့လို့နဲ့ ကံ့အချိန်မှာ တောဆယ်ထိက ဝုန်းစိုင်း
လာတဲ့ မြင်းတပ်စီးကို တွေ့လို့ဖွဲ့ချပါသည်။ မြင်းပေါ်မှာ ပါလာသူကတော့
ဟောဟိုမှာ သေဆုံးနေတဲ့ လီဂေါရဘုရင်ပါပဲ။ လီဂေါရဘုရင်ဟာ ကျွန်တော်
မို့့ကိုလဲမြင်ရာ မြင်းဝက်ကို ဖွင့်ပြီး ဝှက်ဝင်လာပါတယ်။ အခါနှင့် ရဲမက်
နှစ်ဦးဟာ မြင်းရဲ့ ရှေ့ခြေထောက်တွေကို လှမ်းခုတ်လိုက်ကြလို့ လီဂေါရဘုရင်
မြင်းပေါ်က ကျသွားပါတယ်။ ရဲမက်နှစ်ဦးလဲ လီဂေါရဘုရင်လက်ချက်နဲ့
ကျဆုံးပါတယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်မျိုးနဲ့ လီဂေါရဘုရင်ကို ဓားချင်းခုတ်
နေတုန်း..”

မနုဟာဘုရင်ထံမှ တင်းမာသောအသံထွက်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အနားကလေးပြားကိုလျှိုး၊ ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ ကျည်
ထောက်မှာ မြားသုံးချောင်းရှိနေတယ်။ ပထမမြားက လွဲသွားတယ်။ ဒုတိယ
မြားကတော့ ဟောဒီစိတ္တလီဂေါရကောင်ရဲ့ လည်မျိုကို ဝင်စွဲခဲ့တယ်။ တတိယ
မြားကိုတော့ တပွဒီပ တပ်မျှဆိုတဲ့သူကို ပစ်ပလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့.. ကျွန်ုပ်ပစ်ခွင့်
မရလိုက်ဘူး။ အမှန်တော့ အငွေသေဆုံးတဲ့ လီဂေါရဒီဗွာကောင်ရော.. အခ
ပြောနေတဲ့ တပွဒီပတပ်မျှရောတာ.. ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရန်သူတွေချည်းပဲ..
ဒါပေမဲ့.. တစ်ယောက်ကိုပဲ သုတ်သင်နိုင်ခဲ့တယ်”

ဤဝကားသည် အနော်ရထာ၏ ခုလုံးသားကို ထိုးစိုက်သွားခဲ့လေသည်။
အနီးတွင်ရှိသောသူများလည်း မနုဟာဘုရင်၏ စကားလုံးအနက်ကို
သိလိုက်ကြသည်။

ထိုလိုင်ရှင်နှင့် အနော်ရထာတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးအမိဗွယ် များစွာ
ပါသော အကြည့်များဖြင့် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ မနုဟာ ဘုရင်ကား အားလုံး
ကို ကျော်ဖြတ်လျက် သောဏုတ္တရခန်းဆောင် လေသာပြတင်းမှ မြင်နေရ
သော မီးခိုးလုံးများ တလိပ်လိပ်တက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ထဲသို့ ဝေးဝေး
စူးစိုက် ကြည့်နေလေသည်။

ပိပုရားကြီးသီရိမာ၊ နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် ဘိုးပန်ချည်တို့ သောဏုတ္တရ
အဆောင်ထဲသို့ ရောက်လာကြသည်။ သီရိမာသည် ဝေါဟာပြပေါ်တွင် ရှိနေ
သော မနုဟာဘုရင်၏ ရင်ခွင်သို့ ပြေးဝင်ကာ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေးလေ

သည်။ မနုဟာဘုရင်ကား သီရိမာ၏ ဆံပင်များကို ဖွတ်သပ်လျက် စကား
တစ်ခွန်းမှမဆိုဘဲ ကောင်းကင်ပြာကိုသာ မငိုဝ်မသုန် ကြည့်နေသည်။

“ဟ..”

ခန်းဆောင်တံခါးဝမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။
ဘိုးပန်းချည်သည် တွန်လှုပ်သွားပြီး နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
“သမိန်.. လူလေးရယ်”

သမိန်သည် ဘိုးပန်းချည်ကိုဖက်လျက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို
ငိုကြွေးလေသည်။ ဘိုးပန်းချည်၏ အပြာရောင်မျက်လုံးများအတွင်းမှသည်
မျက်ရည်ပေါက်များ ကျလာသည်။ သောဏုတ္တရခန်းဆောင်ထဲတွင် ရှိနေကြ
သော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား အားလုံးမျက်ရည်မဆည်နိုင်ကြတော့ပေ။ နန်းရင်း
ဝန်ကြီးသည် အရှင်နှစ်ပါးရှုပ်တုနေ့တွင် ဝှားထောက်လက်အုပ်ချီရင်း ငိုကြွေး
နေသည်။ ကိုယ်ရံထောက်တပ်မှန်သည်လည်း ဓားစိုးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်
ရင်း မြိုက်နေသည်။ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနှင့် ပတ်သက်သည့် သူများတွင် မတုန်မလှုပ်မို့
နေသည်မှာ အချင်သောအခွင့် အခွင့်ဥစ္စာရမထေရ်မြတ်နှစ်ပါး၏ ရုပ်တု
များသာ။

သီရိမာ၏ ဆွဲနှစ်သော ငိုမြိုက်သံတွင် အနော်ရထာ ထိုလိုင်ရှင် ဥသော
ဘုရင်နှင့် ဦးစီးတဲ့ အားလုံး ထိခိုက်ကြောင့် နေကြိရလေသည်။

“အားလုံး အားလုံး ပြီးသွားပြီ မောင်တော်ဘုရင်မင်းပြတ် စစ်ပွဲပြီးသွား
ပြီ.. သီရိမာတို့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာလဲ အားလုံး.. အားလုံး”

“လီဂေါရရဲ့ရန်လဲ လုံးဝချုပ်ငြိမ်းသွားပြီ။ ဒီသူကတဲတော်တွေကိုလဲ
ဆင်ဖြူတော်ရဲ့ ကျောကုန်းထက်မှာ ပင့်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျေးဇူး မတော်
ပြားလမ်းထဲ ဝင်လာတဲ့ မြင်ကွင်းကို ကြည့်လိုက်မိမိ ဦးစီး”

ရှေ့ဆုံးမှ ခြေလျင်တပ်များ ထိုနောက် မြင်းစီးရဲမက်များ ထို့နောက်
ဒီသူကတဲတော်များကို ပင့်ဆောင်လာသည့် ကြံ့ခိုင်အင်အားနှင့် အားတဲသေ

ရှိသော ဆင်ဖြူတော်ဆယ်ပါး၊ ထို့နောက်တွင် မြင်းတပ်၊ ထို့နောက်ထပ်မံ၍ ခြေလျင်တပ် . .

မမှရရင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ကေလာသတောင်ကြားအစွန်သို့ တွေ့ဝင်နေကြသော တမ္ဗဒီပတပ်ကြီးကို ကျောက်တောင်ပေါ်မှ ကြည့်ရင်း ထိလိုင်ရှင်သည် သူ့အေးမှ ဦးဖီးကို လှည့်ပြောလိုက်လေသည်။

ဦးဖီးသည် ထိလိုင်ရှင်၏စကားကို နားလည်သဘောပေါက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကို လေးပင်စွာ ညှိတ်နေသည်။ သူသည် ထိလိုင်ရှင်ထက် အသက်ဖိုကြီးသူဖြစ်၍ ကလန်ကြီးများအားလုံးတွင် အရင့်ကျက်ဆုံးလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကြည့်နေဆဲမှာပင် တောင်ကြားလမ်းထဲသို့ အစိုးအကာနှင့် မန်းကနတ်များ လှပစွာခမော်ထားသည့် ဝေါယာဉ်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဝေါယာဉ်နောက်တွင်ကား သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဇမာန်တော်များ၊ အဗ္ဗန္ဒတမတ်များနှင့် အခြားပန်းတမော့ပညာရှင်များ၊ ဝိသုကာသမားများသည် ဆင်း၊ မြင်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာကြလေသည်။

“အဲဒီဝေါယာဉ်ပေါ်က မနုဟာဘုရင်၊ သီရိမာဓိဇုဒ္ဓါနဲ့ သူတို့နောက်က သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေအတွက်တော့ ဒီခရီးမှာ အိပ်မက်ရှည်ကြီး တစ်ခုကို ပြတ်သန်းနေရသလိုပုား ခံစားနေကြမလား မသိဘူးနော် . . ထိလိုင်ရှင်”

“ခါဖြင့် . . ကျုပ်တို့ တမ္ဗဒီပသားတွေအတွက်တော့ ဝမ်းသာစရာလို ဦးဖီးက ဆိုလိုနေသလား”

“မင်း ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ထိလိုင်”

“ကျုပ်ရှင်ထဲမှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေရဲ့ ခံစားမှုတွေ ရောင်ပြန်ဟပ်နေတယ် . . ဦးဖီး သူတို့စိတ်ထဲမှာ တို့ဟာ တမ္ဗဒီပရဲ့ သုံးပန်းတွေ ပြစ်ကြရပြီလို့ တွေးနေမိကြမှာကို ကျုပ်စိုးရိမ်နေမိတယ်”

“တမ္ဗဒီပရဲ့ သုံးပန်းဆိုတဲ့စကားကို မသုံးစမ်းပါနဲ့ ထိလိုင်ရှင် . . အနော်ရထာ ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ သဘောထားကို မင်းက အသိဆုံးပါ”

“ဝါတော့ မှန်ပါတယ် ဦးဖီး . . ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သူတို့နဲ့ ထပ်တူနီးပါး ခံစားနေမိပြီ ထင်တယ်”

“ထိလိုင်ရှင် ငါပြောတဲ့စကားကို မင်းသေသေချာချာမှတ်ထား သုဝဏ္ဏ

ဘုမ္မိအတွက် မင်းစိတ်ထိခိုက်မိတယ်ဆိုရင်လဲ မင်းနောင်တစ်ချိန် တမ္ဗဒီပဘုရင်မင်းမြတ် ပြစ်လာခဲ့ရင် . . ဒါအတွက် မင်းအတတ်ရှိင်ဆုံး ပြန်သည်ပေးဆပ်ပေါ့ကွာ”

ဦးဖီးသည် သူ့မြင်းကို တောင်ဘောက်သို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာထားသည်။ ထိလိုင်ရှင်ကား အံ့တားသင့်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သို့သော် . . သူ့ကြာကြာစဉ်းစားနေရန် အချိန်မရလိုက်ပေ။ အနော်ရထာက သူကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

“သာလိ . . အရှင်”

“မနုဟာဘုရင်ရဲ့ ဝေါယာဉ်အနီးမှာ တစ်လမ်းလုံး စောင့်ရှောက်သွားဖို့ မင်းတာဝန်ယူပါထိလိုင် . . ငါ့ကိုတော့ ဝေါယာဉ်အနား မလာပါနဲ့လို့ သီရိမာကတစ်ဆင့် ပြောထားတယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

“မနုဟာဘုရင်ဟာ ငါ့ကို သိပ်မုန်းတီးနေပြီထင်တယ် ထိလိုင်”

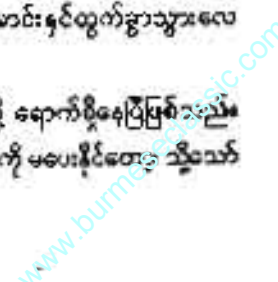
“သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကို သတိရနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ အရှင်၊ တမ္ဗဒီပရောက်ရင် ဘုရင်မင်းမြတ် ခုစ်ဦးအကြား သင့်မြတ်သွားလိမ့်မယ်နဲ့ တူပါတယ်”

“ဝါတော့ ဒီလိုမထင်ဘူး ထိလိုင်၊ အခု သူတို့အားလုံးနဲ့ ပိဋကတ်တော်တွေကို ပင့်ဆောင်ခေါ်ယူဖို့ ကိစ္စတောင်မှ သီရိမာရဲ့ ခွင့်ပြုနားလည်ချက်အရနဲ့ ခေါ်သွားရတာ မနုဟာဘုရင်က သီရိမာကိုပဲ စကားပြောတယ်။ ဒါတောင်မှ ဗီပုရားကြီး ကြိုက်သလိုသာ စိစဉ်ပေတော့လို့ ဆိုတယ်တဲ့ မနုဟာဘုရင်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘူး”

“သူယုံကြည်တဲ့ ထေရဝါဒ ကရားတော်ကို နှလုံးသွင်းနေလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ အရှင်”

အနော်ရထာသည် ထိလိုင်ရှင်အား တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် အကြည့်မျိုး ခြင်ကြည့်လျက် မြင်းကို တပ်မဦးကင်းဆီသို့ မောင်းနှင်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

နှင်းဖြူတို့ ပိတ်ဆိုယုက်သန်းသည့် ရာသီသို့ ရောက်ဖို့နေပြီဖြစ်သည့် နေရောင်သည် အလင်းကိုသာပေးလျက် တပုဟတ်ကို မပေးနိုင်တော့ သို့သော်

ပင်လယ်၏ အနီးအသက် ချိနေသေးသောကြောင့် ပုစွန်နေသည်။ တမ္ပဒီပ အပြန်ခရီးကား လီဂေါရတို့ကို အပြီးအပိုင် သုတ်သင်လိုက်နိုင်သည့် အောင်မြင်သူတို့၏ အပြန်ခရီးဖြစ်သည်။

သို့သော် စစ်နိုင်အောင်မောင်းများ၊ အောင်စည်များ၊ တံပိုးခရာများကို နိုက်ဆော်တီးခတ်ခြင်း မပြုရန် အနော်ရထာ အမိန့်ထုတ်ထားသဖြင့် တပ်မကြီးတစ်ခုလုံး မြင်းခွာသ်၊ ဆင်တို့လည်း မြှုပ်များမှတစ်ပါး အသံတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ရယ်မောနောက်ပြောင်တတ်ကြသော ကလန်ကြီးငထွေ၏ အိမ်ထာဝရတပ်များပင် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။

ဤခရီး၌ စကားအများဆုံး ပြောသွားသူ နှစ်ဦးသာရှိသည်။

သူတို့ကား... သမိန်နှင့် ဘိုးပန်းရည် ဖြစ်သည်။

မေ့ရရင်ပြင် ဆင်ကူးမှ တိုက်ဆင်များ၊ ထွက်ပြေးလာချိန်တွင် ကျောက်တောင်တေးတွင် လဲကျနေသော မဇ္ဇိမာဘုရင်ကိုချီလျှက် တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားသည့် အဖြစ်ကို ပြောပြနေသည်။ ကောလာသတောင်မြေကြာထွန်တောအုပ်ထဲတွင် လမ်းပျောက်နေသည့်အတွက် နေပြည်တော်သို့ မပြန်နိုင်ခဲ့သည့်အကြောင်း ဘုရင်မင်းမြတ်မှာလည်း မြေတစ်ဖက်တွင် ဝက်ရာရထားပြီး အနာသည်းထန်နေသဖြင့် တောထဲမှ ဆေးမြစ်များနှင့် ကုသခဲ့ရကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စားစာရောငတ်၍ အားအင်ဆုတ်ယုတ်လာကြောင်း နောက်ဆုံးတွင် တမ္ပဒီပရဲမက်များနှင့်တွေ့ပြီး သူ့တွင်ပါလာသော ကျောက်ဆစ်တူသည့် ဆောက်သွားဝယ်မြင့် တိုက်ခိုက်ရာမှ အဖမ်းခံရကြောင်းများကို ပြောပြသည်။

“အဖမ်းခံရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူလေးရာ၊ တမ္ပဒီပရဲမက်တွေက ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်လိုက်ကြတာပါ၊ မဟုတ်လား”

“ပထမတော့ ဖမ်းတာပဲအဘရဲ့၊ နောက်မှ အပြစ်မှန်သိပြီး ကယ်လိုက်ကြတာပေါ့”

“အေး... ထားပါတော့ကွယ်၊ ဒါနဲ့ လူကလေးက ဆောက်သွားကိုပြီး တမ္ပဒီပရဲမက်တွေကို တိုက်သေးတယ် ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်လဲ ဒါပဲ လက်နက်ရှိတာကိုး ဘရဲ့”

“အေး... ဒါမှန်တာပေါ့၊ ကျောက်ဆစ်သမားရဲ့ လက်နက်ယူကာ ဆောက်ကလွဲလို့ ဘာများ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲ”

“နိပါသေးတယ် ဘရာ”

“ဘာလဲ လူလေး”

“တူလေ”

“ဟား... ဟား... ထားပါတော့ကွယ်”

“ဪ... အဲဒါတွေကတော့ ဟိုးထိပ်ဆုံးမှာလေ ကျွန်တော့်မိန့်မလှ ရုပ်တုတစ်ခု ထုလက်စ ကျန်ရစ်နေခဲ့တယ်၊ အင်းလေး... ခုလောက်ဆို ပင်လယ်ထဲ ကျသွားရောပေါ့”

“အလောရခံတပ် အကြောင်းတော့ မပြောကြပါနဲ့ သားရယ်”

“ကောင်းပါပြီလေ ကျောက်ဆစ်အကြောင်းပဲ ပြောကြတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘာ ကျွန်တော် အဲဒီမိန့်မလှကို မှတ်မိနေတယ်၊ လရောင်နဲ့ ညရဲ့ အလှမှာ နစ်ပျောနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၊ ဝါပေမဲ့ လရောင်ရဲ့ ညအလှဟာ သူ့အလှအောက် မြန်ရောက်နေတာကို သူက မသိပြန်ဘူး”

“ဒီအရုပ်ကို လူလေး ပြန်ထုဖို့ကွယ်”

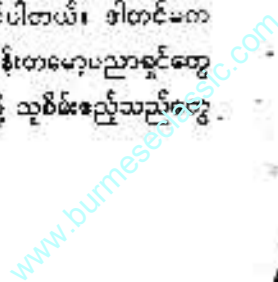
“ဘယ်မှာ ထုရမှာလဲ အဲ၊ တမ္ပဒီပမှာလား”

“အေးပေါ့ကွယ်”

“တမ္ပဒီပမှာ ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဆစ်ထုခွင့် ရဦးမှာလား၊ ဘရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က အခု တန်ပြည်ရပ်ခြားသွားမယ့် ဧည့်သည်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ မဟုတ်လား”

ထိုအချိန်က သူတို့အနီးမှ အနော်ရထာ၏မြင်း ဖြတ်သွားလေသည်။ အနော်ရထာသည် သမိန်၏စကားကို ကြားသောအခါ မြင်းကိုပြန်လှည့်လာသည်။

“ကျောက်ဆစ်သမားလူလင်... သင်တို့ ဘယ်သူမှ ဧည့်သည်တွေ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကြိုက်သလို ကျောက်ဆစ်ထုနိုင်ပါတယ်၊ ဒါတင်မက ကျွန်ုပ်ရဲ့ တမ္ပဒီပ ဒီသူတာတွေနဲ့အတူ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ပန်းတပျော့ညာခွင်တွေဟာ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်ရဦးမှာပါ၊ သင်တို့ သူစိမ်းဧည့်သည်တွေ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်”

၂၂ ဟာ... ဒါဆိုရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်တို့
ပျက်ဆုံးတုတ်ပဲ့ပဲ ဝိတ်ဝင်တော့တယ်။ တပည့်ပပုာ ကျောက်ဖြူတုံးတွေ ဝေပ
၄ ဘုရင်မင်းမြတ်”

ဘိုးပန်းရည်က သမိန်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အနော်ရထာ
ပြုံးနေသည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဘိုးရယ်... သူတို့အရွယ်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ မာန်
ကျွန်ုပ်သဘောကျပါတယ်။ ပြောချင်သလိုသာ ပြောပါစေ လုလင်... တ
ပပုာ ကျောက်ဖြူတုံးတွေ သိပ်မပေါ့ဘူး။ ဂဝံကျောက်တွေတွေ ချိတ်ထိ

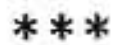
“ဟုတ်လား... ဂဝံကျောက်တွေလဲ ကောင်းပါတယ်... ဘုရင်မင်းမြတ်
အခု တမ္ပဒီပရောက်ဖို့ လိုသေးသလား”

“ရောက်တော့မယ် လုလင်... နက်ပြန်စဉ်ရင် တပည့်ပပုာ တောင်ဘက်
ရွာတစ်ရွာကို ပင်ရတော့မယ်”

“အို... သိပ်ကောင်းတာပေါ့... ဘုရင်မင်းမြတ်... အဲဒီရွာမှာ ဂဝံ
ကျောက်တွေ ပေါသလား”

“ဂဝံကျောက်တွေလဲ ပေါတယ်... စေတီပုထိုးတွေလဲ ပေါတယ်။ မန်
ကျည်းပင်နဲ့ တမာပင်တွေလဲ ပေါတယ်။ ဧရာဝတီမြစ် ကမ်းနဖူပေါ်မှာရှိတယ်
သုဝဏ္ဏဘူမိသားတွေ သဘောကျပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဘာရွာလို့ခေါ်လဲ... ဘုရင်မင်းမြတ်”
“မြင်းကပါ... တဲ့”

ဂန္ဓကုဋီတိုက် အပြင်ရံရံပေါ်ရှိ စက်ဝိုင်းရစ်များပေါ်၌ ပန်းတပေ
တနုတ်များကို ဖော်နေရင်း သမိန်သည် အတွေး၌ နစ်မြုပ်နေလေသည်။
စက်ဝိုင်းအလယ်တွင်ကား ဦးခေါင်းကို လှပစွာ ဖော်ပြထားသည့် ဟင်္သာရစ်
ရှိနေသည်။

“နန်းဘုရား”သည် အပြီးသတ်တော့မည်။

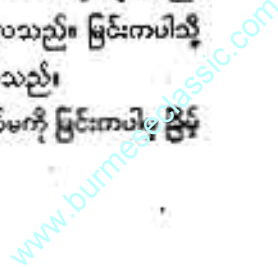
မြင်းကပါ၏ ပျဉ်းသောနေရာဝင်သည် သူ့ကို မထိပါ။ မနေနှင့်ယုတ်
နိုင်ချေ၊ ပုခံအရေ့ဘက်၌ ထနေောင်းပင်အုပ်သည် အေးမြသော အနိပ်တို့
ပေးနေသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ခေတက်သွားသည် ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ပန်ထ
နတ်များကို အလိုအလျောက် ထွင်းဖော်နေသည်။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ သက်တမ်း နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ကာလအတွင်းမှာ
ဒီလောက်ကြီးမားတဲ့ အပြောင်းအလဲကြီးတွေကို တွေ့ကြုံပြတ်သန်းခဲ့ရတယ်
ဆိုတာဟာ သိပ်အံ့ဩစရာကောင်းတာပဲ”

နန်းဘုရား ဂန္ဓကုဋီတိုက်ရံရံပေါ်မှ ကနုတ်ပန်းစက်ဝိုင်းများကိုကြည့်ရင်း
လူ့ဘဝ၏ လှည့်လည်နေခြင်း သဘောကို သမိန်တွေ့နေမိသည်။ တိုကောင်း
သော နှစ်ဝိုင်းများအတွင်း သမိန်သည် များစွာ ပြောင်းလဲခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ကျောက်ဖြူတုံးများမှ အပ လူသားစဉ်၌ ဘဝစဉ်းတည်းကိုသာ ရစ်ခင်တက်
သော သမိန်သည် ယခုအခါ လူပေါင်းများစွာနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံနေရပေပြီ။
မြင်းကပါ ရွာသူရွာသားများ တပည့်ပပုာ နန်းတွင်းအမှတ်တော်ထင်းများသည်
သူ့ပန်းတပေထုနေသည့် “နန်းဘုရား”သို့ မကြာခင်က လာရောက်ကြသည်။
တုရွင်းတောင်ခြေနှင့် ပုပ္ပားတောင်ခြေဒေသမှ တုတ်ဖတ်သမားများနှင့်လည်း
သူတွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုအခါ “ဤကမ္ဘာလောက၌ လူသားတို့၏နေရာသည်
ကျယ်ပြန့်နက်ရှိုင်းလှပါတကား”ဟူသော အတွေးကို သမိန်ရရှိလာသည်။
လူတွေကို စကားမပြောချင်သောစိတ်သည် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။ စကား
ပြောခြင်း၊ ပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်ခြင်းတို့သည် အလုပ်ပိုများဖြစ်သည်ဟူသော သူ၏
“အခရာ ပန်းပုတ်”အစွဲလည်း ဖျက်စီးသွားခဲ့သည်။

မြင်းကပါသို့ သမိန်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လကျော်ခဲ့ပေပြီ ဤကာလ
သည် သူ့ဘဝကို ကြီးမားစွာ ပြောင်းလဲစေခဲ့ပေသည်။ ထူးဆန်းသည်ကား
သူသည် တပည့်ပပုာနန်းစတတ်သို့ ယနေ့ထိ တစ်ခေါက်မှ မရောက်ဖူးသေးခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ သူ့သာမက သုဝဏ္ဏဘူမိမှ ပါလာခဲ့သော လူအတော်များစွာလည်း
နေ့မှစ၍ ယခုတိုင် မြင်းကပါရွာတွင် အခြေချခဲ့ကြလေသည်။ မြင်းကပါသို့
ရောက်လာခဲ့ရသည့် ပထမဆုံးနေ့ကို ပြန်သတိရနေမိသည်။

• သုဝဏ္ဏဘူမိမှ ပြန်လာသော တမ္ပဒီပအောင်တပ်မကို မြင်းကပါသို့ ခြံ

ငြိမ်သံသယ ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ရွာစာလယ်တွင်းပြင်တွင်ထဲနန်းကြီးတစ်ခု ဆောက်ထားသည်။ ထဲနန်းစင်မြင့်ပေါ်တွင် နေရာယူကြသည်။ မနုဟာဘုရင် သီရိမာမိဖုရားကြီး အခြား နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများနှင့် အတူ သမိန်သည် ဘ၏ဘေးတွင် ကပ်၍ ထဲနန်းအတွင်း ထိုင်နေခဲ့ရသည်။ မြင်းကပ်ရွာသူရွာသားများသည် ထဲနန်းဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းဝန်း၍ သူတို့ကို ကြည့်ကြသည်။ သူတို့ကိုယ်ပေါ်သို့ အမွှေးနံ့သာများ ရောဝပ်ပါဝင်နေသည့် ပန်းပွင့်များဖြင့် ကြဲပက်ကြသည်။

စစ်မှားသူတို့အား စစ်နိုင်သူများက ဖမ်းဆီးကြိုဆိုသည့် သဘောမျိုး မဆောင်ကြောင်း သမိန် နားလည်နေမိသည်။ သို့သော် သူလေးစားမြတ်နိုးသော မနုဟာဘုရင်မင်းမြတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် တင်းမာနေသည်ကို တွေ့ရမည်။

အနော်ရထာသည် တပ်မှူးများ ခြံငုံလျက် မနုဟာဘုရင်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ပြောကြသည့်စကားများကို သမိန်အတိုင်းသား ကြားခဲ့ရပေသည်။
 “နောင်တော် ဘုရင်... အေးချမ်းစွာ အနားယူပါ... အားအင်ပြည့်စုံပြီး လာအိုန်မှာ နောင်တော်ဘုရင် ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ တမ္ပဇီပနန်းတော်ကို ဆက်သွယ်ကြပါမယ်။ နောင်တော်ဘုရင် မြင်းကပ်ရွာက ထွက်ခွာလိုတဲ့ အချိန်ကိုသာပြောပါ”

မနုဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောခဲ့ပေ။ ထိုအခိုက် ဆရာတော် ရှင်အရဟံ မြင်းကပါထဲနန်းသို့ ရောက်လာသည်။ အရှင်မ သီရိမာသည် နေရာမှထ၍ ဆရာတော်၏ ခြေတံကို ဦးတိုက်လျက် ငိုကြွေးခဲ့သည်။ ဆရာတော်သည် စိတ်ထိခိုက်သော မျက်လုံးများဖြင့် မနုဟာဘုရင်ကိုကြည့်ရင်း စွတ်ဆက်လေသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် နေရာမှထ၍ ဆရာတော်ကို ဦးချကန်တော့သောအချိန်တွင် သမိန်တို့အားလုံး စင်အောက်သို့ဆင်း၍ ဆရာတော်ကို ကန်တော့ကြလေသည်။ အချို့က ဆရာတော်ကို တွေ့ရသောအခါ ငိုကြွေး၍ ကေလာသတောင်ခြေ စစ်ပွဲအကြောင်းကို ပြန်ပြောနေခဲ့ကြသည်။ သမိန်ကား ဘ၏ လက်မောင်းကိုသာ ကိုင်ရင်းလူများကိုသာ ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

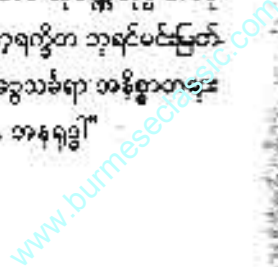
အသံများအားလုံး ငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် အနော်ရထာသည် မနုဟာဘုရင်အနီးသို့ လိုင်း၍ လာခဲ့လေသည်။ အားလုံးသည် မနုဟာဘုရင်အနီးသို့ တိုး၍ လာခဲ့လေသည်။ အားလုံးသည် ဘုရင်နှစ်ပါးကို ဝမ်းသာကြည့်နေခဲ့ကြသည်။

“နောင်တော်ဘုရင်... ဆရာတော် ရှင်အရဟံ ကိုယ်တိုင်လာပြီး ကြိုဆိုတာပဲ။ ငြိမ်တော့ မြင်းကပါဟာ နေသိပ်ပူပါတယ်။ နောင်တော်ရဲ့ ဝေဒနာက ရှင်းရင်း မပျောက်သေးပါဘူး။ တပုဒ်ပုဒ်သွားဖို့ အချိန်တော်ပါပြီ”

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှ ထွက်လာကြကတည်းက မြင်းကပါရွာအထိ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောခဲ့သော မနုဟာဘုရင်သည် တိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ ထဲနန်းအတွင်း ဟိန်းထွက်လာသော ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အသံသည် စောသုံးသောင်းကို အနီးရသော ကေသရာဇာခြံတော်၏ အသံနှင့် တူနေသည်ဟု သမိန်ထင်မိသည်။

ထိုစဉ်က ဘုရင်မင်းမြတ် ပြောခဲ့သော စကားများသည် သမိန်၏ရင်ထဲသို့ ဖိုင်းစောက် သွားခဲ့သည်။ ထိုစကားလုံးများ နောက်ကွယ်မှ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စိတ်အစဉ်ကိုပူကား သမိန် အတိအကျ မခန့်မှန်းနိုင်သေး။

“ကျွန်ုပ် တမ္ပဇီပကို မလိုက်နိုင်သေးဘူး ဘယ်တော့မှလဲ လိုက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး စစ်မှားဘုရင် တစ်ပြည်ရပ်ခြား ဘုရင်ဆိုတဲ့ မျက်လုံးတွေ အကြည့်တွေဟာ သင့်ရဲ့ တပုဒ်ပုဒ် နန်းတော်ကနေ တောင်ကြိုနေကြမယ်ဆိုတာ ကျွန်ုပ် သိနေတယ် အခုရဲ့။ ကျွန်ုပ်ဟာ စစ်အတွင်း ရန်သူ့အဖက်က ခိုးဝင်လာတဲ့ ဝဒီသုံကျွန်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာစစ်အတွင်း ရှောင်ပြေးပုန်းတောင်းနေရက အမဲဖိလာတဲ့ ဂါယကျွန်လဲမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ စစ်အတွင်း ဘေးဒေဘတ်လုံအောက်က ကယ်ဆယ်နတ်ယူခြင်း ခံရတဲ့ ဟတ္ထကကျွန်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလောကမှာ ကျွန်ုပ်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မရှုံးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကေလာသနန်းတော် သောဏုတ္တရခန်းဆောင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ တစ်ခုလုံးဟာ မျက်စိ ချုပ်ငြိမ်းသွားခဲ့ပြီကျွန်ုပ်မှာ သာသနာရက္ခိတ ဘုရင်မင်းမြတ် တစ်ပါးအနေနဲ့ အားလုံးကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရပြီ။ သစ္စာသစ်ရာ အနိစ္စတရား သဘောအရ ကျွန်ုပ်၏ကို နားလည်တယ်။ ဒီမယ်... အခုရဲ့။”

မနုဿာဘုရင်မှာ ရရှိထားသော ဒဏ်ရာကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ သို့
ပင်ပန်းခြင်းကတစ်ကြောင်းကြောင့် စကားကို ကြိုးစားပြောနေခဲ့လေသည်။

"ဟောဒီ... တဲနန်းအတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့မိဖုရား သီရိမာရိတော့ အခြေ
သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေ ရှိနေကြတယ်။ သူတို့တွေ တမ္ပဒီပနန်းတော်ကို
လိုက်လိုကြရင် အားလုံးကို သင်ခေါ်သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်ုပ်ခွင့်ပေးတယ်
အစုရဲ့ခွါ ခေါ်ဆောင်တဲ့ တမ္ပဒီပနန်းတော်ကို လိုက်ချင်သူတွေရှိရင် လိုက်
သွားကြပါ။ ကျွန်ုပ်ကတော့ သယ်တော့မှ လိုက်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာ
မြေပေါ်မှာ တခြား အယ်နေရာမှာမှ ခိုနားနေထိုင်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင်
ဟောဒီ မြင်းကပါရွာမှာပဲ ဘုရားတည်ရင်းနဲ့ ဗုဒ္ဓရွှင်တော်ဘုရားရဲ့ လောကုတ္တ
ရာကျွန်ုပ်အဖြစ်ဟာ အမြင့်မြတ်ဆုံး ဖြစ်တယ်။ အယ်သူကျွေးတဲ့ ထမင်း၊ ဘယ်
သူတွေတိုက်တဲ့ ရေနို့မှ မသောက်ဘူး။ ဘုရားရွှင်တိုက်ကျွေးတဲ့ အစာရေစာ
ကိုပဲစားပြီး ဘုရားရှင်ရဲ့ အမှုတော်ကိုပဲ လုပ်ကျွေးနေတော့မယ်။ ဒီစကားဟာ
ခွဲချိန်ထိ ဆေးရဝါဒတရားတော်မှာ အစွဲအမြဲ ပျံ့ကြည့်သက်ဝင်နေတဲ့ မနုဿာ
ရဲ့ နောက်ဆုံးအမိန့်တော် ဖြစ်တယ်"

ထိုအချိန်မှစ၍ မြင်းကပါရွာတွင် သမိန်တို့အားလုံး အခြေစိုက်နေထိုင်
ခဲ့ကြသည်။ လေးစားမြတ်နိုးအပ်သော ဘုရင်မင်းမြတ် ကိုယ်တော်တိုင်ပင်
တမ္ပဒီပသို့ လိုက်ပါမသွားဖြစ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မိဖုရား သီရိမာနှင့်တကွသော
ကျန်လူအားလုံးတို့သည်လည်း မြင်းကပါရွာမှ တစ်ဖက်ပစ္စာ ကြွတော့ချော
အနောက်ရထားသည် ပိရုကတံတော်များကိုသာ တင်ဆောင်လျက် သူ၏ တပ်
နှင့်အတူ တမ္ပဒီပသို့ ထွက်သွားခဲ့ရလေသည်။

ယခုအခါ ဂုက္ခအမျိုးမျိုးကို ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့သော ဘဝသည်လည်း
အိပ်ရာမှ မထနိုင်တော့။ ဘာမှ လက်ချောင်းများသည် တုနှင့်ဆောက်ကို မကိုင်
ကြတော့။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မြင်းကပါရွာတွင် အခြေစိုက်ရင်း ဘုရင်မိသု
ကာတော်အဖြစ် နိုးမြောက်ထိုက်သူကို ရှာရာတွင် သမိန်ကို တွေ့ရှိသွားသည်။
သူ့ကို ဘုရင်မိသုကာတော်ဘွဲ့ပေးအပ်သည့် သဟန်းကား ဖြင့်သေးဖြစ်သည်။

"သမိန်... မောင်မင်းဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်လဲ
ဖြစ်တယ်။ မောင်မင်းရဲ့ ရှည်သွယ်တဲ့ လက်ချောင်းတွေဟာ လူတွေရဲ့ သဝကို

ကယ်ဆယ်တောင့်ချောက်မယ့် ပန်းတမော့ပညာရှင်ရဲ့ လက်တွေ့ဖြစ်ကြောင်း
ဟိုတစ်ခါ ဖြဲသက်ပုန်တိုင်းတွေ ထန်နေစဉ် ဥဿာက စစ်ပြေးလာသူတွေရဲ့
လှေကို မောင်မင်း ကယ်ခဲ့စဉ်ကတည်းက ကျွန်ုပ် သတိပြုမိခဲ့တယ်။ မဂုရ
ရင်ပြင် တောင်ကြားမှာလဲ မောင်မင်း ကျွန်ုပ်ကို ကယ်ခဲ့ပြန်တယ်။ အခုတော့
ကျွန်ုပ်ဟာ ဧကလာသနန်းတော်ရဲ့ အထာဟာသန ပလ္လင်ပေါ်က မနုဿာဘုရင်
မဟုတ်တော့ဘူး သမိန်၊ ဝုဒ္ဓရဲ့သားဝက မနုဿာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စည်း
စိပ်လောကံပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘုရင်မိသုကာတော်ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ကို
ပေးအပ်ဖို့လောက်ထိတော့ ကျွန်ုပ်လက်တွေ့ဟာ အခွင့်အရေး ရှိသေးတယ်လို့
ထင်တယ်။ မောင်မင်း ဒီဘွဲ့ကို ခံယူပါ မငြင်းပါနဲ့။ သိုးပန်းရည်လို ခေါင်းမဟ
ပါနဲ့။"

ထိုစဉ်က မိမိသည် မှက်ရည်ရေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဘုရင်မင်း
မြတ်အား မော်ကြည့်နေခဲ့မိသည်ကို သမိန် မှတ်မိနေလေသည်။

"ဟောဒီမှာ... သမိန်၊ ဒီလက်ဝတ်ရတနာဟာ ကိုးပါးနဝရတ် စိဗြယ်
ထားတဲ့ လက်ဝတ်ရတနာပဲ။ အဝေရာသိပ်ကမ်းမှာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ အကြီးမား
ဆုံး ဆင်းတုတော်ကြီးကို တည်မယ်လို့ ကျွန်ုပ်တစ်ခါက ဘိုးပန်းရည်နဲ့ တိုင်ပင်
ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီ ဆင်းတုတော်ကြီး တည်ဖြစ်ခဲ့ရင် နဖူးသင်းကျစ်တော်မှာ
မြုပ်နှံသွားပုံနဲ့ ရည်ရွယ်ခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်ရတနာပဲ။ ဒီဟာကို ထုခဲ့ပြီး အခု
ကျွန်ုပ်မိမြန်းတဲ့ နန်းတော်နေရာမှာ နန်းတော်ရာဘုရား တည်ရမယ်။ ကျောက်
သစ်သမားများနဲ့ ပန်းတမော့သမားများအတွက် စရိတ်အားလုံးကိုလဲ ဒီအထဲ
က သုံးစွဲပါ မောင်မင်း ဒါကို ယူထားလိုက်"

ကိုးပါးနဝရတ် လက်ဝတ်ရတနာသည် သမိန်၏ လက်ထဲတွင် အရည်
ပျော်ကျသွားမတတ် ရွှန်းလဲ့တောက်ပြောင်နေသည်။ လက်ဝတ်တော်ကို ထုခဲ့
ရောင်းချလိုက်သောအခါ ချော်လင့်သည်ထက် အဆမတန် များပြားသော
အသပြာကို ရရှိခဲ့ပေသည်။ ထိုအသပြာများဖြင့်ပင် သမိန်သည် ဘုရင်မိသု
ကာတော်အဖြစ် ပန်းတမော့နှင့် မိသုကာပညာရှင်များကို ဦးစီးလျက် ဘုရင်
မင်းမြတ် ညွှန်ကြားသော နေရာ၌ နန်းတော်ရာဘုရားကို တည်ခဲ့ရသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်က "နန်းဘုရား"ဟု အမည်ပေးခဲ့လေသည်။

အရှင်မ သိရုံနာမ် အပြုအမူအရလည်း နန်းဘုရားတို့ကံအတွင်း အခန်းဆောင်တွင် မဟာယာနနှင့် ထေရဝါဒ ကိုးကွယ်မှုများ၏ ရုပ်တုများတို့ ထုလုပ်ခဲ့ရလေသည်။

“နတ်ဒေဝတာများရဲ့ ရုပ်တုတွေ့ တခြား နတ်မင်းတွေရဲ့ ရုပ်တုတွေတို့ အခု နန်းဘုရားထံမှာ ထုလုပ်ခိုင်းထားတာကို မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် အံ့ဩနေသလား တကယ်တော့ ရုပ်တုဆိုတဲ့ သက်ပဲ့ပစ္စည်းထက်၊ အဲဒီ ရုပ်တု တွေကို ကိုးကွယ်ကြတဲ့ လူသားတွေရဲ့ ကိုးကွယ်မှုစိတ်ကသာ ပိုအရေးကြီးပါတယ် မောင်တော်၊ ရုပ်တု အယူဝါဒ၊ ဝိုင်းကင်းကို အကြောင်းပြုပြီး မိမိရဲ့လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတရားတွေကို တိုးချဲ့ပြင်းထန်စေတဲ့ အခွဲအလမ်းတွေဟာ သယ်လောက်ဖူးသွင်းတယ်ဆိုတာ လိဝေါရသုရင်က သက်သေပြသွားပြီ မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ မိဿနိုးဂိုဏ်း၊ သီဝဂိုဏ်း တန္တရဂိုဏ်းတွေရဲ့ အနှစ်သာရထဲမှာ မှန်မြတ်တဲ့ဓမ္မ ကိုယ်စီဆောင်နေကြတာပါပဲ။ ဒါကို တမင်တကာ လွှဲလွှဲရှုပြီး ဓစ်သွေးဆာနေကြတဲ့ စစ်ခါနီ တချို့ကြောင့်သာ စစ်ပွဲတွေ ပေါ်ပေါက်ကြရတာပါ။ ဒါတွေကို ဆင်ခြင်နိုင် ကြဖို့ မောင်တော်နန်းဘုရားထံမှာ ဒီရုပ်တုတွေကို စုံစုံလင်လင် ထုခိုင်းရတာပါ နန်းဘုရားကား... အဖြိုးသတ်ခဲ့ပေပြီ။

နန်းဘုရားတည်သည့် ရက်များနှင့်အမျှ သမိန်၏ နှလုံးသားများသည် လှင်မြန်စွာ ရင့်ကျက်ပြောင်းလဲခဲ့ရပေသည်။ နေဥစ္စာနှင့် အချိန်အခါတို့၏ ပူလောင်မှုမှ ကင်းလွတ်သော “ဘုရင့် ဝိသုကာတော်” အဖြစ်ကိုလည်း သမိန် ကျေနပ်နေမိခဲ့သည်။

တသံ့ချစ်ကို ဝန်းရံထားသော စက်ဝိုင်းထဲမှ ကနုတ်ဖျားကို ဖော်ရင်း သမိန်၏အတွေးတို့သည် အတိတ်ကာလများကို လှည့်လည်ကျက်စားနေလေ သည်။

တံလွှပ်များကို ကျော်မြတ်၍ ကြည့်လိုက်လျှင် နန်းဘုရားမှနေ၍ ခပ်လှမ်းလှမ်း၍ စေတီတစ်ဆူကို တွေ့နေရသည်။ စေတီမှာ စေတီလုံးကို အသားပေး၍ တည်ထားသည့် အဏ္ဏစေတီမျိုးဖြစ်သည်။ စေတီဝါယကမှာ တမ္ပဒီပဘုရင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမြင်းကပါစေတီဆီသို့ မျှော်ကြည့်မိတိုင်း

သမိန်၏ရင်တို့ လှုပ်ရှားရသည်။ တစ်စက်တွင်ကား အနော်ရထာဘုရင် တည်နေဆဲဖြစ်သည့် မြင်းပြဂူနှင့် ဆင်ပြဂူတို့ကို ပြားပြားဝပ်သော သတ္တန် ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

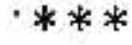
မြင်းကပါစေတီ၏ ထီးတော်မှ ဆည်းလည်းသံတို့သည် သမိန် အလုပ် လုပ်နေသည့် နန်းဘုရားရှိရာသို့ ပူဇော်သော လေနှင့်အတူ ဆွတ်ယုံဖွယ် လွှင့် ခဲ့တတ်သည်။ မြင်းကပါစေတီကား အမြင့်ဆုံးကုန်းပိုင်းတွင် တည်ထားသည် ဖြစ်၍ နေရောင်အောက်တွင် ထူးခြားထင်ရှားနေပေသည်။

“ဝိသုကာတော် သမိန်- ဘုရင်မင်းမြတ်က အခေါ်တော် ရှိနေပေတယ်” ကျောက်သစ်သမားတင်ယောက် သမိန်၏ဘေးသို့ ရောက်လာသည်။ သမိန်၏အတွေးတို့ ရပ်တန့်သွားသည်။

“ကောင်းပြီ--အခုပဲလာခဲ့မယ်”

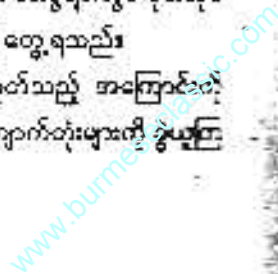
ဖော်လက်စ နောက်ဆုံး ကနုတ်၏ ကောယုံနေသော အစွန်းကို-အဆုံး သတ်လိုက်သည်။ ထနောင်းပင်ပိုင်ကို မြတ်လျက် ဘုရင်မင်းမြတ် စံနေသည့် ‘မနောတရာဇာ’ တံနန်းဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

ဤခြေလှမ်းများသည် သူ့ဘဝကို လုံးဝပြောင်းလဲပစ်မည့် ဘဝခနီ အဝီတစ်ခု၏ ခြေလှမ်းများ ဖြစ်ကြောင်းသမိန် လုံးဝမစဉ်းစားမိပေ။

“မနောတရာဇာ” တံနန်းသို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ သားတို့၏ နေအိမ်များ အစီအစဉ်ရှိနေသည်။ မြင်းကပါ၏ ဤနေရာဒေသ သည် မင်းနေပြည်တော်တစ်ခုလုံး စည်ကားလှပေသည်။ ညနေခင်းများ၌ မြင်း ကပါသားတို့သည် ဤနေရာသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ထန်းရည်ဆိုင်များ မုန့်ဆိုင်များနှင့် ထမင်းဆိုင်များ၏ စားပွဲများတွင် ဝိုင်းဝိုင်း နေကြသည့် တမ္ပဒီပသားတို့နှင့် ရာမညသားတို့ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ယောက်က တူရွင်းတောင်ခြေမှ အုတ်ဖုတ်သည့် အကြောင်းကို ပြောပြပြီး တစ်ယောက်က ကေလာသတောင်မှ ကျောက်တုံးများကို နှုတ်ကြ

သည့် အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ အကြောက်များ၏ ထန်းလက် ကွပ်နှစ်
ပေါ်တွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသား အဘိုးအိုတစ်ဦးက အဝေရာခံတပ် စစ်ဦး
အကြောင်း အသေးစိတ်ပြောနေချိန်၌ သူ့ဘေးရှိ မြင်းကပါသားတို့မှာ အံ့ဩထိ
ခိုက်စွာ နားထောင် နေတတ်ကြသည်။

စိစိတို့လူများနှင့် မြင်းကပါရွာသားတို့ အချိန်တိုတိုအတွင်း ဤမျှ ခင်မင်
ရင်းနှီး သွားကြသည့်အတွက် သမိန်အံ့ဩမိသည်။ သို့သော် အပြစ်မှန်တို့
သိလာသော အခါမမှီ၍ပြောတော့ပေ။ ရာမညသားနှင့် တမ္ပဒီပသားတို့ ခင်မင်
ရင်းနှီးသွားကြရန် ခိုင်လုံသော အခြေအနေများ ရှိနေပေသည်။

မြင်းကပါတစ်ဦးကတွင် စေတီပုထိုးများ တည်ကြရာ၌ သူတို့အတူတူ
အလုပ်လုပ်ကြသည်။ တစ်ယောက်၏ ပန်းတမော့လက်ရာကို တစ်ယောက်
က စူးစမ်းပေးပြန်းကြသည်။ ဂဝံကျောက်ကို ကနုတ်ပန်းဖော်နေသည့်
အဝေရာ ပန်းတမော့သမားများသည် ဒုတိယျပ်များကို အရွယ်ရွယ်အစားစား
ခွဲစိတ်လျက် ဘုရားတန်ဆောင်း အဆင်းမှ နဂါးရုပ်များ ထုနေသည့် မြင်းကပါ
သားနှင့် ချစ်ခင်ရင်းနှီးသွားသည်မှာ သဘာဝကျပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြင်းကပါ တစ်ဦးကတွင် ဆန်ပြားလှပသော စေတီပုထိုးများ
အစီအရံ ပေါ်လာသည်။ သူတို့၏ ဗိသုကာနှင့်ပန်းတမော့ လက်ရာများသည်
တစ်ယောက်လက်မှ တစ်ယောက်လက်သို့ ကူးယှက်စီးဝင်သွားကြသည်။ လှဲ
ဝန်းသော စေတီပုထိုးလက်ရာများအတွက် ရာမညသားတို့သည် တမ္ပဒီပ
သားတို့ကို လေးစားသွားသည်။ အထပ်ထပ်သော ဂူလိုက်လက်ရာများအတွက်
တမ္ပဒီပသားတို့သည် ရာမညသားတို့ကို လေးစားသွားသည်။ ယုက်နွယ်ပေါင်း
စပ်နေသော ပန်းတမော့ ဗိသုကာလက်ရာများကို အတူတကွတီတွင်
တည်ဆောက်ကြသည်။ ယသားသော ညများတွင် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ ရဟန်းတော်
များနှင့် မြင်းကပါ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ရဟန်းတော်များသည် တရားဓမ္မကို
ဆွေးနွေးကြသည်။

'နန်းဘုရား' ကိုဦးစီးတည်ဆောက်နေရသည့် သမိန်သည် ဘုရင့်
ဗိသုကာတစ်ယောက် အနေနှင့် အလုပ်များနေသောကြောင့် ထိုဆွေးနွေးပွဲ
မှ သဘင်များသို့ မရောက်ဖြစ်ခဲ့။ သို့သော် တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားစည်ပင်

လာခဲ့ပေသော ရာမည-တမ္ပဒီပ သံယောဇဉ်ကြီးများ၏ တေးသံကို သူကြား
ဆဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ဤတေးသံတို့၏ သာယာမှု၌ သူ့မွေ့လျော်ထားသည်
သို့သော် . . .

ဦးချီတည်မိရာ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးတက်သည့် ကြွတစ်ကောင်လို ဘုရင့်
ဗိသုကာတော် မြှစ်နေသော သမိန်သည် ဘူဘုရင်မင်းမြတ် အလိုရှိနေသော
ကိစ္စကိုသာ အချိန်နှင့်အမျှ စိတ်ဝင်စားနေလိုက်သည်။ သူသည်ကြွတစ်ကောင်
မြှစ်နေခဲ့လျှင် မနုဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ့နဖူးပေါ်မှ ဦးချီမြှစ်သည်။
ဘုရင်မင်းမြတ်တည်လိုသည့် ဘုရားကို လက်မြောက်စွာ တည်ပေးနိုင်နေမှာ
သူ၏ တစ်ခုတည်းသောအလုပ် မြှစ်သည်ဟု သမိန် ခံယူထားလိုက်ပေသည်။

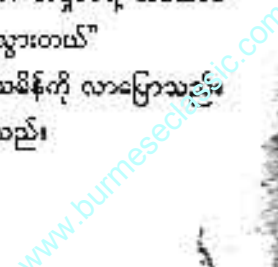
အမြဲတစေ တည်ကြည်နေတတ်သော အမြဲတစေ စိုဝေနေတတ်သော
ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဖျက်နားကိုသာ မြှစ်ယောင်နေမိသည်။

တံနန်းဟု ဆိုသော်လည်း 'မနေဟာရာဇာ' တံနန်းသည် မြင်းကပါ ရွာဦး
ကျောင်းလောက်ပင် ကြီးမားပေသည်။ အဆောင်အခန်းတို့ ပွဲထားသည်။
သို့သော် မနုဟာဘုရင်ကား မနေဟာရာဇာတံနန်းကို တံနန်းဟုသာ ခေါ်ခံခဲ့
သည်။ နန်းတော်ဟူသော အသုံးအနှုန်းကို မသုံးရဟု အမိန့်ပေးထားသည်။

တံနန်းပရိဝုဏ်သို့ သမိန် ရောက်သွားချိန်တွင် မိန်းမပျို သုံးယောက်
သူ့နဖူးဖြတ်၍ ပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ အဆောင်ခသို့
ရောက်သောအခါ သူတို့သည် တရှင်မသီရိမာစံမြန်းရာ အဆောင်တော်ဘက်
သို့ ကျော့သွားကြသည်။ သူတို့သည် မြင်းကပါရွာသူများ မြှစ်ကြောင်း သမိန်
သိလိုက်သည်။ မနုဟာဘုရင် စံမြန်းသည့် အဆောင်တော်ဘက်သို့ မသွားသေး
ဘဲ ထိုမိန်းမပျိုတို့ကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။ သူတို့အမှတ်ရာမှာ စိုးရိမ်သောက
ရောက်နေကြသည့် အမှုအရာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူတို့က သာကြောင့်
အရှင်မ သီရိမာအဆောင်ကို လာကြသနည်း။

"ဗိသုကာတော် သမိန် . . . ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အရှင်မရဲ့ အဆောင်
တော်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ အဲဒီကိုလာခဲ့ဖို့ အမိန့်ပေးသွားတယ်"

အဆောင်ဝန်က တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော သမိန်ကို လာပြောသည့်
အရှင်မစံမြန်းရာ အဆောင်သို့ လာခဲ့ရပြန်သည်။

အဆောင်တော်ထဲတွင် မနုဟာဘုရင်နှင့်တကွ ဝန်မှန်များ ကိုယ်ထူးတော်များ ရှိနေသည်။ မနုဟာဘုရင်သည် အရှင်မ သီရိမာ၏ သဗ္ဗာဏ်ပေါ်တွင်ထိုင်၍ သူ့မိဖုရားလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဦးရိပ်သောမျက်နှာဖြင့် မိဖုရားသီရိမာကို ကြည့်နေသည်။ အရှင်မသီရိမာကား သဗ္ဗာဏ်ပေါ်တွင် နှမ်းနယ်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ အရှင်မ၏မျက်နှာ ဖြူသွယ်နေသည်ကို သမိန် တွေ့လိုက်ရသည်။ သုဝင်္ဂလာသည်ကို မနုဟာဘုရင် မသိပေ။

ဝန်မှန်တစ်ယောက် အနားသို့ ကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်တွင် ဝန်မှန်ထံ သမိန်ကို လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေသည်။

“စောစောလေးကပဲ အရှင်မ ပူးပြီး လဲကျသွားတယ်... သမားတော်တွေက ပြောတယ်... သိပ် အင်အားဆုတ်ယုတ်နေတယ်တဲ့ ဝိုင်းရံရတယ်တဲ့”
“ဟင်... ဟတ်လား”

သဗ္ဗာဏ်ပေါ်မှ အရှင်မကိုထပ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံတို့ထည်မှ မှေးမှိတ်လျက်ရှိသည်။ အသက်တို့ မျှည်းမျှည်းသာ ရှုရှိုက်နေသည်။ မနုဟာ၏ လက်တွင်းမှ အရှင်မလက်ဆောင်းလေးများကား သေးသွယ်ကြုံလှိုလွန်းတူသည်။ ပြေလျော့နေသော ဆံနွယ်တို့အကြားမှ အရှင်မ၏ ဝန်းဝိုင်းသော မျက်နှာမှာလည်း ယခင်တထက်ပို၍ ဖြူရော်ဖျော့တော့နေသည်။

သာတော်သုဓမ္မရာဇာ မင်းသားလေးသည် အဆောင်ထောင့်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေလေသည်။ အားလုံးသည် သဗ္ဗာဏ်ပေါ်မှ မနုဟာဘုရင်နှင့် အရှင်မသီရိမာတို့ကို တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။ သူ့ရောက်ရှိနေခြင်းကို ဘုရင်မင်းမြတ်အား ပြောရန်မသင့်သေးဟု သမိန် နားလည်လိုက်သည်။

“ဟော... သတိရလာပြီ ထင်တယ်”
တပ်မှူးတစ်ဦး၏ အသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် သမိန်သည် ထိုင်နေကြသော သို့များကြားမှ အသာအယာ တိုးဝင်သွားသည်။ မနုဟာဘုရင်လည်း သမိန်ကို တွေ့သွားသည်။ သို့သော် စကားမပြောဘဲ ခေါင်းကို အသာညီထဲ ပြုပြီး အနားလာရန် ခေါ်လိုက်သည်။

သဗ္ဗာဏ် ခြေရင်းတွင် သမိန် ထိုင်မိပြီးနောက် ဘေးသို့လှည့်ကြည့်

လိုက်သောအခါ စောစောက မြင်းကပါရွာသု မိန်းမပျိုသုံးယောက်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တူတို့ လက်ထဲတွင် ဆေးခွက်များကို ကိုင်ထားကြလေသည်။

အရှင်မ သီရိမာ လူ့လွန်လှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်လုံးများ ပွင့်လာသည်။
“သီရိမာ သတိရပြီနော်”
မနုဟာဘုရင်၏ အသံမှာ နူးညံ့နေလေသည်။
“သီရိမာ သတိရပြီ အိပ်ပန်းစေရ”

သဗ္ဗာဏ်ခြေရင်းတွင် ထိုင်နေကြသည့် မိန်းမပျိုသုံးယောက်အနက်မှ တစ်ယောက်သော မိန်းမပျိုသည် အရှင်မသီရိမာနားသို့ ကပ်သွားလေသည်။ သမိန်သည် နားတိုက်တွေ့နေရာသာ ထိုင်မိန်းမပျိုကို ယခုမှပင် သေသေချာချာ ကြည့်မိလေသည်။

“သီရိမာ သက်သာပါတယ် မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ဟောဒီက အိပ်ပန်းလေ အနားမှာရှိနေလို့ လျှော့ထားပေါ့က မကျတာတို့ပန်က ဒီနေ့မနက် အစောကြီးကတည်းက သီရိမာသီရောက်နေတယ်”

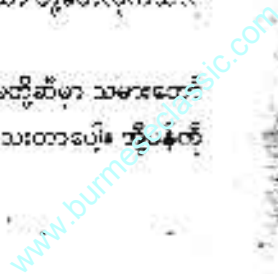
“အေးကွာ... အိပ်ပန်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
“အိပ်ပန်း...တဲ့”

မိန်းမပျို၏ အမည်ကို သမိန် စိတ်ထဲမှာ ရေရွတ်နေမိသည်။ မိန်းမပျို သုံးဦးကို သတိမထားမိခဲ့။ အိပ်ပန်းကိုလည်း သတိမထားမိခဲ့ပေ။

“အဖက အရှင်မ မကျန်းမမာဖြစ်နေတာကိုသိလို့ အရှင်အနားမှာ နေပါလို့ အိပ်ပန်းကို ပြောပါတယ်၊ အိပ်ပန်းကို ကိုယ်လုပ်တော် တစ်ယောက်လို့ပဲ ခေဝိုင်းနိုင်ပါတယ်၊ အိပ်ပန်းတို့ မြင်းကပါမှာ တစ်ခါက ရှင်ကြီးတွေ မင်းမှသွားခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ရှင်ကြီးတွေဆီက ဆေးဝါးအထက်ကို အဖ သင်ကြားခဲ့ပါတယ်၊ အဖက အိပ်ပန်းကို သင်ပြီးသင်ပေးခဲ့ပါဘယ်၊ အိပ်ပန်း အေးလဲ ကုတတ်ပါတယ် အရှင်မ”

မိန်းမပျို၏ အသံမှာ စောင်းညင်းကို အသာအယာ တိုးဝင်လိုက်သလို ငြိမ်ညောင်းလှသည်ဟု သမိန်ထင်မိသည်။

“အေးကွယ်... ဆေးဝါးအတွက်ကတော့ အရှင်မတို့ဆီမှာ သမားတော်တွေ ရှိနေပါတယ်။ အိပ်ပန်းနဲ့ ဆေးဝါးလဲ စမ်းကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ အိပ်ပန်းတို့

... သိရမိသောကဲ့ မခင်းစေမုခ်ပါဘူးကွယ်၊ အရှင်မ မင်းကို ချစ်ပါတယ်။
... အသားလေးပေတော့ ညိုညိုညက်ညက်နဲ့ ချစ်စရာလေးပဲ၊ အဆောင်တော်
ကို ပြောခဏသာပေါ့နော်”

“သီရိမာ စကား သိပ်မပြောနဲ့လေး၊ အားနည်းနေတယ် မဟုတ်လား”
မနုဟာဘုရင်က သီရိမာ၏ ရုန်းဆင်မများကို တယုတယ သပ်ပေးနေ
သည်။

“သီရိမာ သက်သာသွားပါပြီ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ငါ့မှမစိုးရိမ်
ပါနဲ့၊ အို... သမိန် ရောက်နေပါလား”

အရှင်မ သီရိမာက စကားပြောနေရင်း သမိန်ကိုတွေ့သွားသည်။ အနီးမှ
အိပ်နပ်လည်း အရှင်မကြည့်ရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့ကို စူးစူးရှဲကြည့်နေ
သည့် သမိန်၏ မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ် သီရိမာ မောင်တော် သူ့ကိုခေါ်ထားတယ်၊ သီရိမာ သတိ
မရသေးလို့ ဘာမှမပြောရသေးဘူး”

“အို... ဟုတ်လား၊ ကဲ... ဒါဖြင့် အခုပဲ တိုင်ပင်ကြတာပေါ့ မောင်တော်
ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အချိန်သိပ်မရဘူးလေး သီရိမာ စကားကောင်းကောင်း ပြော
နိုင်ပါပြီ၊ တခြားလူတွေ သွားချင်ရာ သွားကြပါစေ”

မနုဟာဘုရင်က ဆိုင်နေကြသူများကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။
အဆောင်ထဲတွင် စိုးရိမ်ကြီး ထိုင်နေခဲ့ကြသည့် သူများ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်
ခွာသွားကြသည်။ ဘုရင်နှင့်မိမိစားမှ လွဲ၍ အဆောင်တော်ထဲတွင် သမိန်၊
အိပ်နပ်နှင့် မြင်းကပါရွာသူ နှစ်ယောက်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မိမိစားသီရိမာသည် သံလျောင်းနေရာမှ ထိုင်ရန် တန်ပြင်လိုက်ရာ
အိပ်နပ်က ဓလေ့ကျင့် ခောက်ခဏာတက်တွင် ကတ္တီပါမိများကို ထပ်ဆင့်ပေးနေ
သည်။ သီရိမာ ကိုင်ခိသွားသောအခါ သစ္စာလိအောက်ကို ပြန်ဆင်းပြီး
နံ့သာငွေ့ယပ်တောင်ဖြင့် ဖြည့်သွင်းစွာ ခတ်ပေးနေသည်။

“ကဲ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ် ပြောကြစို့”

“မုခ်ကို အရှေ့ဘက် မျက်နှာလှည့်ထားရမယ် သီရိမာ ဒါပဲ မောင်
တော်က ကုသိန္ဒာနဲ့ မမိန်ကွန် ရဲတော်မတန် ဆင်းတုတော်သားပဲ ပြောက်
လက်ကို နီးခေါင်းတော် လှည့်ပြီးသား ငြိမ်ပွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကြိုကသာခါပုံတော် တင်ပျဉ်ခွေ သင်းတုတော် သုံးဆူတ ကရွယ်
တည်းလား မောင်တော်”

“မဟုတ်ဘူး သီရိမာ၊ အလယ်ကဆင်းတုတော်က အကြီးဆုံး
ပဲယာဆင်းတုတော်နှစ်ဆူက ကရွယ်တည်း ပြစ်စေချင်တယ်၊ ဂန္ဓကုန်ကျောင်း
တော်ကြီးကိုလဲ စေတီသုံးဆယ့်ခုနစ်ဆူ တည်ရမယ်၊ ဟောဒီ နန်းစဉ်လက်ဝတ်
တော်ဆိုရင် မောင်တော်တို့အတွက် လုံလောက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်သီရိမာ”

“အို... သီရိမာလဲ ရတနာတွေ ရှိပါသေးတယ် မောင်တော်ရယ် အများ
ကြီး လုံလောက်တာပေါ့”

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အရှင်မတို့ ပြောနေကြသည့်စကားကို နားမလည်
စွာဖြင့် သမိန်နားထောင်နေမိသည်။ အရှင်မကား ဇောဇောက မူးနေ လဲကျ
သွားခဲ့သည် ဆိုခြင်းကို မယုံနိုင်လောက်အောင် တက်ကြွလန်းဆန်း နေပြန်
သည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် တာဝရတွေ့နေရတတ်သော
နွေးမြေမှု အချိပ်အငွေ့များလည်း ထိုတာဒဂ်၌ ပျောက်ကွယ်နေသည်ဟု သမိန်
ထင်မိလေသည်။

အိပ်နပ်ကား မျက်လွှာချလျက် အရှင်မသီရိမာကို နံ့သာငွေ့ယပ်တောင်
ဖြင့် အသာအယာ ခတ်ပေးနေသည်။ အိပ်နပ်၏ ယပ်တောင်မှ သင်းယုံသော
နံ့သာနို့တို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ သမိန်ထိုင်နေရာသို့ လွင့်သွားသည်။ သမိန်
သည် နံ့သာငွေ့ ယပ်တောင်မှ ရနံ့ကိုခံစားရင်း ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အရှင်မတို့
စကားများကို နားလည်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ သို့သော်... သူလူဝ နား
မလည်ပေ။

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် အရှင်မတို့၏ စကားများ၌ ဘာရုံဝင်စားနိုင်အောင်
သူတို့ထံသို့ ကြိုးစား တည်ဆောက်နေရသော်လည်း သူ့ရွေ့မှ မျက်လွှာချပြီး
ထိုင်နေသော အိပ်နပ်ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

“သမိန်”

မနုဟာဘုရင် ခေါ်သံကြောင့် သမိန်၏ အကြည့်များ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

“ကျွန်ုပ် ဘိုးယန်းရည်နဲ့လဲ တိုင်ပင်ပြီးပြီ၊ ဘိုးယန်းရည် ကိုယ်တိုင်ကလဲ
မောင်မင်းကိုယုံကြည် စိတ်ချထားတယ်၊ အလုံးစုံကို မောင်မင်းတစ်ယောက်
တည်း ဦးစီးပြီး ဆောင်ရွက်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်”

သူ့ကို တာဝန်တစ်ခုခု ပေးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း သမိန်သိလိုက်သည်။ ထိုအခါမှပင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်နေသည့် ဘုရင်မိသုကာ တော်ဟူသော မိမိ၏ အဖြစ်ကို ပြန်လည် ရရှိတည်ဆောက်မိသွားသည်။

သမိန်သည် စိတ်အေးထက်သန်သော မျက်လုံးများဖြင့် မနုဟာဘုရင် ကိုမော်ကြည့်လိုက်လေသည်။ မနုဟာဘုရင်၏ မျက်လုံးများမှာ ပို၍ တောက်ပြောင် ထက်သန်နေပေသည်။

“သမိန်၊ . . . နားထောင်စမ်း၊ အဝေရာဆိပ်ကမ်း၊ အဝင်ဝမှာ အကြီးအန ဆင်းတုတော်ကြီးတစ်ဆူ တည်ဖို့ ဘိုးပန်းရည်နဲ့ တိုင်ပင်ခဲ့ဖူးတယ်။ မောင်မင်း အသိပ်၊ ဝါပေမဲ့ ဆင်းတုတော်အဖား ခံတပ်ကိုပဲ ဆောက်ခဲ့ရတယ်။ အခုတော့ အဝေရာခံတပ်လဲ ပျက်စီးသွားပြီ။ ကေလာသလဲ ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ။ အင်း . . . သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလဲ ပျက်စီးခဲ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

ပျက်စီးမှုများအကြောင်းကို ပြောနေသော်လည်း မနုဟာ၏ လေသံမှာ တမ်းတကြေကွဲမှုကို မဆောင်ဘဲ တက်ကြွမှုကို ဆောင်နေပေသည်။

“တို့များရဲ့ အသည်းနှလုံးထဲက ထေရဝါဒသာသနာတော်ကတော့ ဘယ်သောအခါမှ မပျက်စီးနိုင်ဘူးလေ။ ဒီအသည်းနှလုံးထဲက မွန်မြတ်တဲ့ ရတနာကို ဘယ်လိုရန်သူမှ မထိပါနိုင်ပေဘူး။ ပိရုတတ်တော်တော်ဟာဆိုရင်လဲ အခုဆို အနုရုဒ္ဓါရဲ့ တမ္မဒီပနန်းဦးဆောင်မှာ ရှိနေပြီ။ အေးလေ . . . တမ္မဒီပ ဘုရင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ် ဘာမှမပြောနိုင်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ အရာခပ်သိမ်း ထက် အဓမ္မကြီးတဲ့ကိစ္စကိုပဲ ပြောကြရအောင်။ သမိန်၊ . . . မောင်မင်းဟာ မနုဟာရဲ့ ဘုရင်မိသုကာတော် တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြီးမားဆုံး စာလွတ် တစ်ခုကို တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်။ အဲဒါကတော့ နန်းဘုရားရဲ့ အရှေ့ဘက်က တောင်ကုန်းဝယ်ပေါ်မှာ ဘုရားတစ်ဆူ တည်ဖို့ပဲ”

တို့ပန်ဟူသော မြင်းကပါမိန်းမပျို၏ မျက်လွှာချထားသော ရုပ်ပုံသည် သမိန်၏စိတ်ထဲမှ ဖျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“မနုဟာရဲ့ ဘုရင်မိသုကာတော် တစ်ယောက်အနေနဲ့ အကြီးမားဆုံး အလုပ်တစ်ခု”ဟူသော စကားလုံးများသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့ယှက်ဖြာ သည်။

“အဝေရာမှာ မတည်ခဲ့ရတဲ့ဘုရား၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိမှာ မတည်ခဲ့ရတဲ့ဘုရား” မနုဟာဘုရင်၏ မျက်နှာမှာ သွေးရောင်တို့ဖြင့် နိုးလျှမ်းနေသည်။

“အရှေ့ဘက်ကို မုခ်ဝလှည့်ထားရမယ်။ ဆင်းတုတော်က သုံးဆူ အလယ်အဆူက အကြီးဆုံး ဒဏ္ဍိကာသာခါပုံ၊ တင်ပျဉ်ငွေ့ရှုပ်ပွားတော်၊ နောက် ဘက်မှာက မြောက်အရပ်ကို ဦးခေါင်းထော်ထားရှိတဲ့ ကုသိန္ဒာရုံ ပရိနိဗ္ဗာန် ဝံတော်မူတန်း၊ လျောင်းတော်မူ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ၊ ဝန္တကုဋ်ကျောင်းတော် ကြီးမှာက စေတီရဲ့ သုံးဆယ့်သုံးဆူ၊ ဒါကို မနုဟာဘုရားလို့ အမည်ပေးရမယ်”

“မနုဟာဘုရား”

ထိုအမည်ကို သမိန်စိတ်ထဲမှလိုက်၍ ရေရွတ်နေပီသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ် သည် မိမိ၏ ချာမကိုပါ လှူဒါန်းအပ်နှင်း တည်ဆောက်လိုက်ပေပြီ။

အဘယ့်ကြောင့် မနုဟာဘုရားဟူသော အမည်ကို ပေးထားလေ သနည်း။ သမိန်၏ အတွေးထဲမှ အမေးကို သိနေသတဲ့သို့ မနုဟာဘုရင်က ဆက်ပြောလေသည်။

“ကျွန်ုပ်ဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့ အချင်သခင်အဖြစ် ရှိခဲ့စဉ်တုန်းကလဲ ဘုရား တွေအများကြီး တည်ခဲ့တယ်။ ဘုရင်မင်းမြတ်တို့ရဲ့ ကြွယ်ဝတဲ့ ဓနုဉာအား ဖြင့် အဲဒီဘုရားစေတီတွေကို တည်ခဲ့တယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့စွတ်က အမိန့်တစ်ခု ထွက်သွားပြီးရင် ကျွန်ုပ်အတွက် စေတီတစ်ဆူ ပေါ်လာခဲ့တာပဲ။ သဒ္ဓါကြည်ညို မှုနဲ့ ရုပ်လုံးကို ဘုရင်အာဏာရဲ့ ဘုရင်စည်းစိမ်တို့က အတူအညီပေးနေကြ တယ်။ အနုဟာကတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ ကေလာသနန်းတော်ထဲကနေပြီး သုဝဏ္ဏ ဘုမ္မိရဲ့ ပင်လယ်ပြင်ကို ဝေးမောကြည့်နေနိုင်တဲ့ မနုဟာမဟုတ်တော့ဘူး။ တမ္မဒီပရဲ့ မြေပေါ်မှာ မိမိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ရတနာတွေကို အားဖြုပြီး တံနန်းနဲ့ ဝံမြန်းနေရတဲ့ဘုရင်ဖြစ်တယ်။ ဒီလို အချိန်အခါမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်ဟာနောက်ဆုံး ရသနိဗ္ဗိတဲ့ ရတနာများကို တွဲဖွဲ့ပြီး ဘုရားတစ်ဆူ တည်ရတယ်ဆိုတာ ဘယ် ဒေသကမွန်မြတ်သလဲ။ ဘယ်လောက် ကြည်နူးစရာ ကောင်းသလဲ သဒ္ဓါ ကြည်ညိုမှုရဲ့ ရုပ်လုံးဟာ သဒ္ဓါကြည်ညိုမှုအားဖြင့်သာ ပေးကမ်းဖွားလာတော့ မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ . . . သမိန်၊ အခုတည်မယ့် ဘုရားသာဓုရှင် ကျွန်ုပ်တကယ် ပာည်တဲ့ ဘုရားဖြစ်တော့တယ်။ အရာခပ်သိမ်းကို ဆုံးရှုံးပြီးချိန်မှာ ကြွင့်တန်

သမ္မတအစည်းအဝေးအားလုံးကို အသုံးပြုပြီး တည်လိုက်တဲ့ သူ့ရုပ်ပုံကို
တယ် ဒါကြောင့် မနုဿာဘုရင်ရဲ့ မနုဿာဘုရား”

အရှင်မ သီရိမာသည် မနုဿာဘုရင်၏ လက်မောင်းကို ဖက်တယ်
လျက် မျက်စိညှစ်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ပြုံးနေလေသည်။

“သမိန့် . . . ဟောတို ခုံပေါ်က ရွှေကြိုက်ကိုယူလိုက်ခေါ်ပါ”

သေးသွယ်သော လက်မောင်းများကို မြှောက်လျက်သီရိမာက ညွှန်ပြ
လိုက်သည်။ သဗ္ဗာလီခေါင်းရင်း၌ ခုံပေါ်မှရွှေကြိုက်ငယ်တစ်ခုကို သမိန့်
ထည့်လိုက်သည်။

“ဖွင့်လိုက်”

ရွှေကြိုက်ကို သမိန့်ဖွင့်လိုက်သည်။ ရတနာစီခြယ်ထားသည့် နား
ဘောင်းများ၊ ဆံသိုးများ ရင်ဝတ်လည်ခွဲတန်ဆာများမှ အရောင်တို့သည်
တပြင်သို့ လျှံထွက်လာလေသည်။

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဒါသီရိမာရဲ့ ပစ္စည်းတွေပါ မနုဿာဘုရား
အတွက် သီရိမာလှူပါတယ်။ ဘဝဆက်တိုင်း မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ကို
ပါရမီပြည့်စုံတဲ့ကိုယ်ဖြစ်ရပါလို့ဦး ဘုရား . . .”

သီရိမာ၏ ပြုစုနေသော လက်အဖွဲ့တို့ ပူးကပ်သွားကြသည်။

“သီရိမာရယ် . . . သာဓု . . . သာဓု . . . သာဓု”

“မင်း . . . အိပ်နဲ့ မတုတ်လား”

“ရင် . . .”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း . . . ဒီမြင်းကပါစေတီ ရင်ပြင်မှာ ဘာလာလုပ်
သလဲ . . . ဟင်၊ ခုလို ညအချိန်မို့မှာ မိန်းမလို့ တစ်ယောက်အတွက် အန္တရာယ်
မပျားပေဘူးလား”

အိပ်နိုးသည် သမိန့်ကို မျက်လုံးဝင့်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် မျက်လွှာ ပြန်ချ
လိုက်သည်။ စေတီမှ ဆည်းလည်းသံသည် သူတို့နှစ်ဦးအကြားသို့ တိုးဝေ
တက်သန်းသွားလေသည်။

အရှင်မ သီရိမာ၏ အသောက်တော်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ပြီးနောက် သမိန့်သည်
အိပ်နိုးကို ထပ်၍ မတွေ့ရတော့ပေ။ ‘မနုဿာဘုရား’ဟု သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှလုံး
သုံးသပ်တဲ့ နှစ်မြှုပ်လိုက်သဖြင့် ထဲနောက်တွေ့လိုက်ရသော မြင်းကပါသို့ကိုလည်း
မပုသွားသည်။ အိပ်နိုးသည်လည်း သီရိမာမိဖုရားစားနီးတွင် နေညပ်ပြတ် ပြု
တင်ရှောက်နေခဲ့ရသည်။ သီရိမာ၏ အားနည်းသွေးဆုတ်သော ဝေဂါမှာ
ကံသာလောဘခံ့ပေ။ သို့သော် ‘မနုဿာဘုရား’ ထည် ခန့်ချင်းညီချင်း
ရုံးပျားကြွလာခဲ့သည်။

မနုဿာဘုရင်ကိုယ်တိုင်လည်း မနုဿာရာတ တန်ခိုးတွင် စံပြုန်းသည်
“ရှိတော့ဘဲ နန်းသူရားတွင် ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ရင်း ဘုရားတည်သ
နေရာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။ ယနေ့ တင်ပြင်ရှေ့ နှပ်ပွားတော်သ
ဆု ပြီးသွားပြီဖြစ်၍ ညဘက်တွင် သမိန့်သည် မြင်းကပါ၊ မင်္ဂလာတော်သို့
ထွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မြင်းကပါစေတီ ရင်ပြင်ထက်မှနေ၍ ညဦး လစောင့်
အောက်မှ မနုဿာဘုရားကို ပြန်ကြည့်လို၍ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းငွေ့ မျက်လွှာချထားသော အိပ်နိုးကို ကြည့်ရင်းသမိန့်၏ ရင်ထဲသို့
ကိတ်လန့်မှုတစ်ခုသည် ထူးဆန်းစွာရောက်ရှိ လာသည်။

“ပြောလေ . . . မင်း . . . ဘာဖြစ်လို့ ညအချိန်ပတော်မှ . . . ဒီကေတီစင်ပြင်
တော်ပေါ် တစ်ယောက်တည်း သာနေရဟကလဲ . . . ကျုပ်ဟာ . . . တခြား
အချင်း . . . ဝင်သယ်ခလုပ်လုပ်မလဲ ဟင် . . .”

“ရင် . . . ရှမ်းဘာ . . . သူ့ရင် ဒီသူကတော် မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်”

သူ့ကို စုတ်မိနေသဖြင့် သမိန့် အံ့သြသောသဘောမျိုးရှိသည်။ သို့သော်
အရောင်သောက်တွင် အိပ်နိုးကို ဤသို့လှုပ်ရှားနေရသည်အတွက် သူ့ဘာကြောင့်
ကိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်ကို မိန့်ကို မိမိ မိန့် ကိုယ်တိုင် မသိ။

“မင်း . . . ဒီလိုမနေနဲ့လေ . . . မင်း . . .”

သူ့ ဟာသာလှောင် မသိလိုက်တဲ့ ရတနာတန်ခွန်း ကျောက်လှည့်သည်။

“ပြန်သော . . .”

“ဟင် . . .”

"မင်းပြန်သွားပါ... အိုပန်၊ လရောင်တောက်မှာ အန္တရာယ်များစွာပါဘယ်"

"အန္တရာယ် ဟုတ်လား... အို... အဲဒီ အန္တရာယ်တွေက ဟိုနှစ်ပေါင်းများစွာဆန်းကသာ ရှိတာပါ။ အဲဒီတုန်း ကတော့ အိုပန်တင်မကပါဘူး မြင်းကပါက တမ္ပဒီပ မိန်းမသူတွေ အားလုံးဟာ နေ့ခင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ညဖြစ်ဖြစ် အန္တရာယ်များခဲ့တာပါ။ တစ်ခါအိုပန် ဆိုရင် လေ အဲဒီ အန္တရာယ်အောက်မှာ သမထီးကရေကန်ထဲ ခုန်ဆင်းပြီး သူ့ကိုယ်သူ စတေးလိုက်ခဲ့တာလေ၊ ကိုရင် နောင်ငယ်ဆိုရင်လဲ သူတို့ရဲ့ လုံချက်အောက်မှာ အသေဆိုးသေခဲ့ရတယ် အခု... မြင်းကပါမှာ အန္တရာယ်မရှိတော့ဘူး၊ ရှင်က အိုပန်ကို အန္တရာယ်ပေးမလို့လဲ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ရှင်... ထုရင်ပီသုကာ တော်မဟုတ်လားဟင်..."

"မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဘယ်က အစ်မအိုပန်လဲ ဘယ်က ကိုရင် နောင်ငယ်လဲ၊ သူတို့ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲ၊ အိုကွာ... မိန်းမလှတွေဟာ လရောင်အောက်မှာ အန္တရာယ်များတာတော့ သေချာတယ်၊ တခေရာတုန်းကလဲ ဒီလိုပဲ... ကျုပ်ရဲ့ လရောင်အောက်က မိန်းမလှအရပ်လေး သူ့ကို အဝေရာခံ အမြင့်ဆုံးမှာ လရောင်အောက်မှာ ကျုပ်ထားခဲ့တယ်၊ သူအခု ပင်လယ်ထဲ ကုသွားပြီ သိရဲ့လား၊ လရောင်အောက်က မိန်းမလှဆိုတာ သိပ်အန္တရာယ်များလွန်းပါတယ်၊ အိုပန် မင်းပြန်သွားပါ၊ ဒီနေရာမှာ ဒီလိုအချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း မနေပါနဲ့"

တစ်ယောက်၏ စကားကို တစ်ယောက်ကနားမလည် ကြချေ။

"ရှင်... လရောင်အောက်ကမိန်းမလှ... ဟုတ်လား အိုပန်အာမှ နားမလည်ဘူး၊ အိုပန် ဒီမြင်းကပါစေတီ ရင်ပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း လာလာနေတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ၊ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိပါဘူး ဒါပေမယ့် ရှင်က ပြန်ဆိုရင်လဲ ပြန်ပါမယ်လေ"

အိုပန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဧရာဝတီကို ပြန်လာသည် ပုဇွန်းသောလပြေတို့သည် ရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ အိုပန်၏ ဟလှားဝေကျနေသော ဆံနွယ်တို့သည်လှင့်ဝဲသွားလေသည်။

"နေ... နေညီ... အိုပန် မပြန်ပါနဲ့"

အိုပန် ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သိရိမာ၏ ခန်းဆောင်တွင် တွေ့ခဲ့သော ဗုဒ္ဓရုပ်ရဲ မျက်လုံးများကို ရင်ဆိုင်လိုက်ပြန်သည်။

"အိုပန် ပြန်တော့မယ်"

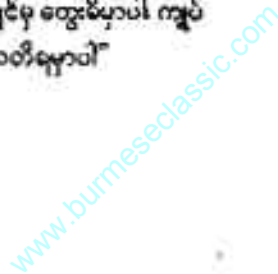
တုန်ယင်ထစ်ငေါ့နေသည့် အသံအခွံတွင် အိုပန်လှည့်ထွက်သွားပြီး စေတီကုန်းမြင့်အတိုင်း ပြေးစောင်းသွားလေသည်။

ဆည်းလည်းသံများသည် မြင်းကပါစေတီရင်ပြင်ပေါ်သို့ ပြာကျလာပြန်သည်။ သမိန်သည် စေတီဝတ်တိုင်းမှ နေ၍ လရောင်တောက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော အိုပန်ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

"အိုပန်... ကျုပ်ဘာတွေ ပြောမိပုန်းလဲ မသိဘူးကွယ်၊ ထတယ်တော့မင်းကို ကျုပ်မပြန်စေချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကကျုပ်ရဲ့ မိန်းမလှနဲ့ တူနေတယ်လေ၊ ဒီမြင်းကပါစေတီ ရင်ပြင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း လာနေရင်းနဲ့ ဟောတိုဘက်က မြင်းကပါအောက်ကမ်းပါး ပြီးတော့... ကြယ်တွေ ပြည့်နေတဲ့ကောင်းကင်၊ ဒါတွေကို မင်းမိန်းမုနေတာပဲ မဟုတ်လား၊ ညရဲ့အလှကို မင်းဝေးမောနေတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာကျုပ်ရဲ့ မိန်းမလှလိုပါကွယ်..."

ညရဲ့အလှကို ဝေးမောမိစားနေတဲ့ မိန်းမပျိုဟာ သူ့ရဲ့အလှအောက်မှာ ညရဲ့အလှ ရောက်ရှိနေတာကိုတော့ မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိန်းမလှလို ဖြစ်စေချင်လို့ မင်းကိုပြန်ပါလို့ ပြောမိတာပါကွယ်၊ ဘာကြောင့် ကျုပ် ဒီလို ပြောခဲ့မိသလဲ၊ မင်းကတော့ ဘာတွေပြောသွားလဲ၊ မင်းပြောတာတွေ ကျုပ်နားမလည်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာတွေလဲ မင်းနားလည်မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို မနောဟရာဇာ အဆောင်တော်ထဲမှာ တစ်ခါ တွေ့ဖူးခဲ့ပေမယ့် မင်းကို ဒီည ဘာကြောင့် ကျုပ်မှတ်မိလိုက်ရတာလဲ၊ မင်းကတော့ကျုပ်ကို 'ရှင် ဘုရင့် ဝိသုကာတော် မဟုတ်လား' လို့ ဘာကြောင့် ပြောရတာလဲ အိုပန်ရယ်...

"ကျုပ်ပြောတာတွေ မင်းနားလည်အောင်၊ မင်းပြောတာတွေ ကျုပ်နားလည်အောင် မင်းနောက်ညဇ္ဇာမှာလဲ ဒီမြင်းကပါ စေတီရင်ပြင်ကို လာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ အေးလေ... ကျုပ်လိုမင်းက တွေးမိရင်မှ တွေးမိမှာပါ၊ ကျုပ်လို တွေးမိတယ်ဆိုရင် မင်းနောက်ညတွေမှာ လာဖို့သတိပျောက်ပါ"

“အရှင် . . . အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပါပြီ၊ သွားကြန့်ပါပဲ”

“ကောင်းပြီ . . . ထိလိုင်၊ သွားကြန့်”

တမ္ပဒီပ ဆင်ကျွန်းနှင့် မြင်းစောင်းများကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေသော အနော်ရထာသည် ထိလိုင်ရှင်နှင့် မြင်းစောင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

မြင်းစောင်းထဲမှ ဘုရင့်မြင်းများမှာ တွားကျွန်းသန်မာလှသည်။ ရှင်ကြီးများနှင့် သူတို့၏ တပည့်များသည် မြင်းများကို ပြုစုစောင့်ရှောက်သည့် လှုပ်ငန်းတွင်ကား ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ ကြပေသည်။

“ရှင်ကြီးတွေဟာ ဆိုတယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ထိလိုင်၊ ဧတူလား သူတို့ ဘယ်လောက်တော်သလဲ၊ ဆင်ကျွန်းမှာလဲ သန့်ရှင်းနေတာပဲ၊ မြင်းတွေလဲ ဘယ်လောက် ဝမ်းနေသလဲ”

အနော်ရထာသည် ထိလိုင်ရှင်၏ ပန်းကိုဖက်၍ ရယ်မောနေသည်။

“တမ္ပဒီပနန်းတော်ကဆင်တွေ ကံကောင်းပါတယ် အရှင်၊ အရှင် ဆင်ဖြူ တော်တွေဆိုရင် ပိုပြီး ကံကောင်းသေးတယ်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက ပိဋကတ်တော် တွေကို ကျောကုန်းပေါ်တင်ပြီး သယ်ခွင့်ရသေးတယ်၊ အင်း . . . သူတို့ရဲ့ မုဝရ ရင်ပြင်က ဆင်တွေများတော့ သနားစရာကောင်းလှပါတယ်၊ အကျွန်တော့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိရဲ့အဖြစ်ကို အမြဲသတိရ နေတာပါပဲ၊ လီခေါ်ရတွေရဲ့ မီးလွှဲကြောင့် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြတဲ့ ဆင်တွေဟာ သိပ်နုပြောဖို့ ကောင်းတယ်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိက ဆင်တွေကျတော့ ဆိုးရွားတဲ့အဖြစ်နဲ့ ကြုံရရှာတယ်၊ တမ္ပဒီပက ဆင်ဖြူတော်တွေကျတော့ အဲဒီ ပိဋကတ်တော်တွေကို သယ်နိုင်ခွင့်ရခဲ့ကြ တယ်”

ထိလိုင်ရှင်အသံမှာ ဆွေးမြည့်သည့်အသွင် ဆောင်နေလေသည်။

“ထိလိုင် . . . မင်းဟာ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိနဲ့ ပတ်သက်ရင် သိပ်ခံစားတတ်တာပဲ၊ ဒါကို ငါဝမ်းသာမိပါ့တယ်၊ မင်းမှာ အဲဒီစိတ်ထားရှိနေတဲ့အတွက် အနာဂတ် ကို ငါယုံကြည်စိတ်ချပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ဖျက်စီးသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ . . . အရှင်”

“ဟေး . . . ကောလာသနန်းခံတော် မုဝရရင်ပြင်၊ အခရာဆိပ်ကမ်း၊ ဒါတွေ

ကတော့ လုံးဝပျက်စီး သွားကြပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအသစ်ထစ် ခုဟာ တို့တမ္ပဒီပမှာလာပြီး ဖြစ်တည်နေပြီဆိုတာကော မင်းသိရဲ့လား”

ထိလိုင်ရှင်သည် နှိုက်နှိုက်နဲ့နဲ့ မြူးလိုက်လေသည်။

“အကျွန်ုပ်သိပါတယ် . . . သူတို့ရဲ့ ဝီသုကာနဲ့ ပန်းတမော့ပညာဟာ ထုံ မနေပါပဲ၊ အခုဆိုရင် မြင်းကပါတင်မတာတမ္ပဒီပ တစ်ဝန်းလုံးမှာ အင်မတန် သူပတဲ့ ဘုရားပုထိုးတွေ တစ်ဆူပြီးတစ်ဆူ ပေါ်လာနေတယ်၊ သူတို့ရဲ့ တေး တွေနဲ့ သဘင်သုခုမတွေကိုလဲ တမ္ပဒီပသားတွေ သိပ်အရသာတွေ့နေကြ တယ်၊ အကျွန်တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိတယ်၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ တမ္ပဒီပအပေါ် မှာ စစ်မပြုရဘဲ အနိုင်ရသွားလေသလား . . . လို့”

မြင်းများထားရာသို့ ရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည်။ တပ်ဖျူတစ်ယောက် သည် အနော်ရထာလက်ထဲသို့ မြင်းဝက်ကိုပေး လိုက်လေသည်။

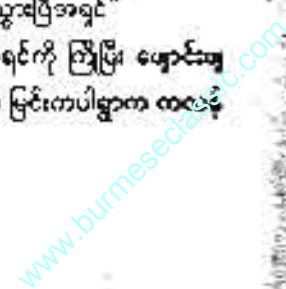
“ဟေး . . . မင်းအတွေးလဲ မခိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ . . . တကယ်တော့ တမ္ပဒီပနဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဟာ ဘယ်တုန်းကမှ စစ်မဖြစ်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒီနှစ် ခုအကြားမှာ အနှံ့အနှောင်ဆိုတာလဲ မရှိပါဘူး၊ တစ်ခုနဲ့တစ်ခုဟာ ရောစပ်စီးဝင် သွားကြတဲ့ သဘောပါပဲကွာ၊ ဒါပေမဲ့ မနုဟာဘုရင် ငါ့အပေါ် ဒီနေ့အထိ ဘင်းမာနေတာကိုတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ထိခိုက်စေတယ် ထိလိုင်၊ သူ့ကို ငါ့အဖြစ် မပြောလိုပါဘူး၊ သူ့ဝေဒနာကို ငါ့ခန့်မှန်းနိုင်ပါတယ်၊ သူ့နာကျည်းကြောင့် စရာတွေဟာ ငါ့အပေါ် ရောက်လာရတဲ့ အဖြစ် . . . အင်း . . . အဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီအဖြစ်သနစ်ကို ငါ့စိတ်မကောင်းဘူး”

“တစ်နေ့နေ့မှာတော့ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမယ် ထင်တာပဲ အရှင်”

“ဟေး ကဆင်မြေပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်၊ ဆရာတော် ရှင် အရယ်လည်း ဒီအတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်၊ သြော် . . . ဒါထက် အခု ဆရာတော်လဲလိုက်မယ်မဟုတ်လား”

“ဆရာတော် မနက်အစောကြီးကတည်းက သွားပြီအရှင်”

“ဟုတ်လား၊ ကောင်းပါတယ်လေ၊ မနုဟာဘုရင်ကို ကြိုပြီး ဖျောင်းဖျ နားချထားနိုင်တာပေါ့၊ ကိုင်း သွားကြမို့ ဟေ့ ဟိုဟာ မြင်းကပါရွာက ထုလှန် ကြီးမဟုတ်လား”

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေသည့် သူတစ်ဦးသည် အနော်ရထာရှေ့သို့ ဦးညွတ်လျက် လျှောက်လာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူရင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ မြင်းကပါကလန်ကြီးပါ။ တို့ပန်ခဲအဖေ မြစ်ပါတယ်။ အခုသူရင်မင်းမြတ်ကို လာပြီးကြိုတာပါ။”

“အို့ပန်. . . ဟုတ်လား. . . အင်း. . . အင်း မှတ်မိပြီ၊ ဘယ်နှလှကလန်ကြီး မနုဟာဘုရားက တစ်နေ့ကပဲ ခရစ်ကံချပြီးသွားတယ်ဆို ဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူရင်မင်းမြတ်၊ မနုဟာဘုရင်ကိုယ်တိုင် ခရစ်ကံချခဲ့ပါ တယ်၊ မြင်းကပါကလန်နယ်လုံး အဲဒီခရစ်ကံချခဲ့ကို သွားကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူရင်မင်းမြတ် အဲဒီနေ့က မလာကြောင်းသိလို့ အကျွန်တို့မြင်းကပါရွာက သူရင်မင်းမြတ်ကို ခုမှ ဦးတိုက်မိတ်ကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်။”

“မြင်းကပါ ရွာသူရွာသားတွေက မိတ်ကြားတယ်ဆိုပါတော့”

ဤတွင် မြင်းကို မြင်ဆင်နေသည့် ထိလိုင်ရှင်က ဝင်ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ် အဗွင် မြင်းကပါ ရွာသူရွာသားဆိုတဲ့နေရာမှာ သူ့အဖေအဖို့ သားတွေလဲ ပါတယ်၊ သူတို့ကလဲ သူရင်မင်းမြတ်ကို မိတ်ကြားကြပါတယ်။”

“အြော်. . . ဟုတ်လား၊ အေးကွယ် မနုဟာဘုရင်တစ်ဦးပဲ ကျန်ပါတော့ တယ်၊ ကိုင်းလာ သွားကြဖို့၊ ဒီနေ့နေ့သိပ်ပျင်းလွန်းနေတယ် ထင်တယ်၊ မွန်းမတည့်ခင် ရောက်အောင်သွားမှ မြစ်မယ်”

“သူရင်မင်းမြတ် ရောက်လာပြီ”

“ထိလိုင်ရှင်နှင့် ကလန်မုန့်ကြီးတွေလဲ ပါတယ်ဟေ့”

မြင်းကပါနယ်သားတို့၏ ဖာစ်ကြေးသံများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ကြား လိုက်ကြရသည်။ အရောင်အသွေးစုံတို့သည် နေရောင်အောက်တွင် တောက် ပြောင် ပြီးပြတ်နေကြသည်။ လူအုပ်ထဲတွင် သူ့အဖေအဖို့သားတို့သည် သူတို့၏ ရာမညဝတ်စုံများကို လှပစွာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။ မြင်းကပါသူတို့၏ နားတောင်းနှင့် လက်ကျပ်များသည် ရာမညပိန်းမဖို့တို့၏ ရင်ဝတ်လည်ဖွဲ့ ရတနာတန်ဆာတို့နှင့် အရောင်ချင်း ရောယှက်နေကြသည်။

အနော်ရထာသည် ဝဲယာမှ လူအုပ်ကြီးကို ရယ်မောနှုတ်ဆက်ရင်း မြင်းကို အသားကျစီးလျက် ရွာထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပေသည်။ ရွာအလယ်သို့ ရောက်ပြီ ဆိုလျှင် ရွာအစွန်ဆီမှ မနုဟာဘုရား အာရုံခံလိုက်ကြို၏၊ အပေါ်ပိုင်းမှ စေတီယံများကို စတင်လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“မနုဟာဘုရားဟော . . . ဟိုဟာလား”

အနော်ရထာ၏ ထမေးကို မြင်းကပါ ကလန်ကြီးက ဝင်ဖြေလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် သူရင်မင်းမြတ်. . . အဲဒါ မနုဟာဘုရားပါပဲ. . .”

“ထိလိုင်ရှေ့. . . ကြည့်စမ်း . . . ဘယ်လောက်ဆန်းတဲ့ ဝိသုကာလဲ ဆိုတာ သူတို့တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လို့ ခုံညှာနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စေတီယံလေးတွေတို့ အပေါ်မှာ တည်ထားလိုက်တော့ ထုထည်ကြီးတဲ့ အုတ်ကြီးရဲ့ မာကျော မဟာ ပြေပြစ်သွားတယ်”

နေရောင်အောက်တွင် မနုဟာဘုရားသည် ဖွေးဖွေးပြူးသောအဆင်ဖြင့် တင့်တယ်နေသည်။ စေတီယံတို့မှ ရွှေရောင်နှင့် စိန်ရောင်တို့သည် အချိန်နှင့် အမျှ ပြီးပြတ်နေကြသည်။ ထိလိုင်ရှင်လည်း မနုဟာဘုရားကိုကြည့်လျှင် ခင်မောနေလေသည်။

“ဝိသုကာ ဘယ်သူလဲ ကလန်ကြီး”

“မနုဟာဘုရင်နဲ့ အတူတူပါလာတဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားလေး တစ်ဦးပါ သူရင်မင်းမြတ်၊ လူငယ်လူရွယ်လေး တစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သူရင် ဝိသုကာတော်အဖြစ် ဦးစီးပြီး တည်ဆောက်ပါတယ်၊ သူ့နာမက သမိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“အင်း. . . သူတို့ တကယ်တော်ကြိုတာပဲ ကဲ. . . ထိလိုင်ရှေ့ ရွာသူရွာသား တွေနဲ့ နောက်မှ တွေ့ကြတာပေါ့၊ သူရားကိုအရင် သွားကြရအောင် ပြီးတော့ မနုဟာဘုရင်နဲ့ တွေ့ရအောင်”

ဘုရားပရိဝုဏ်အဝတွင် မြင်းများကို ထားခဲ့ကြပြီး ခြေဝတ်ဖပါသော ခြေထောက်များဖြင့် သူရား ပရိဝုဏ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မွန်းတည့်နေ အချိန် တွင် ဂစ်ကျောက်များသည် အငွေ့တလူလူ ထွက်နေကြလေသည်။

သို့သော် အာရုံခံတိုက်အဝ၊ ဘုရားမုခ်ရွေ့သို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ ရုပ်ငြိမ်းသွားကြလေသည်။

"ထိလိုင်ရေ... မုခ်ကို ကြည့်မိရင် တွေ့လား သုဝဏ္ဏသုဒ္ဓိရဲ့ ပန်းတပေ
နဲ့ တဖွဒိဝကနတ်တွေကို ရောစပ်ပြီး မော်ထားတယ်။ အယ်လောက်ကောင်း
တဲ့စိတ်ကူးလဲ။ အယ်လောက်မြောက်တဲ့ လက်ရာလဲ ဆိုတာ"

အနော်ရထာသည် မင်းပျိုမင်းလွင်လေးတစ်ပါးလို ခွင်ဖြူတက်ကြွနေ
သည်ဟု ထိလိုင်ရှင်က ထင်နေမိသည်။ တကယ်လည်း အနော်ရထာ၏
တန်ပန်လေသံတို့မှာ မြူကြွနေလေသည်။

"တန်ဆောင်းထဲ ဝင်ကြစို့"

အနော်ရထာသည် ဥသျှောင်မကိုင်ကို မုခ်ဝရို တသင့်လုပ်ထားသော
ကျောက်ခဲပေါ်သို့ ချွတ်ချွတ် တင်လိုက်သည်။ ထိလိုင်ရှင်နှင့် အခြား ကလန်ဖွဲ့
ကြီးများလည်း ပီပီတို့၏ ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းများကို ချွတ်လိုက်ကြလေသည်။

နေပူထဲမှ လာခဲ့ကြသော သူတို့အားလုံး ရုတ်တရက် မျက်စိများ ပြာဝေ
နေကြသည်။ အာရုံခံ တန်ဆောင်းသည်လည်း အနည်းငယ် ငွှာငဲနေသည်။
ထွန်းညှိထားသော ဆီမီးသည်လည်း လုံလောက်သော အလင်းကို မပေးစွမ်း
နိုင်ကြချေ။ အဖွေးနံ့သာနှင့် ပန်းပေါင်းဆီရနံ့များမှာ စူးရှစွာ ဖြန့်ကြက်နေကြ
သည်။

အနော်ရထာသည် ရုပ်ပွားတော်ရှေ့တွင် ဒုးတုပ်လိုက်ပြီးနောက်
အထက်သို့ မြည်းမြည်းချင်း မော်ကြည့်လိုက်သည်။

"ဟင်..."

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အာမေဒိုတ်သံကို ထူးဆန်းစွာ ကြားလိုက်ရသည့်
အတွက် ဘေးမှ ထိလိုင်ရှင်နှင့် ကလန်ဖွဲ့ကြီးများသည် အနော်ရထာကို
လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ အနော်ရထာကား အပေါ်သို့သာ စိုက်ကြည့်နေ
သည်။ ထိလိုင်ရှင်လည်း အနော်ရထာ ကြည့်နေရာသို့ သို့မော်ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

အနော်ရထာ၏ အာမေဒိုတ်သံကို ထိလိုင်ရှင် နားလည်လိုက်သည်။
ဉာဏ်တော်အဖြင့် အထောင်ငါးဆယ်ကျော် ချီမည့်အလယ်က ရုပ်ပွား
တော်ကြီး၏ ဝဲယာ၌ ဉာဏ်တော်အဖြင့် အထောင်လေးဆယ်ခန့်ရှိမည့်
ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူ ခိုနေသည်။ ထက်ဝယ်ပွဲ ခန္ဓာနေသည့် ပုံတော်များဖြစ်သည်။

မျက်နှာတော်နှင့် လက်တော်များမှာ တူးထူးခြားခြား သန္တရသကို ဆောင်ရာ
သည်။ ဝိသုကာ၏ ဂုဏ်သက္ကာသည် ဗုဒ္ဓရှင်တော်၏ မဟာပုရိသ အဖြစ်ထို
ပွင့်လှစ်ပြနေသည်။ အနုပညာ၏ အလှထပသည် သဒ္ဓါပီတိသောဓနသာထို
အရှိန်အဟုန်ကြီးစွာ လှုံ့ဆော်ပေးနေသည်။

သို့သော်... . . .

အာရုံခံ တန်ဆောင်း၏ အဖိုးသည် ရုပ်ပွားတော်၏ ဦးခေါင်းတော်နှင့်
နီးကပ်လွန်းလှသည် တကား။

ထိလိုင်ရှင်၏ စိတ်ထဲ၌ ဖွန်းကျပ်လာသည်။

ကြီးမြတ် သပ္ပာယ်ပေသော ရုပ်ပွားတော်သည် အလင်းရောင်နည်းသော
တန်ဆောင်းထဲ၌ ကျဉ်းမြောင်းကျပ်တည်းစွာ ခံစားနေသည်ဟု ထင်မိ ခံစား
မိလာသည်။

ဤဘုရားကား သုဝဏ္ဏသုဒ္ဓိ မနုဟာ တည်သောဘုရား

ဤဘုရားကား . . . မနုဟာဘုရား . . .

ဝိသုကာ အနုပညာနှင့် ငွေ့ကိုယ်တော်မြတ်၏ ကိုးပါးသောဂုဏ်တော်
တို့နှင့် နှလုံးညွတ်နှုံး သက်ဝင်နေမိသော၊ ရင်ထဲတွင် ထိခိုက်ရာကွင်စေသော
ဝေဒနာတို့ တစ်ခုံစိန်မှီ ထိုးဝင်လာသည်။

ထိလိုင်ရှင်သည် ဘေးမှအနော်ရထာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နှလုံးသားကို အမြဲတစေ အနိုးသုံးမှ မြင်သိခဲ့သော
ထိလိုင်ရှင်သည် ယခု တစ်ကြိမ်၌ပင် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ နှလုံးသားအတွင်း
ဘက်ကိုပင် ထိုးဖောက်သိမြင်နေပြီဟု ထင်လိုက်မိလေသည်။ အနော်ရထာ၏
ထိုတဝန်နှလုံးသားများမှာ သူ့နှလုံးသား အတိုင်းပင် မြစ်နေပေမည် . . . ဟု။

အနော်ရထာသည် တိုးတိတ်သောလေသံဖြင့် လှည့်ပြောလိုက်လေ
သည်။

"စတောင်ဘက်ကိုသာ သွားကြစို့ ထိလိုင်၊ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်နေတဲ့ လျှောင်
တော်မှ ရုပ်ပွားတော်ကြီးတစ်ဆူ ရှိသေးတယ်လို့ သိရတယ်"

သူတို့အားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာ ထလိုက်မိကြသည်။

မည်သူ့မှ ချီခိုက်တန်တော့ခြင်း မပြုရသေးပေ။

ပြောတဲ့အရပ်သို့ ဦးခေါင်းမတော်ကိုမူထားသော လျောင်းတော်မူ ခွပ်ပွားတော်ကြီးမှာလည်း ကြီးကျယ် လှသည်။ သက်နိုးတော်၏ အနားလိပ်ဖျားအိကျနေပုံမှာ မျော့မျော့ငါးသော ဂုဏ်တို့အထိအကျ ဖော်ပြနေသည်။

“ကုသိန္ဒာရုံ၊ ရှင်သာမော၊ ထင်ကြင်းတောဝယ်”

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ဝံဝင်တော်မူခန်းကို ထိလိုင်ရှင် မြင်ယောင်နေသည်။ သုံးလောက သတ္တဝါတို့မည်မျှ ပူဆွေးသောက ချောက်ကြပေမည်နည်း။

“တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ငြိမ့် ဘုရားကြည့်ညှိပါ။ အခုမနောထရာဇာတိနန်းကို အခုချက်ချင်း လာပါ။ မနုဟာဘုရင်ဟာ နောက်ဆုံးတွတ်သတ် ဝင်သက်တွေကို ရှုခိုက်နေချိန်”

ဤအသံကား ထိခိုက်သို့နှစ်နေသော အသံ။

မပွဒသထိ ဆရာတော် ရှင်အရဟံ၏ အသံပေတည်း။

တိတ်တိတ်ခြင်းသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လွှမ်းမိုးနေသည်။

သတ္တလီပေါ်မှ မနုဟာဘုရင်၏ ညင်သာစွာ ရှုခိုက်နေသည့် အသံထိ ရှုသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ သီရိမာသည်လည်း အနားတွင် ကတ္တီပါမ္မများကို မှီ၍ မနုဟာဘုရင်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

အနော်ရထာသည် သတ္တလီပေါ်သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ထိုင်လိုက်လေသည်။

မနုဟာ၏လက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

မှေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံတို့ ပွင့်လာကြသည်။

“နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ အနော်ရထာပါ”

အရောင်အဆင်းတို့ ကွယ်ပျောက်နေသော မျက်လုံးအစုံတို့သည် ဓူရ်တရက် မသိမသာ တောက်ပ သွားကြသည်။ ထို့နောက် ပြန်၍ မှေးမှိတ်သွားပြန်သည်။ ဆရာတော် ရှင်အရဟံ၏ အသံသည် တိုးတိတ်စွာ ပေါ်လာလေသည်။

“မြင်းကပါကို ရောက်တဲ့နေ့ကပဲပြီး ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ခဲ့တယ်၊ အသက်လွတ်စားခဲ့တယ်၊ ညတွေမှာလဲ အချိန်နည်းနည်းလောက်ပဲ လျောင်း။

စက်ပြီး ဘုရား အာရုံပြုနေခဲ့တယ်။ တကာတော် မနုဟာရဲ့ ပြင်ထန်တဲ့အတွက် ကိုဆရာတော် ဆုံးမ တားဆီးခဲ့ပေမယ့် မလိုက်နာဘူးလေ။ သူ့ရဲ့ ကျန်ဆာရေး ဆုတ်ယုတ်ပျက်ပြားလာခဲ့တာကို ဂရုစိုက်ဘူး။ မဂ္ဂရရင်မြင်တောင်ကြားတာ ရခဲ့တဲ့ အင်္ဂါရာကလဲ ပြန်ပြီးပေါ်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တကယ် ကေသရာထခြင်သော်မင်းပဲ တကာတော်၊ တကာမကြီး၊ သီရိမာရဲ့အတွက် တရား သီလ ဘာဝနာ၊ ထလျှူအတန်းကိုသာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်ခဲ့တယ်လေ။ အခု သုဝဏ္ဏဖွ ခြောနေတဲ့ မနုဟာဘုရားကြီးကလဲ အပြုံးသတ်ပြီဦး”

ရိုက်သံတစ်ချက် ပေါ်လာသည်။

မနုဟာဘုရင်နှင့် သီရိမာမိဖုရားတို့၏ သားတော်မင်းသားငယ် သုဓမ္မရာဇာ မြစ်သည်။ ကလေးငယ် တစ်ယောက်သည် မခင်၏ နောက်ဆုံးကာလ ကိုမူ ကောင်းစွာသိရှိပေသည်။

မင်းသားငယ် သုဓမ္မရာဇာ၏ ပန်းပေါ်သို့ ကြင်နာသော လက်တစ်ဖတ် ရောက်လာသည်။ သုဓမ္မရာဇာသည် မျက်ရည်ဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် မော်ကြည့်လိုက်သည်။ ကြင်နာသော အပြုံးတို့ ထိခိုက်နေသည့် ထိလိုင်ရှင်၏ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သုဓမ္မရာဇာသည် ထိလိုင်ရှင်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ထိုးဝင်လိုက်လေသည်။

အနော်ရထာသည် အံ့ကိုကြိတ်လျက် မနုဟာဘုရင်ကို မမှိတ်မသုန် ကြည့်နေသည်။ မနုဟာ၏မျက်လုံးများ ပြည်ညင်းစွာ ပွင့်လာပြန်သည်။

“နောင်တော် . . . ဘုရင်မင်းမြတ်”

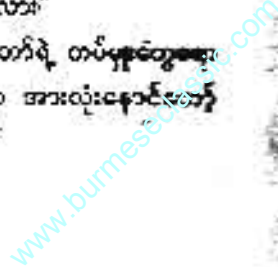
လွှပ်ရွာမှုနှင့် အသံသည် တဲနန်းအတွင်း၌ အနော်ရထာတစ်ဦးတည်း ထံမှသာ ဖြစ်ပေါ်လာနေသည်။ သီရိမာမိဖုရား၏ပိုင်းစက်နေသော မျက်လုံးများမှာလည်း မနုဟာ၏ မျက်နှာပေါ်တွင်သာ အစွဲအမြဲ ကျရောက်နေသည်။

“အ . . . န . . . ရှ . . . ဝှါ . . . လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ် . . . နောင်တော်ဘုရင်”

“ဆရာတော် . . . သီရိမာ . . . သားတော်ရှိကြသလား”

“အားလုံးရှိကြတယ် နောင်တော်ဘုရင်၊ ညီတော်ရဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေရော သုဝဏ္ဏဘုမ္မိသားတွေရော မြင်ကွဲပါသားတွေရော အားလုံးနောင်တော် ရှေ့မှောက်မှာ ရှိကြပါတယ်”

“ဆရာတော်ဘုရား . . . တပည့်တော်ကို ခွင့်လွှတ် . . .”

“ကျုပ်အစဉ်အမြဲ ခွင့်လွှတ်ပါတယ် တကာတော် ဘုရင်မင်းမြတ်”

“အနုရုဒ္ဓါ၊ သီရိမာရဲ့ သားတော်တို့ကို ထောင်ချောက်ပါ”

ဗျက်လုံးအစုံတို့ ဖြည်းညင်းစွာ မှေးမှိတ်သွားကြပြန်သည်။ အသက်ရှူသံမှာ မကြားနိုင်တော့လောက်အောင် ညင်သာလွန်းနေသည်။

“နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ညီ . . . ညီတော် ကိုခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ညီတော် သုဝဏ္ဏဘုမ္မိကိုတိုက်ခိုက်ပြီး ပိဋကတ်တော်တွေကိုသိမ်းယူကာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း နောင်တော် သီတယ်မဟုတ်လား ဟင်၊ ညီတော်ဟာ နောင်တော်အပေါ်မှာ အမြဲတမ်း လေးစားခဲ့ညားခဲ့တယ်ဆိုတာ နောင်တော်သိပါတယ်နော်၊ သိပါတယ်နော်၊ အနုရုဒ္ဓါကို ခွင့်လွှတ်တယ် နားလည်တယ်လို့ နောင်တော်ပြောပါ။ အဲဒီစကားလေးကို ပြောပေးပါ နောင်တော်”

ဗျက်လုံးများက မြန်၍ပွင့်မလာချေ။

သို့သော် လက်ဝတ်ရတနာတို့ ကင်းမဲ့နေသော မညှိုးနက်သော စိတ်ပုတီးကို ပတ်ချည်ထားသော မနုဿာဘုရင်၏ လက်သည် တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက် အပေါ် သို့ကြွလာသည်။ ထို့နောက် အနော်ရထာ၏လက်ကို ရှာဖွေဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

အေးစက်သော လက်ချောင်းလေးများ၏ ဖျစ်ညစ်ခြင်းကို အနော်ရထာ ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော် . . . ဗျက်ဆိုင်ပင် ထိုလက်ချောင်းများ ပြေကုသွားလေသည်။

“တကာတော် . . .”

အနော်ရထာ၏ ဗျက်ရည်တို့ပြည့်နေသော ဗျက်လုံးများဖြင့် မနောဟရာဇာ တံနန်းအတွင်းရှိ ပရိသတ်ကို မြန်ကြက်ကြည့်လိုက်သည်။ သုဓမ္မရာဇာ မင်းသားငယ်ကို ပွေ့ပိုက်ထားသည့် ထိလိုင်ရုပ်နှင့် ဗျက်လုံးချင်း ဆိုင်သွားသည်။ မနုဿာဘုရင်-အနိစ္စရောက်သွားပြီဟု သူ့နှုတ်မှ မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ တံနန်းအတွင်းရှိ အချို့သူများ မသိကြသေး။ သို့သော် မနုဿာဘုရင်၏ ကွယ်လွန်မှုကို ဘုတုတ်ဖော်အသိပေးရန် ဝန်လေးနေသည်။

“မောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် မရှိတော့ဘူး၊ သီရိမာသိလိုက်ပါတယ်။ မောင်တော်ရဲ့နောက်ဆုံး တခပ်အထိ သီရိမာ သိနေပါတယ်”

သုဓမ္မရာဇာသည် သီရိမာရင်ခွင်ထဲသို့ ငြိမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ သီရိမာမိဖုရား၏ ဗျက်လုံးတို့နှင့် ဗျက်ရည်စတို့ တွဲဖက်ခြင်း မရှိပေ။

“သီရိမာလဲ တချိန်သိပ်မရှိတော့ပါဘူး၊ တဖွဲဒီပဘုရင် သီရိမာရဲ့ မေ့သိဝေဒနာဟာ အဆိုးဆုံးအဆင့်အထိ ရောက်နေပြီ။ မောင်တော်က သင့်ဆီကို အပ်နှင်းခဲ့သလို သီရိမာလဲ ဟောဒီသားလေးကို သင့်ဆီထပ်ပြီး အပ်နှင်းသိတယ်။ သင့်ရဲ့စကားတွေကို မောင်တော်အားလုံး နားလည်သွားပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ခွင့်လွှတ်မှုကိုလဲ သင်နားလည်သိရှိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်ုပ် သိလိုက်ပါတယ် အစ်မတော်၊ သုဓမ္မရာဇာကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ အားလုံးအတွက် ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ချယုံကြည်သွားပါ။ အနော်ရထာ၏ အသံမှာ အက်ကွဲနေသည်။

“အိုပန့် ရွေ့ကိုတိုးခဲ့စမ်းပါ”

သီရိမာ၏ မှီခိုမှုများကို ဖေးမပေးနေသော အိုပန့်သည် သဗ္ဗာလီရွှေသို့ တိုးလာသည်။

“အိုပန့် ဝါနောက်ဆုံးလက်ဝတ်တော်ပဲ၊ မောင်တော်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ စုလွှားရစ်ပတ်စဉ်က မောင်တော်ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ လက်ဝတ်တော်၊ ဒါကို အိုပန့်ယူပါ။ အိုပန့်ဟာ အများကြီး သီရိမာအပေါ်မှာ စောင့်ရှောက်ပြုစုခဲ့တယ်။ မငြင်းပါနဲ့ အိုပန့်ယူလိုက်ပါ။ သီရိမာအားလုံးကို သိပြီးသားဖြစ်တယ်။ ဝိသုကာတော် မောင်ရွှေပ ဝိရွှေကိုလားပါ”

အားလုံးသည် ဝိသုကာတော် မောင်ရွှေပဆိုသူကို သူတို့တံနန်းအတွင်း ရှာဖွေနေကြသည်။

သမိန်သည် ဘိုးပန်းရည်၏ နောက်ကွယ်တွင် ဇူထောက်လျက် ထိုင်နေသည်။

“မောင်ရွှေပ ဒီကိုလားလေ”

သီရိမာက သမိန်ကိုကြည့်၍ ပြောနေသည်။

သမိန် သဗ္ဗာလီရွှေသို့ တိုးလာခဲ့သည်။

“သီရိမာ အားလုံးသိတယ်၊ အိုပန့်နဲ့ သမိန်လေ၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအားဖြင့် ပြင်းကပါသူ၊ သူတို့မေတ္တာရှိကြတယ်။ ကြီးမားတဲ့ အချစ်မေတ္တာတွေနဲ့ သူတို့ အမည်နာမကို လဲလှယ်လိုက်ကြတယ်လေ။ ရာမည်အမည်ဖြစ်တဲ့ သမိန်က

တမ္ဗဒီပ တမည်ဖြစ်တဲ့ မောင်ရွှေပလ္လိ ပြောင်းလိုက်ပြီး မြင်းကပါသွားမည်နာမ ဖြစ်တဲ့ အိုပန်က သုဝဏ္ဏဘုမ္မိအမည်ဖြစ်တဲ့ မိပန်ထားလို့ ပြောင်းလိုက်တယ်။ မောင်ရွှေပနဲ့ မိပန်ထား”

“မောင်ရွှေပနဲ့ မိပန်ထား”

အမည်နှစ်ခုသည် ထိလိုင်ရွင်၏ ရင်တွင်းသို့ ဝမ်းမောက်တိုးဝင်သွား သည်။

သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဘုရင် ကွယ်လွန်သွားခြင်းအတွက် ထိလိုင်ရွင် ကြေကွဲမိ သော ဝေဒနာ၊ ရာမညတိုင်းသား ကျောက်ဆစ်သမားလေးနှင့် လှပသော မြင်းကပါရွာသူတို့၏ စာချစ်အတွက် ကြည့်နားဆွတ်ပျံ့ရသော ဝေဒနာ ထို့ ဝေဒနာ နှစ်ရပ်တို့သည် မိမိနှလုံးသားပေါ်၌ တစ်ခုပြီးတစ်ခု စဉ်ဆက်မပြတ် တစ်ရပ်ရပ် ဖြတ်သန်းနေကြပြီဟုလည်း ထင်မိသည်။

ဆရာတော် ရွှင်အရယ်၏ သင်္ကန်းစင်္ကီကိုလျက် တထွတ်ထွတ် ပြော ဆိုနေသည့် သီရိမာ၏ စကားများကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ မကြားနိုင်တော့ပါ။ ဤဝနောယရာဇာ တံနန်းအတွင်း ရှိနေသော လူ့ခပ်သိမ်းနှင့် ဖြစ်ရပ်စပ် သိမ်းတို့သည် ကာလသုံးပါးစလုံးကို ထွန်ပြောက်နေပြီဟုလည်း ထင်မိသည်။

လေးနက်လှိုက်လှဲမှုများ အဆမတန် ပြည့်လျှမ်းနေသော ဤတံနန်းအ တွင်း၌ ဆက်လက် ဘည်နေနိုင်ခြင်းငှာ မစွမ်းသာတော့ဟု ထိလိုင်ရွင် ခံစား လာမိသည်။

တံနန်းအတွင်းရှိ ပရိသတ်တို့ တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ထိလိုင် ရွင်သည် တံနန်းမုခ်စဆီသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

မုခ်ဝသို့ရောက်သောအခါ သူ့ခါးစည်းကြိုးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲကိုင်လိုက်သဖြင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သုဓမ္မရာဇာ . .

မနုဟာနှင့် သီရိမာတို့၏ သားတော်၊ မင်းသားငယ် သုဓမ္မရာဇာ . .

သုဓမ္မရာဇာ၏ ဘေးတွင်ကား အနော်ရထာ။

အပြင်သို့ ထွက်အန်ကျလာသော မျက်ရည်များသည် ရာမညမင်းသား ငယ်၏ မျက်လုံးထဲတွင် ပြည့်လျှံနေသည်။ အနော်ရထာ၏ မျက်လုံးများမှာ

လည်း ရွန်းလုံတောက်ပြောင်နေသည်။ ထိလိုင်ရွင်သည် သုဓမ္မရာဇာ၏ ကျမ်း နှီးညှဲစွာ မမ်းဆုပ်လိုက်လေသည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး တံနန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

တံလုပ်တို့သည် မြင်းကပါဝေသ တစ်ခုလုံး၌ လွန်ပျံ့နေသည်။ တံလုပ် များကို ဖြတ်သန်းလျက် တွေ့နေရသော ခေတီပုထိုးတို့သည် လှလွန်လှုပ်ခါ နေကြသည်။

လုံးဝန်းသော ခေတီများ၊ ဂူလိုက်တို့ဖြင့် အတိအကျသော ခေတီများ လေးထောင့် တုတ်တိုက်ခံပေါ်မှ ပုထိုးငယ်များ . .

မနုဟာဘုရားသည် သူတို့ရွှေမှောက်တွင် ထီးထီးမားမားရစ်နေသည်။ အနော်ရထာထံမှ အက်ကွဲတုန်ယင်သောအသံ ထွက်လာသည်။

“မနုဟာဘုရင်ဟာ ငါ့ကိုနားလည်ခွင့်လွှတ်တယ်၊ လောကံစတုရား ခွင်ပါးကို သူ့နားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ သူ့ချီသမျှ အင်အားတွေနဲ့ ငါ့လက်ကို ဆုပ်နယ်ဖျစ်ညှစ်ပြသွားတယ် ထိလိုင်”

“မနုဟာဘုရင်ဟာ လေးစားကြည်ညိုထိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ အရှင်”

အနော်ရထာသည် နေရောင်တောက်တွင် မွှေးမွှေးမြူနေသော မနုဟာ ဘုရားကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်လိုက်စမ်း . . ထိလိုင်၊ ဟောဟိုမှာ”

အနော်ရထာ ညွှန်ပြရာသို့ ထိလိုင်ရွင် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မနုဟာဘုရင်၏ မနုဟာဘုရား။

အားနည်း မျောတော့သော အလင်းရောင် အနည်းငယ်သာရှိသည့် မနုဟာဘုရားကြီး၏ အတွင်းဘက်သို့ ထိလိုင်ရွင်မြင်ယောင်မိသည်။

“ဒီလောက် ကြီးကျယ်ခမ်းနားပြီး ဒီလောက်ထိ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိလက်ရာ တမ္ဗဒီပလက်ရာတွေကို ပေါင်းစပ်ထားနိုင်တဲ့ မနုဟာဘုရားကြီးကို ဘယ်လို တည်သွားနိုင်တယ် ဆိုတာကို မနုဟာဘုရင် ၊ လွဲလို့ ကြားဘယ်သူမှ သိနိုင် မှာမဟုတ်ဘူး ထိလိုင်၊ ငြိတော့လေ . . ဆင်းတုစေတီတွေကို ဘာကြောင့်လုပ် ခဲ့တုန်းဆောင်းတောက်မှာ ဒီလိုအနေအထားမျိုးနဲ့ . . .”

အနော်ရထာ၏စကား အဆုံးမသတ်လိုက်ရပေ။ သုဓမ္မရာဇာ မင်းသား ငယ်ထံမှ နွှဲကံသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထီလိုင်ရှင်က မင်းသားငယ်၏ ပန်းကို တင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက် သည်။

မနောဟရာဇာတံနန်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော လူရိပ်သဏ္ဍာန်နှစ်ခုကို တံလှုပ်များကြားမှ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟောဟိုက လာနေကြတာ ကျောက်ဆစ်သမားနဲ့ ဟိုပန်တို့မဟုတ်လား ထီလိုင်”

“ဟုတ်ပါတယ်... အရှင်၊ မောင်ရွှေပနဲ့ မိပန်ထားတို့ပါ”

ထီလိုင်ရှင်က အမည်နှစ်ခုကိုလေးနက်စွာ ခရုရွတ်လိုက်သည်။

ယောက်ျားပျိုက မိန်းမပျိုကို တယုတယမမေမတွဲခေါ်လာသည်။ မိန်းမ ပျိုက ယောက်ျားပျို၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းကို စောင်းငဲ့မှေးတင်ထားသည်။

တံလှုပ်များသည် သူတို့နှစ်ဦး၏ နှုတ်လမ်းဆန်းမှုကို ဖုံးကွယ်ခြင်းမှာ မလွမ်းနိုင်ကြချေ။

သမိန်နှင့် ဟိုပန်တို့သည် အခြားတစ်ဖက်မှ ကျွေ့၍မနုဟာ ဘုရားအ တွင်းသို့ ဝင်ကြသည်။

“မနုဟာဘုရားကို အယ်လိုတည်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို ဘုရင့်ဗိသုကာတော် ဖြစ်တဲ့ အဲဒီလူလင်ဖို့တော့ သီလိန်မယ်ထင်ပါတယ် အရှင် သူ့ကို မေးကြည့်ပါ လား”

“အေး... ဟုတ်တယ် ထီလိုင်၊ တို့ဘုရားထဲ သွားကြရအောင်”

ဆူးရစ်ချဲ့၊ ထနောင်းရိပ်နှင့် ကြောင်ခြစ်ပင်အုပ်များကို ဖြတ်၍ မနုဟာ ဘုရားဆီသို့ သူတို့လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ပရိတ်ကံသို့ ရောက်သောအခါ ပြင်းကပါ၏ ပုပြင်းသောနေဒဏ် ပျောက် ကွယ်သွားသည်။ အေးမြသောအငွေ့အသက်ကို ခံစားထိတွေ့လိုက်ကြရသည်။

ထီလိုင်ရှင်သည်သုဓမ္မရာဇာ၏ ပန်းကိုဖက်လျက် တန်ဆောင်းအတွင်း သို့ ဝင်သွားသည်။ အနော်ရထာသည် ပန်းကနုတ်များ မော်ထားသည့် မုခ်ဝ တွင် ကျန်ရစ်လေသည်။

ဘုရားဝတ်ပြုနေသော သမိန်နှင့်ဟိုပန်တို့ကို မည်းမှောင်သော အာရုံနဲ့

ရပ်ပြင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ထီလိုင်ရှင်နှင့် သုဓမ္မရာဇာတို့သည် မြေခဲ များကို ထိန်းသိမ်းလျက်အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သမိန်နှင့် ဟိုပန်တို့ရှိရာ ဆင်းတုတော်ဓဇ္ဇသို့ သူတို့ရောက် မီမှာပင် မုခ်ဝမှ အနော်ရထာ၏ တံသံကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

ဘုရင်မင်းပြတ်၏ အသံသည် မိမိတစ်သက်တွင် ထိုအခါလောက် သိမ် ခမ္မနူးညံ့ခြင်းကို တယ်တုန်းကမှမဆောင်ခဲ့ဟု ထီလိုင်ရှင် နားလည်လိုက်မိ သည်။

“ထီလိုင်ဓဇ - ပြန်လာခဲ့တော့... ပြန်လာခဲ့တော့ သူတို့ကို အနှောင့်အ ယှက်မပေးကြပါဖို့နဲ့ မနုဟာဘုရင်ဟာ မနုဟာဘုရားကို အယ်လိုတည်သွား ခဲ့တယ်ဆိုတာလဲ ငါမသိလိုတော့ဘူး ဒီကိစ္စဟာ ငါ့အတွက် ပဟေဠိပြန်နေ ပေမယ့် ဒီအတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့ကွယ်...”

“တကယ်တော့ ဒါကလွဲပြီး အားလုံးဟာ ကျေနပ်နှစ်သက်စရာချည်းပါပဲ အနော်ရထာဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က သီချင်နေတဲ့ ကိစ္စဟာ တမ္ပဒီပနဲ့ သုဓမ္မရာဇာတို့ရဲ့ ချစ်မရာပေါင်းသင်းမှုနဲ့တရပ် မဖြစ်စေလောက် အသေးအမွှေ လေးပဲလို့ ငါနားလည်လိုက်ပြီ...”

“ပြန်လာခဲ့တော့... ထီလိုင်၊ ကလေးတို့... အင်း... ဟုတ်တယ်၊ နောင်တော် မနုဟာရဲ့သားတော် သုဓမ္မရာဇာဟာ ကလေးတစ်ယောက်ပဲ ကလေးကို ခေါ်ပြီး ပြန်လာခဲ့တော့၊ ငါ့ကိုသိဖို့ မကြိုးစားတော့ဘူး၊ နောက်ထပ် ငါ့ကိုလုပ်စရာတွေ သိစရာတွေ အများကြီးရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

မနုဟာဘုရား၏ စေတီယံမှ ဆည်းလည်းသံများသည် ပြင်းကပါ၏ လေပူထဲ၌ သိပ်သိပ်မြိုင်မြိုင် လွှင့်ပျံလာသည်။ အလုံးစုံဖြစ်ရပ်ခပ်သိမ်းနှင့် ပတ်သက်သော ငရဲခန်းတို့သည် ချစ်ခြင်းပြီဟု ထီလိုင်ရှင် ခံစားနေမိလေ သည်။

www.burmeseclassic.com